

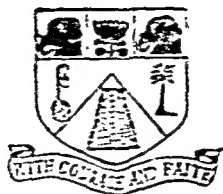
DUE DATE SLIP**GOVT. COLLEGE, LIBRARY****KOTA (Raj.)**

Students can retain library books only for two weeks at the most.

BORROWER'S No.	DUE DTATE	SIGNATURE

வடமொழிவரலாறு (गैर्वाणीभाषानुचरितम्)

மாஜி கம்ஸ்கிருதப்போசியர்
லீத்யாரத்னம் LIKLI P. S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி
உயர்நிபந்த

அண்ணாமலை நகர்

Printed at
The Trichinopoly United Printers Ltd.,
Tiruchirapalli,—500 copies

மு க வு ளை

இண்டோ-யூரோபியன்மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் வெவ்வேறு காலங்களில் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களை நன்கு படித்து, அவற்றிலிருந்து அம்மொழிகளின் வெவ்வேறு நிலைகளை அறிந்து, அவற்றை ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுப் பார்த்தவரே இத்தகைய இயற்றத் தகுந்தவர் ஆவர். அவ்வாறுள்ள தகுதி எனக்குச் சிறிதும் இல்லை. ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் வைதிககாலம் தொடங்கி ப்ராசுருதகாலம் முடிய உள்ள பல இலக்கியங்களைப் படித்துள்ளேன். தற்போது வடஇந்தியாவில் பேசப்படும் மொழிகளில் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களை நான் படிக்கவில்லை. ஆங்கிலத்தில் காலக் காலம் தொடங்கித் தற்காலம் வரையில் உள்ள இலக்கியங்களிற் சிலவற்றைப் படித்துள்ளேன். ஆகவே இத்தாலிற் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் பல புலவர்களின் தூல்களிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டனவே ஆகும். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வைதிகமொழிகளை, இதிலாஸமொழிகளை இவற்றிற் சில கருத்துக்கள் என்னுடையன. அவற்றிற்குச் சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயி, மஹாபாஷ்யம், தந்த்ரவார்த்திகம், தொல்காப்பியம் முதலிய தூல்களிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டன. மொழிதூல்வல்லோர் கூறிய கருத்துக்களுக்கு இணங்க, குகவேதஸம்ஸ்ருதை, நைத்திரீயஸம்ஸ்ருதை, நைத்திரீய-ஆரண்யகம், கதோபரிஷத், ஈசாவாஸ்யோபரிஷத், ராமாயணம், மஹாபாரதம் முதலிய தூல்களிலிருந்து உதாரணங்களைப் பெறுக்கிக் கூறியுள்ளேன். மொழிதூல்வல்லோர்கொள்கைகளைச் சிலவிடத்து விளக்குகின்றேன். சிலவிடத்து அவற்றிலிருந்து மாறுபட்டுள்ளேன். சமர்

நாற்பது ஆண்டுகளாக இந்த சாஸ்திரத்தை ஊக்கத்துடன் படித்துப் பல்வகைப்பட்ட மாணவர்களுக்குப் பல ஆண்டுகள் கற்பித்த காரணம்பற்றி இந்நூலை எழுதத் துணிந்தேன். குற்றங்குறைகளை ஆராய்ச்சியாளர் தக்க சான்றுகளைக் கொண்டு திருத்திக்கொள்ள வேண்டுகின்றேன்.

அண்ணாமலையுனிவர்ஸிடியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றபின்னர் இந்நூலை எழுதுமாறு என்னைத் தூண்டியவரும், அண்ணாமலையுனிவர்ஸிடி அதிகாரிகள் இதனைப் பதிப்பிக்குமாறுச் செய்தவருமான வைஸ்சான்ஸலர் ச்ரீமான் M. ரத்னஸ்வாயி அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

நாற்பது ஆண்டுகளாக நான் கல்வித்துறையில் ஈடுபடுவதற்கு உற்ற துணையாயிருந்த என் வாழ்க்கைத்துணை ச்ரீமதி சம்பூர்ணத்திற்கு இந்நூல் உரித்தாகுக.

12, வடக்கு மடலிளாகம்,
திருவையாறு
10-5-1950

P. S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முகவுரை	iii-iv
பொருளடக்கம்	v-xi
இக்கு ஆளப்பட்ட துல்களும் குறிப்புகளும்	xii-xiv
இண்டோ-பூரோபியன்மொழிகளின் பரம்	xv
பகரக் குறிப்பு	...
உண்முகம்	...
மொழியிலக்கணம்	1— 2
மொழியுற்பத்தி	2— 11
மொழிவளர்ச்சி	11— 12
மொழிப்பிரிப்பு	12— 16
மூலமொழியுடைமொழிப்பிரிப்பு	12— 14
சொல்லமைப்புமூலமொழிப்பிரிப்பு	15— 16
ஆர்சானிக் இஞர்சானிக் பிரிப்பு	16
சொல்லமைப்புமூலகப்பிரிப்பின் மதுப்பு	16
மொழிவாசாற்றின் இன்றியமையாமை	17
தாய்மொழியின் பெயர்	17
இண்டோ-பூரோபியன்மொழியியல்பு	17— 24
இண்டோ-பூரோபியன்மொழி முதன்	
முதலில் வழங்கிய இடம்	24— 26
வடமொழி	26— 29
எழுத்தாக்கிரகணம்	30—100
எழுத்தின் இலக்கணமும் உற்பத்தியும்	30— 32
எழுத்தின் வகை	32— 33
உயிரின் வகை	33— 34
இண்டோ-பூரோபியன்மொழிகளை	34— 36
வைதிகமொழிகளை	36— 37
உயிர் பிரக்கும் இடம்	37

ஸ்வரம்	...	38
உயிரின் மாத்திரை	...	38— 39
மெய்யின் வகுப்பு	...	39— 43
பிறக்குமிடவகுப்பு	...	39— 41
உள்முயற்சிவகுப்பு	...	41— 42
ஒலிநரம்புநிலைவகுப்பு	...	43
காற்றுமிகுதிக்குறைவுவகுப்பு	...	43
காற்றுச்செல்வழிப்பகுப்பு	...	43
இண்டோ-யூரோபியன்மொழிநிலை	...	44
வைதிகமொழிநிலை	...	45
உயிர்மாறுபாடு	...	47— 56
குற்றுயிர்மாறுபாடு	...	47— 53
நெட்டுயிர்மாறுபாடு	...	54— 56
மெய்யுயிர்மாறுபாடு	...	57— 59
அஜ்விபரிணாமம்	...	60— 65
அஜ்விபரிணாமத்தின் சரிதை	...	60— 61
அஜ்விபரிணாமத்தின் இலக்கணம்	...	62
தானுக்களின் பகுப்பு	...	62
உயிர் குறுகையும் உயிர்குன்றலும்	...	62— 63
அஜ்விபரிணாமவகை	...	63— 65
மெய்யியல்	...	66— 79
மெய்ம்மாறுபாடு	...	66— 69
டவர்க்கவிதி	...	69— 72
கெண்டும்-சதம்மொழிகள்	...	72— 74
தாலவ்யவிதி	...	74— 79
ஸந்தி	...	79— 82
ஒலிவிதிகள்	...	82— 95
ஒரினப்படுகை	...	82— 84
ஒலியிடமாறுகை	...	85
அட்பப்பரானிகரணம்	...	86— 87

	பக்கம்
அஜ்பக்தி-ஹல்பக்தி	... 87— 88
எபெந்தெஸிஸ்	... 89
அபேஸிஸ், ஸிங்கோபி, அபகோபி	... 89— 91
ரோடாஸிஸம்	... 91
ஸந்த்யக்ஷரீ கரணம்	... 91
ஸமாநீ கரணம்	... 92
யமீ கரணம்	... 92
விஸந்தீ கரணம்	... 92
ஸ்வரீ கரணம்	... 92
அதிதேசம்	... 92— 94
கீரிம் விதி	... 94
வார்னர் விதி	... 95
இதிஹாஸமொழிநிலை	... 96
ப்ராசிஞ்ஞதமொழிநிலை	... 96—100
பதப்பிரகரணம்	... 101—298
சொல்பாகுபாடு	... 101—103
ஸமாஸம்	... 103—120
தொகைச்சொற்கள் தனிச்சொற்களாதல்	... 104—105
அஸ்புடஸமாஸம்	... 106
தொகைச்சொற்களின் வகை	... 108
த்வந்த்வஸமாஸத்தின் ஏழ்நிலைகள்	... 109—112
பொருள்பற்றி ஸமாஸபகுப்பு	... 112—114
போலிஸமாஸம்	... 116
ரூபம்பற்றி ஸமாஸபகுப்பு	... 117—120
ஸமாஸஸ்வரம்	... 121
பேயரியல்	... 122—234
ப்ரத்யயம்	... 122—126
க்ருத், தத்திதன் இப்பிரத்யயங்களின் உற்பத்தி	... 126—129
சில ப்ரத்யயங்களின் வர்ணனை	... 129—137

	பக்கம்
பெயர்ச்சொல்	... 138—208
விங்கத்தின் சரிதை	... 140—142
இலக்கணவிங்கத்தின் உற்பத்தி	... 142—146
வசனம்	... 146
இருமையின் சரிதம்	... 146—148
வேற்றுமைகள்	... 149
வேற்றுமையொன்றுபடுகை	... 150
வேற்றுமைப்பொருள்மயக்கம்	... 150—151
வேற்றுமையுருபுகள்	... 151
வேற்றுமையுருபுகளின் உற்பத்தி	... 151—154
ஸ்ட்ராங் ஸ்டெம்	... 155
பெயர் வேற்றுமையுருபேற்றல்	... 156—173
ஒருமை	... 156—170
முதல்வேற்றுமை	... 156—160
இரண்டாம்வேற்றுமை	... 160—161
மூன்றாம்வேற்றுமை	... 162—165
நான்காம்வேற்றுமை	... 165—166
ஐந்தாம்வேற்றுமை	... 166—167
ஆறாம்வேற்றுமை	... 168
ஏழாம்வேற்றுமை	... 168—170
இருமை	... 170—173
பன்மை	... 173—182
முதல்வேற்றுமையும் விளிவேற்றுமையும்	... 173—174
இரண்டாம்வேற்றுமை	... 175—178
மூன்றாம்வேற்றுமை	... 178—179
நான்காம்வேற்றுமையும் ஐந்தாம்	
வேற்றுமையும்	... 179—180
ஆறாம்வேற்றுமை	... 180—181
ஏழாம்வேற்றுமை	... 181—182
வேற்றச்சுப்படுக்கை	... 182—189
ப்ராதிருதமொழியிகை	... 189—194

வடமாகாணமொழிநிலை	...	194—195
எண்ணுப்பெயர்	...	195—208
வைகிகமொழிநிலை	...	195—206
கார்டினல் எண்	...	196—202
ஆர்டினல் எண்	...	203—205
மல்டிப்ளிகேடிவ் எண்	...	205—207
ப்ராசுருதமொழிநிலை	...	207
வடமாகாணமொழிநிலை	...	208
ஸர்வநாமசப்தங்கள்	...	208—230
இண்டோ-யூரோபியன்மொழிநிலை	...	210
வைகிகமொழிநிலையும் இதிலுள்ளமொழி நிலையும்	...	211—225
ஸர்வநாமசப்தவேற்றுமையொருமை	...	213—215
ஸர்வநாமசப்தவேற்றுமையிருமை	...	215
ஸர்வநாமசப்தவேற்றுமைப்பன்மை	...	215—216
தன்மை முன்னிலைப்பெயர்களின் விசேஷங்கள்	...	216—224
தன்னைத்தான்குறிப்பெயர்	...	225
உடைமைப்பெயர்	...	225
ப்ராசுருதமொழிநிலை	...	225—228
வடமாகாணமொழிநிலை	...	229—230
விசேஷணம்	...	231—232
நிபாத்தம்	...	232—234
வினையியல்	...	234—298
வினைச்சொல்	...	234
முற்றுவினையின் தன்மை	...	234
வினைவிருதி	...	235—241
பாஸ்மைபதவிருதிகள்	...	238—240
ஆத்மனேபதவிருதிகள்	...	240—241
ஆகமம்	...	241—243
இரட்டித்தல்	...	243—246

அப்பாஸமெய்யின் தன்மை	...	247
வினைகுறியீடு	...	248
ரீதியுக்கம்	...	249—250
காலம்	...	251—252
லகாரவிபாகம்	...	253—258
முதல்வினையும் கிளைவினையும்	...	258—259
தற்போது தாதுக்களாக வழங்கப்படுவன		
வற்றின் தன்மை	...	259—260
பாணினியாகிரியர் செய்த தாதுபாகுபாடு	...	261—265
ப்ருக்மனின் லகாரவிபாகம்	...	265—268
கேவலதாதுப்பகுதியின் பாகுபாடு	...	268—277
ஸிச்சுத்தயங்கலந்த தாதுப்பகுதியின்		
பாகுபாடு	...	278—280
இரட்டித்த தாதுப்பகுதியின் பாகுபாடு	...	281—284
இரட்டிக்காத தாதுப்பகுதியின் உற்பத்தி	...	285
தொடரொருசொல்	...	285—287
எதிர்காலத்தொடரொருசொல்	...	286—287
சீகழுவிறப்புத்தொடரொருசொல்	...	287
அதிதேசத்தால் வினையின்றும் மாறுதல்	...	288
எச்சவினை	...	289—292
பெயரெச்சவினை	...	289—291
வினையெச்சவினை	...	291—292
பாதிருதமொழிநிலை	...	292—294
வடமாகாணமொழிநிலை	...	294—298
தொடர்புபிரகரணம்	...	299—319
வாக்கியத்தில் சொல்முறை	...	300—303
எழுவாய்ப்பயனிலைகளின் ஒற்றுமை	...	303—305
விசேஷணவிசேஷ்யங்களின் ஒற்றுமை	...	305—306
வேற்றுமையுடனும் ஆவற்றின் பொருளும்	...	306—309
பிரதிபேதமும் வேற்றுமையுருபேற்றும்		
சொற்களும்	...	309—310

ஸ்திஸப்தயிபும் அநாதோஷஷ்டியும்	...	310—312
வேற்றுமைப்பக்கம்	..	312—314
காலம்	...	314—319
பொருட்பிரகாரம்	...	320—347
பொருள் என்ருல் என்ன?	...	320—321
மொழியின் பயன்	...	322
மொழியின் ஆற்றற்குறைவு	...	322
பொருள்வகை	...	322
மொழிக்கும் மனக்கருத்திற்கும் உள்ள இயைபு		324—328
படிப்போனும் கேட்போனும் கருத்தாகக்		
கொள்ளும் விதம்	...	326—327
பொருள் மாதிரிகை	...	327—347
ஸம்ஸ்கிருதமூலம்	...	328—330
அநாவஜி	...	331—333
காம்பிளேஷன் அநாவஜி	...	331
காம்பிளேஷன் அநாவஜி	...	331—332
பொனேஷன் இண்டாப்ரியான்ஸ்	...	332—333
ஷாப்ட்டனித்	...	333—334
காம்பிளேஷன்	...	334—336
ட்ரான்ஸ்பர்	...	336
பரம்புடேஷன்	...	337—339
அடிக்கேஷன்	...	339—340
பொருட்குணக்கிறப்பு	...	340—341
பாசுமனிகாணம்	...	342
அபாசுமனிகாணம்	...	342—344
பொருள்வயக்கிக்கிறப்பு	...	344—347
வடமொழி, பாசுமனிகாணம், வடமொழி		
மொழி இவற்றின் கிறப்புக்கொல்லகாதி		348—391
தமிழ்மொழிகிறப்புக்கொல்லகாதி	...	392—399
ஆங்கிலக்கிறப்புக்கொல்லகாதி	...	400—405

இங்கு ஆளப்பட்ட நூல்களும் குறியீடுகளும்

ஆங்கில நூல்கள்

1. Bloomfield L. — Introduction to the study of Language.
2. Breal — Semantics
3. Brugmann — Comparative Grammar of the I. G. Languages.
4. Caldwell — Comparative Grammar of the Dravidian Languages.
5. Graff — Language and Languages.
6. Jespersen Otto — Language, its nature, Development and Origin.
7. MacDonell A.A. — A Vedic Grammar for students.
8. Richard J. A. — Practical Criticism.
9. Shakespeare — Coriolanus.
10. Stern G. — Meaning and Change of Meaning.
11. Tucker T. G. — Introduction to the Natural History of Language.
12. Uhlenbeck C.C. — Sanskrit Phonetics.
13. Vendreyes J. — A Linguistic Introduction to History.
14. Webster — New International Dictionary.
15. Whitney — Oriental and Linguistic Studies.
16. Wright — Comparative Grammar of the Greek Language.
17. Zipf — Psycho-Biology of Language.
18. Indian Antiquary Vol. 32.

1. Anglo-saxon	.. A. saxon
	Ang. saxon
	Ang. Sax.
2 English	.. Eng.
3. High German	.. High. Ger.
4. Keilhorn Edition	.. Keil. Edn.
5. Modern	.. Mod.
6. Old	.. O.

ப்ராசுருத வடமாயாழி இலக்கணங்கள்

1. Pandita Sivananda, Tripāṭhī — Hīndī Vyākaraṇa.
2. Appaji Kasinast Kher — A Higher Maratī Grammar.
3. Woolner A. C. — Introduction to Prakrit.

வடமாயாழி நூல்கள்

1. ருக்வேதஸம்ஸ்ருததை	...	ऋ. वे.
2. அதர்வவேதஸம்ஸ்ருததை	...	अ. वे.
		अथ. वे.
3. தைத்திரீயஸம்ஸ்ருததை	...	तै. सं.
4. வாக்ஸகேயஸம்ஸ்ருததை	...	वा. सं.
		वाज. सं.
5. தைத்திரீய-ஆண்பகம்	...	तै. आ.
6. தைத்திரீய-பிராம்மணம்	...	तै. ब्रा.
7. தைத்திரீய-உபநிஷத்		
8. ருக்வேதப்ராதிசாக்பம்	...	ऋ. प्रा.
9. தைத்திரீய-ப்ராதிசாக்பம்	...	तै. प्रा.
10. அதர்வவேதப்ராதிசாக்பம்	...	अ. प्रा.
11. பாஸ்க-நிருத்தம்		
12. சாந்தோக்ய-உபநிஷத்	...	छान्दो.
13. கடோபநிஷத்	...	कठोप.
14. ஈசாவஸ்யோபநிஷத்	...	ईशावा.
15. வால்மீகி ராமாயணம்	...	रामा.
அயோத்யாகாண்டம்	...	अ.
16. வ்யாஸ-மஹாபாரதம்	...	म. भा.
ஆதிபர்வம்	...	आदि.
வணபர்வம்	...	वन.
சுரோணபர்வம்	...	द्रो.
17. பாணினி-அஷ்டாத்தபாதி	...	पा. अ.

18.	பாணினிசிகைஷ.	...	பா. சிஷா.
19.	காத்யாயனவார்த்திகம்		
20.	பதஞ்சலி-மஹாபாஷ்யம்		
21.	மஹஸ்மிருதி		
22.	குமாரஸம்பவம்	...	குமா.
23.	மாளவிகாக்னிமித்ரம்	...	மாலவி.
24.	ரகுவம்சம்	...	ரகு.
25.	சாகுந்தளம்	...	சாகு.
26.	மிருச்சகடிகை	...	மூஞ்.
27.	வாக்யபதியம்		
28.	நீதிசதகம்		
29.	காதம்பரீ		
30.	குமாரிலபட்டரின் க்லோகவார்த்திகம்		
31.	வேணிஸம்ஹாரம்		
32.	கையடம்		
33.	ப்ராசுருதப்ரகாசம்		
34.	தத்துவபோதினி		
35.	பாமினிவிலாஸம்		

தமிழ்நூல்கள்

1.	தொல்காப்பியம்.	...	தொல்.
	எழுத்ததிக்காரம்	...	எழுத்.
2.	புறநானூறு	...	புறநா.
3.	திருக்குறள்		

குறிப்பு — 36, 49, 50, 51, 56—59, 64 இப்பக்கங்களிலுள்ள l, n என்ற மெய்யுயிர்க்குறிகளை l, n ஆக மாற்றுக.

34 ஆம் பக்கம் 10 ஆம் வரியின் இறுதியில் ெ ஐச் சேர்க்க.

சோல்லமைப்புழலகமொழிப்பெயர்ப்பு (பக். 15),
 द्विष्यः (19), மாறுபாட்டையும் (32), n (36 f.n.), दन्त्य (40),
 qutuōres (50), स्वासा (56), ōktōu (56), g (72),
 kh, gh (74), आलानस्तम्मः (85), ப்ரத்யயம் (128),
 சிலவிடத்தில (154), தாய்மொழியில் (170), qetuōres
 (197), ஸிசுப்ரத்யயங்கலந்ததாதாப்தததி (265), अन्यथा
 (343) என்பவற்றை, சோல்லமைப்புழலகமொழிப்பெயர்ப்பு,
 द्विष्यः, மாறுபாட்டையும், n, दन्त्य, qetuōres, स्वासा,
 ōktōu, g, kh gh, आलानस्तम्मः, ப்ரத்யயம், சிலவிடத்தில,
 தாய்மொழியில், qetuōres, ஸிசுப்ரத்யயங்கலந்ததாதாப்த
 ததி, अन्यथा, எனத் திருத்துக.

வடமொழிவரலாறு

நூன்முகம்

மொழியினக்கணம்

உலகத்தில் மக்கள் ஒன்றுகூடி சேர்ந்தே வாழ்கின்றனர்.

வாழ்க்கையில் ஒருவருடைய மனத்தினுள்ள கருத்தை மற்றொருவருக்குக் கூறவேண்டியது அவசியம். அவர்கள் அப்போது வாயைத்திறந்து பலவாறுக ஒலிகளை ஒலிக்கின்றனர். ஒரு நாட்டில் ஒலிகளை எவ்வாறுக ஒலிக்கின்றனரோ, அவ்வாறே மற்றொரு நாட்டில் ஒலிப்பது இல்லை. ஒரு நாட்டிலுங்கூட பலவகைப்பட்ட ஜாதிகள் இருப்பின், அவர் வெவ்வேறு வகையாகவே ஒலிக்கின்றனர். இவ்வாறு தம்முடைய கருத்தை வெளியிட மக்கள் வழங்கும் ஒலிக்கப்பட்டத்தை மொழி அல்லது பாஷை எனப் பெயரிட்டுக் கூறுவர். இதனால் சிறியோரும் பெரியோரும், குறும்பும் கொண்டையும், இருட்டி நிறப்போரும் வெளிக்கத்தினுள்ளோரும், அண்டையினிருப்போரும் சேய்மையினுள்ளோரும் தத்தங்கருத்துக்களைப் பிறர்க்கு வெளியிடுவதை நாம் பார்க்கிறோம்.

மொழிகளின் புயன், கூறலோன் தன் கருத்தைக் கேட்போனுக்குக் கூறுதலும், அவன் அதனை அறிதலும், கூறலோனின் மனநிகழ்ச்சியை அதனால் ஊற்றித்தலும், அதன்படி நான் நடத்தலும் ஆகும்.¹

1. மொழி = மொ. = Language.

2. Zipf. p. 16.

3. G. Stern — Meaning and Change of Meaning, p. 172.

மொழிகளே நாம் நமது முன்னோருடனும், உடனிருப்போருடனும் கருத்துக்களைக் கலந்துகொள்ளவும் முன்னோரின் ஆத்யாத்மிகக்கொள்கைகளை அறிந்துகொள்ளவும் சாதனம் ஆகின்றன.¹

மொழியுற்பத்தி²

இம்மொழிகள் எவ்வாறு உண்டாயின என மொழிநூல்-வல்லோர்³ பலவாறாக ஆராய்ந்தும் இன்னும் ஒரு முடிவிற்கு வரவில்லை. உலகம் எப்போது எவ்வாறு யாரால் படைக்கப்பட்டது என்பதைப்பற்றி எப்போது முடிவு ஏற்படுமோ, அப்போதுதான் மொழிகள் எவ்வாறு உண்டாயின என்பதைப் பற்றியும் முடிவு வரும். ஆயினும் அதனைப்பற்றி மொழிநூல்-வல்லோர் பலர் கூறிய கூற்றுக்களை அறிந்துகொள்ளுதல் தரும்.

உலகம் உண்டானவுடன் மக்கள் கூடி இச்சொல் இப் பொருளை உணர்த்தும் எனத் தீர்மானித்தனர் என்பர் ரூஸோ.⁴ மொழியை ஆக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்க்கு எவ்வாறு உதித்தது என்பதற்கும், அவர் கூடிய கூட்டத்தில் எம் மொழியை வழங்கினர் என்பதற்கும் விடை அளித்தல் இயலாதது ஆகும்.

வாழ்க்கையில் ஆனும் பெண்ணும் சேர்ந்திருத்தலைக் காண்கிறோம். படைப்புக்காலத்தில் அவ்விருவரும் பேசத் தெரியாதிருப்பினும் அவருடைய வாழ்க்கையில் அவர் கோப

1 J. A. Richard's Practical Criticism, p. 321.

2 Cf Jespersen — Language, its Nature, Development and Origin, pp. 27, 61, 412-442.

Whitney — Oriental and Linguistic Studies, p. 288.

J. Vendryes — Language — A Linguistic Introduction to History, p. 38.

3. Philologists.

4. Rousseau.

தாய்க்காலம் தாம் அறிபாது சில ஒலிகளை ஒலித்திருக்க வேண்டும். அவ்வொலிகளிலிருந்து மொழி உண்டாயிற்று என்பர் காண்டிலாக். தாம் அறிபாது தம்முடைய வாயிலிருந்து வந்த ஒலிகள் முதன்முதலில் தம் கருத்தைப் பிரதிபலிப்பதற்கு வந்தனவே என்பதற்குத் தாமஸ் ஹியூக்ஸும்: காலக்கிரமத்தின் வேளிப்படுத்தும்: ஆகலின் இடையில் கீண்டகாலம் தோன்றத் தான் இருத்திருக்கும் என்பர் பீல்.¹

மக்களைப் படைத்த கடவுளே மொழிகளை இயற்றியிருக்க வேண்டும் என்பர் ஸ்வீசுமிலி.²

கடவுளே மொழிகளை இயற்றினர் எனக் கொள்ளின் மொழிகளின் குறையுபாடே இன்னமும் இருக்கவேண்டும்: ஒவ்வொரு மொழியிலுமே பல குறையு இருக்கின்றன: ஆகலின் வலியுயிர்த் கூறபது பொருத்தமின்ற; மக்கள் புத்திபூர்வமாய் மொழிகளை இயற்றினர் எனக் கொள்வதும் பொருத்தமின்ற: அவர் அறிபாது அவையிலிருந்து மொழிகள் தோன்றின எனவே கொள்ளல் வேண்டும் என்பர் ஹர்டர்.³

ஈர்ட் கி. பி. 1851-இல் மொழியின் உற்பத்தியைப் பற்றி எழுதிய கட்டுவாயில். ஹர்டரின் கொள்கையோடு ஒன்றுபட்டு தமக்குத் தோன்றிய சில புதுக்கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். மொழிகள் உண்டான காலத்தின் ௧, 2, ௩ என்ற மூன்று வரிசையும் சில மெய்களையே இருந்தன: ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரொரு சொருமொழி ஆகவே இருந்தது: குணம், நேரம், தன்மை இவற்றைக் குறிக்கும்

1. Condillac.

2. Breal — (Breal's Semantics, pp. 6-7.)

3. Süssmilch.

4. Herder. இவர் இக்கருது கூறபது கி. பி. 1772-இல்.

5. Grimm.

சொற்கள் இல்லை; பண்டைய மொழிகளில் காணப்படும் ஆண்பால்விசுதி பெண்பால்விசுதி இவை பெண்டிர்களாலே வந்திருக்கவேண்டும்; காலம், இடம், எண் முதலியவற்றைக் குறிக்க, தாதுக்களோடு சேர்க்கப்பட்ட ஸர்வநாமங்கள் காலக் கிரமத்தில் வினைவிசுதிகளாய்க் கொள்ளப்பட்டன. ஒவ்வொரு மொழியும் ஆரம்பத்தில் தனிமொழிநிலையிலும், பின்னர் ஒட்டறி மொழிநிலையிலும், இறுதியில் ஒட்டறியாமொழிநிலையிலும் இருந்திருக்கவேண்டும்¹ என்பன ஆகும்.

மொழிகள் கடவுளால் இயற்றப்படாது மக்களாலே இயற்றப்பட்டது என்ற தீர்மானம் வந்தவுடன், அம்மக்கள் எவ்வாறு அவற்றை இயற்றினர் எனப் பலர் ஆராயப் புகுந்தனர். மிருகங்கள், பறவைகள் இவை செய்யும் ஒலியைக் கேட்டு, அவ்வொலிகளை அவற்றைக் குறிக்க வழங்கினர். அவற்றிலிருந்து மொழிகள் உண்டாயின என்றனர் சிலர். உதாரணமாக நாயின் ஒலியைக் கேட்டு நாயை பேள-வேள² எனவும், பின்னர் மிருகங்களை பேள-வேள எனவும், பறவைகளைக் க்ளக்-க்ளக்³ எனவும் வழங்கினர் என்பர். இக்கொள்கைக்கு பேள-வேள கொள்கை⁴ என்றும் விலங்கொலிமொழிக் கொள்கை⁵ என்றும் பெயர். விலங்கு முதலியவற்றின்

1. தனிமொழிநிலை = धात्वामिका स्थितिः = Isolating Stage.
ஒட்டறிமொழிநிலை = ज्ञातप्रकृतिप्रत्ययसन्धिस्थितिः = Agglutina-
native Stage.
ஒட்டறியாமொழிநிலை = अज्ञातप्रकृतिप्रत्ययसन्धिस्थितिः = In-
flexional Stage.
2. பேள-வேள = Bow-Vow (animal, small animal Zipf, p. 269).
3. க்ளக்-க்ளக் = Kluck-Kluck (Bird.)
4. Bow-Vow theory.
5. Onomatopoeic theory = मृगादिध्वन्यनुकृतिमूलको मार्गः

மொழியுற்பத்தி

ஒலிகளிலிருந்து அவற்றினும் மேன்மையுற்ற மக்கள் மொழிகளை இயற்றினர் எனக் கூறுதல் பொருந்தாது என்பர் ரேனன்.¹ ஆயினும் சிலசொற்கள் இம்முறையில் வந்திருத்தல் கூடும் எனக் கொள்ளுதல் தவறாகாது.

ஆங்கும் இயற்கையாய் விலங்கு முதலியன ஒலித்த ஒலிகளை அவ்விலங்குகளையே குறிக்க மக்கள்வழங்கினர் என்பது கவனித்தற்கு உரியது.

பெருமகிழ்ச்சியாலும், பெருந்துன்பத்தாலும், கோப தாபத்தாலும் மக்கள் அறியாது அவருடைய வாயிலிருந்து ஒலிகள் வருகின்றன. இவ்வொலிகளே மொழிகள் ஆயின என்பர் சிலர். இதற்கு பூ-பூ கோள்கை² எனப் பெயர். மக்கள் பிறருடைய கூற்றில் வெறுப்பைக் காட்ட பூ-பூ என ஒலித்தலை இப்போதுங் காணலாம். இவ்வாறுஞ் சில சொற்கள் உண்டாயிருக்கலாமேயன்றி மொழிகள் முழுவதும் இவ்வாறே உண்டாயின எனக் கூறுதல் தவறாகும்.

இரண்டு மணிகள் இருக்குமிடத்து ஒன்றன்பின்னர் மற்றொன்றை அடித்தால், முன்மணியின் ஒலியின் பின்னர் பின்மணியின் ஒலி இடைவிடாது உண்டாகுமாறு மக்களுக்கு ஒன்றைப்பற்றி ஓர் உணர்ச்சி உண்டாகுமானால் இயற்கையாய் அவ்வுணர்ச்சியைக் குறிக்க அவர்களுடைய வாயிலிருந்து ஒலிகள் உண்டாகும். இவ்வாறே மொழிகள் உண்டாயின என்பர் மோக்ஸுமலர்.³ இக்கொள்கைக்கு டிங்-டாங் கோள்கை⁴ எனப் பெயர். இக்கொள்கையைப் பின்னர் ஒருவரும் ஆதரிக்கவில்லை.

1. Renan.

2. Pooh-Pooh theory = धिग्धगादिमूलको मार्गः

3. Max-müller.

4. Ding-Dong theory = नियतानुसृतिमूलको मार्गः

மொழியற்புத்தி

தொடக்கத்தில் எவ்வாறு பேசினர் என்பதைச் சிறிது அறியலாம். அக்குழந்தைகள் எவ்வாறு புதிதுபுதிதாகச் சொற்களை உண்டாக்குகின்றன என்பதும் அர்த்தமில்லாத ஒலிகளுக்குப் பொருளைத் தருகின்றன என்பதும் நோக்கத்தக்கன.

நாகரிகஜனங்கள் வழங்கும் மொழிகளைக்காட்டிலும் காட்டுமனிதர்கள் வழங்கும் மொழி செப்பனிடாமல் இருக்கும் என்பதில் சந்தை இல்லை. ஆதலால் நாகரிகமொழிகளின் முற்பட்ட நிலையை அறிய அம்மொழிகளின் அறிவு பயன்படும். ஆயினும், அவை பல ஆண்டுகளாக அவராலே வழங்கப்பட்டமை யான், அவற்றினறிவால் தொடக்கத்தில் நாகரிகபாவைகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பதை அறிதலும் எளிதன்று.

மொழிவரலாறே மொழியின் முன்னிலையை அறியச் சிறந்த லாதனம் ஆகும். ஆகலின் மொழியிற் காணப்படும் இலக்கண விலக்கியங்களாலும், சாஸனங்களாலும், காணபம் முதலியவற்றாலும், அம்மொழியைப்பற்றிய பிறகாட்டுச்செய்திகளாலும் ஒவ்வொரு மொழியின் வரலாற்றை மக்கள் இயற்ற முன்வர வேண்டும். மொழிகளின் அந்நியோக்கியஸம்பந்தத்தை அறிய மொழிவரலாற்றினறிவு அவசியம் வேண்டும். இறுமொழிகளின் தற்போதுள்ள நிலையைக்கொண்டு அவ்விதமும் இரின்னத்தனவா இல்லையா என ஆராய்தல் தவறாகும்; ஏனெனில் பேச்சு மொழிகள் எல்லாம் காலக்கிரமத்தில் உருவம், பொருள், அமைப்பு முதலியவற்றில் மாறுபடுகின்றன.

பல மொழிகளின் வரலாற்றிலிருந்து சில உண்மைகள் அறியப்படுகின்றன என்பர் யெஸ்பர்ஸன். அவையாவன :

(1) தொடக்கத்தில் கஷ்டமான பல ஒலிகள் உச்சரிக்கப்பட, பின்னர் அவை சலபமாக உச்சரிக்கப்பட்டன. ஆதலால் ஒலிகள் வரவர எண்ணிக்கையில் குறைவு பட்டன.¹

1. வேதங்களிலுள்ள சிந்தனை முதலியவற்றில் ஒலிக்கப்பட்ட ஹீனம், நீடு முதலியவற்றிலின் ஹீனம் பரிசுத்தி: முதலியவற்றிலுள்ள யமங்களும் பிந்தகாலத்தில் இல்லை.

(2) முன்னர் கஷ்டமான ஒலிகளால் ஆக்கப்பட்ட நீண்ட தொடர்களே இசையுடன் வழங்கப்பட்டன; பின்னர் சிறிய தொடர்கள் இசையின்றி வழங்கப்படுகின்றன.

(3) முன்னர் ஒலிக்கப்படும் முறையாலே சொற்கள் கூறுவோரின் மனத்திலுள்ள மகிழ்ச்சி, துன்பம், கோபம் முதலிய வற்றை வெளிப்படையாய்க் காட்டின; பின்னர் அவ்வாறு இல்லை.

(4) முன்னர்ச் சொற்களின் ரூபங்கள் பலவகைப்பட்டன; பின்னர் அவை எண்ணிக்கையிற் குறைந்தன.¹

1. गन्तुम् என்ற பொருளில் வேதங்களில் गन्तवे, गन्तोः, गमय्यै முதலிய ரூபங்கள் வழங்கப்பட்டு பின்னர் வழங்கக் கொழிந்தன.

Cf. तुमर्थं सेसेनसे असेनकसेनय्यै अय्यन् कय्यैकय्यैनशय्यैशय्यैन्-
तयैतवेडुतवेनः (பா. அ. 3, 4, 9)

வேதத்தில் வழங்கப்பட்ட देवासः देवाः, देवा देवाँ, देवेभिः देवैः என்பனவற்றுள் देवासः, देवा, देवेभिः என்பன பிற்காலத்தில் வழங்குகொழிந்தன.

வினைகளிலும் வேதத்தில் வழங்கப்பட்ட क्त्வ ரூபங்கள் பிற்காலத்தில் இல்லை.

பின்னர் ஒரே விகரணத்தில் வழங்கப்பட்ட தாதூக்கள் வேதத்தில் பல விகரணங்களில் வழங்கப்பட்டன.

பரஸ்மைபதவிகுதிகளையும் ஆத்மனேபதவிகுதிகளையும் சில தாதூக்கள் வேதத்திற் கொண்டிருக்கப் பின்னர் ஒரு பதவிகுதிகளையே கொண்டன.

कथा, प्रज्ञा, पूर्व्या, विध्या, इम्या, पश्चात्ता, उदक्ता போன்ற வைதிகநிபாதங்கள் பிற்காலத்து இல்லை.

पादि என்பது குடி, காப்பாற்று என்ற இரண்டு பொருளிலும் வந்தது; பின்னர் காப்பாற்று என்ற பொருளையே கொண்டது.

இதுபோன்ற மாறுபாடுகள் பல உள்.

(5) முன்னர்ச் சொற்களை ஆக்கும் முறை பல்லாறாகவும், அவற்றை வாக்கியங்களில் தொடுக்கும் முறை பல்லாறாகவும் இருந்தன ; பின்னர் அவை சீர்திருத்தம் பெற்றன. ¹

(6) ஒவ்வொரு மொழியும் தனிமொழிநிலை, ஒட்டறிமொழி நிலை, ஒட்டறிபாமொழிநிலை என மூன்று நிலைகளை முறையே கொண்டன என்பதும், தனிமொழிநிலையிலிருந்து ஒட்டறி

1. த்வத்த்வஸ்யஸத்திஸ் வேதத்திஸ் பவவக ரூபத்தக் திருப்பதையும், பின்னர் அவை ஒரே முறையாக ஆக்கப் படுவதையும் கவனிக்க. ஆங்கே திருபடுதிகளுக்கு நடுவில் வேறு சொற்கள் வழங்கப்படுதலையும் காண்க.

Cf. प्रनिश्रयोर्वरुणयोः लोमो न एतु श्रुत्यः (ऋ. वे. 7, 66, 1)

निश्रावरुणयोमो स्य (अ. वे. 10, 5, 12)

सुयोचन्द्रमसौ धाता (ऋ. वे. 10, 190, 3)

इन्द्राय वरुणो निश्रो अयिना (ऋ. वे. 10, 65, 9)

धावा चिदस्यै पृथिवी ननेते (ऋ. वे. 2, 12, 13)

वृत्राय हन्तवे (ऋ. वे. 8, 12, 12) என்பதிலிடத்தில்

இரண்டாம்வேற்றுமைக்கு எங்காம்வேற்றுமை வழங்கி யிருத்தலைக் காண்க.

रक्षणे धर्मराजस्य शुवो हि विजयो नन (न. भा. श्रौ. 111, 16)

என்பதிலிடத்தில் ஐந்தாம்வேற்றுமைக்கு எழாம்வேற்றுமை வழங்கப்பட்டது.

विशेविशे वस्तोर्वस्तोर्हानाम् (ऋ. वे. 10, 40, 1)

हतो राजा हतो राजेत्युचिरे च भयार्दिताः (न. भा. श्रौ. 102, 34)

முதலிய இடங்களில் சொற்களும் வாக்கியமும் இட்டிருக்கப் பட்டதைக் காண்க.

वन्य पाण्डवम् (न. भा. श्रौ. 83, 7); अभिवन्याग्रतः स्थितम्

(*ibid* 84, 2) என்பதிலிடத்திலுள்ள வன्य, अभिवन्य என்பன இக்காலத்து இருத்தன.

மொழிநிலை வந்தது என்பதும், ஒட்டறிமொழிநிலையிலிருந்து ஒட்டறியாமொழிநிலை வந்தது என்பதும் பொருந்தா. ஏனெனில் இம்முறையில் அகப்படாத பல மொழிகள் உலகத்தில் காணப்படுகின்றன; ஒரே காலத்தில் ஒரு மொழியிலே மூன்று நிலைகளும் காணப்படுகின்றன.

(7) முன்னர்க் குணிவாசகமான சொற்களும், வ்யக்தி வாசகமான சொற்களுமே உள்ளன; பின்னரே குணவாசகமான சொற்களும் ஜாதிவாசகமான சொற்களும் வந்தன. ¹

(8) இந்திரியங்களுக்கு விஷயமான பொருள்களைக் குறிக்கும் சொற்களே முன்னர் இருந்தன.

(9) மக்கள் அறியாது விளையாட்டாகச் சொற்கள் அவர்களுடைய வாயிலிருந்து வந்திருத்தல் கூடும். தொடக்கத்தில் பொருளைக் குறிக்காது இசையோடு ஒலிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். பின்னரே அவை தம் கருத்தை அறிவிக்க மக்களால் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

(10) பெரும்பான்மையும் சொற்களுக்கும் அவை தற்போது குறிக்கும் பொருள்களுக்கும் சம்பந்தத்தைக் காணமுடியவில்லை. கூறுவோனுடைய கருத்தைக் கேட்போன் விளக்கமாய் அறிய இயலாது மயங்கி மயங்கிப் பின்னர் ஒவ்வொரு சொற்களின் பொருளைத் தீர்மானித்திருக்கவேண்டும்.

1. ஆமெரிக்காக்கண்டத்தில் பல மொழிகளில் குணத்தோடு கூடிய குணியைக் குறிப்பதற்கும், செயலோடுகூடிய பொருளைக் குறிப்பதற்கும் சொற்கள் இருக்கின்றனவேயன்றிக் குணம், செயல் இவற்றைத் தனியாய்க் குறிக்கச் சொற்கள் இல்லை.

(L. Bloomfield — Introduction to the Study of Language, pp. 63-64.)

மொழிவளர்ச்சி

(11) தொடக்கத்தில் மொழிகளுள் வாக்கியங்களே உள்ளன. அவற்றிற்கே பொருள் உண்டு. பின்னரே வாக்கியங்கள் சொற்களாகவும், சொற்கள் எழுத்துக்களாகவும் பிரிக்கப்பட, சொல், பகுதி, விஞ்சி இவற்றின் பொருள்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டன.

(12) கலைகள் வளர்வதுபோல் மொழிகளும் வளர்கின்றன ; ஆகவின் மொழிகளையும் சிறந்த கலைகள் என்னலாம்.

மொழிவளர்ச்சி ¹

மொழிகள் நாளடைவில் மாறுபடுகின்றன எனக் கூறப் பட்டது. அதனை மொழிவளர்ச்சி என்பர் மொழிநூல் வல்லோர். அவ்வளர்ச்சி எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதைக் கவனிப்போம்.

ஓர் ஊரில் பல வீடுகள் இருக்கும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு தலைவனும் ஒரு தலைவியும் இருப்பர். அவர் பெரும்பாலும் பெற்றோர் ஆகவே இருப்பர். அவ்விருவரும் பேசும்போது வழங்குஞ் சொற்களைக் கேட்டு குழந்தைகளும் அவற்றை வழங்கும். அவர் எம்முறையில் அவற்றை ஒலிக்கின்றனரோ அவ்வாறே குழந்தைகளும் ஒலிக்கும். பலகுழந்தைகள் சேர்ந்து விளையாடும். அப்போது அவருள் சிறந்த குழந்தை சொற்களை வழங்குமாறு மற்ற குழந்தைகளும் வழங்கும். இம்முறையில் ஒருவீட்டுவழக்கு வேறுவீட்டிற்குச் செல்லும். சிறந்தோர்வீட்டுவழக்கு ஊர் முழுமையும் பரவும். அவ்வாறே வேறேனூரில் அதே மொழி சில மாறுபாடுகளுடன் வழங்கப்படலாம். அவ்வாறு மாறுபட்ட மொழிகளை ஒரு மொழியின் கிளைகள் ² என்னலாம். ஒரு மொழிக்குப் பல

1. T. G. Tucker — Introduction to the Natural History of Language, pp. 278-286.

2. கிளைகள் = भाषाशास्त्रः = Dialects.

கிளைகள் இருப்பினும், அவற்றுள் ஒன்றே இலக்கணவிலக்கியங்களில் வழங்கப்படலாம். அப்போது அதனை நூன்மொழி¹ என்னலாம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு கிளையிலும் நூல்கள் இயற்றப்பட்டன, ஒவ்வொன்றையும் நூன்மொழி என்றே கூறல் வேண்டும். இவையெல்லாம் ஒருமொழியிலிருந்து வந்தமையான், இவற்றைப் பின்னர் ஓரினமொழிகள்² என்னலாம்.

அவற்றுள் ஒரு பொருளைக் கொண்ட சொற்கள் உருவத்தில் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கும்; சிறுபான்மை மாறுபட்டும் இருக்கும். அச்சொற்களையே இனச்சொற்கள்³ என்னலாம். இவ்வாறுள்ள மொழிகளில் ஒரு சொல் ஒன்றில் இருக்குமானே மற்றொன்றில் இருக்குமாயின், அச்சொல் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றில் கடன்வாங்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அவ்வாறுள்ள சொற்களைக் கடன்சொற்கள்⁴ என்னலாம்.

மொழிப்பிரிப்பு

மூலமொழியுடைமொழிப்பிரிப்பு: ஒருமொழி பேசுவோர் வேறு இனத்தைச் சார்ந்த மொழியைப் பேசுவாரோடு பலநாள் சேர்ந்து வாழ்ந்தால், பிறருடைய மொழியின் கலப்பினால், அவருடைய மொழியிலுள்ள ஒளிகளின் உச்சாரணம் மாறலாம்; இம்மொழிவாக்கியத்தில் அம்மொழிச்சொற்கள் கலக்கலாம்; இதனுடைய சொற்களின் முறை மாறுபடலாம்.⁵

1. நூன்மொழி = ग्रन्थियशाखा = Literary dialect.
2. ஓரினமொழிகள் = दायदभाषा: = Cognate languages.
3. இனச்சொற்கள் = दायदपदानि = Cognate words.
4. கடன்சொற்கள் = ऋणीकृतपदानि = Loan words.
5. இக்காலத்தில் இந்தியாவின் தெற்குப்பகுதியில் உள்ளோர் வடமொழிப்பதங்களுடைய ஈற்றில் உள்ள அகரத்தை விவ்ருதமாக ஒலிக்கின்றனர். பாணினி வட்டாத்யாயியில் அதனை விவ்ருதமாகக் கூறப்பட்டது. வடநாட்டார்

ஒரு மொழி தன் இனமொழிகள் வழங்கும் இடத்திற்கு வெகுதூரத்திலுள்ள நாடுகளிற் சென்று வழங்கப்படின, அவற்றிலிருந்து பல மாறுபாடுகளைக் காலக்கிரமத்தில் அடையும். இருப்பினும் பல ஒற்றுமைகள் இருந்தே தீரும். தாய்தந்தையர் நெருங்கிய உறவினர் இவரைக் குறிக்குஞ் சொற்களிலும், உண்ணாதல், உறங்குதல் முதலிய இயற்கையாய்ப் பொதுவாயுள்ள செயல்களைக் குறிக்குஞ் சொற்களிலும், ஸர்வநாமங்களிலும், பெயர் உருபேற்கும் முறையிலும், வினை விசுதியேற்கும் முறையிலும் ஒற்றுமை இராமல் இராது. இவற்றில்

அதனை அவ்வாறே இன்றும் ஒலிக்கின்றனர். வட மொழியிலுள்ள ऐ औ இவற்றைத் தென்னாட்டார் अइ, अउ என ஒலிக்கின்றனர். இம்மாறுபாடு மஹாபாஷ்யகார ராகிய பதஞ்சலியின் காலத்திற்கு முன்னரே வந்திருக்க வேண்டும். मात्रा अकारस्य मात्रा इकारस्य என एओइ ஸூத்ரபாஷ்யத்திற் கூறுகின்றார். அவற்றை ओइ, ओउ என ஒலித்தல் வேண்டும். கவர்க்கத்தின் பிறப்பிடம் கண்டம் எனப் பாணினி கூறியிருக்க, தற்போது அண்ணத்தின் முதலும் நாவின் முதலும் சேருமிடத்தில் அவை ஒலிக்கப்படுகின்றன. இம்மாறுதல்களெல்லாம் திராவிடமொழிக்கலப்பால் நேர்ந்திருத்தல் இயலும். தமிழ்மொழியில் பண்டை-இலக்கணவாசிரியரான தொல்காப்பியனார்,

அ ஆ வாயிரண் டங்கார் தியலும் (தொல். எழுத். 85)

அகர இகர மைகார மாகும் („ 54)

அகர உகர மௌகார மாகும். („ 55)

ககார ஙகார முதலா வண்ணம் („ 89)

எனக் கூறியிருத்தல் காண்க.

குமார்லபட்டர் தான் இயற்றிய ச்லோகவார்த்திகத்தில் சோறு, அதர் முதலிய திராவிடச்சொற்கள் வடமொழியில் கலந்துள்ளன என்பார்.

Cf. आर्याश्च म्लेच्छभाषाभ्यः कल्पयन्तः स्वकं पदम् ।

पदान्तराक्षरोपेतं कल्पयन्ति कदा चन ।

न्यूनाक्षरं कदाचिच्च प्रक्षिपन्त्यविकाक्षरम् ॥

ஒத்திருக்கும் இரண்டு மொழிகள் ஒரின்மொழிகள் எனத் தீர்மானம் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு மொழிகளை மூல மொழியினின்று வளர்ந்துவந்ததாகப் பிரிப்பதை மூல-மொழியுடைமொழிப்பிரிப்பு¹ என்னலாம். இனமொழிகளின் வரலாற்றினால் அவ்வவற்றின் பழைய நிலையைக் கண்டுபிடித்து, அந்நிலையிலுள்ள பல மொழிகளுக்கு ஒற்றுமை இருப்பின் அவை ஒரு தாய்மொழியினிடனிருந்து வந்திருக்கவேண்டும் என நாம் ஊஹிக்கிறோமேயன்றி, அத்தாய்மொழியிலுள்ள ஊல்களோ, அதனைப்பற்றிய செய்தியோ நமக்கு நேரில் தெரியாமையின் அப்பிரிவை வரலாற்றுப்பிரிவு² என்ற பெயராலே கூறல் தரும் என்பர் கிராப்.³

तथा द्राविडादिभाषायामेव तावद् व्यञ्जनान्तभाषापदेषु
खरान्तविभक्तिस्त्रीप्रत्ययादिकल्पनाभिः स्वभाषानुसृष्टान् अर्थान्
प्रतिपद्यमाना दृश्यन्ते । तथा ओदनं चोर् इत्युक्ते चोर-
पदवाच्यं कल्पयन्ति ; पन्थानम् अतर् इत्युक्ते अतर इति
कल्पयित्वा आहुः सत्यं दुस्तरत्वात् अतर एव पन्था इति .....
तद्यदा द्राविडादिभाषायामीदृशी स्वच्छन्दकल्पना तदा पारसी-
वर्चरयचनरौमकादिभाषासु किं विकल्प्य किं प्रतिपत्स्यन्त
इति न विद्यः (तन्त्रवार्तिके 1, 3 under चोदितं तु ...)
यत्तु वेदतद्वेषु पदं दृष्टमविप्लुतम् ।

म्लेच्छभाषासु तद्रूपमर्थं कचन चोदितम् ॥

तत्तथैव प्रतीयेत प्रमाणेनाविरोधितः ।

पिकनेमादि तद्वयेवं निपुणैस्वधारितम् ॥

மீன், நீர் என்ற தமிழ்ச்சொற்கள் வடமொழியில் மீன, நீர் என வழங்குகின்றன. தென்னாட்டில் வடமொழிப் புலவர் கூறும் வடமொழிவாக்கியங்களிற் பல அமைப்பில் தமிழ்மொழித்தொடர்களின் அமைப்பை ஒத்துள்ளன.

1. மூலமொழியுடைமொழிப்பிரிப்பு = मूलभाषाकभाषाविभागः = Genealogical classification.
2. வரலாற்றுப்பிரிவு = चरितमूलको विभागः = Historical classification.
3. Graff — Language and Languages.

சோல்வமைப்புறுவகமொழிப்பெயர்ப்பு : ¹ அப்பகுப்பைத் தயிர்த்து மற்றொர்வகைப் பகுப்பும் உண்டு. அது சொற்களின் அமைப்பைக்கொண்டு வந்தது. சில மொழிகளில் வாக்கியங்களுக்கு அங்கமான ஒவ்வொரு பதமும் ஒரு தாதுவே ஆகும்; பகுதி, விஞ்சி என்ற பிரிவினையே இல்லை. அந்நிலையைத் தனிமொழிநிலை என்பர். காலக்கிராமத்தில் சில தாதுக்கள் தனிமையாய் வழங்கப்படுந் தன்மையை இழந்து, வேறு சில தாதுக்களுடனே கூடி வழங்கப்படுந் தன்மையைப் பெறும்; அப்போது அவற்றை விஞ்சி என்றும், எவற்றோடு அவை சேர்ந்து வருகின்றனவோ அவற்றைப் பகுதி என்றுங் கூறுவர்; அவ்விதமும் எங்கு சேர்க்கப்படுகின்றன என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்நிலையை ஒட்டந்மொழிநிலை என்பர்; இன்னுஞ் சில காலம் செல்ல, அவ்விதமும் எங்குச் சேர்க்கப்பட்டன என்பதை அறிதல் இயலாது. அந்நிலையை ஒட்டநியாமொழிநிலை என்றனர். ஒருகாலத்தில் உலகத்திலுள்ள எல்லாமொழிகளும் இம்மூன்று நிலைகளுள் ஒன்றில் இருந் திருக்கவேண்டும் என மொழிதூல்வல்லோர் நினைத்தனர்.

இக்கொள்கையைக் குறித்து யேஸ்பர்ஸன் பின் வருமாறு கூறினர்: இக்கொள்கையைக் கொண்டதற்குக் காரணம் சீனபாஷை தனிமொழிநிலையில் உள்ளது என்பதே. பழைய சீனபாஷையில் தன்மையில் காங்கு ஸ்வராமம் இருக்கின்றன என்றும், அவற்றுள் ஒன்று எப்போதும் முதல்வேற்றுமையே என்றும், மற்றொன்று இரண்டாம்வேற்றுமையே என்றும் கார்ல்க்ரேன்² கண்டுபிடித்தனர். ஆகலின் இக்கொள்கையை மூன்று திருத்தத்துடன் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவை யாவன:— (1) தற்போது ஒட்டநியாமொழிநிலையிலுள்ள

1. Tucker, pp. 70, 73, 76, 92, 95-104.
Jespersen — Language.... pp. 372-375.
Graff, pp. 323-351.
2. Karlgren.

மொழிகள் ஒட்டறிமொழிநிலையில் ஒரு குறித்த காலத்தில் இருந்தன எனக் கொள்ளல் இயலாது. (2) விசுவயாய் மாறினவை சொற்களையன்றித் தாதுக்கள் இல்லை. (3) விசுவயாக ஆவதற்கு இவ்வழியைத் தவிர்த்து வேறு வழிகளும் உள்.

வேறுவகைப்பீர்ப்பு : மொழிகளை மூவகையாகவே பிரிப்பதற்கு சில குறைவு இருப்பதால், மொழிகள் எல்லாவற்றையும் ஆர்கானிக்,¹ இனார்கானிக்² என இருவகையாகப் பிரிக்கலாம் என்பர் டக்ரர்.³ அர்த்தத்தின் மாறுபாட்டினையும் வேற்றுமையையும் முதலியவற்றையும் சொற்கள் இருக்கும் இடத்தைக் கொண்டு அறிவிப்பது இனார்கானிக் மொழிகள் ஆகும். சீனமொழி, பர்மன்மொழி, அன்னம்மொழி முதலியன இவ்வகைப்பைச் சார்ந்தன. தாதுக்களின் உருவவேறுபாட்டால் வேற்றுமையையும், வினையின் காலம் இடம் முதலியவற்றையும் உணர்த்தும் சொற்களைக் கொண்ட மொழிகள் ஆர்கானிக் மொழிகள் ஆகும்.

சொல்லமைப்புமூலகப்பிரிப்பின் மறுப்பு : பிற்காலத்து மொழிநூல்வல்லோர் சொற்களின் அமைப்பைக் கொண்டு மொழிகளை வகுத்தல் நேரிதன்று என்றனர். அதற்கு அவர் கூறும் காரணங்களாவன :—அக்கொள்கையின்படி. மொழிகள் ஒருகாலத்தில் ஒரே நிலையில் இருந்திருக்கவேண்டும் ; அவ்வாறு ஒருமொழியும் இல்லை ; ஒரு மொழியில் ஒரே காலத்தில் எல்லா நிலைகளும் இருக்கின்றன. ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்கு மாறும் மொழிகள் திடீரென்று அவ்வழியை விட்டு வேறு வழியே செல்லலாம். வெகுதூரத்திலுள்ள மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லாமல் ஒரே நிலையில் இருக்கலாம்.

1. Organic = (अर्थभेदकविकृत्यादिकः)

2. Inorganic = (अर्थभेदकपदसमकः)

3. Tucker.

மொழிவரலாற்றின் இன்றியமையாமை

முற்கூறப்பட்ட மூலமொழியுடைமொழிப்பிரிப்பினைக் கொண்டு, வடமொழி, இரான்மொழி, ஆங்கிலமொழி, லத்தீன்மொழி, கிரேக்மொழி முதலிய மொழிகளின் பழைய நிலையை ஆராய்ந்து, அவற்றையெல்லாம் ஒரினமொழிகள் எனக் கூறினர் மொழிநூல்வல்லோர். இவ்வாறு இரண்டு மொழிகள் ஒரினத்தைச் சார்ந்தனவா இல்லையா என்பதை அறிய அவ்வம்மொழியின் வரலாற்றினை அறிதல் வேண்டும். ஆகவின் வடமொழிவரலாறு என்ற இந்நூலின் இன்றியமையாமை பெறப்படும். அவ்வாறே ஆங்கிலமொழிவரலாறு, கிரேக்மொழிவரலாறு முதலியன காணப்படுகின்றன. இவற்றி லிருந்து வடமொழி, இரான்மொழி, ஆங்கிலமொழி, கிரேக் மொழி, லத்தீன்மொழி முதலியவற்றிற்குத் தாய்மொழி ஒன்று இருக்கவேண்டும் என்று மொழிநூல்வல்லோர் தீர்மானித் திருக்கின்றனர்.

தாய்மொழி

தாய்மொழியின் பெயர்: அத்தாய்மொழிக்கு ஆரியன், இண்டோ-ஐர்மானிக், இண்டோ-யூரோபியன் முதலிய பெயர்களை இட்டனர். இந்நூலுள் இண்டோ-யூரோபியன் என்ற பெயரே ஆளப்படும்.

இண்டோ-யூரோபியன்மொழியியல்பு :¹ தொடக்கத்தில் அம்மொழி ஒட்டறியாமொழிநிலையில் இருந்தது. சொற்கள் பகுதி² விசுதிகளாய்ப்³ பிரிக்கப்பட்டன. விசுதிகள் பகுதிகளை விட்டு தனிமையாக வழங்கப்படா. விசுதிகளுக்குப் பொருள்

1. T. G. Tucker — Introduction to the Natural History of Language, pp. 177-184.
2. பகுதி = प्रकृति:
3. விசுதி = विभक्ति:

வடமொழிவரலாறு

உண்டென நினைத்துச் சொற்களை அம்மொழியை வழங்கியோர் உபயோகித்திருக்கமாட்டார். பின்னர் அம்மொழியிலிருந்து கிளைத்த மொழிகள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முறையாக வளர்ச்சியுற்றன. ஆங்கிலமொழி பிற்காலத்தில் வேற்றுமையின் பொருளைக் குறிக்கப் பெயரின் பின்னர் விசுதிகளைச் சேர்க்காது, முன்னர்ச் சில சொற்களைச் சேர்த்தனர். முன்னர் எட்டு வேற்றுமைகள் இருந்தவிடத்து மூன்று வேற்றுமைகளே இருக்கின்றன. கிரேக்மொழியில் ஐந்தி¹ வேற்றுமைகளும், லத்தீன்மொழியில் ஆறும் உள்ளன. பல மொழிகளில் பெயர் ஸர்வநாமம் வினை இவற்றின் இருமையுருவம் இறந்தன. கிரேக், லத்தீன் இவற்றில் பல வேற்றுமையுருபுகள் ஒரு வேற்றுமையின் உருபுகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. இதற்கு ஸிங்க்ரீடிஸம்¹ எனப் பெயரிடப்பட்டது இதனைப் பல்வேற்றுமையொருவேற்றுமையாகுகை எனவுங் கூறலாம். பல வேற்றுமைகள் ஒரே வேற்றுமையாகக் கூறப் படினும், அவ்வவ்வுருபுகள் முன்னர் வழங்கப்பட்ட பொருள்களிலே வழங்கப்பட்டு வந்தன. பின்னர் அவற்றிலும் மயக்கம் ஏற்பட்டது. அம்மயக்கத்திற்குக் கண்டாமினேஷன்² எனப் பெயரிட்டனர்; அதனை வேற்றுமைப்பொருள்மயக்கம் எனக் கூறல் தகும்.

இண்டோயூரோபியன்மொழிகளிலெல்லாம் தாதுக்கள் ஒருயிர்கள்.³ அவற்றைப் பகுதியாக்க சில விசுதிகளும், அப்பகுதிகளைச் சொற்களாக்க வேற்றுமையுருபு, வினைவிசுதி இவையும் சேர்க்கப்பட்டன. பகுதியைத் தனியாகவோ,

1. Syncretism = பல்வேற்றுமையொருவேற்றுமையாகுகை =
विभक्त्यर्थसंमेलनम्
2. Contamination = வேற்றுமைப்பொருள்மயக்கம் =
विभ्रमविभक्तिप्रयोगः
3. ஒருயிர் = एकान्व = Monosyllable.

விருதிபைத் தனிபாகவோ வழங்க முடியாது.¹ சிலவிடத்து
தாதுக்களுக்கே நேரில் வேற்றுமையுருபுகளும் விடைவிருதி
களுஞ் சேர்க்கப்படும்.² வேற்றுமையுருபுகளோ பருதியின்
முன்னர்ச் சேர்க்கப்படவில்லை.³ விடைகளில் தாதுக்களின்
முன்னர் கி, சூ இவை ஆகமங்களாக இறந்தகாலத்தைக்
குறிக்க வழங்கப்படுகின்றன. அவை சுட்டுப்பெயரே ஆகும்.
சொற்களோ பருதிகளோ பருதிகளின் ஏகதேசமோ
இரட்டிக்கப்பட்டன. இதற்கு இரட்டித்தல்⁴ எனப் பெயர்
வழங்கப்பட்டது. இம்முறை ஒவ்வொரு மொழியில் ஒவ்வொரு
வகையாக ஆளப்படும். ஆங்கிலத்தில் மிகுதியாக ஆளப்பட
வில்லை. கிரேக்க பருதிகளை முழுமையும் இரட்டிக்கின்றது.
லத்தீன் சிறிது இரட்டிக்கின்றது. ஜர்மன் பருதிகளை ஒரு
முறை இரட்டித்து அவற்றை மறுமுறையும் இரட்டிக்கின்றது.
பேச்சுமொழிகளில் பல்வகைப்பொருளைக் குறிக்க இரட்டித்தல்
வழங்கும். வடமொழியின் வேதங்களிலும் இத்திறாஸங்
களிலும் அது பல்லாறாகக் கையாளப்பட்டது. பன்மை,⁵

1. न केवला प्रकृतिः प्रयोज्या न च केवलः प्रत्ययः
(नहानाये. under 2, 3, 1.)
2. Cf. द्विष्यः, द्विष्मः ; लिहौ लिहः etc.
3. தற்போது ஆங்கிலத்தில் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்துஞ்
சொற்கள் (prepositions) பெயரின் முன்னர் வைக்கப்
படுகின்றன.
4. இரட்டித்தல் = द्विगुणनम् = Reduplication.
5. विशेविशे वस्तोर्वस्तोर्वह्मनम् (ऋ. वे. 10, 40, 1)
विशेविशे = सर्वेषु ननुष्येषु ; वस्तोर्वस्तोः = अन्वहम्
वृक्षेवृक्षे नियंतानीनयद्गौः (ऋ वे. 10, 27, 22)
वृक्षेवृक्षे = वृक्षेषु अन्वहत् प्रतिवृक्षम्
प्रत्यगाद् भारतीं सेनां निघ्नेद् पाथौ वरान् वरान्
(न. भा. श्रौ. 93, 26)
सत्यं सत्यं धनुश्चास्य विच्छेदास्य च चात्यकिः (ibid 98, 38)

ஒரு பொருளின் ஒவ்வொரு வ்யக்தி,¹ மிகுதி,² பரபரப்பு,³ அச்சம்,⁴ லீரைவு,⁵ ஆச்சர்யம்,⁶ சந்தோஷம்,⁷ எஞ்சாமல்-தழுவுதல்,⁸ அடிக்கடிசெய்தல்,⁹ சமீபத்தில் இருத்தல்,¹⁰ அஸூயை,¹¹ கோபம்,¹² நிந்தை,¹³ பயமுறுத்தல்¹⁴ முதலிய

1. See previous page foot note 5.

2. सूर्याहो नो वस्यसा वस्यसोदिहि (ऋ. वे. 10, 37, 9)

वस्यसा वस्यसा = अत्यन्तश्रेयस्करेण

3. पार्थ पार्थ महाबाहो न नः कालात्ययो भवेत्

(म. भा. द्रो. 91, 32)

हतो राजा हतो राजा भारद्वाजेन मारिष (ibid 106, 45)

सम्भ्रमेण प्रवृत्तौ यथेष्टमनेकधा प्रयोगो न्यायसिद्धः (वार्तिकम्)

4. हतो राजा हतो राजेत्यूचिरे च भयार्दिताः (ibid 102, 34)

5. पार्थ पार्थ महाबाहो न नः कालात्ययो भवेत् (ibid 91, 32)

विव्याध दशभिर्वाणैस्तिष्ठ तिष्ठेति चात्रवीत् (ibid 90, 34)

6. नवो नवो भवति जायमानः ... चन्द्रमाः (ऋ. वे. 10, 85, 10)

नव्या नव्या युवतयो भवन्ति (ibid 3, 55, 16)

7. नमस्कृत्य शृपाङ्गाय साधु साध्वित्यथाश्रुन् (म. भा. द्रो. 84, 7)

8. अस्माँ अस्माँ इदुदव (ऋ. वे. 4, 32, 4)

अस्मानस्मान् = सर्वानस्मान्

9. पिवापिवोदिन्द्र धूर सोमम् (ibid 10, 22, 15)

प्रेहि प्रेहि पथिभिः पूव्यैर्भिर्यत्रा नः (ibid 10, 17, 4)

नित्यवीप्सयोः (पा. अ. 8, 1, 4)

10. वाक्यादेरामन्त्रितस्यासूयासंमतिकोपकुत्सनभर्त्सनेषु (पा. अ. 8, 1, 8)

11. असूयायाम् — सुन्दरसुन्दर वृथा ते சৌந்தர்யம்

12. कोपे — யோ யஃ ஶக்ஷ் விமதி (வேணீசஹரே. 3, 32)

13. कुत्सने — ஶோமனं ஶோமனं கர்ண சநாதஃ கुरुபுஶ்வஃ

(ம. भा. द्रो. 156)

युधिष्ठिर युधिष्ठिर ... ते किमनेनापकृतम्

(வேணீசஹரே. 3, 23-)

14. भर्त्सने — चोर चोर घातयिष्यामि त्वाम्

வற்றைக் குறிக்க முழுச்சொற்களே இரட்டிக்கப்பட்டுள்ளன. இறந்தகாலம், அடிக்கடி நிகழ்தல், விருப்பம் முதலியவற்றைக் குறிக்கப் பிற்காலத்தில் தாதுக்களின் ஏகதேசம் இரட்டிக் கின்றது.¹ பிற்காலத்தில் சில தாதுக்கள் இரட்டித்தே நிகழ் காலம் முதலியவற்றில் வழங்கப்படுகின்றன.² சில இரட்டித்து வழங்கப்படும் அவற்றை இரட்டித்ததாக இலக்கணக்காரர் கொள்ளவில்லை.³ ஒரு தாதுவிலிருந்து வந்த சொற்களிலுள்ள உயிர்கள் ஒன்றையிராது வேறுபட்டிருக்கும்: இதற்குக் காரணம் பெரும்பாலும் அவற்றுள் உதாத்தவயீர் இருக்கும் இடமே.⁴ உயிரின் வேறுபாடு காலமாறுபாட்டினையோ, பெயர்வினைமாறுபாட்டினையோ குறிக்கவில்லை என்பது உணரத் தக்கது. பெயர்கள் வேற்றுமையுருபு ஏற்கும் விதம் பல்வகைப் பட்டது: அவ்வாறே வினைகள் காலம், இடம், என் முதலிய வற்றைக் குறிக்க வினைவிஞ்சிகளை ஏற்கும் விதமும் பல்வகைப் பட்டது. ஒவ்வொரு மொழியிலும் அத்தேசத்தால் பல பழைய ரூபங்கள் கெட்டு புதிய ரூபங்கள் வந்தன. சொற் களைத் தொகுத்தல் ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஒவ்வொரு வகையாகப் பின்னர் வந்தது காண்க.

அன்றியும் அம்மொழிகளிலுள்ள வாக்கியங்களின் சொற்கள் எல்லாம் ஒரே வகையாக ஒலிக்கப்படா. சொற்களிலும் எல்லா உயிர்களும் ஒருவாறே ஒலிக்கப்படா. ஒரு சொல்லில் ஒருயிர்

1. இறந்தகாலம்: वभूव

அடிக்கடி நிகழ்தல் = पौनःपुन्यम् — वीभूयाच्चै
விருப்பம்: पिपठिष्यति

2. विभक्ति

3. जागर्ति, दृष्टि, चक्रसति; कर्त्तुं जागृ, दृष्ट्वा, चक्रात्
இவற்றைத் தாதுக்களாகக் கொண்டனர் பாணினி
யாசிரியர்: இவற்றை गृ, दृ, क्रात् இவற்றின் இரட்டித்த
விடையில் உள்ளதாக மொழிதல்வல்லோர் கொள்வர்.

4. अशनीन् दद्याति, दष्टः, दर्शन्म्
Sit, sat, seat.

வடமொழிவரலாறு

மற்ற உயிர்களைக்காட்டிலும் உயர்த்தியோ, உரப்பியோ ஒலிக்கப்படும். சில மொழிகளில் உயர்த்தி ஒலிக்கப்படும்; வேறு சிலவற்றில் உரப்பி ஒலிக்கப்படும். ஒரு மொழியிலேயே ஒரு காலத்தில் உயர்த்தியும் மற்றொரு காலத்தில் உரப்பியும் ஒலிக்கப்படும். இவ்வாறு ஒரு வாக்கியத்தில் சில சொற்களையோ, ஒரு சொல்லில் ஒருயிரையே உயர்த்தியோ உரப்பியோ ஒலிப்பதற்கு ஸ்வரம்¹ எனப் பெயர். ஒன்றை உயர்த்தி ஒலிப்பின் மற்றொன்றைத் தாழ்த்தியும் சிலவற்றை நடுத்தரமாயும் ஒலித்தல் நேரும். இவ்வாறு உயர்த்தித் தாழ்த்தி ஒலிக்கும் ஸ்வரத்திற்கு பிட்ச் ஸ்வரம்² என்று பெயர். ஒன்றை உரப்பி ஒலித்தால் மற்றவற்றைக் குறைந்த வலியோடு ஒலித்தல் நேரும்; இவ்வாறு ஒலித்ததற்கு ஸ்ட்ரெஸ் ஸ்வரம்³ எனப் பெயர்.

பிட்ச் ஸ்வரம் உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம் என மூவகைப்படும். ஒலியை உண்டாக்கும் கருவிகளின் உயர்ந்த பாகத்தில் உண்டாவது உதாத்தமாகும்;⁴ தாழ்ந்த பாகத்தில் உண்டாவது அநுதாத்தமாகும்;⁵ நடுத்தரமாயுள்ளது ஸ்வரிதம் ஆகும்.⁶

இண்டோயூரோபியன்தாய்மொழி ஒருகாலத்தில் ஸ்ட்ரெஸ் ஸ்வரத்தைக் கொண்டிருந்தது என்றும், பின்னர் பிட்ச் ஸ்வரத்தைக் கொண்டது என்றும் மொழி நூல்வல்லோர் கூறுவர்.

லத்தீன்மொழி ஸ்ட்ரெஸ் ஸ்வரத்தைக் கொண்டது. ஆதியில் மொழியின் முதலுயிரை உரப்பி ஒலித்தது. பின்னர் இறுதியுயிர்க்கடுத்த உயிரையோ அதன் முன்னருள்ள

1. ஸ்வரம் = Accent.
2. Pitch Accent = उदानादिस्वरः
3. Stress Accent = दृढलघूच्चारणस्वरः
4. उच्चस्वानः
5. नीचस्वानुदात्तः
6. समाहारः स्वरितः

உயிரையோ உரப்பி ஒலிக்க ஆரம்பித்தது. ஆங்கிலமொழி கோயில்களுள் வாழ்த்துக்களில் பிட்ச் ஸ்வரத்தோடும், ஏனைய இடங்களில் ஸ்ட்ரெஸ் ஸ்வரத்தோடும் ஒலிக்கப்படுகின்றது. தற்காலத்துப் பேச்சிலிருக்கும் ஆங்கிலத்தில் மொழியின் முதலாயிரே உரப்பி ஒலிக்கப்படுகின்றது. பழைய கிரேக் மொழி பிட்ச் ஸ்வரத்தைக் கொண்டது; தற்போது அது ஸ்ட்ரெஸ் ஸ்வரத்தைக் கொண்டுவீட்டது. பிரஞ்சுமொழி¹ முதலில் ஸ்ட்ரெஸ் ஸ்வரத்தையும் பின்னர் பிட்ச் ஸ்வரத்தையும் கொண்டது. வடமொழியும் வேதங்களில் பிட்ச் ஸ்வரத்தையே கொண்டது; இக்காலத்தில் இந்தியாவிலுள்ள தேசிய மொழிகள் ஸ்ட்ரெஸ் ஸ்வரத்தையே கொண்டன. தென்னாட்டில் தற்போது பேசப்படும் வடமொழி பிட்ச் ஸ்வரத்தையும் கொள்ளவில்லை; தெளிவான ஸ்ட்ரெஸ் ஸ்வரத்தையும் கொள்ளவில்லை; எல்லாம் ஒரே ஸ்வரத்துடன் ஒலிக்கப்படுகின்றன என்று கூறவும் இயலவில்லை.

மொழிகளில் எது சிறந்த பகுதியோ அஃதே உதாத்தத்துடனோ, மிக்க உரத்துடனோ ஒலிக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறு இல்லை என்பர் சிலர்.² பெரும்பாலும் ஒருமொழியில் ஒருயிரே உதாத்தமாகவோ³ மிக்க உரத்துடனோ ஒலிக்கப்படுகின்றது. ஆகலின் மற்ற உயிர்கள் அதுதாத்தத்துடனோ, குறைந்த உரத்துடனோ ஒலிக்க நேரிட, காலக்கிரமத்தில் அவை ரூபத்திற் குறைவையோ, அழிவையோ உறுகின்றன. வாக்கியங்களில் எச்சொற்கள் அடிக்கடி வழங்கப்படுகின்றனவோ அவை பெரும்பாலும் உரப்பி ஒலிக்கப்படவில்லை.⁴ வடமொழியில் வேதங்களில் எட்டாம் வேற்றுமைப் பெயர்களும்,⁵ முற்று

1. French.

2. Graff — Language, pp. 165, 167.

3. अनुदात्तं पदमेकवर्णम् (पा. अ. 6, 1, 158)

4. Zipf — Psycho-Biology of Language, pp. 131-2.

5. आत्मन्त्रितस्य (पा. अ. 8, 1, 19)

வாக்கிய முற்றுவினைகளும்¹ பதத்தின் ஆரம்பத்தில் இல்லாதிருந்தால், அச்சொற்களின் எல்லா உயிர்களும் அறுதாத்தமே ஆகும். ஸர்வநாமங்களில் இரண்டுருவம் கொண்டவிடத்து பின்னர் வரும் அந்வாதேசச்சொற்கள் அறுதாத்தமாகும்.² ஆகலின் ஒவ்வொரு மொழியும் எம்முறையில் ஒலிக்கப்படுகின்றது என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

இண்டோ-யூரோபியன்மொழி முதன்முதலில் வழங்கிய இடம் : தாய்மொழி ஒருகாலத்தில் ஓரிடத்தில் வழங்கியிருத்தல் கூடும். பின்னர் அம்மொழி பேசுவோர் பல இடங்களுக்குச் சென்றிருத்தல் கூடும். அவர்கள் சென்ற இடத்தில் அவர்கள் தம் மொழியையும் பேசியிருக்கலாம் ; தம்மொழி பேசுவோர் மிகுதியாக இல்லாமலிருப்பின், தம்மொழியைவிட்டு அந்நாட்டு மொழியைப் பேசியிருந்தாலும் இருக்கலாம். தம்மொழிபேசுவோர் மிகுதியாகவும், சென்றநாட்டிலுள்ளோர் குறைவாகவும் இருந்தாலும், அந்நாட்டார் சிறந்த மொழியைப் பேசாவிட்டாலும், காலக்ரமத்தில் குடியேறினவரின் மொழியே அங்கு வழங்கப்படுதல் கூடும். ஆகலின் இனமொழிகளைப் பேசுவோர் ஓரினமாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும், ஓரினத்தார் ஓரின மொழிகளைப் பேசவேண்டும் என்றும் ஒரு நியதி இல்லை.

இண்டோயூரோபியன்மொழி எக்காலத்தில் எந்நாட்டில் முதன்முதல் வழங்கப்பட்டது என்பதை நிச்சயமாகக் கூற இயலவில்லை. அதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் இல்லை. ஆகலின் சிலவற்றைக்கொண்டு அதன் மூலஸ்தானம் யாது எனப் பலர் பலவாறாக ஊహித்தனர். அதனை நிர்ணயிக்க ஸாதனங்களைத் தேட மக்கள் முயலவேண்டும். தாய்மொழியிலிருந்து வந்த மொழிகளில் இயற்றப்பட்ட நூல்களை ஆய்ந்து, அங்குள்ள சில சொற்களுக்குப் பொருள் விளங்காவிடின், அவற்றை நிர்ணயித்து

1. तिङ्शितः (ibid 8, 1, 28)

2. मा, नौ, नः, मे, त्वा, वाम्, वः, ते

அப்பொருள்கள் எங்குள்ளன எனத் தீர்மானித்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மொழியும் எங்கிருந்து தற்போது பேசப்படும் இடத்திற்கு வந்தது என்பதைச் சரித்திரவாயிலாகவும் மக்களின் உடலமைப்புவாயிலாகவும் அறிதல் கூடும். அப்போது பல இனமொழிகள் சேருமிடமே தாய்மொழி வழங்கப்பட்ட இடம் என்னலாம்.

தாய்மொழியின் மூலஸ்தானம் மத்தியஆசியா எனச் சிலரும், ஐரோப்பாவில் டார்வே, ஸ்வீடன் எனச் சிலரும், ஜர்மனி எனச் சிலரும், டான்யூப்ரத்திக்கரை எனச் சிலரும், காகஸஸ்மலை எனச் சிலரும், துருக்கியின் பக்கம் எனச் சிலரும் கூறுவர்.

வடமொழியும் இரண்மொழியுமே இண்டோயூரோபியன் மொழிகளுள் மிகப் பழமையன எனவும், ஐரோப்பாவின் நாகரிகம் ஆசியாநாகரிகத்திலிருந்து கொள்ளப்பட்டது எனவும் கொண்டு, தாய்மொழியின் மூலஸ்தானம் மத்தியஆசியா என ஷ்லீசர்¹ கி. பி. 1808இல் கூறினார். அங்கிருந்து இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து ஒன்று ருஷியா, ஜர்மனி முதலிய தேசங்களுக்கும், மற்றொன்று இந்தியா, பர்ஸியா, கிரீஸ், இடலி முதலியவற் றிற்கும் சென்றன என்றனர். தனிமொழிகளில் உள்ள மாறு பாட்டிற்குக் காரணம் தாய்மொழி வழங்கும் ஊரிலிருந்து வெகு தூரத்தில் உள்ளமையே எனக் கருதினர். வேறு காரணங்களும் உண்டு என்பதை அவர் நினைக்கவில்லை. அன்றியும் ருஷியா, ஜர்மனி இங்குச் சென்ற பிரிவில் உள்ள சொல்வழக்கு மற்ற பிரிவில் உள்ள சொல்வழக்குக்களைக் காட்டிலும் மிகவும் மாறு பட்டன எனக் கூறவும் இயலாது.

லிதுவேனியன்² பாவைக்கும் இண்டோஇரானியன்³ பாவைக்கும் பல ஒற்றுமைகள் உள்ளன எனப் பின்னர் ஆராய்ச்சி யாளர் கண்டுபிடித்தனர். அன்றியும் ஜெர்மானிக்பாவைகள்

1. Schleicher.
2. Lithuanian.
3. Indo-Iranian.

வடமொழிவரலாறு

விதுவேனியன்பாஷையைக்காட்டிலும் இடாலிக், கெல்டிக் இப்பாஷைகளை ஒத்துள்ளன என்றுங் கண்டனர். இக் காரணங்களைக் கொண்டு ஷ்லீஷரது கொள்கையை விட்டு விட்டனர்.

மொழிகள் நேர்க்கோட்டில் ஒன்றோடொன்று பிரியாது வட்டத்தில் பிரிந்தன என்றனர் ஷ்மிட்.¹ தற்போது அம் மொழிகள் பேசப்படும் இடத்திலே பண்டையகாலத்திலும் அவை பேசப்பட்டன என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்விரண்டு கொள்கைகளும் பிறந்தன.

இண்டோயூரோபியன் மொழிகளுள் பல ஐரோப்பாவில் இருக்கின்றமையாலும், ஆசியாவில் வடமொழியும் இரானுமே இருக்கின்றமையாலும், தாய்மொழியின் மூலஸ்தானம் ஐரோப்பாவில்தான் இருந்திருக்கும் என, கி.பி. 1851இல் லாடம்² கூறினர். அவர்க்குப் பின் வந்தவர் அவருடைய கொள்கையோடு ஒன்றுபட்டு, விதுவேனியன் மொழியில் மிகப் பழைய சொற்கள் உள்ளன என்ற மற்றொரு காரணத்தையுங் கூறி அக் கொள்கையை நிலைநாட்டினர்.

தாய்மொழி பேசியோர் கடல், எருது, ஆடு, பன்றி, நாய், ஓநாய், தேன், புல்தரை, சக்கரம், நுகத்தடிக்கொண்ட வண்டிகள் முதலியவற்றை அறிந்திருத்தல் வேண்டும். இவற்றால் அவர் மலைப்பிரதேசத்தில் இல்லை என்பதும் பல்விடங்களில் இருந்தனர் என்பதும் அறியப்படும் என்பர் ஷ்ரேடர்.³

வடமொழி

இந்தியாவின் வடக்குப்பாகத்தில் வழங்கிய மொழிக்குத் தமிழிலக்கணக்காரர் வடமொழி எனப் பெயரிட்டனர். அதனைத் தற்போது ஸம்ஸ்கிருதம் என்பர். அம்மொழியைப் பேசுவோர் ஒரு நாட்டிலே நிலைத்திராமையால், நாட்டைக்கொண்டு அதற்குப் பெயர் வரவில்லை.

தற்போது உள்ள நூல்களிலிருந்து அது வளர்ச்சி உற்ற நிலை நான்ரு என்னலாம். வேதங்களில் வழங்கப்பட்ட நிலை ஒன்று; அதற்கு வைதிகமொழி எனப் பெயர் கொடுக்கலாம்; ராமாயணமஹாபாரதங்களில் வழங்கப்பட்ட நிலை இரண்டாவது; அதற்கு இதீஹாஸமொழி எனப் பெயரிடலாம்; இதனைப் பாணி.னிபாகிரியர் பாஷா¹ என்பர். பதஞ்சலிமுனிவர் லௌகிகீ² என்பர். அம்மொழியே பெரும்பாலும் காளிதாஸன் முதலிய மஹாகவிகளால் ஆளப்பட்டு, இன்றும் புலவர்களால் காலத்திசைசாரங்களில் பேசப்பட்டு வருகிறது. ப்ராகிருதங்களை மூன்றாம் நிலையில் உள்ளன என்னலாம். ப்ராகிருதச்சிதை வாய்த் தற்போது வட இந்தியாவிலுள்ள பல மாஹாணங்களில் வழங்கும் ஹிந்தி, பஞ்சாபி, காஷ்மீரி முதலியன நான்காம் நிலையில் உள்ளன என்னலாம். அவற்றை வடமாகாணமொழி எனப் பெயரிடலாம்.

இரான்மொழிக்கும் வைதிகமொழிக்கும் பல ஒற்றுமைகள் இருப்பதால், அவ்விரண்டும் பிரியாத நிலை ஒன்று இருந்திருத்தல் வேண்டும். அதற்கு முன்னர் அது இண்டோ-யூரோபியன் என்ற தாய்மொழியாய் இருந்திருக்கும். ஆகலின் வடமொழி வரலாற்றில் இண்டோ-யூரோபியன் மொழியிலிருந்து ஹிந்தி முதலிய மொழிவகையில் மொழி எவ்வாறு மாறிற்று என்பதை விரிவாய்க் கூறல் வேண்டும்.

தேவதைகளைக் குறித்து மக்கள் வழங்கிய ஸ்தோத்ரங்களே முதன்முதலில் ருத்வேதஸம்ஹிதையில் ருஷிகள் தொகுத்தனர் என்பது வெளிப்படை. அவை இருக்கும் விதத்தைப் பார்த்தால் அக்காலத்தில் அது பேச்சுமொழியாகவே இருந்திருத்தல் கூடும். பின்னர் அது இலக்கியமொழி ஆயிற்று. இலக்கியத்தில் அம்மொழி மாறுபடாமலே வழங்கப்பட்டனும்,

1. भाषा — भाषायां सद्वसधुवः (पा. अ. 3, 2, 108)
2. केषां वचनाम्? लौकिकानां वैदिकानाञ्च (महाभाष्ये)

காலக்கிரமத்தில் பேச்சில் அம்மொழி மாறுபடுதல் கூடும். அம் மாறுபாட்டிற்குக் காரணங்கள் அதனைப் பேசுவோர் வேறு நாட்டிற்குச் செல்லுதலும், அந்நாட்டின் சீதோஷ்ணஸ்திதிக்குத் தக்கவாறு ஒலிக்கருவி மாறுபடுதலும், ஆங்கு முன்னரே இருந்த மக்களோடு அவர் பழகி அவர் பேசும் மொழிகளைத் தாம் கற்றலும் முதலிய பல ஆகும். அன்றியும் விரைவாய்ப் பேசும் போது கேட்போனுக்குப் பொருள் விளங்குமாறு பிரதானமான பகுதிகளை உரக்க ஒலித்தலானும் அப்பிரதானமான பகுதிகளை உரவில்லாது ஒலித்தலானும், காலக்கிரமத்தில் அப்பிரதானப் பகுதிகள் தேய்ந்தும் மாய்ந்தும் போகலாம். அதிதேசத்தால்¹ புதிய சொற்கள் ஆக்கப்படலாம். நாட்டின் சிற்சில பகுதிகளில் சில வழக்கு பெருகியிருக்கலாம்; சில மாய்ந்திருக்கலாம். ஆகலின் இலக்கியமொழி சிறிதுகாலம் ஒன்றாகவே இருப்பினும், பேச்சுமொழி மாறிக்கொண்டே வரும். மாறுதல் மிகுதியாய் வந்து பேச்சுமொழியின் அறிவைக்கொண்டு இலக்கியமொழியை அறிதற்குப் பொதுமக்களுக்கு ஆற்றல் இல்லாதபோது, அப் பேச்சுமொழியில் இலக்கியங்கள் எழுதல் வேண்டும். அம் மொழி பேச்சில் பின்னரும் மாறுதல் அடையலாம்; சில ஆண்டுகளின் பின்னர் அஃதும் இலக்கியமொழி ஆகலாம். ஆகலின் ஒவ்வொரு காலத்திலும் இலக்கியமொழிக்கும் பேச்சு மொழிக்கும் மாறுபாடு இருக்கும். புலவர்களே இலக்கியத்தை வழங்கும்போது ஒருவகையாகவும், பேச்சுவழக்கில் வேறு வகையாகவும் வழங்குவதை அறியலாம். இதனைப் பதஞ்சலி முனிவர் மஹாபாஷ்யத்தில் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது. யத்வாந், தத்வாந் என்ற இலக்கியச்சொற்களைப் பேச்சில் யர்வாண:, தர்வாண: எனச் சில பெரியார் வழங்கினராம்.²

1. Analogy.

2. एवं हि भूयन्ते — यवाणस्तर्वाणि नाम ऋषयो वभूवुः प्रत्यक्षधर्माणः परावरज्ञाः विदितवेदितव्या अधिगतयाथातव्याः । ते तत्रभवन्तो यद्दानस्तद्दान इति प्रयोक्तव्ये यवाणस्तर्वाणि इति प्रयुञ्जन्ते । याज्ञे कर्मणि पुनर्नापभाषन्ते (महाभाष्ये)

கேள்: என்ற இலக்கியச்சொற்குப் பிரதியாக காவீ, கோணீ, கோதா, கோபோதலிகா என்ற சொற்களை வழங்கினராம்.¹ ஆகலின் ஒரே மொழி காலவேறுபாட்டினால் பல்வகையில் மாறுபடுகின்றது:—எழுத்துக்கள் ஒலிக்கும் விதத்தில் மாறுபாடு அடைகின்றன; சொற்கள் உருவத்தில் மாறுபடுகின்றன; பொருளில் மாறுபடுகின்றன; சில சொற்கள் மிகுதியாக வழங்கப்பட்டு நிற்கின்றன; சில வழக்கில் இறக்கின்றன; வேற்றுமொழிக்கலப்பாலும் சில மாறுபாடுகள் வருகின்றன. ஆகலின் அந்தந்த நிலையில் அம்மொழியின் தன்மையை விளக்க இலக்கணநூல்களும் நிகண்டுகளும் வேண்டும். அவற்றின் உதவியால்தான் அவ்வக்காலத்து இலக்கியங்களை அறிதல் கூடும். இக்காரணம்பற்றி மொழிவரலாற்றின் பயன் வெளியாகும். அன்றியும் சேய்மையில் வழங்கப்படும் இரண்டு மொழிகள் ஒரினமொழிகளா அல்லவா என்பதை அவற்றின் பண்டைய நிலையைக்கொண்டே அறிதல் வேண்டுமாகலான், அதற்கும் மொழிவரலாறு அவசியம் வேண்டும்.

இது பின்னர் எழுத்துப்பிரகரணம்,² பதப்பிரகரணம்,³ தொடர்ப்பிரகரணம்,⁴ பொருட்பிரகரணம்⁵ என் நான்கு பகுதிகளில் உணர்த்தப்படும்.

1. गौरित्यस्य गावी गोणी गोता गोपोतलिका इत्येवमादयो अपभ्रंशाः

2. Phonology = अक्षरप्रकरणम्

3. Morphology = पदप्रकरणम्

4. Syntax = वाक्यप्रकरणम्

5. Semasiology = अर्थप्रकरणम्

எழுத்துப்பிரகாரணம்¹

எழுத்தின் இலக்கணமும், உற்பத்தியும்: மக்கள் தங் கருத்தைப் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்த ஒலிக்கும் ஒலி எழுத்து எனப்பட்டது. அது உடலிலிருந்து எழுப்பப்பட்டு பல் இடங்களில் மாறுபட்டு வெளிவரும் காற்றே ஆகும். அது மார்பு, கழுத்து, தலை இவற்றின் வழியாய் வாயிற் சென்று ஆங்குள்ள நாக்கு, அண்ணம்,² பல், உதடு இவற்றால் மாறுபட்டும், மூக்கிற் சென்றும் வெளிவருகின்றது எனப் பாணினிசிகைஷயிலும்,³

1. Cf. Brugmann's Comparative Grammar of the I. G Languages Vol. i.
C. C. Ublenbeck's Sanskrit Phonetics.
Wright's 'Comparative Grammar of the Greek Language'.
2. அண்ணம் = तालु = Hard Palate.
3. आत्मा बुद्ध्या समेत्यार्थान् मनो युङ्क्ते विवक्षया ।
मनः कायामिमाहन्ति स प्रेरयति मारुतम् ॥
मारुतस्तूरसि चरन् मन्द्रं जनयति स्वरम् ।
प्रातःसवनयोगं तं छन्दो गायत्रमाश्रितम् ॥
कण्ठे माध्यन्दिनयुगं मध्यमं त्रैण्डुभानुगम् ।
तारं तार्तायसवनं शीर्षण्यं जागतानुगम् ॥
सोर्दार्णो मूर्ध्यभिहतो वक्त्रमापद्य मारुतः ।
वर्णाञ्जनयते तेषां विभागः पञ्चधा स्मृतः ॥
स्वरतः कालतः स्थानात् प्रयत्नादनुप्रदानतः ।
.....
अष्टौ स्थानानि वर्णानामुरः कण्ठः शिरस्तथा ।
जिह्वामूलं च दन्ताश्च नासिकोष्ठौ च तालु च ॥ (पा. शिक्षा.)

எழுத்தின் உற்பத்தி

தமிழிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திலுள்¹ கூறப்பட்டது. அது கொப்பூழிலிருந்து² புறப்படும் எனவுந் தொல்காப்பியம் கூறும். ஒருவன் சக்தியற்றநிலையில் இருக்கும்போது பேசினால், பேச்சு அடிவயிற்றிலிருந்து வருவதை உணரக் கூடும். அக்காற்று தலைக்குச் சென்று வாய்க்கு வருகின்றது என்பது எவ்வாறு என விளக்கமாய்த் தெரியவில்லை. துறையில்களிலிருந்து காற்று புறப்பட்டு குழாய்கள் வழியாக மூச்சுக் குழாயை அடைந்து, அங்கிருந்து நெஞ்சுக்குழிவழியாய் வாயையும் மூக்கையும் அடைந்துவாயிலுள்ள நா, அண்ணம், பல், உதடு இவற்றின் உதவியால் பேச்சொலியாக மாறுகின்றது என்பர் மொழிநூல்வல்லோர். அடிவாயில் ஒரு கதவுபோன்ற கருவி இருக்கின்றது. அது வாய்ப்புறம் திறந்தால் மூக்கின்புறம் மூடும்; மூக்கின்புறம் திறந்தால் வாய்ப்புறம் மூடும்; இரு புறமும் சிறிது திறந்தும் மூடியும் இருக்கும். இதன் உதவியால் காற்று முழுதும் வாயாலோ, முழுதும் மூக்காலோ, சிறிது வாயாலும் சிறிது மூக்காலுமோ வெளியில் வர முடியும். நெஞ்சுக்குழிக்குமேல் இரண்டு நரம்புகள் உள்ளன. அவற்றை ஒலிநரம்புகள்³ என்பர். அவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கின், அவற்றில் காற்றுப்படும்போது நாதமும், அதனால் கோஷமும்⁴ உண்டாகும். அவை நெருங்காது இருப்பின்,

1. உத்திமுதலா முத்துவளி தோன்றித்
தலைவினு மிடற்றினு நெஞ்சினு நிலைநிப்
பல்லு மிதழு நாவு மூக்கும்
அண்ணமு முடிப்பட வெண்முறை நிலையான்
உறுப்புந் தமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா வெழுத்தஞ் சொல்லுத் காலைப்
பின்பி னுக்கம் வேறுவே நியல
திருப்பாட் தெரியுத் காட்சியான (தொல். எழுத். 83)
2. கொப்பூழ் என்பது தற்போது தோப்புள் என வழங்குகின்றது.
3. Vocal chords.
4. கோஷம் = சாய் = Voice.

காற்றுத் தடையின்றிச் செல்லுதலால் நாதமும் கோஷமும் உண்டாகா. காற்று எழுத்தாக மாறுவதற்கு மாறுபாட்டையும் முதலிடம் இவ்விடமேயாகும். வாயிலுள்ள நாக்கு, அண்ணம் பல் இவற்றைப் பலவிதமாக ஒற்றியோ, ஒற்றியும் ஒற்றாமலும் இருந்தோ, நெருங்கியோ நின்று பலவிதமான எழுத்துக்களை உண்டுபண்ணுகின்றது. மேல்வாய்ப் பற்களும் கீழுதடும் சேர்ந்தும், உதடுகள் இரண்டும் நெருங்கியும், சேர்ந்தும் பலவிதமாக நின்று பல எழுத்துக்களை உண்டுபண்ணுகின்றன. வாயிலுள்ள உறுப்புக்கள் வேலை செய்யுங்காலத்திலே சிறிது காற்று மூக்குவழிச் செல்ல, அப்போது சில எழுத்துக்கள் உண்டாகின்றன.

இவ்வெழுத்துக்கள் ஒலிக்கும் முறையில் காலக்கிரமத்தில் சிறிது மாறுபாடு அடையும். அக்காரணம்பற்றியே ஓர் ஒலியைக் குறிக்க ஒரு காலத்திற் கொள்ளப்பட்ட வடிவெழுத்து¹ மற்றொரு காலத்திற் பயன்படுவதில்லை. உதாரணமாகத் தமிழ் மொழியில் இப்போது க என்ற எழுத்தை² க, ம, ஹ என மூன்றுவிதமாக ஒலிக்கிறோம். அக்குறி ஏற்பட்ட காலத்தில் க என்றே ஒலிக்கப்பட்டது. ஆகவே ஒவ்வொரு மொழியையும் அம்மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டாரிடமே கற்றல் நன்று.

எழுத்தின் வகை: வாய் முழுவதும் திறக்கப்பட, சில எழுத்துக்கள் உண்டாகும். அவற்றிற்கு உயிரேழுத்து³ எனப் பெயர். அவற்றை வடமொழியில் ஸ்வரம் என்பர். ஸ்வரம்

1. Symbol.

2. எழுப்பப்படுவதால் எழுத்து எனவும், எழுதப்படுவதால் எழுத்து எனவும் எழுத்து என்ற சொல்லின் வ்யுத்தி நிமித்தம் இருவகைப்படும். முன்னது ஒலியெழுத்திற்கும் பின்னது வடிவெழுத்திற்கும் பொருந்தும்.

3. உயிரெழுத்து = स्वरः = Sonant.

என்பதற்குப் பிற உதவியின்றித் தானே ஒலிப்பது என்பது பொருள்.¹ அவ்வாறு இல்லாமல் வாய்முழுவதும் சூடப்படலோ கிறிது சூடப்பட்டு கிறிது திறக்கப்படலோ சில எழுத்துக்கள் உண்டாகும். அவற்றிற்கு மேய்யெழுத்து² எனப் பெயர். அவற்றை வடமொழியில் வ்யஞ்சனம் என்பர். வ்யஞ்சனம் என்பதற்குப் பிற உதவியால் வேளிப்படுத்ப்படுவது என்பது பொருள்.¹ பாணினியாகிரியர் தம் நூலில் குத்திரக்களைக் கருக்கிக் கூறக்கொண்ட உபஸத்தால் ஸ்வரம், வ்யஞ்சனம் இவற்றை அஃ,³ ஹல்⁴ என்ற குறிகளால் வழங்குகின்றனர்.

உயிரின் வகை: உயிர்களைத் தனியாயிர்,⁵

1. त्वं राजन्ते इति त्वराः, अन्तमवति व्यजनमिति
(महामाये — उच्चैरुदात्तः इत्यत्र)
2. மேய்யெழுத்து = व्यजनम् = Consonant.
3. अच्
4. इल्
5. தனியாயிர் = समानाक्षरम् = Simple vowel.

அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஋, ஔ, ஐ, இவ்வெழுத்துகளும் வயாலாகியும் எனக் கூறினர் என்று கையடர் ஒலித் துவிர்த்-உதவியால் உதவியிற் கூறினர். ஆனால் சேனனாகப் பாதிசாஸ்திரில் முதல் எட்டுமே வயாலாகியும் எனப் பட்டது.

[Cf. அஷ்டி சமானாக்ஷராயித: (ஈ. ப்ர.)]

அவ்வாறு அவர்கொண்டதற்குக் காரணம் ஐ மொழிக்கு முதலிலும் இரண்டிலும் வயாலாகியும் கூத்திகாரியம் பெருது என்ற கருத்தேபோலும்.

[Cf. पञ्चान्तयोर्ये लकारः सन्त्ये (ஈ. ப்ர.)]

ஐதத்திரியப் பாதிசாஸ்திரில் முதல் ஒன்பதாவது வயாலாகியும் என்கின்றது.

[Cf. अथ नव आदितः समानाक्षराणि 1, 1, 2]

இக்கு ஈ முதலிய வான்கும் மேய்யாயிர் எனக் கூறப் பட்டவையான்; அவ்வந்தத் தலித்த வைய எழுத்துக் கேள் அக்குறியால் வழங்கும்.

ஸந்தியுயிர்,¹ மெய்யுயிர்,² என மூவகையாகவும், ஒவ்வொன்றையும் நெடில், குறில் என இருவகையாகவும் பிரிக்கலாம். அவை ஒவ்வொரு நிலையிலும் (இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலை, வைதிகமொழிநிலை, இதிஹாஸமொழிநிலை, ப்ராகிருதமொழிநிலை, தற்காலமொழிநிலை) எவ்வாறு இருந்தன என்பதும், அவை ஒரு நிலையிலிருந்து வேறொரு நிலையில் எவ்வாறு மாறுபட்டன என்பதும் பின்னர்க் கூறப்படும்.

இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலை : ³

தனியுயிர் :—

குறில் a, i, u, e, o⁴

நெடில் ā, ī, ū, ē, ō⁵

1. ஸந்தியுயிர் = सन्ध्यध्वरम् = समाहारवर्णः = Diphthong.

வாயினுள் ஓரிடத்தில் தொடங்கி மற்றோரிடத்தில் முடிவு பெற ஒலிக்கப்படும் எழுத்திற்கு ஸந்தியுயிர் எனப் பெயர் என்பர் கிராப். (Graff-Language p. 70). இரண்டு உயிர்கள் சேர்ந்து ஒலிக்கப்பட ஸந்தியுயிர் உண்டாகும் எனக் கொண்டனர் மஹாபாஷ்யகாரர் என்பது ऐ, औ இவற்றை समाहारवर्णौ என அவர் கூறுவதால் விளங்கும். பிராதிசாக்யங்களில் ऐ, औ இவற்றின் முற்பகுதி அரை மாத்திரை கொண்ட अ என்றும் பிற்பகுதி ஒன்றரை மாத்திரை கொண்ட इ என்றும் கூறப்பட்டது காண்க.

अकारार्धमैकारौकारयोरादिः (तं. प्रा. 2, 26).

इकारोर्ध्वः पूर्वस्य शेषः, उकारस्तृत्तरस्य (ibid 2, 28.)

ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वात् (वा. प्रा. & महाभाष्ये - ए ओ इ)

2. மெய்யுயிர் = व्यजनस्वरम् = Vocalic.

மெய்யின் ஒரு பகுதி சலந்த உயிர் மெய்யுயிர் எனப்படும்.

3. இந்நிலையில் இருந்த எழுத்துக்களுள் பல வைதிகமொழிநிலையில் இவ்வாதிருப்பதால் அவற்றைக் குறிக்க ரோமன் (Roman) எழுத்துக்களே இங்கு வழங்கப்பட்டன.

4 & 5. See the next page foot note,

ஸந்தியுயிர் :—

குறில் ai, ei, oi, au, eu, ou ¹

நெடில் āi, ēi, ōi, āu, ēu, ōu ²

4. a = அ = அ

i = இ = இ

u = உ = உ

e = எ

o = ஓ

∅ = ஒருவர்க்கு மனத்துள்ள கருத்திற்குத் தகுந்த சொற்கள் வாராதபோது ஒலிக்கும் ஒலி. அதனை நியூட்ரல் வேளவல் (neutral vowel) என்பர்.

5. ā = ஆ = ஆ

ī = ஈ = ஈ

ū = உ = உ

ē = எ

இதனை வடமொழி ஈ ஆல் குறித்தல் நகாது, அது தனி யுயிரல்லாததான்.

ō = ஓ

இதனை வடமொழி ஐ ஆல் குறித்தல் நகாது, அதுவும் தனியுயிரல்லாததான்.

1. ai = அஇ = ஏ

ei = எஇ

oi = ஓஇ

au = ஆஉ = ஔ

eu = எஉ

ou = ஓஉ

2. āi = ஆஇ = ஏ

ēi = எஇ

ōi = ஓஇ

āu = ஆஉ = ஔ

ēu = எஉ

ōu = ஓஉ

எழுத்துப்பிரகாரணம்

மெய்யுயிர் :—

குறில் r, l, m, n^1

நெடில் $\bar{r}, \bar{l}, \bar{m}, \bar{n}^2$

வைதிகமொழிநிலை :

தனியுயிர் :—

குறில் a, i, u

நெடில் $\bar{a}, \bar{i}, \bar{u}$

ஸந்தியுயிர் :—

நெடில் $\bar{e}, \bar{o}^3 \bar{e}, \bar{o}^1$

1. $r = \text{ठ} =$ ரேஷப்பகுதியோடு கூடிய உயிர்.

Cf. रफोस्त्युकारे च ... (ऋ प्रा. 13)

$l = \text{ड} =$ லகரப்பகுதியோடு கூடிய உயிர்.

$m =$ மகரப்பகுதியோடு கூடிய உயிர்.

$n =$ னகரப்பகுதியோடு கூடிய உயிர்.

2. $\bar{r} = \text{ठ}$

$\bar{l} = \text{ड}$

$\bar{m} =$ மகரப்பகுதியோடு கூடிய நெட்டியிர்.

$\bar{n} =$ னகரப்பகுதியோடு கூடிய நெட்டியிர்.

3. $\bar{e}, \bar{o}$ இவற்றிற்கு இரண்டு மாத்திரையே வேதங்களில் பெரும்பான்மையும் இருத்தலின், அவற்றை நெடிலாகவே கொள்ளனர் இலக்கணக்காரர். $\bar{e}, \bar{o}$ இவை. ஸாமவேதத்தில் ஸாத்யமுக்ரிராஜ்யஸியசாகைகளில் ஒரு மாத்திரையாகவும் ஒலிக்கப்படும் என்பர் மஹாபாஷ்யகாரர்.

छन्दोगानां सत्यमुप्रियाणानीया अर्द्धमकारमर्द्धमोकारं चाधायन्त (महाभाष्ये 1—1—2 एअंत्)

இவை ஸந்திகார்யங்களில் அய், அவ் என மாறுவதால் அவற்றை ஸந்தியுயிர் எனக் கொள்ளவேண்டியிருப்பினும்,

மெய்யுயிர் :—

குறில் ஈ, லு

நெடில் ஈ, லு

உயிர் பிறக்கும் இடம்: இவ்வுயிர்கள் வெவ்வேறு இடங்
களிற் பிறக்கும் என்பர். அ, ஆ¹ இவ்விரண்டும் கண்டத்திலும்

உச்சாரணத்தில் அவை தனியுயிர் போன்றே உள்ளன. அக்காரணம்பற்றியே ऐ, औ இவற்றை ஸமாஹார வர்ணங்கள் எனக் கூறிய மஹாபாஷ்யகாரர் ए, ओ இவ் விரண்டையும் அவ்வாறு கூறவில்லைபோலும்.

4. ऐ, औ இவ்விரண்டின் உச்சாரணம் பலவகையாய் இருத்தது எனத் தெரிகிறது. ஸத்திகார்யத்தில் அவை आ, आ, எனத் திரிசின்றையாய், அவை தொடக்கத்தில் आइ, आउ என ஒலிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அக்காரணம் பற்றியே மொழிதூல்வல்லோர் இண்டோபூரோபீயன் āi āu என்பனவும் வடமொழி ऐ, औ என்பனவும் ஒன்றெனக் கொண்டனர்.

பாதிசாக்யங்களில் அவை अ (½) ई (1½), अ (½) ऊ (1½) ஆக ஒலிக்கப்பட்டன எனக் கூறப்பட்டது: அதாவது அகரம் அரை மாத்திரையாகவும் இகர உகரங்கள் 1½ மாத்திரையாகவும் ஒலிக்கப்பட்டன என்பது. மஹா பாஷ்யத்தில் அக்கொள்கையைக் கூறுவதுடன், அகரம் ஒரு மாத்திரையாகவும், இகரவுகரங்கள் ஒரு மாத்திரையாகவும் ஒலிக்கப்பட்டன எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இறுதியிற் கூறப்பட்ட உச்சாரணம் திராவிடமொழிக்கலப்பால் உண்டாயிற்றே என ஐயம் உண்டாகின்றது. ஏனெனில் தமிழில் ஐ, ஒள என்பன அஃ, அஉ என ஒலிக்கப் பட்டன என,

அகர இகர ஸமகார மாறும் (தொல். எழுத்.)

அகர உகர மெனகார மாறும் (ibid.)

என்ற தொல்காப்பியக்குத்திரங்கள் கூறும்.

1. कण्ठः आकारः (ऋ. प्रा. 1, 8)

எழுத்துப்பிரகரணம்

இ, ஐ, ஏ, ऐ இவை இடையண்ணமும் இடைநாவும் நெருங்கும் இடத்திலும்¹ உ, ஁, ஓ, औ² இவை குவிந்த இதழின் கண்ணும் பிறக்கும் எனப் பிராதிசாக்கியங்கள் கூறும். ஆனால் ஏ, ऐ இவ்விரண்டிற்கும் இடம் கண்டதாலு³ என்றும், ஓ, औ இவ்விரண்டிற்கும் கண்டோஷ்டம்⁴ என்றும் பாணினிசிக்ஷை கூறும்.

ஸ்வரம் : ஒவ்வொரு உயிரும் உயர்த்தியும், நடுத்தரமாகவும், இறக்கியும் ஒலிக்கப்படலாம். அவற்றிற்கு உதாத்தம்⁵ ஸ்வரிதம்,⁶ அநுதாத்தம்⁷ எனப் பெயர். ஒவ்வொன்றும் மூக்கோடு கலந்தும் கலவாதும் ஒலிக்கப்படலாம்; அப்போது அவற்றிற்கு அநுநாஸிகம்,⁸ அநநுநாஸிகம்⁹ எனப்பெயர்.

உயிரின் மாத்திரை : அ, ஐ, உ, ஁, ஓ இவ்வைந்தும் ஒலிக்குங் காலத்தை மாத்திரை என்பர். அது கண்ணிமைக்குங் காலம் விரல் நொடிக்குங் காலமும் ஆகும் என்பர் இலக்கணக் காரர். அக்காலத்தைப்போல் இரண்டு பங்கு காலம் அ, ஐ, உ, ஁, ஓ, ஏ, ऐ, ஓ, औ கொள்ளும் என்பர். அக்காரணத்தாலே

1. तालव्या एकारचकारवर्गाविकारैः शकारः (ibid 1, 19)
ताली जिह्वामध्यमिवर्णे (तै. प्रा. 2, 22)
एकारे च (ibid 2, 23)
2. ओष्ठोपसंहार उवर्णे (ibid 2, 24)
ओकारे च (ibid 2, 23)
औष्ठौ तूपसंहततरो (2, 13-14)
- 3-4 ए, ऐ, तु कण्ठनालव्या अ औ कण्ठोष्ठौ स्मृता (18)
5. उदात्तः
6. स्वरितः
7. अनुदात्तः
8. अनुनासिकः = Nasal sound
9. अननुनासिकः

இவற்றிற்கு நெய் என்ப பெயர். தூத்திலுள்ளோரைக்
கப்பிட நேரின், உயிர்கள் மூன்று யாத்திரையும் காங்கு
யாத்திரையும் பெறும் என்பர்.¹ அவற்றிற்கு ப்லூத் என்ப
பெயர்.

இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலையில் 31 உயிர்கள்
இருந்திருக்க, வைதிகமொழிநிலையில் 13 உயிர்களே உள்ளன.
அப்போது மற்ற உயிர்கள் வைதிகமொழிநிலையில் எவ்வாறு
மாறின என்பதை அறிதல் அவசியமாகும். அதனைக் கூறுவதற்கு
முன்னர் மேய்யின் வகையைக் கூறுதல் பொருத்தம்.

மேய்யின் வகுப்பு: மேய்களைப் பல்வகையாய் வகுத்தல்
கடும். அவை பிறக்கும் இடத்தைக்கொண்டு வகுப்பது ஒன்று:
அவற்றை ஒலிக்கும்போது வாய் முற்றும் திறவாதிருத்தல், சிறிது
திறவாதிருத்தல், சிறிது திறந்திருத்தல் முதலிவற்றைக்கொண்டு
வகுப்பது இரண்டாவது; இவ்வாறு இருத்தலை உள்முயற்சி
அல்லது சூப்பாத்தாப்பயத்னம்² என்பர். அவற்றை ஒலிக்கும்போது
ஒலிநாம்புகள் நெருங்கியிருத்தலும் விட்டிருத்தலும் கொண்டு
வகுப்பது மூன்றாவது; அவற்றை ஒலிக்கும்போது வெளிப்படுங்
காற்றின்மிகுதி, குறைவு இவற்றைக்கொண்டு வகுப்பது
நான்காவது; அவற்றை ஒலிக்கும்போது காற்றின் ஒரு
பகுதி வாய்வழியாகவும் மற்றொரு பகுதி மூக்கு வழியாகவும்
செலுதுதலைக்கொண்டு வகுப்பது ஐந்தாவது.

பிறக்கும்இடவகுப்பு: இரண்டு திசைகளும் ஒன்றுக்கொன்று
இணைத்து பிறப்பனவற்றை இத்தமேய்³ என்றும், மேல்வாய்ப்

1. इत्यत्र एव अनुनासिकः श्वाः (महाभाष्ये Keil. Edn. 3, 421, 13 & 14)

2. श्वाः

3. आन्तरिकः

4. इतिथमே = औद्यम् व्यञ्जनम् = Labial consonant.

பல்லும் கீழுதடும் இயையப் பிறப்பனவற்றை பல்லிதழ்மெய்¹ என்றும், நாநுனி பார்து மேல்வாய்ப்பல்லின் பின்புறத்தை ஒற்றப் பிறப்பனவற்றைப் பல்மெய்² என்றும், நாநுனி அண்ணத்தின் நுனியை ஒற்றப் பிறப்பனவற்றை அண்ணநுனிமெய்³ என்றும், நா வளைந்து நுனிபடித்து அண்ணத்தின் உச்சியை ஒற்றப் பிறப்பனவற்றை உச்சியண்ணமெய் அல்லது தலைமெய்⁴ என்றும், நாவின் இடை அதற்கு நேராயுள்ள அண்ணத்தின் இடையில் ஒற்றப் பிறப்பனவற்றை இடையண்ணமெய்⁵ என்றும், நாவின் அடி அண்ணத்தின் அடியை ஒற்றப்பிறப்பனவற்றை கண்டமெய்⁶ என்றும், உள்நாக்கின் பக்கத்திற் பிறப்பனவற்றை உள்நாமெய்⁷

1. பல்லிதழ்மெய் = दन्तोष्ठ्यम् व्यञ्जनम् = Labio-dental consonant.

2. பல்மெய் = दन्त्य व्यञ्जनम् = Dental-consonant.

Of. जिह्वाप्रण तवर्गं दन्तमूलेषु (நீ. ப்ரா. 2, 38)

दन्त्यानां जिह्वाप्रं प्रस्तीर्णम् (*ibid*, 1, 24)

3. அண்ணநுனிமெய் = Alveolar consonant.

4. தலைமெய் = मूर्धन्यं व्यञ्जनम् = Cerebral consonant.

இதனைப் பண்டையமொழி நூல்வல்லோர் Lingual consonant என்ற குறியால் வழங்கினர். அண்ணத்தின் உச்சி தலைக்குப் பக்கத்தில் உள்ளதால் தலைமெய் எனப் பெயரிட்டனர் என்னலாம்.

Of. जिह्वाप्रण प्रतिषेध मूर्धनि तवर्गं (நீ. ப்ரா. 2, 37)

5. இடையண்ணமெய் = तालव्यं व्यञ्जनम् = Palatal consonant

நாக்கு அண்ணத்தின் பல்லிடங்களை ஒற்ற, பல மெய்கள் உண்டாயினும், ஏனையவற்றிற்குச் சிறப்புப்பெயர் இட்டமை பால், மெய்களை அண்ணமெய் என்றே கூறினர்.

Of. ताल्यं जिह्वाभ्येन तवर्गं (நீ. ப்ரா. 2, 36)

तालव्यानां मय्यजिह्वम् (அ. ப்ரா. 1, 21)

6. கண்டமெய் = कण्ठ्यं व्यञ्जनम् = Guttural consonant.

7. உள்நாமெய் = Velar consonant.

உள்முயற்சிவகுப்பு

என்றுங் கூறல் தகும். உள்காமெய் இதழ் குவிந்தும் இதழ் குவியாமலும் பிறக்கலாம். அவற்றை முறையே இதழ்துலியுள் றாமெய்¹ என்றும், இதழ்துலியாவுள்ளாமெய்² என்றுங் கூறலாம். சில மெய்கள் இடையண்ணமெய்க்குச் சிறிது பின்னரும் கண்ட மெய்க்கு முன்னரும் பிறக்கும். அவற்றிற்கு நடுகண்டமெய்³ எனப் பெயர் கூறுவர்.

உள்முயற்சிவகுப்பு : சில மெய்களை ஒலிக்கும்போது வாய் முற்றிலும் மூடியிருக்கும். அதற்குக் காரணம் வாயிலுள்ள இரண்டு உறுப்புக்கள் நெருங்கி இயைவதே ஆகும். ஆகவே அவற்றிற்கு ஸ்பர்சம்⁴ எனப் பெயரிட்டனர் வடமொழியிலக்கண வாகிரியர். அப்போது காற்று முற்றிலும் தடைபடும்; அக் காரணம்பற்றி அவற்றிற்கு ஸ்டாப்⁵ எனப் பெயரிட்டனர் மொழிதூல்வல்லோர். அப்போது அவ்வொலி பிறர்க்குப் புலன் படாது; அக்காரணம்பற்றி அவற்றை ம்யூட்⁶ எனக்குறித்தனர். அவற்றின்பின்னர் உயிர் ஒலிக்கப்படும்பொழுது அடைபற்ற காற்று படேர் என வெளியில் வருமாகையால், அவற்றை எக்ஸ்ப்ளோஸிவ்⁷ எனவுங் குறித்தனர். அதன் ஏகதேசமாகிய ப்ளோஸிவ்⁸ என்பதாலும் அவற்றைக் குறித்தனர். தற்போது எக்ஸ்ப்ளோஸிவ் என்பதே பெரும்பாலும் வழக்கில் உள்ளது. வாய் அதிகமாய்த் திறந்தும் சிறிது திறவாமலும் இருக்கச் சில ஒலிகள் உண்டாகும். அவை உயிர்க்கும் ஸ்பர்சத்திற்கும்

1. இதழ்துலியுள்ளாமெய் = Labialised velar consonant.
2. இதழ்துலியாவுள்ளாமெய் = Pure velar consonant.
3. நடுகண்டமெய் = Middle guttural consonant.
4. ஸ்பர்சம் = स्पर्शः
5. Stop.
6. Mute.
7. Explosive.
8. Plosive.

இடையில் இருக்கின்றமையான், அவற்றை இடைமெய்¹ எனக் கூறலாம். அவற்றை அந்தஸ்தம் என வடமொழியிலக்கண வாசிரியரும், ஸேமிவேளவல் என மொழிநூல்வல்லோரும் கூறுவர். வாய் பெரும்பாலும் மூடப்பட்டு சிறிது திறந்திருப்பின், காற்று வாயுறுப்புக்களில் உராய்க்கொண்டு வெளிவரும்; அக்காரணம்பற்றி அவற்றிற்கு ப்ரிகேடிவ்² எனப் பெயரிட்டனர் தற்காலத்து மொழிநூல்வல்லோர்; அவற்றை ஸ்பிலேண்ட்³ என்ற குறியாற் கொண்டனர் பழையமொழிநூல்வல்லோர். உராயும்பொழுது சூடு உண்டாகுமாயைவால், அவற்றை ஊஷ்மா⁴ என்ற குறியாற் கொண்டனர் வடமொழியிலக்கணவாசிரியர். இவற்றைச் சூடமெய் அல்லது உராய்மெய் எனக் கூறல் தகும். இடைமெய், உராய்மெய் இரண்டையும் ஒலிக்கும்போது உயிரை ஒலிப்பதுபோல் வாய் திறந்தும் ஸ்பர்சத்தை ஒலிப்பதுபோல் வாய் மூடியும் இருக்குங் காரணம்பற்றி இரண்டையும் இடைமெய் எனக் குறியிடத்தகுமாயினும், உராய்தல்கிறப்புறோக்கி அவற்றுள் சிலவற்றிற்கு உராய்மெய் எனச் சிறப்புப்பெயர் இட்டமையால், அவற்றை நீக்கி ஏனைய மெய்களிற்கே இடைமெய் எனக்குறி இடப்பட்டது என்க.

1. இடைமெய் = अन्तर्गु व्यञ्जनम् = Semi-vowel.

இடைமெய் என்பதை உயிர்ஸ்பர்சவிடைமெய் என்பதன் எகதேசம் எனக் கொள்ளல்வேண்டும். இவற்றை semi-consonant எனக் கூறுது semi-vowel என ஏன் ஆங்கில வாசிரியர் கூறினர் எனின், மெய் தனிமையாய் ஒலிக்கப் படாமையானும் உயிர் தனிமையாய் ஒலிக்கப்படுகின்றமையானும்; இம்மெய்கள் தனிமையாய் ஒலிக்கப்படச் சிறிது தகுதியுடைமையானும் அவ்வாறு கூறினர் என்னலாம்.

2. Fricative.
3. Sibilant.
4. ऊष्मा

ஒலிநரம்புநிலைவகுப்பு

ஒலிநரம்புநிலைவகுப்பு : ஒலிநரம்புகள் நெருங்கியிருப்பின் காற்று அவற்றில் அடிக்க நாதமும் கோஷமும் உண்டாகும். அம்மெய்களைக் கோஷமெய்¹ எனக் கூறலாம். அவை இடைவிட்டிருப்பின் கோஷம் உண்டாகாது. கோஷமற்ற மெய்களை அகோஷமெய்² என்னலாம். இவற்றை முறையே வாய்ஸ்ட் மெய்³ வாய்ஸ்லெஸ் மெய்⁴ என்று மொழிதூவல்லோர் கூறுவர்.

காற்றுமீதுநீக்குறவுவகுப்பு : சில மெய்களை ஒலிக்கும் போது மிகுதியான காற்றும், சிலவற்றை ஒலிக்கும்போது குறைவான காற்றும் வேண்டியிருக்கும். அவற்றை முறையே மஹாப்ராணன்,⁵ அல்பப்பிராணன்⁶ என்ற குறிகளால் வழங்குவர்.

காற்றுசேல்வழிப்பகுப்பு : சிறிதுகாற்று வாய்மூலம், சிறிது காற்று மூக்கூறு செல்லுமாறு ஒலிக்கப்படும் மெய்யை அநாஸிகமெய் என்பர். அம்மெய்கள் கண்ட்யாநாஸிகம்,⁷ தாலஸ்யாநாஸிகம்,⁸ மூர்த்த்யாநாஸிகம்,⁹ தத்த்யாநாஸிகம்¹⁰ ஒஷ்ட்யாநாஸிகம்¹¹ என ஐவகைப்படும்.

1. घोषवद्वयजनम्
2. अघोषवद्वयजनम्
3. Voiced consonant. (Medium consonant.)
4. Voiceless consonant. (Tenue consonant.)
5. महाप्राणः = Aspirated consonant.
6. अल्पप्राणः = Unaspirated consonant.
7. कण्ठ्यानुनासिकः
8. तालव्यानुनासिकः
9. मूर्धन्यानुनासिकः
10. दन्त्यानुनासिकः
11. ओष्ठ्यानुनासिकः

எழுத்துப்பிரகரணம்

மொழிநிலை : இண்டோயூரோபியன் மொழிநிலையிலுள்ள
மெய்வகை :

		உள்ளாமெய்			
இச்சுழ்மெய்	பல்விதழ் மெய்	பல்மெய்	இடைபண்ண மெய்	இச்சுழ்குவி மெய்	இச்சுழ்குவி மெய்
ஸ்பர்சம் —					
அகோஷமல்பப்பிராணன் :					
p	t		ḱ	q	q ^w
அகோஷமஹாப்பிராணன் :					
ph	th		ḱh	qh	q ^w h
கோஷமல்பப்பிராணன் :					
b	d		ḡ	ḡ	ḡ ^w
கோஷமஹாப்பிராணன் :					
bh	dh		ḡh	ḡh	ḡ ^w h
ஊஷ்மா —					
அகோஷம் :					
	s, ṣ, ṣh			ɣ	
கோஷம் :					
	v, z, ṛ, ṛh		j		
அநுநாஸிகம் :					
m	n		ṇ	ṇ	
இடைமெய் :					
u	l, r ¹		j		

1. l, r விவந்தை லிக்விட் (liquid) என்ற குறியாத் கூறுவர்.

வைத்தியோத்திரை:

வைத்தியோத்திரை :

பெற்று (பெற்று)	பெற்று (பெற்று)	பெற்று (பெற்று)	பெற்று (பெற்று)	பெற்று (பெற்று)	பெற்று (பெற்று)
--------------------	--------------------	--------------------	--------------------	--------------------	--------------------

என்பதும் —

அகோஷமஸ்பப்பிரகாணன் :

பு(p)	து(t)	து(t)	சு(c)	க(k)
-------	-------	-------	-------	------

அகோஷமஹஸ்பப்பிரகாணன் :

ஃ(ph)	து(th)	து(th)	சு(ch)	க(kh)
-------	--------	--------	--------	-------

கோஷமஸ்பப்பிரகாணன் :

பு(b)	து(d)	து(d)	சு(j)	க(g)
-------	-------	-------	-------	------

கோஷமஹஸ்பப்பிரகாணன் :

பு(bh)	து(dh)	து(dh)	சு(jh)	க(gh)
--------	--------	--------	--------	-------

ஹஸ்பம் —

அகோஷம் :

சு(s)	பு(ṣ)	சு(ṣ)
-------	-------	-------

கோஷம் :

ஹ(h)

அகரணிகம் :

ம(m)	ந(n)	ந(n)	சு(ṇ)	க(ṇ)
------	------	------	-------	------

இடைமெய் :

பு(r)	ல(l)	ர(r) ¹	ய(y)
		ல(l)	
		லஹ(lh) ²	

1. கிரந்தசூத்ரம் பஞ்சமெய்யகம் சிவசூத்ரம் உச்சிபுஷ்பாணமெய்யகம் சிவசூத்ரம் கொண்டன.

Of. (வந்தமூலியஸ்து) சகாரேஸ்தகரஸ்த (ஐ. ப்ர.)

ரேநே சிவசூத்ரமதேந ப்ரஸாதந்தமூலேப்ய: (வै. ப்ர. 1, 1, 41)

ரேநே வஸ்யநேகே (ஐ. ப்ர.)

2. ஹ்ருத் சிவசூத்ரம் ரஸ்யமஹ்ருத் (ஐ. வை. 3, 32, 16)

இவற்றைத் தவிர்த்து அநுஸ்வாரம்,¹ விஸர்க்கம்,² விஸர்க்கத்தை ஒத்த ஜிஹ்வாமூலீயம்³ உபத்மானீயம்⁴ என்பன, ஐந்துவர்க்கங்களின் முதல் நான்கு மெய்களின் மாத்திரை நீட்டத்தைக் குறிக்க வழங்கும் யமம்⁵ என்பன வைதிக மொழியில் புதிதாய்த் தோன்றிய எழுத்துக்கள் ஆகும்.⁶ இவ்விரு-அட்டவணைகளிலிருந்து இண்டோயூரோபியன்மொழி நிலையிலும் வைதிகமொழிநிலையிலும் இதழ்மெய், பல்விதழ்மெய், பல்மெய் இவை இருந்தன என்பதும், வைதிகமொழிநிலையில் உச்சியண்ணமெய் புதிதாய்த் தோன்றின என்பதும், இடையண்ணமெய் முன்னிலையிலிருந்து பின்னிலையிற் சிறிது மாறு பட்டன என்பதும், உள்நாமெய் வைதிகமொழிநிலையில் மறைந்தன என்பதும் அவற்றின் இடத்தில் கண்டமெய் தோன்றின என்பதும் அறியப்படும். ஊலன்பெக்⁷ என்பவர் நடுக்கண்டமெய்⁸ என்பவற்றைக் கொள்கின்றனர். அவற்றைப் பஞ்சமன்னும்⁹ ரைட்டும்¹⁰ கொள்ளவில்லை.

1. अनुस्वारः

2. विसर्गः

3. जिह्वामूलियः

4. उपमानीयः

5. यमः

6. அநுஸ்வாரத்தை உயிராகவும் மெய்யாகவும் கொண்டு ஏனைய வற்றை மெய்யாகவே கொண்டு நான்களையும் ஊவுமாக்க ளாகக் கொண்டனர் சௌனசர்.

Cf. अनुस्वारो व्यञ्जनं वा स्वरौ वा ।

सर्वः शेषो व्यञ्जनान्येव ।

उत्तरे अष्ट रुक्माणः । (ऋ प्रा.)

ஊல அநுஸ்வாரத்தையும் விஸர்க்கத்தையும் ஊவுமாவாசத் தைத்திரியப்ராதிசாக்யம் கொள்ளவில்லை.

Cf. ऋ ऋक्माणः (ऋ. प्रा. 1, 1, 9)

7. Uhlenbeck.

8. Middle gutturals k, kh, g, gh.

9. Brugmann.

10. Wright.

உயிர்மாறுபாடு : இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலையிலுள்ள உயிர்கள் வைதிகமொழியில் எவ்வாறு மாறும் என்பதைக் கூறல் வேண்டும். அப்போது இரான், லத்தீன், கிரேக், முதலிய வற்றிலும் அவை எவ்வாறு மாறுபடுகின்றன என்பதைச் சிற்றேனும் அறிதலும் பயன்படும் என அவையும் இங்குக் கூறப்படும்.

குற்றயிர்மாறுபாடு :

இண்டோ யூரோபியன்.	வைதிக மொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்.	கிரேக்.
a	अ	a	a	a
உதாரணம் :				
agros ¹	अग्रः ²		ager	agros
agō'	अगामि ³	agim	agō	agō
aks	अक्षः		axis	agōn
akro-s	अक्षः			axros
an̄gho-s	अंहः ⁴		angus in angustus	

1. அப்பியோ துக்கியோ ஒலிக்கப்படும் एकाந் இண்டோ யூரோபியன் முதலிய மொழிகளில் ' என்ற குறியாற் குறிக்கப்படும். வைதிகமொழியில் அது ஒரு குறியாலுங் குறிக்கப்பட்டது; அதுதான்தம் - என்ற குறியாலுங் ஸ்வரிதம் ' என்ற குறியாலுங் குறிக்கப்பட்டும்.
2. Cf அக்ஷி விந்ஸி க்ருய (ஈ. வே. 8, 27, 18)
3. ஐ உதாந்தமாய் இருக்கவேண்டியிருக்க, அ வேதத்தின் உதாந்தமாயிற்று.
4. Cf. அஹ்நி அஹிதி (ஈ. வே. 3, 59, 2)

எழுத்துப்பிரகரணம்

இண்டோ யூரோபியன்.	வைதிக மொழி	பழைய இரான்.	லத்தீன்.	கிரேக்.
anð	अ॒नि॒ति	anim	animus	anemos
	अ॒निलः	(soul)		(wind)
anti	अ॒न्ति॑		ante	anti
	(near)			
apò	अ॒प॑ ^{1 2}			apò
ghans	ह॒ंसः		anser	
mad	म॒दामि		madeō	madau

i, u இவற்றோடு ஒரே ஸிலபில்³ ஆகும் u வைதிகமொழியில்
ए, ओ ஆகும்.

aidh	ए॒धस्		aedes	aitō
aug	ओ॒जस्		augustus	
i	इ	i	i(e)	i
i-més	{ इ॒मः			i'men
i-mén				
diui'	दि॒वि			difi'
i-d̄	इ॒दम्		id	
oui-s	अ॒विस्		ovis	ois
esti	अ॒स्ति		est	esti
qi-s	{ चि			
qi-d		cith	quis	
idhi	इ॒हि			iti

1. Cf. अ॒ग्निं चि॒त्यन्त॒महं॑ यज्ञं॒ म॒त॑स्य॒ रि॒पोः (ऋ. वे. 8, 11, 4)

2. अपा॒मी॒वां वा॒र्य॑ते (ऋ. वे. 1, 35, 9)

3. ஸிலபில் = Syllable = ए॒का॒च्
ஒரே ஸிலபில் = Tautosyllable.

தென்னிந்திய மொழிகள்

இ. இ.	தென்னிந்திய மொழி	பெரிய இயல்	செயல்	இயல்
u	உ	o(u)	u	u
dhugātē(r)	துஹிதா			tujātēr
jugó-m	யுகம்		jugum	
kunó-s	கூன:			xuon
klutó-s	கூத:			xlutós
rudhārò-s	ரூதிர:			erutrós
suādù-s	சூது:			

தென்னிந்திய மொழியில் ஆறு என்பது ஆறு என மாற்றிடுக்க வேண்டும் என்றும், அக்காரணம்பற்றி உகாத்தால் தொடர்பு பட்ட உ, கூ ஆக மாறும் எனக் கொள்ளவேண்டும் என்பது உறுதியாகும். ஆறொரு என்பதற்குச் சரியாய் இண்டோ-யூரோப்பியன் மொழியில் k-lneu-ti என இருத்திருக்கலாமாதலின் அவ்வாறு கொள்ளவேண்டாம் என்பது ஊலன்பெடும்.

e	अ	e, (i)	e, (o, i)	e
esti	अस्ति		est	esti
é-bherom	अभराम्			eperon
bhérō	भरामि		ferō	ferō
gēnos	जनः ¹		genus	
nēbhos	नभः		nebula	nepos
réCo-s	रजस् ²			
péque	पञ्च ³		quinque	pente

1. नित्राय पञ्च देविरे जना अनिच्छिदवसे (अ. वे. 3, 59, 8)
2. विष्णवे ..... यः पर्यिवानि विनने रजांसि (ibid 1, 154, 1)

எழுத்துப்பிரகரணம்

இ. யூ.	வைதிக மொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்	கிரேக்
qe	च		que	te
qeru-s	चरस्			
qutuō'res	चत्वारः		quatuor	
ueġhō	वहामि		vehō	fexō
ul'qos	वृकः			luke

i, u இவற்றோடு ஒரே ஸிலபில் ஆகும் e வைதிக மொழியில் ए, ओ ஆகும்.

ēiti	एति		eizi
ġheimen	हेमन् ¹		xeima
bhéudhō	वोधामि		
o	a	a	o
oktōú	अष्टौ ²		
oktō		octō	oxtō
opos	अपः ³		
pótis	पतिः		pózis
pótnī	पत्नी		pótnia

1. हेमतश्छुपी वियात् (तै. आ. 1, 4, 2)

हेमन् = மஹேந்தாலம்.

2. अष्टौ व्यत्यक्तकुम्भः पृथिव्याः (ऋ. वे. 1, 35, 8)

3. घत् इन्द्रो नर्यपांसि कर्तवे (ibid 1, 85, 9)

குற்றயிர்மாயபாடு

இ. பூ.	ஊவதிக மொழி	பவழிய இரான்	ஸத்தின்	கிரேக்
próti	प्रति ¹			proti'
rothos	रथः ³			
ul'qo-s	वृकः			luxos
bhéronti	भरन्ति			feronzi
dedórke	ददर्श			dedorxe
dómos	दमः ³		domus	domos
Chonos	घनः			fonos
moni-s	मणिः ⁴			

i, u இவற்றோடு ஒரே ஸிலபில் ஆகும் o ஊவதிக
மொழியில் ए, ओ ஆகும்.

lelóiqua	रिरेत्र	leloipa
uóida	वेद	oida
bhebhóu- dha	बुधोय	
sūnóu-s	सुनोः	

1. म इन्द्राया प्रतिजन्यानि ..... (अ. वे. 4, 50, 7)

2. रथं हिरण्यप्रदं वहन्तः (ibid 1. 35, 5)

3. वधन्तं खे दमे (ibid 1, 1, 8)

4. குதவின் மனி: கவந்திருந்து . ப்ராகிருதபாஷையின்
தெக்கைமரால் பின்னர் மனி: கவந்து ஆயிற்று என்பர்.

எழுத்துப்பிரகரணம்

கிரேக்மொழியில் *gonu*, *poda*, *ge-gon-a* என்ற இடங்களில் *o* இருப்பதாலும், வைதிகமொழியில் *ஜநு*, *பாடம்*, *जान* என்ற இடங்களில் *आ* இருப்பதாலும், இண்டோ-யூரோபியன்மொழியில் விவ்ருதமான *o* இருக்குமிடத்தினை வைதிகமொழியில் *அ* உம், ஸம்விருதமான *o* இருக்குமிடத்தினை வைதிகமொழியில் *அ* உம் வரும் என்பர் ப்ருக்மன். கிரேக் மொழியில் *gōnia*, *pōs* என்ற சொற்களில் *ō* இருப்பதால் அச்சொற்களோடு *ஜநு*, *பாடம்* என்ற சொற்கள் இனச் சொற்கள் ஆகும் எனக் கொள்ளலாமாகலின், அக்கருத்தினைத் தனக்கு உடன்பாடன்று என்பர் ஊலன்பெக்.

இ. யூ.	வை.	பழைய இரான்	லத்தின்	கிரேக்
<i>o</i>	<i>i</i>	<i>a</i>	<i>a</i>	<i>a</i>
<i>po-tér</i>	पिता	<i>athir</i>	<i>pater</i>	<i>patēr</i>
<i>sthòtò-s</i>	स्थितः			<i>statós</i>
<i>anò-</i>	अनिमि अनिलः			<i>anemos</i>
<i>bherò-tróm</i>	भरिवम्		<i>feretrum</i>	<i>peretrom</i>
<i>genò-tō(r)</i>	जनिता			<i>genétor</i>
<i>tómò-rò-s</i>	तिमिरः			

இண்டோ-யூரோபியன் மொழியிலுள்ள *e* கரத்தின் இடத்தில் வந்த *அ* உம், *ā*, *ē*, *ō* இவற்றினிடத்தில் வந்த *அ* உம் இருக்கும் ஏகாச் உதாத்தத்தை இழந்து அனாதாத்தமானால் அங்கு *इ* வரும். ¹ ஒரே ஸிலபில் ஆக வரும் *òj*, *òu*.

1. இண்டோ-யூரோபியன்மொழி தாது *mē*; வைதிகமொழி *मा*; *आ* உதாத்தம் இல்லாதிருக்க *मि*: என்பனமிடத்தினை *इ* ஒலினைக் காண்க. ஆவ்வாறே *मि*: என்பனமிடத்தினை.

இவ்விரண்டும் $\dot{\text{r}}$, r ஆக மாறும். இத்தொழுவிலேனோடு சேர்து
வரும் r , r இவ்விரண்டும் வைதிகமொழியில் உயிரின்
முன்னர் r , r ஆகவும், மெய்யின்முன்னர் r ஆகவும்
மாறும்.

$\text{r}'\text{-s}$	गिरिः
r'	गिराणि
r'	तिराणि
$\text{d}\dot{\text{l}}\text{gh}\text{o}-\text{s}$	दीर्घः
krs	शीर्षन्
$\text{r}\text{-s}$	गीर्

இத்தொழுவிலேனோடு சேர்ந்துவரும் r , r இவ்விரண்டும்
வைதிகமொழியில் உயிரின் முன்னர் r ஆகவும், மெய்யின்
முன்னர் r ஆகவும் மாறும்.

$\text{p}\dot{\text{l}}\text{u}-\text{s}$	पुलः
$\text{sph}\text{r}'$	स्फुराणि
$\text{Ceru}-\text{s}$	गुरुः
$\text{u}\text{rdhu}\text{o}-\text{s}$	ऊर्ध्वः
$\text{u}\text{mi}'-\text{s}$	ऊर्ध्वः
$\text{u}\text{ln}\dot{\text{a}}'$	ऊर्णा
$\text{p}\text{ruo}-\text{s}$	पूर्वः
$\text{p}\text{ln}\text{o}-\text{s}$	पूर्णः
$\text{m}\text{ldh}\text{en}$	सूधन्

நெட்டுயிர்மாறுபாடு :

ஆ. ஐ.	வைதிக மொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்	கிரேக்
ā	आ	ā	ā	ā(ē)
māter	माता	māthir	māter	māter
bhrā'ter	भ्राता		frāter	frāter
bhāghu-s	बाहुः			
ēkuā	अवा			
iāgo-s	-yāja ¹			

i, u இவற்றோடு ஒரே ஸிலபில் ஆகும் ā, வைதிக மொழியில் ऐ, औ ஆகும்.

nāu-s   नौः

ī	ई	ī	ī	ī
Ġiuó-s	जीवः		vivus	βios
Ġriuā'	ग्रीवा			
pī'uen	पीवा			pīōn
uīro-s	वीरः ²	vīra	vīr	

1. Cf. प्रयाजाः. தர்சபூர்ணமாஸத்தில் ஐந்து அங்கஜேஹாமங் களுக்குப் பிரயாஜம் எனப் பெயர். யாஜ: என்ற சொல்லில் ग அநிதேசத்தால் வந்தது என்க.
2. Cf. वीरा विदयेषु वृष्यः (ऋ. वे. 1, 85, 1)

கெட்டுயிர்மாறுபாடு

இ. பூ.	வைதிக மொழி	பழைய இராக்	லத்தின்	கிரேக்
ū	ऊ	ū	ū	ū
dhūmó-s	धूमः		fumus	thūmós
kūro-s	कूरः			xūros
mūs ¹	मूः			
pū	पूयति			
nū ²	नू			nūn
ē	आ	ī	ē	ē
ēd	आद		ēdimus	ededōs
rēg	राज ⁴			
mātē'r	माता			

i, u இவற்றோடு ஒரே ஸிலபில் ஆகும் ē, வைதிக மொழியில் ई, औ ஆகும்.

ē-dēiksm̐   अदै'क्षम्
diē'u-s   दैः

1. இ. பூ. mūs தற்போது ஆங்கிலத்தில் mouse ஆகவும்.
இ. பூ. nū, now ஆகவும் வழங்குகின்றன.
2. முதல்வேற்றுமை ஒருமையில் ராக் என்றிருக்கவேண்டியிருக்க ராஜ் என இருத்தல் முறையில் வந்துள்ளது.

எழுத்துப்பிரகரணம்

இ. ழு.	வைதிக மொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்	கிரேக்
ō	आ	ā	ō	ō
ōkū-s	आशु		ōciar	
ōmō-s	आमः			
dō'no-m	दानम्		dōnum	
didōti	ददाति ¹			
ul'qōd	वृकाद्			
suēso(r)	खासा			
bhērō	भरामि		ferō	ferō

i, u இவற்றோடு ஒரே ஸிலபில் ஆகும் ō வைதிக மொழியில் ऐ, औ ஆகும்.

ulqōis	वृकैः	
Cōu-s	गौः	bous
sūnō'u	सूना	
ōktōu	अष्टौ	
duōu	द्वौ	

1. ददाति என்று திருத்தவேண்டியிருக்க ददाति என்று திருக்கிறது.

यः अर्धेनानुददाति भूय्याम् (ऋ. वे. 2, 12, 10)

மெய்யுயிர்மாறுபாடு: இண்டோயூரோபியன் மொழிநிலையில் இருந்த r, l இவ்விரண்டும் ஒவ்வொரு கிளைமொழியிலும் எவ்வாறாக இருக்கின்றன என நிர்ணயிக்க முடியவில்லை என்பர். வைதிகமொழியில் அவ்விரண்டின் இடத்திலும் ऋ இருந்ததாகவே கொள்ளலாம். ऋஐ தாதுவிலிருந்து வந்த ऋஐ: முதலிய சொற்களில் ல இருக்கின்றதே எனின், அத்தாது ஐஐ எனவே கூறல் தரும்.

இ. யூ.	வைதிக மொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்	கிரேக்
r'kto-s	ऋतः		ursus	arctos
r'sen	ऋषमः			arsen
plthús-s	पृथुः			platus
ul'qo-s	वृकः			

இண்டோ-யூரோபியன் m, n இவ்விரண்டும் வைதிக மொழியில் இருவகையாக மாறின. மொழியின் சுற்றிலும் அந்தஸ்தம் நீங்கிய மெய்யின் முன்னரும் अ ஆகவும், உயிர் அந்தஸ்தம் இவற்றின் முன்னர் अम्, अन् ஆகவும் மாறின.

kmtó-m	शतम्	centum	
dékṃ	दश	decem	dexa
ḡmtó-s	शतः		batos
ḡmti-s	शतिः		
ḡmśkheti	गच्छति		
sm-	सह		
tnótó-s	ततः	tentus	danns
mntó-s	मतः	-mentus	-matos
n-mntó-s	अमृतः		ambrotos

எழுத்துப்பிரகரணம்

இ. யூ.	வைதிக மொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்	கிரேக்
naúñ	नव		novem	
sn-ó-s	समः			amo
Çm-ó	गुमामि			
Çm-ié't	गम्यात्			
tn-u-ī	तन्वी			
tn-u	तनुः			
ñ-udro-s	अनुद्रः			
mñ-ietai	मन्येते			

வைதிகமொழியில் உள்ள सन्ति என்பது இண்டோ யூரோபியன்மொழியில் senti ஆக இருந்தது என ப்ருக்மனும், senti ஆக இருந்தது என ஊலன்பெக்கும் கூறுவர்.

இண்டோயூரோபியன்மொழியிலுள்ள n, ñ என்பனவும் r, l என்பனவும், உயிரோடுகூடிய m, n, r, l இவை உரப்பியொலிப்பதையோ தூக்கியொலிப்பதையோ இழக்க, உண்டாயிருத்தல் வேண்டும். அப்படியிருந்தும் பின்னர் அதிதேசத்தால் அவற்றைக் கொண்ட ஸிலபில் உரப்பியோ தூக்கியோ ஒலிக்கப்பட்டது காண்க.

உ-ம்:—septm', ul'qos.

இண்டோயூரோபியன்மொழியில் ī, ḷ, m̄, ñ இவை இருந்தனவா இல்லையா என்பதில் கொள்கைவேறுபாடுகள் உள. அதற்குச் சிறந்த காரணம் வைதிகமொழி முதலியவற்றில் இலக்கியம் முதலியவற்றின் வாயிலாக அவை இருந்தனவாக அறியக்கூடியில்லை என்பதே. ஆயினும் இண்டோயூரோபியன்

மொழிக்கிடைபுதுள்ள $\bar{m}$, $\bar{n}$ இவ்விரண்டும் ஐவதிகமொழியில்
அ ஆக மாறின எனக் கூறி அதற்குக் கீழ்க்கண்ட உதாரணங்
களைத் தந்தனர் ப்ருக்மன்.

உ-ம்:—

இ. சூ.

ஐவ.

Cm-

அகாத, அகாம், அகா:, அகாத்.

gen

காத:

san

சாத:

van

வாத:

han

ஹாத:

gm-nā-mi

கானாமி

அகாம் முதல்பன இ. சூ. Cera இவ்விருந்து வந்தன
விலை பென்றும், அவை Cū என்பதிலிருந்து வந்தன என்றும்,
அவ்வாறே சாத:, வாத:, ஹாத: என்பனவும் என்றும், காத:
என்பதில், கானாமி என்பதன் அநிதேசத்தால், இ என்பதற்குப்
பிரதியாக ங வந்தது என்றும், கானாமி என்பதில் இ
என்பதற்குப் பிரதியாக ங வேறுபடப்பட்டது என்றும் கூறி,
இண்டோயூரோபியன்மொழியில் $\bar{m}$, $\bar{n}$ இவை இருந்தனவாகக்
கூறுதல் பொருந்தாது என்பர் ஹலன்பேக்.

இண்டோயூரோபியன்மொழியில் இருந்த $\bar{r}$, $\bar{l}$ இவ்
விரண்டும் ஐவதிகமொழியில் $\bar{r}$, $\bar{l}$, $\bar{u}$, $\bar{u}$ என மாறின
எனக் கூறுவர் ப்ருக்மன். அக்காண்கற்கும் மூலம் $\bar{r}$, $\bar{l}$
என்பவனவே எனக் கூறி. அவாது கொள்கையை மறுத்தனர்
ஹலன்பேக்.

அஜ்விபரினாமம்: இன்டோயூரோபியன்மொழியி
லிருந்து வந்த மொழிகளில் உயிரளவுமாறுதல் என்பது மிகுதி
யாகக் காணப்படுகின்றது. அதனை வடமொழியில் அஜ்வி-
பரினாமம்:¹ என்னலாம். அதற்கு க்ரிம்² அப்லௌட்³ என்றும்,
ராஸ்க்⁴ ஒம்லிட்⁵ என்றும், ஸ்வீட்⁶ க்ரடேஷன்⁷ என்றும்,
யேஸ்பர்ஸன்⁸ அபோபோனி⁹ என்றும் பெயரிட்டனர்.

அஜ்விபரினாமத்தின் சரிதை: ஜர்மன்பாஷையில் springe
என்ற தாதுவின் இறந்தகாலரூபம் முதலியவற்றில்—sprange,
jesprungen — வெவ்வேறு உயிரைக் கண்டு, அதற்கு
அப்லௌட் என, க்ரிம் பெயரிட்டனர். அவ்வாறு உயிர் வேறு
பட்டதற்குவழங்குவோரின் மனத்தில் பொருள்வேறுபாட்
டினைக் கொண்டதே ஆகும் எனவுங் கூறினர். அவ்வேறுபாடு
பொருள்வேறுபாட்டாலன்று, விசுவதியின் குறுக்கம் நீளம்
முதலியவற்றாலே என, பாப்¹⁰ கூறினர். ஒருக்கால் அவர்
அவ்வாறு கூறியது ஹம்போல்டின்¹¹ கருத்தை ஒட்டி
இருக்கலாம். ஸ்வரத்தின்¹² மாறுபாடே அம்மாறுபாட்டிற்குக்
காரணம் என்றார் பின்னோர்.

1. अज्विपरिणामः
2. Grimm .
3. Ablaut
4. Rask
5. Omlyd
6. Sweet
7. Gradation
8. Jespersen
9. Apophony
10. Bopp
11. Humboldt
12. Accent

அஜ்லிபரினாமத்தின் சரிதை

வினைப்பகுதியிலே தான் அஜ்லிபரினாமம் உண்டு என க்ரீம் கொள்ள, அங்வினையிலிருந்து வந்த பெயர்ப்பகுதியிலும் அஃது இருக்கலாம் என்றும், பகுதியிலேயன்றி விருதியிலும் இருக்கலாம் என்றும் பின்னர் வந்த மொழிதூல்வல்லோர் கூறினர். அஃதோடு அவர் நில்லாது, அஜ்லிபரினாமத்திற்குச் சிறந்த காரணம் ஸ்வாமே எனினும், சொற்களில் உயிர் குன்றுகை, சிலபகுதி குன்றுதல் காரணமாக உயிர் நீளுகை, காதின இன்பங்கருதிச் செய்யுளில் உயிர் நீளுகை, அதி தேசத்தால் நீளுகை முதலியவற்றாலும் உயிரின் தன்மை மாறும் எனவுங் கண்டனர்.

வைதிகமொழியின் சொற்களிலுள்ள அ முன்னர் e, o ஆகவும் இருக்கலாம் எனக் கண்டபிறகு அஜ்லிபரினாமத்தின் ரீதியில் வேறுபாட்டினைக் கண்டனர். தொடக்கத்தில் ௩, ௨ என்பன ௭ அஃ எனக் குணமாக¹ மாறின என்றும், அதன் பின்னர் ௭ அஃ என வ்ருத்தியாக² மாறின என்றும் கொள்கை இருந்தது. அக்கொள்கையையே பாணினியாசிரியர் கொண்டனர். மொழிதூல்வல்லோர் e, o இருக்கும் ஸிலபில் உபபி யொலிப்பதையோ தூக்கியொலிப்பதையோ இழந்தால் அவை i, u முதலியனவாக மாறும் என்றும், அந்த ஸிலபில்கள் வலுப்பட விருத்தியாக மாறின என்றுங் கொண்டனர். ஆகலின் e, o இவற்றைக் கொண்டதை நார்மல் கிரேட்³ என்றும், i, u முதலியவற்றைக் கொண்டதை வீக் கிரேட்⁴ என்றும், வ்ருத்தியை ஸ்ட்ராங் கிரேட்⁵ என்றுங் கூறினர். அன்றியும் தானுக்கள் ஒரே ஸிலபில் கொண்டதாய்த் தான் இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை எனவுங் கண்டனர்.

1. ரு:
2. ரு:
3. Normal grade
4. Weak grade
5. Strong grade

அஜ்விபரிணமத்தின் இலக்கணம் : ஒரே பொருளைக்கொண்ட தாதுக்களிலிருந்து வந்த பெயர் வினை இவற்றின் உருவங்களிலும், விசுதியுருவங்களிலும் உயிர் மாறுபடுகின்றது. அம்மாறுபாடு மாத்திரையாலும், பிறக்குமிடத்தாலும், ஸ்வர வேற்றுமையாலும் இருத்தல் கூடும். அதற்குக் காரணம் வைதிகமொழி முதலியன இண்டோயூரோபியன்மொழியை விட்டுப் பிரியாத காலத்தில் இருந்த ஒலிவிதிகளே ஆகும். அம்மாறுபடுகை அஜ்விபரிணமம் எனக் கூறப்படுகின்றது.

தாதுக்களின் பகுப்பு : தாதுக்கள் ஒருயிர்த்தாதுக்கள் ஈருயிர்த்தாதுக்கள் எனவும், ஒவ்வொன்றும் லகு,¹ குரு² எனவும் பிரிக்கப்படும். ஒருயிர்த்தாதுக்களில் நெட்டுயிரைக் கொண்டது குரு எனவும், குற்றயிரைக்கொண்டது லகு எனவும் கூறப்படும் : ஈருயிர்த்தாதுக்களில் இரண்டு குற்றயிரைக்கொண்டது லகு எனவும், முன்னுயிர் குறுகியும் பின்னுயிர் நீண்டும் கொண்டது குரு எனவுங் கூறப்படும்.

உயிர்க்குறுகையும் உயிர்க்குன்றலும் : ஒரு மொழியில் பிரதான ஸ்வரத்தை ஏற்காத உயிர்கள் குறுகும் அல்லது குன்றும். அவை வீக் கிரேட் கொண்டன என்று கூறப்

இ. யூ. வை.

உ-ம் :—	es	अस्ति
	ei	एभि
	leiqe	
	pclē	
	genō	
	petā	

1. लृः

2. रुः

உயிர்க்குறையும் உயிர்க்குன்றலும்

படுகின்றன. அவை ஸ்வரம் முற்றிலும் இல்லாதனவும், அப்பிரதமான் ஸ்வரம் கொண்டனவும் என இருவகைப்படும். முற்கூற்றில் குற்றயீர்களும் நெட்டுயீர்களும் குன்றும்; பிற்கூற்றில் குற்றயீர்கள் சிறிது குறுகி, பின்னர் அந்நிலையையே அடைகின்றன; நெட்டுயீர்கள் நீயூட்டரல்உயிர் (உ) ஆகின்றன; *ei, eu, em, en, el, er* இவற்றில் உள்ள உயிர் முற்றிலும் குன்ற, பிற்பகுதிகள் மெய்யுயிர் ஆகின்றன.

குருவான அஜ்விபரிணாமவகையில் நெட்டுயீர்கள் குன்றியோ, உ ஆக மாறியோ நிற்கின்றன; *ēi, ōi, āi, ēu, ōu, āu* இவற்றிலுள்ள முற்பகுதி உ ஆக மாற *ēi, ōi, āi* இவ்விரண்டும் பின்னர் *i, u* ஆக மாறின.

அஜ்விபரிணாமவகை : ஹிப்ஷ்மன்,¹ ப்ஷக்மன், ரைட் முதலியோர் அஜ்விபரிணாமத்தை *ஈ-ஸீஸ்*,² *ஒ-ஸீஸ்*,³ *அ-ஸீஸ்*,⁴ *ஏ-ஸீஸ்*,⁵ *ஓ-ஸீஸ்*,⁶ *ஐ-ஸீஸ்*⁷ என அகுவகையாகப் பிரித்தனர். ஊலன்டுபக் *ஈ-ஸீஸ்*, *ஏ-ஸீஸ்*, *ஒ-ஸீஸ்*, *ஆ-ஸீஸ்* என நான்கு வகையாகப் பிரிக்கின்றனர். டி-ஸஸ்ஸுட்ரே⁸ *ஈ-ஸீஸ்*, *ஒ-ஸீஸ்*, *ஆ-ஸீஸ்* மூன்றும் *ஏ-ஸீஸ்* வகையே என்பர்.

1. Hübschmann
2. e-series
3. o-series
4. a-series
5. ē-series
6. ō-series
7. ā-series
8. De Saussure

எழுத்துப்பிரகரணம்

ஊலன் பெக்கின் வருப்பைக்கொண்டு ஈண்டு நாலு ஸீரீஸ் கூறப்படும்

எ-ஸீரீஸ் :—

இ.யூ.	வீக் கிரேட்		நார்மல் கிரேட்		நீண்ட கிரேட் ¹	
	1	2	1	2	1	2
	...	ð, e	e	o ²	ē	ō ²
<i>ped</i>	उपद्	पद्:		poda	pēs	pōs
	i (i)	ī	ei (ie)	oi (io)	ēi (iē)	ōi (iō)
<i>bheid</i>	भिन्न		भेत्ति		अभैत्सीत्	
	u (u)	ū	eu (ue)	ou (uo)	ēu (uē)	ōu (uō)
<i>bheu</i>	अव्व { भुवः }	भूतिः	भवति		भावयति	
	m(m)	ðm(mð)	em (me)	om(mo)	ēm(mē)	ōm(mō)
<i>sem</i>	गतः { जग्मिष्व }		गमामि			
	n(n)	ðn(nð)	en(ne)	on(no)	ēn(nē)	ōn(nō)
<i>men</i>	मतः		मन्यते		मानम्	
	r(r)	ðr(rð)	er(re)	or(ro)	ēr(rē)	ōr(rō)
<i>bher</i>	भृतः { वभृतुः }		भरति		भारः	
	l(l)	ðl(lð)	el(le)	ol(lo)	ēl(lē)	ōl(lō)
<i>kel</i>			कलयति		कालः	

1. Lengthened grade

2. o, ō இவை கிரேட்பாஷ்யில் ப்ரதானஸ்வரத்திற்கு அடுத்த விலயிலில் இருக்கும்; e, ē இவை ப்ரதான ஸ்வரங்கொண்ட விலயிலில் இருக்கும்.

சுஜ்ஜிபரிணாமவகை

ஏ-ஸரீஸீஸ் :—

வி. பூ.	வீகி கிரேட்		காட்டல் கிரேட்	
	1	2	1	2
...		ò, e	ē	ō
<i>dhē</i>	दध्मः	हितः	दधामि	
			Lat. crēditus	dōms
i (i)		ī, ei (ie)	ēi (iē)	ōi (iō)
u (u)		ū, eu (ue)	ēu (uē)	ōu (uō)

ஓ-ஸரீஸீஸ் :—

...	ò, o	ō
<i>dō</i>	देवत्तः	दत्तः
		ददामि
		Lat. dōnum
i(i)	ī, oi	ōi
u (u)	ū, ou	ōu

சூ-ஸரீஸீஸ் :—

...	ò, a	ā	ō
<i>sthā</i>	स्थितः	तिष्ठामि	
i (i)	ī, ai (ia)	āi (iā)	ōi (iō)
u(u)	ū, au (ua)	āu (uā)	ōu (uō)

இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலையிலுள்ள மெய்கள் வைதிக மொழியில் எவ்வாறு மாறுபடுகின்றன என்பது இனிக் கூறப்படும்.

இ.யூ.	வைதிகமொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்
p	प्		p
pòtē(r)	पिता	1	pater
spek-s	स्पष्ट ²		—spex (in auspex)

வைதிகமொழியிலுள்ள फ் இண்டோயூரோபியன்மொழியில் ph ஆக இருந்ததா இல்லையா என்பதைப்பற்றி மொழிநூல் வல்லோர் தீர்மானத்திற்கு வரவில்லை. ஆனால் வடமொழியில் फ் இருக்குமிடத்து இரான்மொழியில் f இருக்கின்றது.

	வைதிகமொழி	இரான்	
	कफः	kafa	
	शफः	safa	
இ.யூ.	வைதிகமொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்
b	ब ³	b	b
lamh	लम्बते		lābitur
bal-bal	बल्ललाकरोमि		balbus

1. பழையஇரான்மொழியில் மொழிமுதலிலும் உயிர்களின் இடையிலும் பகரம் கெட்டது.
2. स्पष्ट என்பதே சரியான ரூபம் ஆகும்.
3. சிலவிடத்து म விற்கு முன்னருள்ள ब्, द् ஆக மாறுகின்றது.

Cf. अदिः, संसदिः (இவற்றிற்கு अप्, संसप् என்பன ப்ராதிபதிகம்). இது வேறினப்படுதல் (dissimilation) என்றதாலோ, नप् ப்ராதிபதிகத்திலிருந்து வந்த नदिः என்றதோடு வந்திருக்கக்கூடாது ஆயிருத்தல் வேண்டும்.

ചെറുപ്പനപ്പതിപ്പ്

ક્રિ.ક્રુ.	ભ્રાજક્રિ.ક્રુ.ક્રા.ક્રુ.	ભ્રાજક્રુ.ક્રા.ક્રુ.	ક્રા.ક્રુ.ક્રિ.ક્રુ.
bh'ē	भ		ज
bh'erō	भरामि		ferō
gōmbho-s	जम्भः		
m	म्		
mntō-s	मतः		
mt	न्त्		
Cem'tu	गन्तु		
mu	न्		
CeCmmuōs	जगन्वाच		
mr	व्		
	ब्रवीति	mraoiti	
ms	न्		
(ક્રા.ક્રુ.ક્રિ.ક્રુ.ક્રા.ક્રુ.)			
dems	दन्		
t	त्		t
tnnéumi	तनोमि		tendō'
p ^o te'(r)	पिता	athir	

1. திருவெழுந்தருளியில் எழுதிய வரும் *bh*, ஆதிக்க மாவியல் கவிச் சொல்லுள் பாவனாவுள் சொடப்பட்டல் லவநிக மெழுதியல் ௩ ஆகியன. *bhaido*—போதி லவநிகமெழுதியல் வரும் ௫ இடத்தில் இந்நிலாமைமெழுதியல் ஹ உம் வரும். ௨-ம் மூலாமி - மூலமி. இவ்வை பாவகுருகம் மெழியாக வந்தது வலம்.
2. லவநிகமெழுந்தருளியில் கவி வழுந்தியல் நிகவிச் பரி, பருமந் வலந்தரு பிந்தியாக பருளி, பருமந் வல வழுதியல் வ. ஆதி, ககாயி பந்தியல் வந்திநலக் கோவல் வெவ்வம்.

இ. யு.	வைதிகமொழி	இரான்	லத்தீன்
<i>ts</i>	<i>cch</i>		
<i>patśas</i>	पच्छः		
<i>bh+t</i>	ब्		
<i>labh</i>	लब्धः		
<i>dh+t</i>	द्		
<i>badh</i>	वद्धः		
<i>Ch+t</i>	ग्		
<i>dheCh</i>	दग्धः		
<i>gh+t</i>	ह		
<i>ugh-tó-s</i>	ऊढः		
<i>sēgh-tó-s</i>	साढः		
<i>lct</i>	ण्ट्		
<i>oktō'</i>	अष्टा		
<i>d</i>	द्	<i>d</i>	<i>d</i>
<i>dekṃ</i>	दश		<i>decem</i>
<i>se'dos</i>	सदः		<i>sedeō</i>
<i>ddh</i>	इद्	<i>zdh</i>	
<i>deddhi'</i>	देहि ¹	<i>dazdhi</i>	
<i>zd²</i>	इ		
<i>nizdo'-s</i>	नीडः		<i>nīdus</i>
<i>dn</i>	न्		
<i>e'dno-m</i>	अन्नम्		

1. இ. யு. *deddhi*, *deidhi* ஆக, *dēdhi* ஆக, *देहि* ஆயிற்று.

2. *zd* இண்டோ-இரானியளில் *zēd* ஆக, வைதிகமொழியில் *d* ஆயிற்று.

டவர்க்கவிதி

இ. பூ.	வைதிகமொழி	பழைய இரான்	லத்தின்
dj ¹	ज		
ud-jiti-s	उजितिः		
dh	ध ²		f, b, d
dhūmo'-s	धूमः		fūmus
kludhi'	धुधि		
zdh	द		
mizdhó-s	मीढम्		
n	न ³		n
nō'mn	नामन्		nōmen
ln	ण		
kālno-s	किणः		

டவர்க்கவிதி: இண்டோயூரோபியன்மொழியில் சில விடத்து உள்ள டவர்க்கம் வைதிகமொழியில் டவர்க்கம் ஆக மாறுகின்றது. அதனை முதன்முதலில் கண்டுபிடித்தவர் பார்ட்கேடோவ்¹ என்பவர். லகரமும் பல்மெய்யும் இண்டோ-யூரோபியன்மொழியில் சேர்ந்து வந்தால், அவற்றிற்கு இயைபுபட்ட வைதிகமொழிச்சொற்களில் லகரம் கெட்டு

1. *ud-jiti-s* வைதிகமொழியில் उजिति: ஆனதைப் பார்த்து அதி தேசத்தால் *ud-jhita* என்பது उजित என்றுயிற்று.
2. வைதிகமொழியில் பல சொற்களில் ஥ விற்குப் பிரதியாக द காணப்படுகின்றது.
3. चर्वाத்தின் முன்னர் न्, च् ஆகவும், प्, र्, क्, ऋ இவற்றின் பின்னர் च् ஆகவும் மாறுகின்றது. மொழியினுள் உயிரி னிடை யில் न् என்பது - न् எனவும், மொழியினிறதியில் च् ஆகவும் மாறும்.
4. Fortunator.

பல்மெய் டவர்க்கம் ஆகும் எனவும், அதே பல்மெய் ரகரத்தோடு வரின் அவ்வாறு மாறுதலிற்கும் எனவும் அவர் கூறினர். அதற்கு பார்ச்சுனோடோவ் விதி¹ எனப் பெயர்.

இ. யூ.	வைதிகமொழி
kértō	कर्तामि
merdō	मर्दामि
ardho-s	अर्धः
kórno-s	कर्णः ²
uersā	वर्षा ³
palto-s	पटः
paltu-s	पटुः
ualto-s	वटः
kulth	कुठारः
kòlnos	किणः
õlni'-s	आणिः
pālni'-s	पाणिः
pélno-s	पणः
bhāls	भापते
lals	लपामि
pēls	{ पापाणः पाप्यः

1. Fortunatov's law.

2, 3. நெண்டிங்ஸ்-இல் அவ்விதிக்கு மாறுபாடு இருத்தல் நோக்கத் தக்கது.

டவர்க்கலீதி

இவ்விதிக்கு முரணாயிருக்குமிடங்கள் ப்ராகிருதவழியாக
வந்தன எனக் கொள்க.

भूतः	भटः
कर्तनम्	कटः
नर्तकः	नटः

இவ்விதியை பேக்டல்,¹ லிண்டிஷ்² முதலிய அறிஞர்கள்
வந்துக்கொண்டனர். ஆனால் ப்ரூக்மன், பார்த்லோமே,³
ஷ்மிட்,⁴ வாக்கர்நாகல்⁵ முதலியோர் இவ்விதியை ஏற்றுக்
கொள்ளாது, டவர்க்கம் வந்தது முழுமையும் ப்ராகிருதத்தின்
வழியாலேதான் எனக் கூறுகின்றனர். ஊலன்பேக் அவ்விதியை
ஒத்துக்கொண்டு, அதற்கு முரணாக வந்த டவர்க்கத்தை ப்ரா
கிருதத்தின் வழியாக வந்தது எனக் கூறுகின்றனர்.

கால்ட்வேல்லோ⁶ வடமொழியில் உள்ள டவர்க்கம் திராவிட
மொழிகளிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டது என்பர். அதற்கு
அவர் கூறும் காரணங்கள் நான்கு:—(1) திராவிடதானங்கள்
பலவற்றில் அவை அவசியமாய் இருக்கவேண்டியுள்ளன. (2) வட
மொழியோடு இயைபுபட்ட வேறு ஒருமொழியிலேனும் டவர்க்
கம் இல்லை. (3) வடமொழியிலிருந்து தமிழில் கடன்வாங்கப்பட்ட
பேய்கள் தமிழில் இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தியவாறு
மாற்றப்பட்டன. (4) வடமொழிக்கலப்பால் மிகுதியாக
மாறுபட்ட தெலுங்குமொழியைக் காட்டிலும் தமிழில்
டவர்க்கம் அதிகமாக வழங்கப்படுகின்றது. இவற்றுள் மூன்றும்
நான்கும் சிறந்த காரணங்களாக இல்லாவிடினும், ஒன்றும்
இரண்டும் பொருந்தும் என எல்லோரும் நினைத்தல் கூடும்.
ஆயினும் அவருடைய கொள்கைக்கு மாறுபாடாகச் சில

1. Bechtel.
2. Windisch.
3. Bartholomae.
4. Schmidt.
5. Wackernagel.
6. Caldwell.

காரணங்கள் உள. ஸிந்துநதிக்கரையில் இயற்றப்பட்ட ருக் வேதத்தில் டவர்க்கம் உளது. அந்த டவர்க்கத்தை ஒலிக்கும் போது நாக்கின் நுனி வளைந்து அண்ணத்தின் உயர்ந்த இடத்தைத் தோடும் எனப் ப்ராதிசாச்யங்கள் கூறும். தமிழில் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட தோல்காப்பியமோ டகரணகரங்கள் ஒலிக்கப்படும்போது நானுனி அண்ணத்தின் நுனியைத் தோடும் எனக் கூறும்.¹ யேஸ்பர்ஸனும் பக்கத்துள்ள ஒலிகளின் சம்பந்தத்தால் தவர்க்கம் டவர்க்கமாக ஒலிக்கப்படலாம் என்றும், அவ்வாறே ஸ்விடன் நார்வே இத்தேசங்களிலும் அமெரிக்காவிலும் வழங்கும் மொழிகளில் தவர்க்கம் டவர்க்கம்போல் ஒலிக்கப்படுகின்றன என்றுங் கூறி, அவ்வாறே வடமொழியிலும் பிறமொழியின் கலப்பாலின்றித் தவர்க்கம் சிலளிடத்து டவர்க்கமாக ஒலிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பர்.²

கேண்டும்-சதம் மொழிகள் : இண்டோயூரோபியன்மொழியிலுள்ள இடையண்ணமெய் (k, kh, g, gh), இதழ்குவி-உள்நாமெய் (q, qh, ḡ, ḡh), இதழ்குவி-உள்நாமெய் (qʷ, qʷh, ḡʷ, ḡʷh) இம்மூன்றும் சில மொழிகளில் ஒருவகையாகவும் வேறு சில மொழிகளில் வேறுவகையாகவும் மாறுபட்டன. கிரேக், லத்தீன், முதலிய³ மொழிகளுள் இடையண்ணமெய்யின் ஸ்பர்சங்கள் அவ்வாறாகவோ அவற்றிற்குச் சிறிது மாறுபட்டோ காணப்படுகின்றன. இரான்மொழி, வைதிகமொழி முதலியவற்றுள்⁴ அவை ஊஷ்மாவாக மாறு

1. டகரணகர நுனிநா வண்ணம் (தொல். எழுத். 91)
2. Otto Jespersen — Language, its nature, development and origin pp. 196-7.
3. டிசுலிய என்பதனால் கெல்டிக் (Celtic), ஜர்மானிக் (Germanic) மொழிகளைக் கொள்ளவேண்டும்.
4. டிசுலியவற்றுள் என்பதனால் ஆர்மேனியன் (Armenian), ஆல்பேனியன் (Albanian), பால்டிக்-ஸ்லாவோனிக் (Baltic-Slavonic) மொழிகளைக் கொள்ளவேண்டும்.

பட்டன. அன்றியும் முற்கூற்றுமொழிகளுள் இதழ்குவியா-உள்நாமெய் இடையண்ணமெய்யாக மாறியும், இதழ்குவி-உள்நாமெய் மாறாதும் இருக்கின்றன. பிற்கூற்றுமொழிகளில் இதழ்குவியா-உள்நாமெய் மாறாதும், இதழ்குவி-உள்நாமெய் இதழ்குவியா-உள்நாமெய்யாகவும் மாறி இருக்கின்றன. இதழ்குவியா-உள்நாமெய் இரான்மொழியிலும் வைதிகமொழியிலும் கண்டயம் ஆக மாறின. ஆகலின் அவற்றை மொழிநூல்வல்லோர் k, kh, g, gh இக்குறிகளாற் குறிப்பார். வான்ப்ராட்க் முற் கூற்றுமொழிகட்குக் கேண்டும் மொழிகள்² என்றும் பிற்கூற்றுமொழிகட்குச் சதம் மொழிகள்³ என்றும் பிரித்துக் குறிப்பிட்டனர். முற்கூற்றுமொழிகள் மேல்வகுப்பாகவும்,⁴ பிற்கூற்றுமொழிகள் கீழ்வகுப்பாகவும்⁵ ஆயின. இவ்வாறாக இண்டோயூரோபியன்மொழிகளை இருவகுப்பாகப் பிரித்தல் ப்ரூக்மன், ஊலன்பெக், ரைட் முதலியோர்க்கு உடன்பாடு ஆகும்.

ஆனால் சிராப் அதனை ஒருவாறு ஏற்றுக்கொண்டும் ஒருவாறு ஏற்றுக்கொள்ளாமலும் பின் வருமாறு கூறுவர்.⁶ “இண்டோயூரோபியன்மொழிகள் எல்லாவற்றையும் கேண்டும் சதம் மொழிகள் எனப் பிரித்தல் அவ்வாப்தி அதிவ்வாப்தி என்ற குற்றங்களற்று இருக்கின்றது எனக் கூற இயலாது. கீழ்வகுப்பைச் சேர்ந்தும் மத்தியஆசியாவில் வழங்கப்படும் டொக்கேரியன் : கேண்டும் மொழிகளோடு ஒத்து இடையண்ணஸ்பர்சங்களைக் கொண்டும், சதம் மொழிகளோடு ஒத்து இதழ்குவி-உள்நாமெய்களை இதழ்குவியா-உள்நாமெய்களாக மாற்றி

1. Von Brack.
2. Centum languages.
3. Satam languages.
4. Western group.
5. Eastern group.
6. Graff-Language and Languages pp. 364-367.
7. Tocharian.

யும் இருக்கின்றது. அல்பேனியன், இல்லிரியன்¹ இவற்றோடு இயைபுபட்ட வெனேடிக்² மொழியிலும் அவ்வாறே உள்ளது. அன்றியும் அம்மாறுதல்கள் சில மொழிகளில் ஒரு காரணமும் இல்லாது யதர்ச்சையாய்த் தோன்றலாம். ஆகலின் ஒலிகளின் ஒற்றுமையால் இண்டோயூரோபியன்மொழிகளைக் கெண்டும், சதம் எனப் பிரித்தது நேரிதாயிருப்பினும், அவற்றை மேல் வகுப்பு, கீழ்வகுப்பு எனப் பிரித்தல் நேரிதன்று.”

தாலவ்யவிதி. வில்ஹெல்ம் தாம்ஸன்³ என்பவர் வைதிக மொழியில் k, kh g, gh இவையாக மாறிய இண்டோ யூரோபியன்மொழியில் உள்ள இதழ்குவியா-உள்நாமெய் தாலவ்யமான e, ē, i, ī இவற்றால் தொடரப்பட்டின் அவை வைதிகமொழியில் தாலவ்யமாக மாறுகின்றன எனவும் மற்ற விடத்தில் கண்ட்யமாகவே இருக்கின்றன எனவுந் கூறினர். மெய் தாலவ்யமான பிறகு e, ē இவ்விதரண்டும் a, ā ஆக மாறின. இவ்விதிக்குத் தாலவ்யவிதி⁴ எனப் பெயர். இவ்விதியைக் கண்ட பின்னரே இண்டோயூரோபியன்மொழியில் உயிர்கள் மிகுதியாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதும், அக்காரணம்பற்றி உயிர்களை மிகுதியாகக் கொண்ட ஐரோப்பியமொழிகளும் ஆர்மீனியன் மொழியும் உயிர்களை மிகுதியாகக் கொள்ளாத வைதிகமொழியி னின்றும் பண்டையநிலையில் இருக்கின்றன என்பதும் மொழி நூல்வல்லோர்களால் அறியப்பட்டன.

இ. யு.	வைதிகமொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்	கிரேக்
ê	ἔ	c	c	ê
kmtòm	κατὰ		centum	
kūro-s	κῦρος			—xūros

1. Illyrian.
2. Venetic.
3. Wilhelm Thomsen.
4. Law of Palatals.

இ.யூ.	வைதிகமொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்	கிரேக்
kuō (n)	क्षा			
akru	अक्रु		lacruma	
kt	क्त्			
oktō	अक्ता			
ks	क्ष			
ueksi	विक्षि			
g	ज्	g	g	g
genos	जनः		gignō	
gonu	जातु		genu	
gnōto-s	जातः		nōtus	
gbh	द्विभ			
uighh'i-s	विद्भिः ¹			
gh	ह	g	h, f, g	x
ghansó-s	हंसः		anser	
ueghō	वहामि		vehō	
gh+t	ह			
léigh-ti	लेहि			
ugh-to-s	हृदः			
uegh-tum	वोदुम्			

1. विद्भिः, राद्भिः (rēgbhis) दिद्भिः (dnizbhis) என்றவற்றிலுள்ள
 ३ காரம் டேரிதே ஆகும். விட் விद्ஃ, ரட் ரட்ஃ, டித்
 டித்ஃ என்றவற்றிலுள்ள ३ காரம் அநீதேசத்தால்
 வந்துள்ளது.

எழுத்துப்பிரகரணம்

இ. யு.	வைதிகமொழி	பழைய இரான்	லத்தீன்	கிரேக்
qe	च		que	
qetuō'res	चत्वारः		quatuor	
pēñqe	पञ्च		quinque	
qarq	कृकः			
Ćéretai	जरते			
eĆāt	अगात्			
Ćénmi	हन्मि			
dōlgħo-s	दीर्घ			

क् இருக்கவேண்டியவிடத்து சிலவிடங்களில் च இருக்கின்றது. அஃகா அதிதேசத்தால் ஆயிருக்கவேண்டும்.

இ. யு.	வைதிகமொழி
peṇqnt	पञ्चत्
ueqos	वचस् (முதலிரண்டு வேற்றுமைகளின் ஒருமை)
ueqō	वचिम

च இருக்கவேண்டியவிடத்து சிலவிடங்களில் क இருக்கின்றது.

qe-sio	कस्य
--------	------

उपवाचीयस् என்பது நேரிது; उपवाकीयस् என்றது அதிதேசத்தால் வந்தது.

ṇ	इ, ऋ
bhoṇCo-s	भङ्गः
peṇqe	पञ्च
ñ	ञ्, ञ
ēnoñka	आनंश
añghos	अङ्घः

இ.சு.	ஐசுநிசொழி
i	य
iēqr̥t	यकुर्
treies	त्रयः
j	य
jeuo-s	यवः
jūgō-m	युगम्

இ.சு. i, j இவ்விரண்டும் ஐசுநிசொழியில் य ஆக மாறினும், த என்பது விசுநி வரும்போது முன்னதின் य, इ-கா மாறவும், பின்னதின் य மாறாமலும் இருக்கின்றன.

यज्	इष्टः
यस्	यत्ताः

a, e, o இவற்றோடு ஒரே விலயில் ஆக வரும் i அவற்றோடு சேர்ந்து ஐசுநிசொழியில் ए ஆகும். உதாரணங்கள் முன்னே காட்டப்பட்டன.

u	व
ueqes	वचः
uōiko-s	वेशः
u	व

a, e, o இவற்றோடு ஒரே விலயில் ஆக வரும் u அவற்றோடு சேர்ந்து ஐசுநிசொழியில் ओ ஆகும். உதாரணங்கள் முன்னர்க் காட்டப்பட்டன.

i. यकुर् என்பது முன்முத் வேற்றுமை முகல்வெற்றிலன் குடந்தின் அநிசெகந்தன். यकुர் என ஆய்ந்து.

எழுத்துப்பிரகரணம்

இ.யூ.	வைதிகமொழி	லத்தீன்
r	र	
bherō	भरामि	
dedorkā	ददर्श	
l	ल, र	
leighmi	लेहि	
tōla	तुला	
lelōiqa	रिरेच	
s	स्, प्	
septm'	सप्त	septem
ustō-s	उष्टः	
sthisthāmi	तिष्ठामि	
ġeuster	जोष्टर्	
dh̄rsnéumi	धृष्णोमि	
k̄ōrs	शीर्षन्	
uék̄si	वक्षि	

இ. யூ. azd(h), nizdo-s என்பன வைதிகமொழியில்
 एङ्, नीङः என மாறின; uiduezbbhis வைதிகமொழியில்
 विद्वद्भिः என மாறிற்று.

γ	ह्
γenu-s	हनुः
aγōm	अहम्
þ, ɔ	प्

ஸந்தி

வைதிகமொழியில் உள்ள சில எழுத்துக்களுக்கு மூலபூத மாய் இண்டோயூரோபீயன்மொழியில் இரண்டு எழுத்துக்கள் இருந்தமையால், சில ரூபங்களில் மாறுபாடு தோன்றிற்று

வைதிகமொழி	இ. யூ.
क्ष	qs, ks
ज	Ġ, ġ
घ	Ch, gh

मिपटि, मिपत्तम என இருக்கவேண்டியிருக்க, मिपटि, मिपक् இவற்றையொட்டி मिपक्ति, मिपक्तम என்ற ரூபங்கள் வந்தன.

याज (iaġ) என இருக்கவேண்டியிருக்க त्याग (tyeĠ) என்பதைப் பார்த்து याग என்ற ரூபம் வந்தது.

ஸந்தி

வாக்கியங்களை ஒலிக்கும்போது அவற்றிற்கு அங்கமான சொற்களை இடைவிடாது ஒலிக்கின்றோம்.¹ அப்போது முன்னருள்ள சொற்களின் ஈற்றெழுத்துக்களிலும் பின்னருள்ள சொற்களின் முதலெழுத்துக்களிலும் சில மாறுபாடுகள் உண்டாகின்றன. அவ்வாறே சொற்களின் அங்கங்களாகிய பகுதி விசுதி இவற்றை இடைவிடாது ஒலிக்கும்போது பகுதியின் ஈற்றெழுத்திலும் விசுதியின் முதலெழுத்திலும் சில மாறுபாடுகள் தோன்றும். இவ்வாறு சொற்களையோ, சொற்களின் பகுதி விசுதிகளையோ இடைவிடாது ஒலித்தற்கு ஸந்தி² அல்லது புணர்ச்சி எனப் பெயர். சொற்களை இடைவிடாது ஒலித்தற்குப்

1. இடைவிடாது ஒலித்தலைப் பாணினியாசிரியர் संहिता என்பர்.
2. सन्धि:

புறப்புணர்ச்சி அல்லது வெளிஸந்தி: எனவும், பகுதிவிருதிகளை இடைவிடாது ஒலித்தற்கு அகப்புணர்ச்சி அல்லது உள்ஸந்தி: எனவுங் கூறுவர்.

உயிர்கள் வாயைத் திறந்தே ஒலிக்கப்படுதலின், இரண்டு உயிர்களை ஒருங்கு ஒலிக்கலைத் தடுத்தலும், ஒருங்கு வந்த மெய்களை ஒரினப்படுத்தலுமே பெரும்பாலும் ஸந்தியின் காரியம்.³ ஒரினப்படுத்தல் பிறப்பிடம் முயற்சி இவ்விடம் லும் ஆகும். சொற்கள் ஸமாஸம் ஆகும்போதும், மெய்யில் தொடங்கும் வேற்றமைவிருதிகட்கு முன்னரும், யகரத்தைத் தவிர்த்து மெய்யில் தொடங்கும் தத்திதப்-பிரத்யயங்கட்கு முன்னரும் வெளிஸந்திலிதிகளே அனுசரிக்கப்படும்.

ஆவற்றைத் தவிர்த்து பெயர்வினைகளில் பகுதிவிருதிகட்கு இடையே உள்ஸந்திலிதிகளே அனுசரிக்கப்படும்.

கிலவிடங்களில் ஈருயிர்கள் ஒருங்கு வருகின்றன.

Cf. नमो भरन्त एमसि (ऋ. वे 1, 1, 7)

स इद्वेपु गच्छति (ibid 1, 4)

द्यावापृथिवी अन्तरिक्षे (ibid 1, 35, 9)

त उद्धितासो महिमानमागत (ibid 1, 85, 2)

गोमातरो यच्छुभयन्ते अश्विभिः (ibid 1, 85, 3)

प्रच्यवयन्तो अच्युता चिदोजसा (ibid 1, 85, 4)

1. External sandhi.

2. Internal sandhi.

3. Avoidance of hiatus and assimilation are the leading principles on which the rules of sandhi are based (Mac-Donell—Vedic Grammar p. 20.)

4. இவ்வாறு முன்னரும் பின்னிடங்களிலும் ஒருங்கு வருவதே உத்தம. இதிலாஸமொழிவினையில் இக்கப்பட்டது.

Cf. एः पदानादनि (पा. अ. 6, 1, 109.)

வெளிஸந்தியில் மாத்திரம் வரும் மாறுதல்களைக் குறிக்கப் பாணினியாசிரியர் *पदान्तात्* என்பதை ஸூத்திரங்களில் வழங்குவா. அல்லது அச்சொல் அதுவருத்திக்கும்படியாய் ஸூத்திரம் இப்பற்றுவர். வேறு வகையாலும் குறிப்பர்.

Cf. एङः पदान्तादति (पा. अ. 6, 1, 109)

लोपः शाकल्यस्य (*ibid* 8, 3, 19)

ईदूदोद्भिचचनं प्रगृह्यम् (*ibid* 1, 1, 11)

अदसो मात् (*ibid* 1, 1, 12)

உள்ஸந்திக்கும் வெளிஸந்திக்கும் மாறுபாடுகள் சிலவற்றைக் காணலாம். உயிருக்குமுன் அகோஷமெய் வெளிஸந்தியில் கோஷமாய் மாற, உள்ஸந்தியில் அது மாறாமலே இருக்கிறது.

Cf. मरुत् + यत्र = मरुयत्र

वाच् + य = वाच्य

காரம் ணகாரமாய் மாறுவது உள்ஸந்தியிலேதான்.¹ சில விடத்து² அதிதேசத்தால் வெளிஸந்தியிலும் வந்துள்ளது.

சொற்களின் இடையிலோ, பகுதியிடுதிகளின் இடையிலோ ஈருயிர்கள் வரின், அவ்விரண்டையும் நீக்கி ஸவர்ண நீர்க்கத்தையோ, குணாக்ஷரங்களையோ, விருத்தியக்ஷரங்களையோ அவ்விடத்தில் வழங்குவதும், முன்னருள்ள உயிரை அதற்கினமாகிய அந்தஸ்தவர்ணமாகச் செய்வதுமே வைதிகமொழியில் பெரும்பான்மை. அவ்விரண்டு உயிர்களையும் மாற்றாது இடையில் பகரவகரங்களை நுழைப்பது சிறுபான்மை.

Cf. असुर + अरिः = असुरारिः

देव + अस् = देवाः

1. रषाभ्यां नो णः समानपदे (पा. अ. 8, 4, 1.)

2. सुरापाणाः, गिरिणदी.

रमा + ईशः = रमेशः

भव + इयम् = भवेयम्

गङ्गा + ओषः = गङ्गाँषः

आ + एघत = ऐघत

मधु + अन्न = मध्वन्न

वभू + उस् = वभूवुः

ஸந்திகாரணமின்றியே வைதிகமொழியில் ஒலிகள் மாறுபடுதலும் உண்டு. அவ்விதிகள் பின்னர் விரிவாய்க் கூறப்படும்.

ஒலிவிதிகள் ¹

ஸந்தியில் இருமெய்கள் ஒரினப்படலாம் எனக் கூறப்பட்டது. அதனை ஸத்ருக்கரணம் ² அல்லது ஒரினப்படுகை என்னலாம். அஃது இருவகைப்படும். முன்னர் வந்த மெய்யை ஒட்டிப் பின்னர் வரும் மெய் மாறுதல் ஒன்று. அதனைப் பரஸத்ருக்கரணம் ³ அல்லது பின்மெய்ம்மாறுகை என்னலாம்.

உ-ம். तद् + हरति = तद्धरति ⁴

मुद् + तः = मुग्धः ⁵

1. Sound-laws.

2. सद्वाकरणम् = ஒரினப்படுகை = Assimilation.

3. परसद्वाकरणम् = பின்மெய்ம்மாறுகை = Progressive assimilation.

4. कण्ठम् உம் अघोषम् உம் ஆன ह्, முன்னருள்ள दन्त्यम् ஆன द् காரத்தை ஒட்டி दन्त्यम् ஆன धकारम् ஆய் மாறிற்று. ஆய் திவத்தில் dogs என்ற சொல்லை ஒலிக்கும்போது g என்பது அகோஷமாயிருப்பினும், முன்னருள்ள கோவமான g-ஐ ஒட்டி, z ஆக ஒலிக்கின்றனர்.

5. कौश्लम् கௌப்ரானனுமான ह् காரத்தை ஒட்டி अकौश्लम् அல்பப்ரானனுமான त् கரம் च காரமாய் மாறிற்று.

ஒலிவீதிகள்

பின்னர் வாப்போகும் மெய்யைக் குறித்து முன்னருள்ள மெய் மாறுதல் மற்றொன்று. அதனைப் பூர்வஸத்ருக்கரணம் ¹ அல்லது முன்மெய்ம்மாறுகை என்னலாம்.

உ-ம். मरु + चलति = मरुचलति ²

तद् + लयः = तल्लयः ³

.मरु + मिः = मरुमिः ⁴

சில மொழிகளில் அடுத்துவரும் மெய்களால் மாத்திரமன்றி இடைவிட்டுவரும் மெய்களாலும் முன்பின்மெய்கள் மாறும் என்பர். ⁵ அவற்றையும் ஒரினப்படுதலின்கண் கொள்ளுகின்றனர்.

வேற்றினமெய்கள் எவ்வாறு ஒரினப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே ஒரினமெய்களும் சிலவிடத்தில் வேற்றினப்

1. पूर्ववर्तीकरणम् = முன்மெய்ம்மாறுகை = Regressive Assimilation.
2. பின்னரும் தாலப்யத்தைக் குறித்த முன்னருள்ள दन्त्यम् தாலப்யம் ஆக மாறிற்று.
3. பின்னருள்ள सन्त्यத்தைக் குறித்த முன்னருள்ள स्यरीम् सन्त्यம் ஆக மாறிற்று.
4. பின்னருள்ள घीषத்தைக் குறித்த முன்னருள்ள अघीषम् घीषம் ஆக மாறிற்று.
5. Two classes of assimilation have been distinguished which Stern names *proleptic* and *metaleptic*. In *prolepsis* a consonant is affected by one that succeeds it; for instance *zucker* becomes *kucker*; in *metalepsis* a consonant is affected by one that precedes it: for instance *Peitsche* becomes *Peipe*. (Infant speech by Lewis p. 189)

படுகின்றன. அதனை விஸத்ருசீகாரணம்¹ அல்லது வேற்றினப் படுகை என்னலாம்.

உ-ம். चञ्चर्यते என்பது चर्चर्यते² என வழங்கப்பட்டது.

वस् + स्यति = वत्स्यति³

शु + नु = शृणु⁴

ஒலிகள் எவ்வாறு ஒரினமாகியோ, வேற்றினமாகியோ ஒலிக்கப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே அவை இடம் மாற்றி ஒலிக்கப்படுகின்றன. அஃதாவது பின்னர் வரும் மெய்யை முன்னரும், முன்னருள்ள மெய்யைப் பின்னரும் ஒலித்தலே ஆகும். இதற்குக் காரணம் ஒலிக்கருவிகளின் அமைப்பு என்பர் சிலர். எப்போதும் மனிதர் பின்னர் வருவதை நினைப்பதால், அவர் பின்னருள்ளதை முன்னர் ஒலிக்க, முன்னருள்ள மெய்யை ஒலிக்கவில்லையே எனப் பின்னர் நினைக்க, அதனைப் பின்னர் ஒலித்தனர் எனவுங் கொள்ளல் தகும். இவ்வாறு இடம்

1. विसर्दशीकरणम् = வேற்றினப்படுகை = Dissimilation.

இதற்குக் காரணம் ஒன்றையே அடிக்கடியும் மிகுதியாகவும் கொள்ளுதலில் மனிதர்க்கு வெறுப்பும், சிறிது மாறுபாடு இருப்பதில் விருப்பமுமே ஆகும்.

2. अनुष्टुभमनु चर्च्यमाणम् (ऋ. वे. 10, 124, 9.)

இவ்வாறே चल्, फल् என்ற தாதுக்களிலிருந்து चयलः, फम्कुल्यते முதலிய சொற்கள் ஆகின்றன. ஈண்டு ல-காரத் திற்குப் பிரதியாக च् லம் மூ லம் வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறே வடமொழி पुर्यः என்பது ப்ராகிருதத்தில் पुरिश् என வழங்கப்படுகின்றது; ஈண்டு ஒரு உகரம் இகரமாக மாறிற்று. ஆங்கிலத்தில் marbre என்பது marble என மாறிற்று.

3. ஈண்டு श्, न् ஆக மாறிற்று.

4. ஈண்டு रु, ऋ ஆக மாறிற்று.

ஒலிவீரிகள்

மாற்றி ஒலிகளை ஒலிப்பதை வர்ணவத்யம்¹ வர்ணவிபரம்பம்² அல்லது ஒலியீடமாறுகை என்னலாம். ஸ்தீர்பரீல்குத்தி எனப் பிராகிருதபிரகாசம் கூறும். இதனை மெட்டேஸிஸ் என்பர்.

உ-ம்.	कस्	सिकता,	सक्व
	हिस्	सिहः	
	करेणुः		कणेरु (ப்ராகிருதம்)
	आलानतस्तम्मः		आणालसंभो (..)
	दर्श	द्रक्ष्यामि,	द्रक्षुम्
	तर्प	तत्रप्य	
	सर्प	नप्स्यामि	

ஒரு சொல்லில் இரண்டு ஸிலபில்கள் ஒத்திருப்பின் அவற்றுள் ஒன்று லோபத்தை அடைகின்றது. இதற்கு ஸமாணகாஜ்யதரலோபம்³ அல்லது ஒரினவொலிசுன்றல் எனப் பெயரிடலாம். இதனை ஹாப்லாலஜி⁴ என்பர். இரண்டு ஸிலபில்களும் ஒத்திருத்தலின், அவற்றுள் ஒன்றை ஒலித்தவுடன் பின்னருள்ளதே ஒலிக்கப்பட்டது என்ற திரிபுணர்க்கியால் அதற்குப் பின்னருள்ளதை ஒலித்தலே காரணம் ஆகலாம். அவ்வாறுள்ள சொற்களை ஒலிக்கத் தொடங்கும்போது ஒலிக்

1. 2. वर्णव्यसयः = वर्गविपर्ययः = ஒலியீடமாறுகை = Metathesis.

वर्णव्यसयः என்பதை மஹாபாஷ்யகாரி உழைக்கியுள்ளார். இவ்வாறு ஆங்கிலத்தில் *brid*, *aks* என்பன தற்போது *bird*, *ask* என உழைக்குகின்றன. தமிழில் தகை, கதை என உழைக்கின்றது.

3. Cf. Metathesis must be referred rather to a mental than to a phonetic origin. (Sayce — Science of Language pp. 316-7)

4. समानैकान्वयतादयोः = ஒரினவொலிசுன்றல் = Hapology.

5. ஸ்தீரீன் idololatia. ஆங்கிலம் idolatry; உடையாழ்வுகாவு, தமிழ் புகார், தமிழ், ஆதன் + தக்கை = பூசனை.

கருவிகள் தயாராக இல்லாத காரணத்தாலே ஒரு ஸிலபில் விடப்படுகின்றது என ப்ரூக்மன் கூறுவதாக ஸ்டோர்ன் கூறுகின்றார்.¹

உ-ம். मन्म—मथः = मन्मथः²

रोम—मन्थः = रोमन्थः

वन—नरः = वानरः

नच—वेदस् = नवेदस्

कश्—शफः = कश्फः

अच्युत—दन्तः = अच्युतन्तः

शुष्म—मयः शुष्मयः

भीम—मलः = भीमलः

वृत्था = वृथा

इरध्—अ-ध्वं = इरध्वं

शप्प—पिञ्जरः = शपिञ्जरः

இரண்டு மஹாப்ராணங்கள் சேர்ந்துவரின் முன்னர் உள்ளது அல்பப்பிராணமாக மாறுகின்றது. இதற்கு அல்பப் ப்ராணிகரணம்³ எனப் பெயரிடலாம். இதனை மொழிநூல் வல்லோருள் கிராஸ்மேன் என்பவர் கண்டதால், இதற்கு கிராஸ்மேன்விதி எனப் பெயரிட்டனர்.

உ-ம். लभ् + तः = लभ् + धः = लब्धः

1. Brugmann, on the other hand, thinks that the speaker at the moment of uttering the word has his articulatory movements not yet properly prepared, so two identical or similar movements may fuse into one. (G. Stern-Meaning and Change of meaning p. 253.)
2. Wackernagel II. 1, p. 129.
3. अव्ययार्णिकरणम् = Grassman's Law.

இரண்டு மெய்களும் உயிராற் பிரிக்கப்பட்டிருப்பினும் அல்பப்ரானிகாணம் ஸம்பவிக்கின்றது.

உ-ம். भू—भभूव—वभूव

இண்டோயூரோபியன்மொழியில் இடையில் உயிரைக் கொண்ட இரண்டு மஹாப்ரானைகள் உள்ள சொற்கள் இருக்கின்றன. அவை வைதிகமொழியில் வரும்போது முன்ன ருள்ள மஹாப்ரானை அல்பப்ரானை ஆகின்றது.

இ. யூ.

வைதிகமொழி

உ-ம். bhéidho

बोधति

dhidhēmi

दधामि

Che-Chon-e

ज्ञानं

சொற்களை ஒலிக்கும்போது அவற்றின் தொடக்கத்திலும், இடையிலும், இறுதியிலும் சில புதிய ஒலிகள் சேர்க்கப்படலாம். அவற்றைச் சேர்த்தற்குக் காரணம் ஒலிக்கருவிகள் அச் சொற்களை எளிதில் ஒலிப்பதற்காகவே என்னலாம். புதிதாய் வரும் ஒலிகள் உயிராகவும் இருக்கலாம், மெய்யாகவும் இருக்கலாம். அவற்றை முறையே அஃபக்தி¹ ஹல்பக்தி² என்னலாம். அஃபக்தியை அஃபப்டிக்ஸிஸ் என்பர் ப்ரூக்மன். சொற்களின் தொடக்கம், இடை, இறுதி இவற்றில் தோன்றும் அஃபக்திகளை ஆதி-அஃபக்தி,³ இடை-அஃபக்தி,⁴ கடை-அஃபக்தி⁵ எனவும், ஹல்பக்திகளை ஆதிஹல்பக்தி, இடைஹல்பக்தி, கடைஹல்பக்தி எனவும் பெயரிடலாம்.

1. अन्त्यभक्तिः = Anaptyxis (Brugmann)

2. हल्भक्तिः

3. आद्यभक्तिः = ஆதி-அஃபக்தி = Prothetic anaptyxis.

4. मध्यभक्तिः = இடை-அஃபக்தி = Medial anaptyxis.

5. अन्त्यभक्तिः = கடை-அஃபக்தி = Final anaptyxis.

ஆதி-அஐப்பக்தி :

உ-ம். லய:	—	इलय:
रज्यति	—	इरज्यति
ह्री	—	इह्री (ப்ராகிருதம்)

இடை-அஐப்பக்தி :

உ-ம். मनोरथ:	—	मनोरथ:
चन्द्र:	—	चन्द्रिर:
इन्द्रा	—	इन्द्रिरा
गर्भ:	—	गर्भ:
क्षिप्रम्	—	किलिट्टं (ப்ராகிருதம்)
हर्ष:	—	हरिश: (ப்ராகிருதம்)

கடை-அஐப்பக்தி :

உ-ம். धुर्	—	धुरा (ப்ராகிருதம்)
शरद्	—	शरदो (ப்ராகிருதம்)

ஆதி-ஹல்பக்தி :

உ-ம். <i>swēsan</i> (பழைய ஆங்கிலம்)	<i>squeeze</i> (புதிய ஆங்கிலம்)
<i>ekename</i>	<i>nickname</i>

இடை-ஹல்பக்தி :

உ-ம். <i>ṭūnor</i>	„	<i>thunder</i>	„
<i>slumeren</i>	„	<i>slumber</i>	„
<i>brýdguma</i>	„	<i>bridegroom</i>	„
<i>némol</i>	„	<i>nimble</i>	„

கடை-ஹல்பக்தி :

உ-ம். <i>ernes</i>	„	<i>earnest</i>	„
<i>ageines</i>	„	<i>against</i>	

ஒலிவீதிகள்

தொடக்கத்திலும் இடையிலும் கையிலும் வரும் உயிர், மெய் இவற்றைப் பொதுவாக முறையே ப்ரோஸ்தீஸிஸ், எபெந்தேஸிஸ்,¹ பரகோஜி,² என்பர். இவற்றை ஆத்யாகமம், மத்யாகமம், அந்த்யாகமம் என்னலாம்.

ஆனால் எபெந்தேஸிஸ் என்பது வேறுவிதமான ஒலி மாறுதல்களுக்கும் பெயராகப் பலாற் கூறப்பட்டது. இடையண்ணஒலிகளால் தொடரப்பட்ட மெய்கள் தாழும் இடையண்ணமெய்களாகவும், இதழொலிகளால் தொடரப்பட்ட மெய்கள் தாழும் இதழொலிமெய்களாய் மாறும். அப்போது அம்மெய்களுக்கு முன்னர் இ, உ இவற்றைத் தவிர்த்து இருக்கும் உயிர் இடையண்ணஸந்தியக்ஷாமாகவோ இதழ் ஸந்தியக்ஷாமாகவோ மாறும். இவ்வாறு மாறுகை எபெந்தேஸிஸ் எனப்படும் என்பர் ப்ரூக்மன். தான் இருக்கும் ஸிலபிடை விட்டு அதற்கு முன்னருள்ள ஸிலபிலுக்கு அந்த ஒலிகள் வரின், அதனை எபெந்தேஸிஸ் என்பர் வெப்ஸ்டர்.³ இதற்கு உதாரணமாக: (ப்ராபிருதம்) *perantia* — पर्यन्त, *kera* — कार्य என்பவற்றைக் கூறலாம்.

சொற்களின் தொடக்கத்திலும் இடையிலும் கையிலும் ஒலிகள் சேர்க்கப்பட்டனபோன்று, ஆங்கு ஒலிகள் குன்றவும் குன்றலாம். அவை உயிராயின் அவற்றை ஆதிஸ்வரலோபம், இடைஸ்வரலோபம், கடைஸ்வரலோபம் என்னலாம். அவற்றை முறையே அபேஸிஸ், ஸிங்கோபி, அபகோபி எனக் கூறுவர் மொழிநூல்வல்லோர்.⁵

1. Prosthesis
2. Epenthesis
3. Paragoge
4. Webster — New International Dictionary.
5. आदिस्वरलोपः = ஆதிஸ்வரலோபம் = Aphaesis அல்லது Aphaeresis.
- मध्यस्वरलोपः = இடைஸ்வரலோபம் = Syncope.
- अन्तस्वरलोपः = கடைஸ்வரலோபம் = Apocope.

எழுத்துப்பிரகரணம்

ஆதிஸ்வரலோபம் :

உ-ம்.	आत्मना	—	त्मना
	उदकम्	—	दकम्
	आशु	—	शु
	अपिधानम्	—	पिधानम्
	अरण्यम्	—	रणम् (ப்ராகிருதம்)
ஆங்கிலம்	amend	—	mend
	esquire	—	squire

இடைஸ்வரலோபம் :

உ-ம்.	उरुवशी	—	उर्वशी
	जानुविलम्	—	जाम्बिलम्
	अन्तरियात्	—	अन्तर्यात्
	राजन् + आ	—	राज्ञा
	कुरु + वः	—	कुर्वः

பழைய ஆங்கிலம் *munec*

புதிய ஆங்கிலம் *munek*

கடைஸ்வரலோபம் :

உ-ம்.	चारु-वाकः	—	चार्वाकः
	अनु-वरः	—	अम्बरः
	अनु-वष्टि	—	अन्वष्टि

பழைய ஆங்கிலம் *sinu, lippu* புதிய ஆங்கிலம் *son, lip*

இவ்வாறே இடைஹல்லோபமும்¹ கடைஹல்லோபமும்² இருக்கின்றன.

இடைஹல்லோபம் :

உ-ம்.	पृषत्+उदरम्	—	पृषोदरम्
	मुकुलम्	—	मुडलम् (ப்ராகிருதம்)

1. मध्यमह्रस्वः

2. अन्त्यह्रस्वः

ஒலிவிதிகள்

கடைஹல்லோபம் :

உ-ம். सरित्	—	सरिआ (ப்ராகிருதம்)
सरस्	—	सरो (ப்ராகிருதம்)
पश्चात्	—	पश्चा ¹

மொழியின் இறுதியில் இயற்கையாய் இல்லாது
ஸம்யோகாந்தலோபத்தால் வந்த ரோபத்திற்கு விஸர்க்கம்
ஆதேசமாக வருதலை ரோடாஸிஸம்² எனக் கூறினர் மொழி
தூல்வல்லோர்.

உ-ம். अकर् — अकः; पितुर् — पितुः

ஆங்கிலத்தில் s, r ஆக மாறுவதையும் அவ்வாறு கூறுவர்.

உ-ம். wese — were

ஸமாநாக்ஷரத்திற்குப் பிரதியாக ஸந்த்யக்ஷரம் வரின்,
அதனை ஸந்த்யக்ஷரீகரணம்³ என்னலாம்.

வேதத்தில் தேவ சப்தத்தின் முதல் வேற்றுமையிருமையில்
देवा, देवौ என்ற இரண்டு ரூபங்கள் உள. அவற்றுள் देवा
என்பது முற்காலத்தும், देवौ என்பது பிற்காலத்தும் இருந்
திருப்பின், அதிற்குப் பிரதியாக औ வந்திருத்தலின் ஸந்தி-
யக்ஷரீகரணத்திற்கு அஃது ஓர் உதாரணம் ஆகும்.

பழையஆங்கிலம் mūs, wīf; புதியஆங்கிலம் mouse, wife.

1. आदित्वा वृथानान्वय्यन् (ऋ. वे. 4, 1, 18)

2. Rhotacism अकरिर्लकः (पद्मार्थ. under ऋ. वे. 2, 12, 4)

கோக்கத்தக்கது.

3. संयसरीकरणम् = Diphthongisation.

எழுத்துப்பிரகரணம்

ஸந்த்யக்ஷரத்தின் ஸ்தானத்தில் ஸமாநாக்ஷரம் வரின் அதனை ஸமாநீகரணம் ¹ என்னலாம்.

गौ என்பது இரண்டாம்வேற்றுமைப் பன்மையில் गा என மாறியது இதற்கு உதாரணம் ஆகலாம்.

மெய்களின் மாத்திரையை நீட்டுவதற்கு அவற்றை இரட்டித் தலை யமீகரணம் ² என்னலாம்.

உ-ம். पालिकः

இரு சொற்களுக்கு உள்ள ஸந்தியைத் தவறாய்ப் பிரித்தலை விஸந்தீகரணம் ³ என்னலாம்.

உ-ம். ஆங்கிலம்:   a norange   —   an orange
    then once   —   the nonce
    an ewt   —   a newt ⁴

ஒரு மெய்யிற்கு உயிர் ஆதேசமாய் வரின், அதனை ஸ்வர-கரணம் ⁵ என்னலாம்.

உ-ம். रामस् जयति   —   रामो जयति
                  सरस्   —   सरो (ப்ராகிருதம்)

ஒளி மாறுதற்குக் காரணம் மற்றொன்றும் உண்டு. அதனை அத்தேசம் ⁶ என வடமொழியிலும், ஒற்றுமைப்போலி எனத் தமிழ்மொழியிலும் கூறுவர். அது, ஒரு சொல்லின் உண்மை

1. समानीकरणम् = Monophthongisation.
2. यमीकरणम् = Geminatation.
3. विसन्धीकरणम् = Metanalysis.
4. Cf. தமிழ்: வாதாயி-வ்-இல்வலன் — வாதாயி வில்வலன்:
    மிகிலும்-ஆனம்   —   மிகிலும் மானம்.
5. स्वरीकरणम् = Vocalisation
6. अनिदेशः = Analogy = ஒற்றுமைப்போலி.

யான உருவத்தை அறிவாது, அது மற்றொன்றோடு இயைபு
பட்டது எனத் தவறாக நினைத்து, அதனோடு ஒன்றுமைப்படுமாறு
அச்சொல்லோடு இயைபுபட்ட சொற்களை ஆக்குதல் ஆகும்.
देवेन, देवान् இச்ச ரூபங்களெல்லாம் तेन, तस्मात् இவற்றை ஒட்டி-
யும், देवानाम् என்பது आत्मनाम् என்பதை ஒட்டியும், हरौ
என்பது शम्भौ என்பதை ஒட்டியும், पत्न्युः என்பது पितुः
என்பதை ஒட்டியும் வந்தன. ஒரு ப்ராதிபதிகத்தில் ஒரு
வேற்றமைரூபத்திலிருந்து வேறு வேற்றமைரூபங்களையும்
ஒன்றுபடுத்துவது உண்டு. वाचम्, वाचौ இவற்றைக் கண்டு
वाचः, वाचा என வழங்கப்பட்டன. ஒரு ப்ராதிபதிகத்தில்
ரூபத்தைக் கண்டு மற்றொரு ப்ராதிபதிகத்தில் ரூபத்தை ஒன்று
படுத்திச் சூத்திரேகம்¹ எனவும், ஒரு ப்ராதிபதிகத்தில் ஒரு
ரூபத்தைக்கொண்டு மற்ற ரூபங்களை ஒன்றுபடுத்திச் சூத்ரி-
தேகம்² எனவுங் கூறுவர். ईशम्, ईश्वरஃ, ईश्वरஃ, ईश्वरஃ, ईश्वरஃ
தேகம்³ என இரண்டு வகையாகவும் பிரிப்பர். அதிதேசம்
ப்ரகிருத்யம்சுததில் இருப்பின் ப்ரகிருத்யதிதேசம் எனவும்,
ப்ரத்யயம்சுததில் இருப்பின் ப்ரத்யயதிதேசம் எனவுங்
கூறுவர்.

அதிதேசத்தால் மொழி மிகுதியாக வளர்கின்றது. एव
என்ற ப்ராதிபதிகத்தில் முதல் வேற்றமைபிருவையுபயோகி-
யாதி என்பதை एव என்ற ப்ராதிபதிகத்தில் முதல்வேற்றமை-
யாக ஒருவன் பிரமித்து, அதன் ரூபங்களை வகையங்களில்
வழங்கிவிட்டான். அக்காரணம்பற்றி एव என்ற ப்ராதிபதிகம்

1. वाचविदेशः = Formal analogy.
2. वाचविदेशः = वाचविदेशम् = Logical analogy.
3. वाचविदेशः = Material analogy.
4. वाचविदेशः = Formal analogy.

எழுத்துப்பிரகரணம்

உண்டாயிற்று. அவ்வாறே दन्त^1 , मास^2 , नर^3 முதலிய ப்ராதி பதிகங்கள் உண்டாயின. உறவினரைக் குறிக்கும் मातृ , पितृ முதலிய ப்ராதிபதிகங்களைப் பார்த்து नपात्^1 என்பது नपृ^1 என வேதகாலத்தே வழங்கலாயிற்று.

இவ்வாறு வந்த ஒலிமாறுபாடுகளுக்கெல்லாம் முயற்சி யெளிமையே (Economy of effort) காரணம் ஆகும். அவ் வெளிமை ஒலிக்கருவிகளுக்கும் நேரலாம்; மனத்திற்கும் நேரலாம்.

இவ்வொலிவிதிகளைத் தவிர்த்து க்ரீம் தாம் ஒரு விதியைக் கூறினர். அது பின்வருமாறு:—கிரேக், லத்தீன், வைதிகமொழி இவை முதலியவற்றில் l , t , p இவை இருப்பின் அவ்விடத்தில் ப்யூடாக் மொழியில் kh , th , ph இவை இருக்கும் எனவும், முன்மொழிகளில் gh , dh , bh இவை இருப்பின், பின்மொழிகளில் g , d , b இவை இருக்கும் எனவும், முன் மொழிகளில் g , d , b இவை இருப்பின் பின்மொழிகளில் l , t , p இவை இருக்கும் என்பதே.

1. अ॒भि॒ह॒ नाम॑वा॒वि॒द॒न्त॑स॒स॒मः (ஈ. வே. 10, 115, 2.)

सं या वनां यु॒वने॑ भ॒ग्नना॑ द॒ता (ibid 10, 10, 3.)

2. प्रथ॑मे॒ मानि॑ पृ॒थानि॑ (நீ. ச். 7, 5, 3.)

प॒थानां॑ द॒क्षिणे॑न॒नि (ibid 6, 5, 3.)

3. ध॒त्त॒ द॒न्द्रा॒ न॒र्य॑पा॒सि॒ क॒र्त्त॒व॒ (ibid 1, 85, 9.)

இவற்றை கோக்கின் பாணினியாசிரியர் படிசொமஸ் .....
(பா. அ. 6, 1, 63) என்ற ஸூத்ரத்தில் பந் முதலிய வற்றிற்கு பாடி முதலியன ஆதேசமாக வரும் என மாற்றிக் கூறி யிருக்கவேண்டும்.

4. अ॒यां न॑पा॒दा॒नु॒दे॒सा॑ (ஈ. வே. 2, 35, 1.)

5. क॒क॒न्ता॑ पु॒त्रे॒न॒पृ॒भि॒र्मो॒द॒माना॑ स्वे गृ॒ह॒ (ibid 10, 85, 42.)

ஒலிவீதிக்கள்

உன்னர் என்பவர் இவ்விதத்தில் தூண்டு குற்றங்கள் கண்டனர். அவ்வெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலிலோ பாதான வந்ததிற் றுப் பின்னரோ இருந்தால்தான் அவாது விதி பொருத்தம் என்பது ஒன்று. தெற்கே வந்தும் பட்டினானிக் மொழிகளில் அவ்வெழுத்துக்கள் ஒன்றுவிட்டு அடுத்த எழுத் துக்களாக மாறும் என்பது மற்றொன்று.

அகோஷ-அஃய்யாணவ்   அகோஷ-அஃய்யாணவ்   கோஷ-அஃய்யாணவ்

bhrā'ter	brother	Bruder
peñqe	five	
pātér	fader	vater
	(பஹுப ஸூங்கிலம்)	

கோஷ-அஃய்யாணவ்   கோஷ-அஃய்யாணவ்

ghans	goose
bhū	be
dhē	deed

கோஷ-அஃய்யாணவ்   அகோஷ-அஃய்யாணவ்

duo	two
dekṃ	ten
ḡenos	kin

பஹுப ஸூங்கிலம் *fader, moder* என்பன உன்னர்வீதிக்கு உதாரணங்கள். அவை பின்னர் *brother*-ஐப் பார்த்து அதி-தேகத்தால் *father, mother* என மாறின.

இதிலுமா கூறப்பட்ட விதிகளைக்கொண்டு மொழிதல்வீதி என்பதன் இலக்கணம் பாது எனக் கூறல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மொழியிலும் காலகாமத்தின் ஒலிகளிலும், சொற்களிலும், சொற்கள் கூக்கும் வகையிலும் மாறுபாடு நோண்டுகின்றது.

அன்றியும் ஒரொலி ஒருவகையொலிக்கூட்டத்தில் ஒருவாறு மாறுகின்றது; மற்றொருவகையொலிக்கூட்டத்தில் வேறு வகையாக மாறுகின்றது. ஆகலின் ஒரு மொழியிலேயே எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தும் விதிகளைக் கூற இயலாது. இவ்வாறுருக்க உலகத்துள்ள எல்லாமொழிகளுக்கும் பொதுவாய் விதி கூறுதல் எவ்வாறு இயலும்? ஆயினும் ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியில் ஒரு காலத்தில் ஒரொலி ஒருவகைப் பட்ட ஒலிக்கூட்டங்களில் எவ்வாறு மாறுகின்றது என்பதைக் கூறல் தகும். அதனையே மொழிநூல்விதி¹ என்னலாம்.

இதிலாஸமொழிநிலை : இதிலாஸமொழியில் உயிர்களுள் ஈ, இறந்துவிட்டது. மெய்களுள் ஈ, ஈஈ யமங்கள் இவை இறந்துபட்டன.

ப்ராகிருதமொழிநிலை : ப்ராகிருதங்கள் பலவகைப்பட்டதால் ஒன்றுக்கொன்று சில மாறுபாடுகள் உள்ளன. இருப்பினும் இதிலாஸமொழியில் இருந்த உயிர் மெய் இவற்றுள் சில ப்ராகிருதமொழிகளில் இல்லை. உயிருள் ஈ, ஈ, ஈ, ஈ, ஈ இவையும், மெய்களுள் மாகதிபைத் தவிர்த்து ஏனையவற்றுள் ஈ, ஈ இவையும் இல்லை. பல்மெய்யால் தொடர்ந்த இடமல்லாதவற்றுள் ஈ இல்லை. ஈ, ஈ ஆக வழங்கப்படுகின்றது.

சிலவிடத்து குறுகிய ஈ, குறுகிய ஈ காணப்படுகின்றன. ஈ, ஈ இவ்விரண்டும் ஸந்தியக்ஷாத்கன்மையை இழந்து இ. யூ. ஓ, ஓ போல் ஆகின.

இதிலாஸமொழியில் இருக்கும் உயிர்மெய்களின் எத்தானத்தில் ப்ராகிருதமொழிகளில் எவை வந்தன என்பது அறிதல் வேண்டும்.

இதிலாஸமொழி

அ

சமூகி:

ப்ராகிருதமொழி

அ, ஈ, ஈ, ஈ, ஈ

சமூகி

1. . . . . = Law in Linguistic Science.

இந்திய-சாஸ்திரம் — பஞ்சிதசாஸ்திரம்

இந்திய-சாஸ்திரம்

பஞ்சிதசாஸ்திரம்

இயர்

இலி

சய்யா

செய்யா

சுதுயி

சுதுயி

ஆ

அ, ஆ, இ

யயா

ஜஹ, ஜஹ

சதா

சத

இ

இ, எ, ஐ, அ, உ, ஓ

பிண்டம்

பிண்டம், பெண்ட

சிஹ:

சீஹ

புயிவீ

புஹவீ

புயிவீ:

புயிவீ

புயிவீ

புயிவீ

இ

இ, எ

பானியம்

பானியம்

நீட:

நீட

உ

உ, ஓ, அ, இ

சுதுலம்

சுதுலம்

சுதுலம்

சுதுலம்

புருவ:

புருவ

அ

அ, உ, அ, எ

சிந்தூரம்

சிந்தூரம்

சுதுலம்

சுதுலம்

சுதுலம்

சுதுலம்

சுதுலம்

சுதுலம்

அ

அ, இ, உ

சுதுலம்

சுதுலம்

விதிஹாஸமொழி

ப்ராகிருதமொழி

ऋद्धः

रिद्धो

तृणम्

तणं

वृणा

वणा

ऋपिः

इसी

खृष्टिः

सिद्धी

ऋतुः

उदू

संवृतम्

संवुदं

ल

लि

कलसम्

किलित्तं

ए

ए, इ

वेदना

वेअणा, विअणा

ऐ

ए, अइ, इ, ई

शैलः

सेलो

शैत्यम्

सेच्चं

दैत्यः

दइच्चो

वैरम्

वइरं

सैन्धवम्

सिंधवं

धैर्यम्

धीरं

ओ

ओ, अ

प्रकोष्ठः

पओठो, पवठो

औ

ओ, अउ, उ

कौमुदी

कोमुई

यौवनम्

जोव्वणं

पौरः

पउरः

कौरवः

கஉரவோ

सौन्दर्यम्

சுந்தரம்

शौण्डः

சுண்டோ

இதீஹாஸமொழிநிலை — ப்ராகிருதமொழிநிலை

இதீஹாஸமொழிச்சொற்களில் வரும் ஈ, ஸ் இவ்விரண்டும் மாகதிரைபத் தவிர்த்த ப்ராகிருதங்களில் ஸ் ஆகும்; மொழிக்கு முதலில் வரும் ன் உம் ஸ் உம் முறையே ஸ் ஆகவும் ன் ஆகவும் மாறும். மற்ற வ்யஞ்சனங்களெல்லாம் மொழிக்கு முதலில் வரின் அவை பெரும்பாலும் ப்ராகிருதத்தில் மாறுவது இல்லை. மொழிக்கு இறுதியில் வரும் வ்யஞ்சனங்களுள் ம், ந் இவற்றைத் தவிர்த்து ஏனையவெல்லாம் கெடும்: ம், ந் இவை அது ஸ்வாரம் ஆகும். மொழிக்கு டிடையில் அஸம்யுக்தமாய் வரும் க், ஸ், ஞ், ஜ், த், ப், வ், ய் இவை பெரும்பாலும் கெடும்; ன், ட், ட் இவை முறையே ஸ், ட், ல் இவையாக மாறும். ஶ், ஶ், ஶ், ஶ், ஶ் இவை பொதுவாக ஹ ஆகவும், ஶ், ஶ் ஆகவும், மாறும்: ஶ், ஶ், ஶ், இவை மாறா. ஶ், ஶ் ஆக மாறும்.

இதீஹாஸமொழி

ப்ராகிருதமொழி

நிசா	ஸிசா
கயாயம்	கசாஅ
யசசு	ஜசோ
நகுல:	னகுலம்
சானர:	சாஅரோ
வசனம்	வஅனம்
ரஜ:	ரஅ
விதானம்	விஅனம்
மட:	மஅ
விபுலம்	விஅலம்
நயனம்	நஅனம்
திவச:	திஅஹோ
நட:	நஅ
தாடிமம்	தாலிம்
முகம்	முஹ்
மேய:	மேஹோ
நாநா	நாஹா

இதிஹாஸமொழி

ப்ராகிருதமொழி

राधा

राहा

रासमः

रासहो

कठोरम्

कठोरं

किरातः

चिलादो

ஸம்யுக்தாக்ஷரமாக வ்யஞ்சனங்கள் வரின் அவை பல் வகையாக மாறும். அம்மாறுதல்களுக்குச் சிறந்த காரணம் எளிதில் ஒலித்தலே ஆகும். அக்காரணம்பற்றி அவற்றுள் ஒன்று கெடுதலும், ஒன்று மற்றொன்றின் இனமாக மாறுதலும், இரண்டும் வேறொரு ஸம்யுக்தாக்ஷரமாக மாறுதலும் முதலியன நேரும்.

உ-ம்	चन्द्रः	चन्दो
	क्षणम्	खणं ¹
	वल्कलम्	वकलं
	गर्तः	गड्डो

தற்கால வடமாகாணமொழிகளில் ப்ராகிருதத்திலுள்ள ஒலிகள் உள்ளன. அராபிக், பர்ஸியன் முதலிய மொழிகளின் கலப்பால் q, qh, C, Ch, zh, z, f இவ்வொலிகளும் வந்திருக்கின்றன. இவை பெரும்பாலும் அம்மொழிகளிலிருந்து வந்த சொற்களிலே உள்ளன. சிறுபான்மை அதிதேசத்தால் ப்ராகிருதச்சொற்களிலும் வந்திருத்தல் கூடும். இறுதியில் உள்ள அகரம் இம்மொழிகளில் ஒலிக்கப்படுவதில்லை.

1. இங்கு q லோபிக் க் மஹாப்ராணன் ஆயிற்று.

பதப்பீரகாணம்

மொழிகளில் வாக்கியத்திற்கு அங்கமாயிருக்குஞ் சொற்கள் எவ்வாறு ஆக்கப்படுகின்றன என்பதைச் கூறும் பகுதிக்கு பதப்பீரகாணம் எனப் பெயர். வாக்கியங்களைச் சொற்களாகப் பிரித்தவர் இலக்கணக்காரர்களே. முதலில் தற்கருத்துக்களை வேளியிட வாக்கியங்களைக் கூறிய மக்கள், அவை சொற்களாகப் பிரிக்கக்கூடும் என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டவர் இல்லை. இரண்டு கருத்துக்களில் சில பொது அம்சங்கள் இருந்திருப்பின் அவற்றைக் குறிக்கத் தாம் அறிபாடலே ஒரே ஒலிக்கூட்டத்தை வழங்கியிருக்கக்கூடும். ஒவ்வொரு கருத்திற்கும் ஒரு வாக்கியத்தைச் சிறிதுகாலம் மக்கள் வழங்கியிருக்கப் பின்னர் அது மிகவும் விரிவாயிருந்தது என உணர்ந்திருக்கலாம். பிறகு வாக்கியங்களில் பொதுக்கருத்தை உணர்த்தும் ஒரே ஒலி கூட்டத்தைப் பார்த்து அக்கூட்டம் அப்பொருளை உணர்த்தியதாகக் கொண்டிருக்கலாம். இவ்வாறு வாக்கியங்களைச் சொற்களாகப் பிரித்திருத்தல் கூடும்.

ஒரு சொல்லின் பல உருவங்களைக்கொண்டு பிற சொற்களின் உருவங்களை ஆக்கி, அச்சொற்களால் வாக்கியங்களை ஆக்கித் தம் கருத்துக்களை வேளியிட்டுக்கொண்டு மக்கள் சிறிது காலம் இருந்திருக்கலாம். அப்பொது அச்சொற்களைப் பகுதி விசுதி எனப் பிரிக்கலாம் என்ற எண்ணம் அவர்க்கு நிலையல் இருந்திருக்கலாம். எல்லாச்சொற்களின் ரூபத்தையும் மனப்பாடஞ் செய்திருந்தனர் எனக் கொள்ளுதலாக் தகாது. இவ்வாறு சிறிது காலம் இருக்க, பின்னர் வந்த மக்கள் அச்சொற்களையும் பகுதி விசுதி எனப் பிரித்திருக்கலாம். சொற்களுள் சிலவற்றைப் பெயர்ச்சொல் என்றுச் சிலவற்றை வினைச்சொல் என்றும் பிரித்திருக்கலாம். அதன்பின்னர் பெயர்ச்சொல்லின் பகுதி

1. Morphology.

2. Jespersen-Language p. 94.

3. महाभारतम् ११. १. १. (Mahābhāṣya 1. 1. 1)

விசுவதிசுருக்கும் வினைச்சொல்லின் பகுதிவிசுவதிசுருக்கும் பாறு பாட்டினைக் கண்டிருக்கலாம். வாக்கியங்களும் பெயர், வினை இவ்விரண்டு சொற்களாலேயே ஆக்கப்பட்டதாக நினைத்து வாக்கியங்களை ஆக்கி அவற்றை வழங்கியிருக்கலாம். பலகாலத்திற்குப் பின்னர் அவ்விருவகைச் சொற்களுள் சில உரு மழுங்கிப் போக, பின்னர் வந்தவர் அவற்றைப் பெயர் வினை இவற்றுள் ஒன்றாகக் கருதாது, அவற்றிற்குப் பெயர் ஒன்று புதிதாய் இட்டிருக்கலாம். இவ்வாறு வாக்கியத்திற்கு அங்கமாய்ப் பல வகைச்சொற்கள் வந்திருக்கலாம். ஆயினும் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இவற்றாலேயே இயற்றப்பட்ட வாக்கியங்களைக் கொண்ட மொழிகளை இன்றுங் காணலாம். ஆகலின் வாக்கியங்களின் சிறந்த அங்கங்கள் பெயர் வினை இவையே ஆகும்.

இண்டோயூரோபியன்மொழிகளை ஆய்ந்து பார்த்தால் அவை தாய்மொழியிலிருந்து தனியே பிரிந்துவந்த காலத்திலேயே அவற்றில் வாக்கியம் பெயர் வினை இவ்வங்கங்களை உடையதாகவும், பெயர்கள் பகுதி வேற்றுமையுருபு இவை சேர்ந்து ஆனதாகவும், பகுதி தாதுவும் விசுவதியும் சேர்ந்து¹ ஆனதாகவும், வினைகள் தாதுவும் வினைவிசுவதிகளும் சேர்ந்து ஆனதாகவும், வேற்றுமையுருபுகள் பெயர்ப்பகுதியின் பின்னரும், வினை விசுவதிகள் தாதுக்களின் பின்னரும் சேர்க்கப்பட்டதாகவும், பகுதிவிசுவதிகள் சேருமிடம் தெளிவாய் அறியப்படாதவாறு சேர்ந்திருந்ததாகவும், பெயர்க்குப் பிரதிபாக ஸர்வநாமங்கள் வழங்கப்பட்டதாகவும், அவையும் வேற்றுமையுருபும் சேர்ந்த விதம் பெயரும் வேற்றுமையுருபும் சேர்ந்தவிதத்திலிருந்து மாறுபட்டிருந்ததாகவும், வினையுருவங்கள் பல்வகைப்பட்ட

1. பெயர்ப்பகுதிகள் எல்லாவற்றையும் தாது, க்ருத்ப்ரத்யயம் இவற்றால் ஆக்கப்பட்டனவாக சாஸ்டாயனரும், பெரும்பான்மையும் அவ்வாறு ஆக்கப்பட்டனம் எல்லாம் அவ்வாறே ஆக்கப்பட்டன எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது என சாஸ்டாயனும் சிறுத்தசார்த்தரும் கொண்டனர் என யாஸ்கிர் சிறுத்தர் கூறும்.

नाम च धातुसमाह्वयकस्य च तोकम् । न सर्वानि वाग्यः नृकसमयश्च ।

காலத்தையும், செயலின் விதத்தையும், விருப்பம் ஆணை முதலிய பல்வகைக் கருத்துக்களையும் காட்டினதாகவும் அறியப்படும். பெயர்ப்பகுதிகளோடு வேற்றுமையுருபுகளும், தாதுக்களோடு வினைவிருதிகளும் சேர்ந்த வகைகள் பலவாக இருந்தன. ஆகலின் இப்பிரகாணத்தில் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் இவற்றைப் பற்றி விரிவாய்க் கூறப்படும்.

பெயர்ச்சொல்லைப்பற்றிய பகுதியில்,¹ பெயர்ப்பகுதிகளும் வேற்றுமையுருபுகளும் எவ்வாறு சேர்க்கப்படுகின்றன என்பதும், வேற்றுமையுருபுகளின் உற்பத்தியும் சரிதமும், பெயர்ப்பகுதிகளிலுள்ள ப்ரத்யயங்களின் உற்பத்தியும் சரிதமும், பெயர்களுக்கும் ஸர்வநாமங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை, வேறுபாடு முதலியனவுக் கூறப்படும். வினைச்சொல்லைப்பற்றிய பகுதியில்² வினைவிருதிகளின் உற்பத்தியும் சரிதமும், வினைப்பகுதிகள் உண்டாகும் விதமும் கூறப்படும். பெயர்ச்சொற்களே சிலவிடத்தா தாதுக்கள்போலச் செய்கை செய்யப்படுதலானும், வினையுள் சில பெயர்போல வேற்றுமைவிருதி ஏற்கின்றமையானும் பெயர்ச்சொற்பகுதியிற் கூறப்படும் சில செய்கிகளும், வினைச்சொற்பகுதியிற் கூறப்படும் சில செய்திகளும் ஒன்றுபடும்.

பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இவற்றைப்பற்றி விரிவாய் உணர்த்தற்கு முன்னர் ஸமாஸம் அல்லது தொக்கச்சொல் என்பதைப்பற்றிக் கூறுதல் பொருந்தும். ஏனெனில் இண்டோயூரோபியன்மொழிகளில் ஸமாஸம் பலவாறுக வழங்கப்படுகின்றது.

ஸமாஸம்³

இலக்கணம் : ஒரு சொல்லின் தன்மையை அடைந் திருக்கும் சொற்கூட்டமே ஸமாஸம் ஆகும். அவற்றின்

1. Cf. Brugmann — Comparative Grammar of the I. E. Language, Vol. II, Part i.
2. Cf. *ibid* Vol. II, Part ii.
3. समासः = தொக்க = Compound.

இடையில் சில பாகம் மறைந்திருக்கலாம். தேவதாத்வந்த்வந்
களைத் தவிர்த்து ஏனைய ஸமாஸங்களில் ஒரே ஸிலபில் (ஏகாச்)
தான் உதாத்தம் பெறும். ஆனால் ஒரே உதாத்த ஸிலபிலைக்
கொண்ட சொற்கூட்டங்கள் எல்லாம் ஸமாஸம் ஆகா. உதாரண
மாக उपत्वाग्ने (ऋ. வே. 1, 1, 1) என்றவிடத்து உ என்ற ஒன்றே
உதாத்தமாயுள்ளது; ஆயினும் அங்கு उप, त्वा, अग्ने என்ற
மூன்று பதங்கள் உள்ளனவாகக் கருதப்படுகின்றன.

தொகைச்சொற்கள் தனிச்சொற்கள்¹ ஆதல்: காலக்கிரமத்
தில் இரண்டு சொற்களால் ஆகிய சில தொகைச்சொற்கள் தனிச்
சொற்கள் ஆகக் கருதப்படுகின்றன. அதற்குக் காரணம் அவ்
விரண்டனாள் ஒன்று தனிப்பட வழங்குந் தன்மையை இழக்
கின்றது. முன்னருள்ள சொல் அவ்வாறு ஆனால், அதனை
முன்விசுதி² என்றும், பின்னருள்ள சொல் அவ்வாறு ஆனால்,
அதனைப் பின்விசுதி³ என்றும் கூறுவர்.

உ-ம். भिद्यपाशः,⁴ केशपाशः,⁵ केशहस्तः,⁶ आद्यचरः,⁷

1. व्यस्तपदम् = தனிச்சொல் = Simple word.

2. முன்விசுதி = Prefix.

3. பின்விசுதி = Suffix.

4. पाशः என்ற சொல் ஒழிவுப்பொருளில் முன் தனிவாயாய்
வழங்கப்பட பின் அவ்வழக்கு ஒழிந்தது. அப்போது पाशः
என்பதைத் தத்திதபாத்தியம் என்றனர்.

Cf. याप्ये पाशप् (पा. अ. 5, 3, 47);

5. केशपाशे நெருங்கும் என்ற பொருளிலும் ஆயிற்று.

Cf. तं केशपाशं प्रसमीक्ष्य कुर्यात्प्राणिप्रियत्वं शिथिलं चमर्यः

(कुमा. 1, 48)

6. नेरुங்கும் என்ற பொருளிலே हस्तः என்ற சொல் வழக்கை
இழந்தது.

तुदाणं असुक्कम् केसहत्थम् कथं अद्याणं देवीए कसा संजमीयन्ति

(वेणी. 1, 20—)

7. பின்விசுதிதபாத்தி குறிக்கும் चरः என்பது தத்திதபாத்தியம்
ஆகக் கருதப்பட்டது. Cf. भूतपूर्वे चरट् (पा. अ. 5, 3, 53)

தொகைச்சொற்கள் தனிச்சொற்கள் ஆதல்

कुमारकल्पः,¹ पञ्चतिकल्पम्,² अष्टादशवर्षदेरीयः,³
युक्तरूपम्.⁴

இவ்வாறு தொகைச்சொற்கள் தனிச்சொற்களாகக் கருதப்
பட முன்று வாய்மைகள் இருத்தல் வேண்டும். அவைகளாவன:

(1) தொகைச்சொல்லின் அம்சங்களாகிய இரண்டு சொற்களுள்
பிரதானமான சொல் தெளிவாயும் வேறிடத்து தனிப்படும்
வழங்கப்படவேண்டும். (2) அப்பிரதானமான சொல் ஏதோ
ஒரீடத்து வழங்கப்படாமல் பல சொற்களில் வழங்கப்பட
வேண்டும்; (3) அவ்விடங்களில் எல்லாம் பொருள் ஒன்றாகவே
இருத்தல் வேண்டும்; அப்பொருள் ஒரு தன்மையையே குறித்தல்
வேண்டும்.

1, 2. கோத்துக் குறையுத்து என்ற பொருளில் கல்: என்பதன்
தனிவழக்கு ஒன்று, தனித்தன்மையம் ஆயிற்று.

Cf. अष्टादशवर्षदेरीयः कल्पदेरीयः (பா. அ. 5, 3, 67)

कुमारकल्पं युयुवे कुमारम् (உ. 5, 30)

3. Cf. अष्टादशवर्षदेरीयः कल्पः दृश्यः (கடவுளரி.)

4. युक्तरूपम् என்பதற்கு யுகம் என்பதே பொருள். ஆகவே
தம் வழங்கப்படத்தகுதல்பொருள்வருதல் என்பவாம்.

Cf. कल्प यस्य पुरोवर्षे युक्तरूपमिदं तत्र (சா. 1, 7)

5. இவ்வாறே ஆக்கிவந்திலும் பல உதாரணங்கள் உள்.

Anglo-Saxon: wif-lic (wife-like) Modern English: wifely

" kate-raeden (condition) " kated

Old English: bisceop-ric (realm) " bishopric

" friend-scipe (forming) " friendship

Stone-deaf, Stone-blind, என்று சொற்களில் stone
என்பது முன்வந்தவந்தத்தன்மையே உணர்ந்தது.

பெயர், பெயர், பெயர் என்று பொருளில் வந்த
சொற்களாகிய அங்கு, இங்கு, எங்கு தற்போது தனிச்
சொற்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

இம்மூன்று காரணங்களைக் கொள்ளாது தனிச்சொற்களாக வுங் கருதப்படாது இருக்குந் தொகைச்சொற்களும் உள. அவற்றைத் தெளிவற்ற தொகைச்சொற்கள்¹ அல்லது அஸ்புட-ஸமாஸம் என்னலாம்.

தெளிவற்ற தொகைச்சொற்கள் மூவகையாக இருக்கலாம் :-

(1) தனிச்சொற்களாகவே கூறுவோனுக்கும் கேட்போனுக்குந் தோன்றுவன :

உ-ம். ஸுர:² நீடி:³ பீடி:⁴ மிபஜ்:⁵ பூ:⁶ விசதி:⁷ பருத்:⁸
நேடியசு,⁹ இடி¹⁰

இவ்வாறே ஏனைய இண்டோயூரோபியன் மொழிகளிலுங் காணலாம்.¹¹

1. அஸுடசமாச: = தெளிவற்ற தொகைச்சொல் = Obscured compound.

2. ஸுர: இ. ழ. sue-kuro.

3. நீடி: ,, ni-sed-o = ni-zd-o.

4. பீடி: ,, api-sed = pi-sed = pizd.

5. மிபஜ்—அமி-சஜதி

6. பூ: இ. ழ. pr-sto (மலையின் சிறந்த சிகரம்.)

7. விசதி: ,, uikmti.

8. பருத் இ. ழ. per-ut-i (ஏழாம் வேற்றுமை)

9. நேடியசு — இரான் nazd-yah; இ. ழ. na-zd.

10. இடி = இ. ழ. ieg + d = iz + d = izd = id

11. Eng.: world — Ang. Sax.: woruld (wer-old = age of man)

,, hussy — O. Eng.: hūs-wif

,, bridal — O. Eng.: brýd-ealu (bride-feast)

Mod. High Ger.: welt; Old High Ger.: wer-alt
Latin surgo for sub-regō

தோகைக்கொற்கள் தனிச்சொற்கள் ஆதல்

(2) பின்பாற்புத்தையோ முன்பாற்புத்தையோ வேறு
பாற்புயம் போன்ற ரூபத்தைக் கொண்ட தொகைக்கொற்கள்
இரண்டாம் வகையாம்.

உ-ம். **सुसुर**.¹ இவ்வாதே ஏனைய மொழிகளினால்
காணலாம்.²

(3) பல லிலபில்களால் ஆக்கப்பட்டதும், பாற்புய
மேனக் கருதப்படாமதும், தனிச்சொல்லெனக் கருதப்படா
மதும் உள்ள பின்பாற்புத்தையும், தனிச்சொல்லெனக் கருதப்படும்
முன்பாற்புத்தையும் கொண்ட சொற்கள் மூன்றாம் வகையாம்.

உ-ம். **अरुद्धः**.³ இவ்வாதே ஏனைய மொழிகளினால்
காணலாம்.⁴

1. **सुसुर** இ. ஆ. *sue'sor* கண்டு *sor*, *bhrā'tor*, *dātor*
முதலியவற்றினால் *tor*-ஐ ஒத்தது.

2. Eng. *righteous* = *right-wise*. கண்டு *eous*, *duteous*,
plenteous போன்ற இடங்கனில் *eous*-ஐ ஒத்தது.

Eng. *window* (from Icel. *vind-auga* = *wind-eye*)
கண்டு *ow*, *meadow*, *fallow* போன்ற இடங்கனிலுள்ள
ow-ஐ ஒத்தது.

Mod. High German : *wimper* : Old High German :
wint-braura கண்டு *er. sattle* இல் உள்ள *er* ஐ
ஒத்தது.

3. **अरुद्धः** என்பதிலுள்ள **अरु** என்பது தனிச்சொல்லாக
வழங்கப்படுகின்றது. **दुद्धः** என்பது எச்சொல்லிலிருந்து
வந்தது எனத் தெளிவாக அறியப்படவில்லை. அது
எந்த பாற்புத்தைப் போன்ற இருக்கின்றது என்பதை
கூறுதல் கனிதன்று.

अरुद्धेन पयसेनीयं (அருத்யேன)

4. Eng. : *nightingale* — Ang. Sax. : *niht-gale*
(singer of the night)

Latin *ūsūrpō* (I use) for *ūsū-rāpō*

Mod. High German : *brautgam* ;

Old High German : *brūti-gomo* (bride-man)

பதப்பிரகரணம்

தொகைச்சொற்களின் வகை: ¹ வடமொழியிலக்கணக்காரர் களும் மொழிநூல்வல்லோருள் சிலரும் பொருளைக் கொண்டு தொகைச்சொற்களை வகுத்தனர். அது சரிதமுறைக்கு ² நேரி தன்று என மொழிநூல்வல்லோருள் சிலர் ரூபத்தைக் கொண்டு அவற்றை வகுத்தனர்.

பொருளைக்கொண்டு வகுக்கும் முறையே இருவகைப்படும். தொகைச்சொல் ஆகிய இருசொற்களும் ஸமப்ரதானமாயும் ³ விஷமப்ரதானமாயும் ⁴ இருத்தலைக்கொண்டு வகுத்தல் ஒன்று ; அவை விசேஷணச்சொல்லாயும் ⁵ விசேஷ்யச்சொல்லாயும் ⁶ இருத்தலைக்கொண்டு வகுத்தல் மற்றொன்று.

முன்னருள்ள வகையில் த்வந்துவம் ⁷ தனியாகவும் ஏனைய ஸமாஸங்களாகிய தத்புருஷன், ⁸ பகுவ்ரீஹி, ⁹ அப்யய்பாவம் ¹⁰ இவை தனியாகவும் நிற்கும்.

பின்னருள்ள வகையில் பகுவ்ரீஹி தனியாகவும், ஏனைய ஸமாஸங்கள் தனியாகவும் இருக்கும்.

1. समासविभागः = தொகைச்சொற்களின் வகை = Classification of Compounds.
2. சரிதமுறை = Historical Method.
3. ஸமப்ரதான-சொல்-தொகை Co-ordinating compound.
4. விஷமப்ரதான-சொல்-தொகை Subordinating compound.
5. விசேஷணச்சொல்-தொகை Epithetised compound.
6. விசேஷ்யச்சொல்-தொகை Non-epithetised compound.
7. द्वन्द्वः = த்வந்துவம் அல்லது உம்மைத்தொகை Cf. चाथं द्वन्द्वः (पा. अ. 2, 2, 29.)
8. तत्पुरुषः = தத்புருஷம் அல்லது தற்புருடன் அல்லது வேர் ஁மைத்தொகை.
9. बहुव्रीहिः = பகுவ்ரீஹி அல்லது வெகுவிரியன் அல்லது பலகெல் அல்லது அன்மொழித்தொகை Cf. अनेकमन्यपदाथं (पा. अ. 2, 2, 24.)
10. अव्ययीभावः = அப்யய்பாவம்.

த்வந்த்வஸமாஸத்தின் ஏழ்நிலைகள்

த்வந்த்வத்தில் அதன் அம்சங்களாகிய இரண்டு சொற்களோ பல சொற்களோ ஸம்பந்தமானாய் இருக்கின்றன எனக் கூறப்பட்டது. இந்த ஸமாஸம் இதிலாஸமொழிநிலையில் வடமொழியில் மிக்க வளர்ச்சி உற்றது. அவ்வாறு ஏனைய இண்டோ-யூரோபியன் பாவைகளில் வளர்ச்சி உறவில்லை. இந்த ஸமாஸத்தின் சரிதை நோக்கத்தக்கது. அதன் சரிதையில் ஏழு நிலைகள் உள்ளன.

த்வந்த்வஸமாஸத்தின் ஏழ்நிலைகள் :

(1) முதன்முதலில் த்வந்த்வத்தின் அம்சங்களாகிய இரு சொற்களும் இருமைவிருதியை ஏற்று, ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு வாகச் உதாத்தஸ்வரம் பெற்றது. இரண்டன் இடையில் சில சொற்களும் வழங்கப்பட்டன. சிலவிடத்து அவற்றின் பின்னர் வ உம் வழங்கப்பட்டது. ¹

1. प्रमित्रयोर्वरयोः स्तोत्रो न एतु शृणुः (ஐ. வே. 7. 66, 1.)

ஈண்டு மித்ரயோர்வரயோ: ஈண்டு த்வந்த்வஸமாஸத்தில் மித்ர சப்தம் வரய சப்தம் இரண்டும் ஆரூபேந்த்ரஹயிருஹயிருபாகிய ஆந் என்பதைப் பெற்று மித்ரயோ: என்பதின் வ உம், வரயோ: என்பதன் வ உம் உதாத்தஸ்வரம் பெற்றது. அவ்வாறே மித்ரவரயா வரயவரயா இவா (ஐ. வே. 7, 33, 10)

ஈண்டுவிடத்து மித்ர சப்தமும் வரய சப்தமும் முதல் வேந்த்ரஹயிருஹயிருபாகிய ஆ என்பதை சேர்ந்தன.

यवाविदसै पृथिवी नमेते (ஐ. வே. 2. 12, 13)

ஈண்டு விந் அசை இவ்வீண்டு சொற்கள் இடையில் வந்தன. இவ்வீண்டு *mesis* என்பர் மொழிதல்வல்லோர்.

आ ना गन्तां पितरां मातरां व (वा. ச. 1, 19)

इन्द्रो वो वा वरुणा सुहोमांस्तोमः (ஐ. வே. 4, 41. 1)

ஈண்டு இन्द्रாவரணா ஈண்டு சட்டாய்க்கெந்த்ரஹய்வுத்தத்தில் பாதத்தின் முதல்வ் இருக்கும் இन्द्रா ஈண்டு சொல்லில் இ உதாத்தஸ்வரம் பெற்றதும் பாதத்தின் இடையில் உள்ள வரணா என்பது ஈண்டாவதாத்ரஹயிருஹயிருபாகிய சொற்க்கத்தக்கன. அவற்றினிடையில் ஆ வா ஈண்டு சொற்க்க வந்ததும் சொற்க்கத்தக்கது.

(2) இரண்டாம் நிலையில் அதன் அம்சமாகிய சொற்களுள் முதலாவது முதலிரண்டு வேற்றுமையிருமையுருபாகிய ஆ அல்லது ஐ ஏற்க, பின்னருள்ள சொல் எல்லாவேற்றுமை யிருமையுருபினையும் ஏற்றது. இரண்டு சொற்களிலும் ஒரு ஏகாச் உதாத்தஸ்வரம் பெற்றது.¹

(3) மூன்றாம் நிலையில் இரண்டு சொற்களும் வேற்றுமை யுருபு ஏற்க, முன்னர்ச் சொல்லின் ஏகாச் உதாத்தத்தை இழந்தி, பின்னர்ச்சொல்லின் இறுதியேகாச்சே உதாத்தஸ்வரம் பெறு கிறது.²

(4) நான்காம் நிலையில் முன்னர்ச்சொல்லின் ஏகாச் உதாத்தத்தை இழப்பதுடன் அதன் இறுதியில் வேற்றுமை யுருபும் சேர்க்கப்படாதிருக்கின்றது.³

(5) ஐந்தாம் நிலையில் இரட்டையிரட்டையாய் வருங் கூட்டங்களைக் குறிக்க பன்மையுருபேற்ற த்வந்த்வங்களும் உள. இவற்றில் முன்னருள்ள சொல் ப்ராதிபதிகமாகவும் பின்னருள்ள சொல் உருபேற்றும் நிற்கும். அன்றியும்

1. मित्रावरुणयोर्भागस्य (अथ. वे. 10, 5, 12)

मित्रावरुणाभ्यां त्वा (वाज. सं. 7, 9)

2. सूर्याचन्द्रमसौ धाता (ऋ. वे. 10, 190, 3)

खस्ति पन्थामनुचरेम सूर्याचन्द्रमसोविव (ऋ. वे. 5, 51, 15)

இவ்வாறுள்ள ப்ரயோகங்கள் ருக்வேதத்தில் அருமைபுடிக் காணப்படுகின்றன.

3. इन्द्रवायू वरुणो मित्रो अर्यमा (ऋ. वे. 10, 65, 9)

மூன்றாக்கொல்லின் ஒரு ஏகாச்சம் உதாத்நவ்வாம் பெறுது
பின்னாக்கொல்லின் இருதிரேயகாச்சே உதாத்நம் பெறும்.¹

(6) ஐந்தாம் நிலையிலுள்ள த்வந்த்வங்கள், பஜாவேத
ஸம்ஹிதை, ஆத்வவேதஸம்ஹிதை முதலியவற்றில் மிகுதியாய்க்
காணப்படுகின்றன.²

(7) ஏழாம்நிலையில் சில த்வந்த்வங்கள் ஒருமையுருபை
ஏற்கின்றன.³

உருபேற்ற இரண்டொகாக்களால் ஆக்கப்பட்ட பழைய
த்வந்த்வங்களுள் மூன்றருள்ள கொல்லோ பின்னருள்ள

1. அஹோராகி விதவதிஷ்டி நிபுநி வாய் (ஐ. வே. 10, 190, 2)

ஊண் அஹோராகி என்பவ்விடத்தே இவ்விதிலுள்ள வேற்றமை
யுருபு மூன்றாக்கொல்லின் விலக்கத்திற்குத் தக்கதா
யுள்ளது. ருதி என்பது எதிர்விதிகமாயினும், அஹு
என்பது சுயம்ஸகலித்கமாவதில் வேற்றமையுருபும் சுயம்ஸ
லித்கமாய் இருக்கின்றது. அன்றியும் ருதி என்பது ருத
என யறி இருக்கின்றது. இவ்வாறுள்ள த்வந்த்வங்கள்
ருத்வேதஸம்ஹிதையில் பத்தாம் மண்டலத்திலே காணப்
படுகின்றது.

2. தீ: சுகரஸ்யுயவம் மத்யாயா: (அய. வே. 12, 1, 41)

3. மரிநவம், ருதிநவரேஹம்

Cf. ஐத்ய தாகிநிஷ்டிஸிவாஹாம் (யா. அ. 2, 4, 2)

மகாயோகம் Cf. விநிதிலிஹி நதிவேஸ்யாநா: (ibid 2, 4, 7)

அஹிநவம் Cf. யேயா வ விருத: காததிக: (ibid 2, 4, 9)

சாதிநாம் Cf. விநிதியித்ய் வானவிகரணவாவி (ibid 2, 4, 13)

மத்யாயம் — மத்யாயஸ்ய நிபுநி நிபுநி: (அய. வே. 12, 1, 48)

மத்யாயம் — சுகரஸ்ய பிபுநி: சிவமேனோயுநி யுநி வ்யஸந

(ஐ. வே. 10, 14, 8)

சொல்லோ த்வந்த்வத்தின் பொருளைக் குறிக்க வழங்கப் பட்டன. அவை பின்னர் இரண்டு சொற்களின் பொருளைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டன.¹

தத்புருஷன், அவ்யயீபாவம், பகுவரீஹி இவை பெரும்பாலும் முறையே உத்தரபதார்த்தப்ரதானமாயும், பூர்வபதார்த்தப்ரதானமாயும், அந்யபதார்த்தப்ரதானமாயும் இருக்கும் என மஹாபாஷ்யகாரர் கூறினர்² கர்மதாரமும், த்விசுவம் தத்புருஷ

1. दृष्ट्वा हि विद्यमानुपद्मश्रुभिः परिद्वयथः (ऋ. वे. 8, 26, 6)

नासत्या कुहचित्सन्तौ (ibid 1, 184, 1)

அச்வின் தேவதைகளுள் ஒருவர் பெயர் நஸ்ரன் என்றும் மற்றொருவர் பெயர் நாஸத்யன் என்றும் இருந்திருப்பினும் பிற்காலத்து நாஸத்யோ दृष्ट्वा இரண்டும் ஒரு பொருட்களையாய் அச்வின் தேவதைகள் இருவரையும் குறிக்கலாயிற்று.

அவ்வாறே मातरपित्रा என்பதற்குப் பிரதியாக मातरा என்றேனும் पितरा என்றேனும் வேதத்தில் வழங்கப்பட, பின்னர் पितरौ என்பது மாத்திரம் मातरपितरौ என்ற பொருளில் வழங்கலாயிற்று.

- Cf. मानरा पितरा नू चिदिष्टौ (ऋ. वे. 4, 6, 7)

उदीरय पितरा ..... (ibid 10, 11, 6)

आ मातरा भरति (ibid 3, 1, 7; 4, 22, 4)

अम उभे सदा पुत्रा न मातरा नतन्य (ibid 10, 1, 7)

யாவாபுதிவீ என்ற பொருளில் யாவா என்ற சொல் வழங்கப்பட, பின்னர் यौ: என்பதற்கு உலகம் என்ற பொருள் வந்தது.

यावा च यत्र पीपयन्तर्हा च (ibid 7, 65, 2)

निघो यावः (ibid 1, 35, 6)

2. पूर्वपदार्थप्रधानाऽध्ययमावः, उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः, अन्यपदार्थप्रधाना बहुव्रीहिः, उभयपदार्थप्रधानो द्वन्द्वः

(महाभाष्य under पा. अ. 2, 1, 6)

னின் ஒருவகையே யாகும். இரண்டு சொற்களும் ஸமாஸத்தி-
காணஸம்பந்தத்தை உடைத்தாயிருப்பின் அது கர்மதாப
மாகும்.¹ முன்னருள்ள சொல் எண்ணுப்பெயராயிருப்பின்
அது த்விரு ஆகும்.²

தத்புருஷன், கர்மதாபன், த்விரு என்ற ஸமாஸங்கள்
தோன்றித்ொட்டு இண்டோயூரோபியன்மொழிகளில் இருந்
தவ என்பது அம்மொழிகளே ஒத்து ஆராய்ந்து பார்த்தவர்
கூறுவர்.³

பின்னருள்ள வகையில் பருவ்ஹி தனிபாகவும் ஏனைய
ஸமாஸங்கள் தனிபாகவும் நிற்கும் எனக் கூறப்பட்டது.
பருவ்ஹி, தத்புருஷன், கர்மதாபன் திவற்றிவடியாப்ப் பிறத்த
வனும், உருவத்தில் ஒன்றாயிருக்கும் தத்புருஷப்பருவ்ஹிச்
சொற்கள் ஸ்வரமின்றி ஒலிக்கப்படின⁴ தத்புருஷப்பொருளே
தோன்றுகின்றமையானும், வாக்கியத்திலே தத்புருஷப்பொருள்

1. पुरुषः समासाधिकरणः कर्मधारयः (पा. अ. 1, 2, 42)
2. चङ्ख्यापूर्वो द्विगुः (ibid 2, 1, 52)
3. *broli-ā-rāikis* Lithuanian *broli-ā-rāikis* (brother's child.)
वेदविद् Latin *Jū-dex* (declaring right.)
अथर्वशुः Greek *akro-polis* (upper city.)
दुब्ग्लसः Old Irish *dub-glass* (dark blue.)
Lithuanian *jud-bēris* (black brown.)
द्विमुखः Old High German *zwei-houbit* (having two heads.)
द्विपद् Latin *bi-pēs* Anglo Saxon *twi-fēte*.
4. दुष्मन् (द्वि. पु. *dus-menes*)—இச்சொல்லைக் கேட்டவுடன்
கேட்டமான் என்ற பொருளே தோன்றுகின்றது. அப்
பொருள் அச்சொல்லுக்கொண்ட உச்சிவத்தில் பொருத்தா
வென் உதனைக் கேட்டமான்முடையது என்ற பொருளின்
கொள்கிறதென. மேதவ்வில் ஸ்வரத்தால் எந்த ஸமாஸம்
எனத் தீர்மானிக்கலாம்.

பொருந்தாதிருப்பின் பசுவீஹிப்பொருள் கொள்ளப்படுகின்றமையானும், பசுவீஹிஸமாஸம் ஏனைய ஸமாஸங்களுக்குப் பின்னர் மொழிகளில் தோன்றியிருக்கவேண்டும் என்பது மொழி நூல்வல்லோரின் துணிபு.

இவ்வாறுள்ள சொற்கள் பிறமொழிகளிலுங் காணப்படுகின்றன.¹

இவற்றைத் தவிர்த்து சில ஸமாஸங்களும் உள் :

(1) உபஸர்க்கங்களும் சில நிபாதங்களும் முற்றுவினை யோடு சேர்ந்து ஸமாஸம் ஆகின்றன.

உ-ம். अधिगच्छति, अरङ्करोति, आविरभूत्

சில பெயர்ச்சொற்கள் நிபாதம்போல் நின்று வினை யெச்சங்களோடு ஸமாஸம் ஆகின்றன.

உ-ம். अस्तमेप्यन्, नमस्कृत्य

இவை அதர்வவேதத்தில் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றன.

காது, பாதம் இவற்றைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் வினை யெச்சங்களோடு ஸமாஸம் ஆகின்றன.

உ-ம். कूर्णगृह्य (ऋ. वे. 8, 59, 5)

पाद्गृह्य (ibid 10, 27, 4)

हिम् என்ற நிபாதம் कृ என்ற தாதுவினோடு ஸமாஸம் ஆகின்றது.

உ-ம். हिङ्कृष्वति

1. Modern German: dick-kopf (thick headed person)
English: red-breast (robin)

ஒலிக்குறிப்பைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் இரட்டித்து
 भू कृ தாதுக்களோடு ஸமாஸம் ஆகின்றன.

உ-ம். मलमलामवन्, अललामवन्

நிபாதமோ, பெயரெச்சமோ அவை தழுவும் பெயரோடு
 ஸமாஸம் ஆகின்றன.

உ-ம். प्रतिजन्यानि (க. வே. 4, 50, 7),

तुविजातः (ibid 4, 50, 4), मन्दयत्सखम्
 (ibid 1, 4, 7)

(3) சேர்ந்து ஒலிக்கப்படும் இருசொற்கள் ஸமாஸமாகக்
 கொள்ளப்படுகின்றன.

உ-ம். येयजामहे, याद्-राध्यम्, अहम्-उत्तरा ।

(4) பெயர்ச்சொற்களும், ஸர்வநாமங்களும், நிபாதங்
 களும் இரட்டிக்கப்பட்டு ஸமாஸங்கள் ஆகின்றன. அவ்விரண்ட
 னுள்ளும் ஒரு ஏகாச்சே உதாதத்தஸ்வரம் பெறுகின்றது.

உ-ம். दिवे-दिवे¹, अहरहः², त्वन्त्वम्³, प्रप्र⁴, यथायथा⁵,
 पिवापिव ।

இவ்வாறு இரட்டிக்கை அடிக்கடி ஸம்பவித்தல்,⁶ இடை
 யிடாது ஒன்றன்பின் ஒன்று உண்டாகுதல்,⁷ மனோவேகம்
 முதலியவற்றைக் குறிக்கும்.

1. उपत्तामे दिवेदिवे दोषावस्तथिया वयम् (க. வே. 1, 1, 1)

2. अहरहन्ति कृतमावरन्ती (ibid 1, 123, 9)

3. त्वन्त्वमहयथा उपस्तुतः (ibid 10, 96, 5)

4. प्रप्र यज्ञं वृणीत (ibid 5. 5. 5)

5. यथायथा मृत्युस्तन्ति वृणाम् (ibid 10. 111. 1)

6. Frequency.

7. Constant succession.

பதப்பிரகரணம்

சுண்டுக் கூறப்பட்டவற்றுள் பெரும்பாலும் இதிலாஸ மொழிநிலையில் இறந்துவிட்டன.

இவற்றைத் தவிர்த்து சில சொற்கள் பிற ஸமாஸன்களை அறுஸரித்து இலக்கணமறியாதாரால் வழங்கப்பட்டன. அவை ஸமாஸன்கள்போல் இருப்பினும், இருசொற்களைக் கூட்டி ஆனவை அல்ல. அவற்றைப் போலிஸமாஸம்¹ என்பர்.

உ-ம். வனस्पतिः,² वसुन्धरा,³ पितामही⁴

1. Pseudo-compound.

2. वन என்பது அகாராந்தமாகையால் वन, पति இரண்டு சொற்களைக் கொண்டு தொகை செய்யப்பட்டதாயின் वनपति: என்ற ரூபமே வந்திருக்கும். ब्रह्मणस्, पति இரண்டு சொற்களும் அலுக்ஸமாஸமாய் ब्रह्मणस्पति: என்று ஆயிற்று. அந்த ஸமஸ்தரூபத்தைப்பார்த்து वनस्पति: என்ற சொல்லை ஒருவர் வழங்கியிருக்கக்கூடும். பின்னர் அது வழக்கில் வந்துவிட்டது. இவ்வாறே ऋतस्पतिः, रथस्पतिः என்பன வந்தன.

3. वसு என்பது நபுங்ஸகலிங்கமாகையால் वसु, धरा என்ற சொற்களை ஸமாஸம் ஆக்கியிருந்தால் वसुधरा என்ற ரூபமே வந்திருக்கும். ஸ்திரீலிங்கம் புல்லிங்கம் ஆகிய धुस्, कुलम् இவை அலுக்ஸமாஸமாய் धुः என்பதனோடு சேர்ந்து धुन्धरः, कुलन्धरः என்பதைப் பார்த்து वसुन्धरा என்ற சொல் வழக்கில் வந்தது.

4. தாயிற்சிறந்தவன் என்ற பொருளில் தாயின் தாயைக் குறிக்க मातामही என்ற சொல் வந்தது. அவ்வாறே தந்தையிற் சிறந்தவன் என்ற பொருளில் தந்தையின் தந்தையைக் குறிக்க पितामहः என்ற சொல் வந்தது. मातामही-ஐப் பார்த்து पितामही உம், पितामहः ஐப் பார்த்து मातामहः என்பதும் வந்தன என்பர் மொழிநூல்வல்லோர். அவை எவ்வாறு வந்தன என்பது பாணினியாசிரியர் காலத்தே

அவற்றைச் சேர்ந்தனவே அப்சுயோஃ, அப்சவ்ய: என்றும் அவை முறையே சோமயோஃ, மவ்ய: என்பதன் அதிதேசத்தால் வந்தன என்றுங் கூறுவர்.

ஸமாஸங்களை ரூபத்தைக் கொண்டு நால்வகையாக மொழி நூல்வல்லோர் வகுப்பர்.

(1) ஸமாஸமாகிய இருசொற்களுள் முதற்சொல் வேற்றுமையுருபேற்கத் தகுதியை உடைய ப்ராதிபதிகம்; அப்பிராதிபதிகம் பெயரதாகவும் ஸர்வநாமத்தினதாகவும் இருக்கலாம்.

உ-ம். நுமன:, புரூட்ச:, டிபாட்¹

(2) முதற்சொல் மொழியில் ஒருகாலத்திலும் வேற்றுமையுருபினை ஏற்காது, ஸமாஸத்திலேயே தோன்றுவது.

உ-ம். அநுத: ², அஸ்வந: ³, அநந்த: ⁴, திரஸூத்ய, துர்மன: .
சுகுத:

மறந்துவிட்டபடியால், அவா பிதாமஃ: மாதாமஃ: என்ற சொற்களை அவ்வாறே படிக்க, வார்த்திகதாரர் அவற்றிற்குப் பொருள் கூறுமிடத்து, வார்த்திகங்களைக் கூறி மாதாமஃ என்ற பதைப்பற்றி மாதிரி பிவ் என்ற வார்த்திகத்தைக் கூற, பிதாமஃ என்பதற்கு வார்த்திகங் கூறுது விட்டனர்.

Cf. பிதூயாமானுலமாதாமஃபிதாமஃ: (பா. அ. 4, 2, 36)

மாதூபிதூயா பிதிரி அமஹுத்; மாதிரி பிவ்

1. டிபாட் என்றவிடத்த டிகாரம் திரிபாட் என்றவிடத்துள்ள டிகரத் தைப் பார்த்து அதிதேசத்தால் வந்தது.

2. Cf. Greek: a-m-brotos

3. Cf. Latin: in-somnis.

4. Cf. Greek: an-ippo-s.

பதப்பிரகரணம்

(3) முதற்சொல் வேற்றுமையுருபேற்றும் வேற்றுமை யுருபு ஏலாதும் இருக்கும் நிபாதம். இந்நிபாதம் தனிச்சொல் லாய் வழங்கவும் படும்.

உ-ம். अपिहितः¹, अतिमात्रम्, प्रत्यक्षम्, अपिकर्णम्, नकिः²

(4) முதற்சொல் வேற்றுமையுருபேற்ற சொல்.

உ-ம். त्वोतः³, त्वादत्तेभिः⁴, गिरिष्ठाः⁵, दिविजातः, द्वादश, दास्याःपुत्रः

இந்நால்வகை ஸமாஸங்களுள் சிற்சிலவற்றுள் பழைய காலந்தொடங்கி சில விசேஷங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை பின்னர்க் கூறப்படும் :—

முதல்வகையைப்பற்றிய செய்திகள் :

(1) முன்னர்ச்சொல் அகரத்தில் முடிந்து பின்னர்ச்சொல் உயிரில் தொடங்கும்போது, அகரம் மாறாமல் இருக்கின்றது.⁶

1 உபஸர்க்கம் தாதுவின் முன்னர் இடைவிடாநே வழங்க வேண்டும் என்ற நியதி வேதத்தில் இல்லை.

Cf. आ कृष्णेन रजसा वर्तमानः (ऋ. वे. 1, 35, 2)

विशुषणीं अन्तरिक्षायत्यत् (ibid 1, 35, 7)

சண்டு ஆ என்பதற்கும் वर्तमानः என்பதற்கும் இடையிலும் வி என்பதற்கும் अत्यत् என்பதற்கும் இடையிலும் இரண்டு சொற்கள் இருத்தலைக் காண்க.

2. Cf. नकिरस्य प्रमिनन्ति व्रतानि (ibid 10, 10, 5)

இரான் nae-ci-s.

3. न हन्यते न जीयते त्वोतः (ibid 3, 59, 2); त्वा என்பது பிற் காலத்தில் त्वया என மாறிற்று.

4. त्वादत्तेभीरुदशन्तमभिः (ibid 2, 33, 2)

5. कुचरो गिरिष्ठाः (ibid 1, 154, 2)

6. வடமொழி அகரம் = இ. யூ. o

युक्त-अश्वः இரான் : yuxta-aspa ;

Prussian: dago-augis

(2) முன்னர்ச்சொல்லின் இறுதியிலுள்ள ஆகாரம் சிலவிடத்து ஆகாரமாக மாறுகின்றது.¹ சிலவிடத்து ஆகாரம் ஆகாரமாக மாறுகின்றது.²

(3) நகாராந்தமான முன்னர்ச்சொற்கள் மெய்யின் முன்னர் சிலவிடத்து ஆகாராந்தமாக மாறுகின்றது.³

(4) சிலவிடத்து முதல்வகைஸமாஸம் நான்காம்வகை ஸமாஸமாக மாறுகின்றது.⁴

இரண்டாம் வகையைப்பற்றிய சேப்திகள்: ஏனைய இண்டோ-யூரோபியன்மொழிகளில் ஸமாஸத்திலேயே பூர்வ பதமாக வரும் சூ வேதத்தில் தனியாகவும் வருகின்றது.⁵ இந்தோஸமொழிநிலையில் ஸமாஸத்திலேதான் காணப்படுகின்றது. அவ்வாறே சாமி (இ. யூ. sēmi) என்ற சொல்லும் என்பர்.

மூன்றாம் வகையைப்பற்றிய சேப்திகள்: ஈண்டு வினைப் பெயரும் அதைத் தழுவும் சிபாதமும் தொகையாதலையும்,⁶

1. प्रियमायां Old High German: *junc - frouwa* (young lad)
उखाचिद्, उखाचिद् — छिदाच्: *gaṛā-wara* (for gaṛāvara)
2. अश्वामघः छिदाच्: *aśā-dā* (giving what is pure)
daenā-vazah (proper name)
3. नामधाः, उखाचम् — மெய்யின் முன்னர் *an, n* ஆக மாறி
n உடமொழியில் அ ஆக மாறலாம்; உயிரின் முன்னர்
அவ்வாறு மாறாதல் அநிதேசத்தாலே என்னல் வேண்டும்.
4. अग्रः — अग्रः
शतपदम् Latin: *centum-peda* (*centi-peda*)
5. इमं सत्सै हृद् आ पुतं मन्त्रम् ..... (ऋ. वे. 2, 35, 2)
ये ते पन्थाः सवितः पूव्यासोरेणवः सुकृता अन्तारिक्षे (*ibid* 1, 35, 11)
6. इ. उ. épi-dhōtos — अपिहितः
ápo-qiti-s — अपचितिः

பதப்பீரகரணம்

பெயரும் அதைத் தழுவும் நிபாதமும் தொகையாதலையும்,¹
ஸர்வநாமமும் நிஷேதபாத்யமும் தொகையாதலையுந்
காணலாம்.²

நான்காம் வகையைப்பற்றிய செய்திகள் : நான்காம் வகை
ஸமாஸங்கள் பண்டையகாலத்தில் அரிதாகவும் பின்னர் மிகுதி
யாகவும் காணப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் ஏற்கனவே
இருந்த அலுக்ஸமாஸங்களின் அதிதேசத்தால் உண்டாயினவே
யன்றி இரண்டு சொற்கள் தொக்கு வந்தனவல்ல என்பர்
மொழிநூல்வல்லோர்.

சில ஸமாஸச்சொற்கள் பண்டையகாலந்தொடங்கியே
பொருள்களின் பெயர்கள் ஆயின.³

சில ஸமாஸங்களுள் இரண்டு சொற்களுள் ஒன்றே இரண்
டின் பொருளைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டன.⁴ அவை பின்னர்
தொகைச்சொற்களின் ஏகதேசம் என்பது மக்களால் அறியப்
படுவதில்லை. ஆங்கு சில ஒலிமாறுதல்களும் நேரும்.

1. उपरि-मल्यः Greek : *upēr-andiōpos*

2. माकिः இரான் : *nae-ci-s*; Lithuanian : *nē-kas*

3. अथमेघः Greek : *ippo-makos*.

दिवोदासः ... ..

4. देवदत्तः என்பதற்குப் பிரதியாக தேவ அல்லது தத்:

सत्यभामा ,, भामा अल्लतु सत्या

देवदत्तो दत्तः, सत्यभामा भामेति (महाभाष्ये 1, 1, 1)

Cf. विनापि प्रत्ययं पूर्वोत्तरपदयोर्वा लोपो वाच्यः

(Vārttika under पा. अ. 5, 3, 83)

लोपः पूर्वपदस्य-दत्तिकः, दत्तियः, दत्तिलः, दत्तकः for देवदत्तकः

Mod. High German : *soda* for *soda wasser*

kilo ,, *kilogramm*

bus ,, *omnibus*

Greek : *pā* ,, *patēr*

mā ,, *mātēr*

ஸமாஸஸ்வரம் : சொற்கள் குறிக்கும் பொருளின் வேறுபாட்டினால், சொற்களின் ஸ்வரம் வேறுபடுகின்றது என்றும் அதை உலகாதுபவம் உள்ளவர்கள் நன்கு அறிவர் என்றும், ஒரே சொல் வெவ்வேறு ஸ்வரத்தோடு ஒலிக்கப்படின் ஆங்கு அக்கொல் வெவ்வேறு பொருளை உணர்த்துகின்றது என்றும் மாதவபட்டர் ருத்வேதாதுக்ரமணியிற் கூறினர்.¹

ஸமாஸங்களின் ஸ்வரம் பல்வகையாய் உள்ளன. தத்புருஷ ஸமாஸத்தில் இறுதியிலுள்ள ஏகாச்சே பொதுவாய் உதாத்த-ஸ்வரம் பெறுகின்றது.² பின்னருள்ள சொல் பதி ஆனால் முன்னருள்ள சொல்லிலே உதாத்தஸ்வரம் காணப்படுகின்றது.³ பருவஹியில் முன்னருள்ள சொல்லின் இயற்கைஸ்வரமே காணப்படுகின்றது.⁴ த்வத்த்வத்தில் பூர்வபதம் எண்ணிக் குறித்தால், பூர்வபதத்திலே உதாத்தம் இருக்கும்.⁵ அந்யோந்ய பாவத்தைக் குறிக்கும் நञ் ஸமாஸத்தில் நञ் ஏ உதாத்தஸ்வரம் பெறும்;⁶ நञ் அசுத்தி ஆக்ரோசம் இவற்றைக் காட்டும்போது ஸமாஸத்தின் இறுதி ஏகாச்சே உதாத்தஸ்வரம் பெறும்.⁷

1. अथस्वभावान्वेषां शब्दानामुच्चर्चिता ।

स्वभावं न विजानन्ति लौकिका न त्वलौकिकाः ॥ (1. 6, 6)

अथभिदे तु शब्दस्य सर्वत्र नञः स्वरः ।

यदा न नं स्वरं पश्येदन्वयार्थं तदा नञेत् ॥ (1. 8, 1)

2. अथ समसान्तादिभिरनन्तरानामुच्चर्यः (नञाभाष्ये 1. 1. 1)

इन्द्रशत्रुः (इन्द्रस्य शत्रुः — शान्त्यिना)

3. गुणमतिः — German Xund'a-faoti (leader of 100 men)

4. बहुव्रीहिं प्रकृता पूर्वमदम् (पा. अ. 6, 2. 1);

यदि पूर्वमदमकृतिस्वरत्वं ततो बहुव्रीहिः (नञाभाष्ये 1. 1. 1)

इन्द्रशत्रुः (इन्द्रः शत्रुः यस्य सः) — इन्द्रம் உருகி உருகிக் கொடுத்தல் உண்டாகுதல்.

5. नञपा (पा. अ. 6, 2. 35) दादृश

6. नञ्मरः, अदीर्घः

7. अण्ववशात् (पा. अ. 6, 2. 157); अण्वेषे च (भा. 6, 2. 158)
अपचः

இதிஹாஸமொழிநிலையில் ஸமாஸங்கள் ஸ்வரத்தை இழந்தன. ஆகலின் சிலவிடத்து விங்கப்ரத்யயத்தால் தத்புருஷனுக்கும் பகுவ்ரீஹிக்கும் வேறுபாடு அறியப்படினும், சிலவிடத்து வாக்கியத்தில்தான் அவை தத்புருஷனு அல்லது பகுவ்ரீஹியா என அறியப்படும். உதாரணமாக **பிதாஸ்வர:** என்ற சொல்லில் இறுதி புல்லிங்கத்தைக் காட்டுவதாலும், **அஸ்வரம்** என்ற சொல் நபும்ஸகமாய் இருப்பதாலும், அச் சொல் பகுவ்ரீஹி என்று கூறியிடலாம். **பிதாஸ்வரம்** என்ற சொல் இரண்டாகவும் இருத்தல் கூடும். ஒரு வாக்கியத்தில் அது விசேஷ்யமாயிருந்தால் அதனைத் தத்புருஷன் என்றும், அது விசேஷணமாயிருந்தால் அதனைப் பகுவ்ரீஹி என்றுங் கூறல் வேண்டும். அன்றியும் **कर्णगृह्य, मन्दयत्सखम्, येयजामहे** போன்றன இதிஹாஸமொழியில் இறந்தன.

பெயரியல்

ப்ரத்யயம்: பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இவற்றினை இலக்கணவாசிரியர்கள் பல அம்சங்கள் உள்ளனவாகப் பிரித்தனர். பெயர்ச்சொல்லைப் பகுதி¹ விசுதி² என இருகூற்றாகப் பிரித்தனர். பகுதியைப் பெரும்பாலும் தானு, ப்ரத்யயம் என இருகூற்றாகப் பிரித்தனர். அப்பிரத்யயத்தைக் கிருத்³ தத்திதன்⁴ என இரண்டாகப் பிரித்தனர். இவற்றுள் கிருத்ப்ரத்யயம் தானு வோடு சேர்க்கப்படும்;⁵ தத்தித்ப்ரத்யயம் கிருத்ப்ரத்யயத் தோடு சேர்ந்த தானுவிற்கே சேர்க்கப்படும்.⁶ கிருத்ப்ரத்யயத்

1. பகுதி = प्रकृति = Stem.
2. விசுதி = विकृति = Termination.
3. க்ருத் = कृत् = Primary Suffix.
4. தத்திதன் = तद्धितः = Secondary suffix. க்ருத், தத்திதன் இவ்விருண்டையும் formative suffixes என்பர் மொழியியல் வல்லோர்.
5. धातोर्विहितः प्रत्ययः कृतसंज्ञा भवति महाभाष्यम् under (पा.अ. 3, 1, 91) and (कृदितिः पा.अ. 3, 1, 93)
6. कृते समर्थानां प्रथमाद्वा (पा. अ. 4, 1, 82) என்றவிடத்துச் समर्थानाम् என்பதாற் குறிக்கப்பட்டது.

தையோ தத்திதப்பிரத்யயத்தையோ சுற்றிற் கொண்ட தாதுவிற்
குப் பகுதி எனப் பெயர். அதனைப் பிரதிபலிக்கும் என்றும் ப்ராதி-
பதிசம்¹ என்றும் கூறுவர்.² பெயர்ச்சொல்லில் ப்ராதிபதிசம்
பெயர்ப்பொருளைக் காட்டும்; ஆங்குள்ள தாது பெயர்ப்
பொருளின் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தத்தைப்³ பெரும்பாலும் கூறும்.
இப்பிரதிபதிசத்தின் பின்னரே வேற்றுமையுருபுகள்⁴ சேர்க்
கப்படும்.⁵ அவ்வாறே வினைச்சொல்லையும் தாது, வினைவிஞ்சி
என இரு கூற்றாகப் பிரித்தனர். இரண்டற்கும் இடையில்
அ, ய, கு, நா முதலிய விசரணங்கள் சேர்க்கப்படும்; ஈ என்ற
விசரணம் மாதிரியும் தாதுவின் இறுதியுயிரின் பின்னர் சேர்க்கப்
படும். வேற்றுமையுருபை சுற்றிற்கொண்ட சொற்களும் வினை
விஞ்சியை சுற்றிற்கொண்ட சொற்களும் சொல் எனப்படும்.⁶
ப்ரத்யயங்கள் பெரும்பாலும் பின்னர்ப் பிரத்யயங்களாகவே⁷
இருக்கும்.

1. பிரதிபதிசம்
2. ஐதிபதிசம் ப்ரத்யயம் பிரதிபதிசம் அபிவிருத்தி நாமம்
ப்ரத்யயம் (மஹாபுரீஷி under ௧. அ. 1, 2, 45)
3. ப்ரதிபதிசம் = Connotation.
4. வேற்றுமையுருபுகள் = சூய: = Case-suffixes.
பெயர்ப்பகுதியால் குறிக்கப்படும் பொருள் பின்னருள்
வியமோடு ப்ரத்யயம் சம்பந்தப்பட வரித்த⁸ விஞ்சி,
வித்த சம்பந்தத்தோடுதான் கண்டு வந்த⁹ து என்பதை வேறு
பிரதிபதிசத்தோடுதான் வேற்றுமையுருபு எனப் பெயர்
வந்தது. அங்காணம்பற்றியே விசரிசயம் கண்டு
கொள்ளும் வந்தது.
5. ப்ரத்யயபதிசம் (௧. அ. 4, 1, 1) என்ற ப்ரதிபதிசம்
கூறப்படும்.
6. ப்ரதிபதிசம் பதிசம் (௧. அ. 1, 4, 14) சூய: பதிசம் வேற்றுமையுருபுகள்
Flexional suffixes என்று பொருள்படுகின்றன.
7. Suffixes. ப்ரத்யயம் (௧. அ. 3, 1, 2) என்ற ப்ரதிபதிசம்
கூறப்படும்.

இப்பிரத்யயங்களை இரு கூற்றாகப் பிரிக்கலாம்; கிருத் ப்ரத்யயமும் தத்திதப்ரத்யயமும் ஒரு கூற்றாகும்; வேற்றுமையுருபும் வினைவிசுதியும் மற்றொரு கூற்றாகும். தற்போது முதற்கூற்றைப்பற்றிச் சில செய்திகள் கூறப்படும்.

ப்ராதிபதிகத்திற்கு ஈற்றில் உள்ள ப்ரத்யயங்களை க்ருத், தத்திதன் என இருவகையாக வடமொழியிலக்கணக்காரர் பிரித்தனர். வினைவிசுதிகளைத் தவிர்த்து தாதுக்களுக்கு நேரில் சேர்க்கப்பட்ட ப்ரத்யயத்தை க்ருத் என்றும், அதன் பின்னரோ வேற்றுமையுருபின் பின்னரோ¹ சேர்க்கப்பட்ட ப்ரத்யயத்தைத் தத்திதன் என்றும் கூறினர். இவ்வாறு வகுத்தலான் சரித முறையாய் மொழிகளை ஆராயுமிடத்து அதிக பயன் இல்லை என மொழிநூல்வல்லோர் கூறுவர். அவர் அதற்குக் கூறும் காரணங்கள் ஆவன:—

(1) மொழிகளில் முதன்முதலில் ஒரு ப்ரத்யயம் க்ருத், தத்திதன் இவற்றுள் ஒன்றாகவே இருந்தது எனச் சொல்ல, தக்க சான்று ஒன்றும் இல்லை. உதாரணமாக வைதிகமொழியிலும் இதிலாஸமொழியிலும் பல ப்ரத்யயங்கள் க்ருத்தாகவும் தத்திதனாகவும் காணப்படுகின்றன.

உ-ம். चि + य + स = चैयः ;²   अदिति + य + स = आदित्यः³
 वुध् + अ + स = वुधः ;⁴   शिव + अ + स = शैवः⁵

(2) மொழிகளில் முதன்முதலில் கிருதப்ரத்யயமாய் இருந்தவை, பிற்காலத்து தத்திதப்ரத்யயங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. அவ்வாறு கொள்ளப்பட்டதற்குக் காரணங்கள்

1. उच्चैस्तरः
2. अचो यत् (पा. अ. 3, 1, 97)
3. दित्यादित्यादित्यपत्युत्तरपादान्यः (ibid 4, 1, 85)
4. इण्वधगार्गाकिरः कः (ibid 3, 1, 135)
5. शिवादिभ्योऽण (ibid 4, 1, 112)

இரண்டு கூறலாம்: (1) அநிதேசத்தால் பாத்யபங்கள் பாதிபதிகத்தின் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கல் ஒன்று. (2) அவை முதலில் தாதுவிற்கே சேர்க்கப்பட்டிருக்க, பாதிபதிகங்களுக்கு அவை சேர்க்கப்பட்டன என இலக்கண வாதியர்கள் தவறாகக் கொண்டது மற்றொன்று. உதாரணமாக இரண்டு பொருள்களையோ பல பொருள்களையோ ஒத்தப் பாக்க வழுக்கும் பாத்யபங்கள் யஸ், இயஸ், தர, இது, தம என்பன. இவற்றுள் முன்னர் மூன்றும் இரண்டு பொருள்களைப் பற்றியன; பின்னர் இரண்டும் பலபொருள்களைப் பற்றியன. இவற்றைக் கொண்ட சொற்கள் ओजीयः, वरीयः, ज्येष्ठम्, भियत्तमम्, वीरवत्तमम् முதலியன ருக்வேதத்தில் காணப் படுகின்றன. இவற்றைப் பார்த்தால் இயஸ், இது என்பன க்ருத்-பாத்யபங்களாகவும், தம என்பது தத்தித்பாத்யபமாகவும் கிருத்திருத்தல் கூடும். இவ்வாறே प्रेयस्, प्रेष्ठ, श्रेयस्, श्रेष्ठ முதலியன प्री, श्री முதலிய தாதுகளுடன் யஸ், இயஸ், இது முதலிய பாத்யபங்கள் சேர்க்கப்பட்டு வந்திருத்தல் கூடும். கூற்றியும் अल्प, अल्पतर, अल्पतम போன்ற ரூபங்களைக் கொண்டு ज्यायस्, ज्येष्ठ, श्रेयस्, श्रेष्ठ, नेदीयन्, नेदिष्ठ, नारीयस्, नाधिष्ठ இவற்றிற்கும் अल्प என்ற ரூபம் போன்ற

1. न वा ओजीयो रू तदस्ति (अ. वे. 2. 33, 10)

ओजीयः என்பது ஓஜ் என்ற ஐதேசத்தால்லிருந்து வந்திருக்கலாம்.

2. ये अन्तरिक्षं विभजे वरीयः (ibid 2, 12, 1)

வரியः என்பது வு தாதுவல்லிருந்து வந்திருக்கலாம்.

3. तस्य ज्येष्ठ महिनाम् (ibid 2, 35, 9)

ज्येष्ठ என்பது ज्या என்ற ஐதேசத்தால்லிருந்து வந்திருக்கலாம்.

4. भियत्तमं वा भियजं शृणोमि (ibid 2, 33. 4)

5. यत्तमं वीरवत्तमम् (ibid 1, 1, 3)

ஒரு ரூபம் நியதியாய் இருத்தல் வேண்டும் என்று प्रशस्य, अन्तिक, वाढ முதலியவற்றை அவற்றோடு இயைபுபட்டதாகப் பாணினியாசிரியர் கூறினர். அவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை எனத் தோன்றுகின்றது. அவ்வாறு ஒரு நியதியை அவர் கொண்டமையால்தான் ईयस् முதலிய ப்ரத்யயங்களைத் தத்திதப்ரத்யயங்களாக அவர்கள் கொண்டனர் எனக் கூறலாம். அன்றியும் लघीयस्, लघिष्ट என்ற ரூபங்கள் लघு என்ற தாதுவிற்குச் சேர்க்கப்பட்டன என்பது நேரிதாயிருக்க, लघु என்பதற்குச் சேர்க்கப்பட்டன என அவர்கள் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ओजीयस् முதலியவற்றைப் பார்த்து सजीयस् முதலியன வா, ईयस् முதலியவனவும் தத்திதப்ரத்யய மாய்க் கருதப்பட்டிருத்தல் கூடும். அன்றியும் அவற்றின் பொருளைக் கொண்ட, त्र, त्स என்பன தத்திதப்ரத்யயமாகவே வழங்கப்பட்டமையின், அவற்றை நோக்கி இவையும் அவ்வாறே கருதப்பட்டன எனவுந் கூறலாம். இக்கருத்து இண்டோ-யூரோபியன்மொழியிலே வந்திருத்தல் கூடும் என மொழிநூல் வல்லோர் கூறுவர். அதற்குக் காரணம் இச்சொற்களெல்லாம் பொருள்களின் ஒற்றுமை கருதாது அப்பண்பினைக் குறிக்குஞ் சொல்லிலிருந்து இப்பிரத்யயங்களைச் சேர்த்து ஆக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணமே ஆகும். அந்நியதி இல்லை என்பதை ज्ञायस्, ज्ञेष्ट, कनीयस्, कनिष्ट முதலிய சொற்கள் காட்டும்; ஒத்துப்பார்க்கும்போதுதான் இவ்வகைச் சொற்களை வழங்கவேண்டும்.

க்குத், தத்திதன் இப்பிரத்தியயங்களின் உற்பத்தி :

இண்டோயூரோபியன்மொழியில் இவை எவ்வாறு உண்டாயின என்பதும் அவற்றின் பொருள் யாது என்பதும் அறிதல் எளிதன்று. பிற்காலத்தில் ஒவ்வொரு மொழியிலும் புதிதாகப் பிரத்யயங்கள் உண்டாயின என்பதற்கு ஐயமில்லை. உதாரணமாக पाशः, हुस्तः முதலிய சொற்கள் பிரத்யயங்களாகக் கருதப்பட்டன என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவற்றிற்குப் பொருளைக் கூறுதலும் எளிதாகும். இவ்வாறு முழுச்சொற்கள் ப்ரத்யயங்களாக ஆனவை மிகக் குறைவாகவே இருக்கும்.

க்ருத், தத்தீதன் இவற்றின் உற்பத்தி

தற்போது ப்ரத்யயங்களாகக் கருதப்பட்டனவற்றுள் சில, தாதுக்களின் இறுதியாகவே இருத்தல் கூடும். வடமொழிச் சொல்லாகிய *उशन्* என்பதற்கு இனமாகிய *ऊक्ஸன்*¹ என்ற ஆங்கிலச்சொல்லில் *ऊ*ன் என்பது பன்மையுருபென்றும், *ऊक्ஸ*² என்பது பகுதி என்றும் தவறாகக் கொள்ளப்பட்டது நோக்கத் தக்கது.

சிலவிடத்து ப்ரத்யயங்களோடு கூடிய பகுதியே பகுதியாகக் கருதப்பட்டு அதன்பின்னர் ப்ரத்யயங்கள் சேர்க்கப் படுகின்றன.³

சிலவிடத்து ப்ரத்யயம் உருவத்தில் மாறுபடுகின்றது. *दत्* என்ற பெயரின் முதல்வேற்றுமை இருமைரூபமாகிய *दन्त* என்பதை *दन्त* என்பதன் இருமையாக மயங்கி, *दन्तः*, *दन्ताः* முதலிய சொற்கள் வழங்கப்பட்டன. ஆகவே தகராந்தகமான சொல் அகராந்தமாக வழங்கிற்று. இவ்வாறுள்ள சொற்கள் ப்ராகிருதத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படும்.

உ-ம். *प्रेमन्*   *प्रेम्*
राजन्   *राअ*
आत्मन्   *अत्त* அல்லது *अप्प*
महत्   *महन्त* etc.

சில சொற்களில், ப்ராதிபதிகத்தின் ஏகதேசமும் ப்ரத்யயமும் சேர்ந்து ப்ரத்யயம் என மயங்கி அதனை வேறு ப்ராதிபதிகத் தோடு சேர்ப்பர். *तद्वणी* என்றவிடத்து *ई* ப்ரத்யயமாக இருக்க,

1. Oxen
2. புதிதாகப் பகுதியாய்க் கருதப்பட்ட *ox* என்ற சொல்லைப் போன்றே *pea*, *cherry* என்பன. பழையஆங்கிலத்தில் *peas* என்பதன் *ciris* என்பதன் ஒருமையாய் இருந்தன.
3. பழையஆங்கிலத்தில் *broc* என்பது பன்மை; அதன் ஒருமை *broc* என்பது. பின்னர் *broc* என்பது *brecch* என மாற்றியது. அதன் ஒருமை என்ற மயக்கத்தால் *breeches* என்பது பன்மையாக அழைக்கப்படுகின்றது.

நி என்பதைப் பிரத்யயம் என மயங்கி பதி என்றவிடத்து வழங்கினர் என்பர் மொழிநூல்வல்லோர். இவ்வாறு ஜர்மன் மொழியிலும் உதாரணங் காட்டுவர். ¹

சிலவிடத்து ஒரே பொருளைக்கொண்ட இரண்டு ப்ரத்யயங் களை ப்ராதிபதிகத்தோடு கூட்டி வழங்குவர். இதற்குக் காரணம் மிகுதிப்பொருளைக் காட்டுவதே ஆகும்.

உ-ம். ज्येष्ठतमः, पुरुषत्वता ²

ஒரு ப்ரத்யயம் பல சொற்களின் பின்னர் வழங்கப்பட்டால், அதன் பொருள் அம்முழுச்சொற்களின் பொருள்களை ஒட்டி மாறுபடுகிறது. பின்னர் அது பொருளில் அச்சொற்களை ஒத்த வேறு சொற்களிலும் வழங்கப்படுகின்றது. உதாரணமாக पितृ, मातृ, स्वसृ, भ्रातृ முதலிய உறவுச்சொற்கள் ऋ காராரந்தமாய் இருந்ததனை நோக்கிப் பேரன் என்ற பொருளைக்கொண்ட नृपात् என்ற சொல் வேதகாலத்திலே णत् என்ற ऋ-காராரந்தமாய் ஆயிற்று. பின்னர் पितृ मातृ என்பதை நோக்கி, ஆங்கு त् என்பது பிரத்யயம் எனக் கருதப்பட்டது. இவ்வாறு லத்தின் ஜர்மன் இம்மொழிகளிலும் உதாரணங்கள் காணப்படுகின்றன. ³ ஸ்திரீலிங்கச்சொற்கள் ஆகாராரந்தமாய் இருப்பதைப் பார்த்து ப்ராகிருதத்தில் मादा, दुहिदा இவை ஆகாராரந்தமாகக் கருதப்

1. தோட்டக்காரன் என்ற பொருள்கொண்ட *gartin-ari* என்ற சொல்லுள் *ari* என்பது ப்ரத்யயம், *gartin* என்பது ப்ராதிபதிகம்; *inari* என்பதை ப்ரத்யயமாகப் பிரமித்து *sculd-inari* (கடன் வாங்கினவன்) என்று *sculd* என்ற ப்ராதிபதிகத்தோடு அதனைச் சேர்த்தனர்.

2. O H. G. *hinter-oro*.

3. லத்தினில் *juven-la* (time of youth) ஐப் பார்த்து *senec-la* (time of old age) வந்தது; ஜர்மன்மொழியில் *abend* (ராலேக்காலம்) என்பதைப் பார்த்து *morg-end* (காலே) என்பது வந்தது.

பட்டன. ஆகலின் டா-லின் டு ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்து விட்டது. அவ்வாறே ழரஸ் தொடக்கத்தில் ழு தாதுவோடு அஸ் ப்ரத்யயம் சேர்ந்து வந்திருக்க, அதன் முதல்வேற்றுமை யொருமைரூபமாகிய ழரா: என்பது ஸந்தியில் விஸர்க்கத்தை இழந்துநிற்க, அதனை ஸ்திரீலிங்கப்ரத்யயமான ஆ-காரத்தைக் கொண்டதெனப் பிரமித்து ழரே, ழரா: முதலிய ரூபங்களை வழங்கியிருப்பர் எனத் தோன்றுகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கின் பல ப்ரத்யயங்கள் புதிதாய்த் தோன்றியிருக்கலாம் என்பதும், அவை இப்போது கொண்ட பொருளைத் தொடக்கத்தில் கொள்ளாதிருக்கலாம் என்பதும் அறியப்படும்.

சில ப்ரத்யயங்களின் வர்ணனை :

பின்னர் 14 ப்ரத்யயங்கள் க்ருத்தாகவும் தத்திதனாகவும் வழங்கப்படுகின்றன.

- (1) அ — உ-ம். வுய: ¹; ஶை: ²
- (2) அக — உ-ம். நின்டக:, ³ ராஜன்யக: ⁴
- (3) ஐ — உ-ம். ஜலயி: ⁵ (ஜல+யா+ஐ+ய்); டாஷி: ⁶
- (4) ஐக — உ-ம். அக்ஷனிக:, ⁷ லாஷிக: ⁸

1. इयुपयजाप्रीकिरः कः (पा. अ. 3, 1, 135)
2. शिवादिभ्योऽण् (ibid 4, 1, 112)
3. निन्द्...वुल् (ibid 3, 2, 146)
4. राजन्यादिभ्यो वुल् (ibid 4, 2, 53)
5. कर्मण्यविकरणे च (ibid 3, 3, 93)
6. अत इल् (ibid 4, 1, 95)
7. खनेर्दरेकेत्त्वका वाच्याः (वार्तिक. under पा. अ. 3, 3, 125)
8. लाशागेचनादृक् (पा. अ. 4, 2, 2)

- (5) इन् -- உ-ம். पितृव्यघाती, ¹ इष्टी ²
 (6) क -- உ-ம். शुष्कः, ³ धनुष्कः ⁴
 (7) त -- உ-ம். गतः, ⁵ दैवतः ⁶

1. कर्मणि हनः (*ibid* 3, 2, 86)
 2. इष्टादिभ्यश्च (*ibid* 5, 2, 88)
 3. शुषः कः (*ibid* 8, 2, 51)
 4. वेतनादिभ्यो जीवति (*ibid* 4, 4, 12)

க என்பது முதலில் ஸ்வார்த்தத்தில் வந்து, பின்னர்ச் செல்வக் குழந்தையைக் குறித்தற்கு வர, பின்னர் இளமையைக் குறிக்க, பிறகு அவமதிப்பைக் குறித்தற்கு வந்திருத்தல் கூடும்.

Cf. अल्पे (*ibid* 5, 3, 85); हस्वे (*ibid* 5, 3, 86); कुत्सिते (*ibid* 5, 3, 74); अनुकम्पायाम् (*ibid* 5, 3, 76)

அன்தக: என்பதை அன்த+க: எனப் பிரிக்காது அன்த+அக எனப் பிரிக்க, அதையொட்டி அக என்பது க்ருத்-ப்ரத்யயமாகக் கருதப்பட்டு சாயக:, நாயக:, பாசக: முதலிய சொற்கள் வந்தன என மொழிநூல்வல்லோர் கூறுவர்.

5. निष्ठा (*ibid* 3, 2, 102)

कृतः, चितः போன்ற இடங்களில் त: என்பது செயப்பாட்டு வினைப்பொருள் பண்டைக்காலம் முதல் உள்ளது.

Cf. येनेमा विद्वा च्यवना कृतानि (க. வே. 2, 12, 4)

सिद्धतायर्हिस्त्वः सद्स्कृतम् (*ibid* 1, 85, 6)

ஆனால் गतः, स्थितः போன்ற இடங்களில் செய்வினைப்பொருளே உள்ளது. இரண்டிடத்திலும் இறந்தகாலம் தோன்றுகின்றது. ஆகலின் செயப்பாட்டுவினைப்பொருள் தோன்றுதற்குப் பிரத்யயம் மாத்திரமே காரணம் எனக் கூறுதற்கு இல்லை. அக்காரணம்பற்றியே பாணினியாசிரியர் भूते என்ற அதிகாரத்திங்கீழ் निष्ठा என்ற ஸூத்ரத்தைப் படித்தனர். செயப்பாட்டுவினைப்பொருள் प्रकृतः कटं देवदत्तः என்ற

(8) தி — உ-ம். க்ருதி:; நவதி:.

தொடரை அநாயாசமாகச் செய்துகொண்டனர். எனக்கு
 ப்ருத: என்பது செய்வியல்பொருளாகையே உத்திரக்கிம்
 டது. ஆயினும் (கிரி) கால: யெ யெ வ்யநாமிகமவ்யநே நவதி
 நவதி பரிசுநாயநே (மஹாபுரே under 3. 2. 105) என ஆவ்
 கூறுகின்றனவாயின், ப்ருத: உத்திரக்கிம் எனக் கருது: போல்
 எனவ செயல்பாட்டுவியைப்பொருளில் உத்திரக்கி கொள்ளல்
 வேண்டும். அத்துக்கு ஒரு சான்று குத்திரத்தின் ப்ருத:
 வியைக்க உருவத்தின் செய்வியலாக இருப்பினும் பொருளில்
 செயல்பாட்டுவியையாகப் பள்ளிடத்தில் இருக்கின்றன.

Cf. ப்ருதி: சுவநே (க. வே. 1, 154, 2)

எனக்கு சுவநே என்பதற்கு சுவநே என்பது பொருள் ஆகும்.

- 6) தேவந் (ப. அ. 5, 4, 27); ப்ருதி:மய (ibid 5, 4, 38) தேவந:
 என்ற சொல்லைப் பாண்டியாசிரியர் தேவ என்ற சொல்லில்
 லிருந்து உத்திர தேவந் என்ற சொல்லிலிருந்து உத்திரக்கி
 கொண்டனார். தேவ என்ற சொல்லிலிருந்து உத்திரக்கி
 கொள்ளலும் எனக்குத் தெரிவிக்கின்றது.

1. கிரி கிரு (ibid 3. 3, 94)

2. ப்ருதி:மய (ibid 5, 1, 59)

தி, என்பது தொடக்கத்தில் செயலைக் குறிக்க உத்திர என்பது,
 சிலவீடத்தில் குத்திரத்தின் கிரி: போல் கொண்க
 உத்திரையேனாகக் குத்திர என்பது கூறல்.
 உத்திரையேனாக வியைக்குகின்ற தி துதிரைக்குத்திரம்
 என உத்திரக்கி கொண்டு கூறலாம்.

Cf. க்ருதி:மய (under 3. 3. 105)

அத்துக்கு உத்திரையாக வருது: வருது:, என்ற அநாயாசம்
 உத்திரம் என்பது. ஆனால் துதிரைக் குத்திரம்
 செயலைக் குத்திரம் வருது: வருது: என்ற சொற்கள்
 ப்ருதி:மயமாக உத்திரத்திலுள்ள உத்திரம் என உத்திர
 லுள்ள உத்திரம் என்பது.

- (9) न — உ-ம். ऋणम्,¹ स्रैणम्²
 (10) म — உ-ம். क्षामः,³ द्रुमः⁴
 (11) य — உ-ம். चैयम्,⁵ उदीच्यम्,⁶ सभ्यः⁷
 (12) र — உ-ம். नम्रः,⁸ मधुरः⁹
 (13) ल — உ-ம். कुलः¹⁰, वत्सलः¹¹

1. ऋणमाधमर्ष्यै (ibid 8, 2, 60)
2. तस्यापत्यम् (ibid 4, 1, 92)
3. क्षायो मः (ibid 8, 2, 53)
4. द्रुमुभ्यां मः (ibid 5, 2, 108)
5. अचो यत् (ibid 3, 1, 97)
6. बुध्रागपागुदक्षप्रतीचो यत् (ibid 4, 2, 101)
7. सभाया यः (ibid 4, 4, 145)

सभ्यः என்பதை சமா என்ற சொல்லோடு ய என்ற தத்தித-
 ப்ரத்யயம் சேர்க்கப்பட்டு வந்ததாகப் பாணினியாசிரியர்
 கூறுகின்றனர். सद् என்ற நிபாதத்தைக் கவனித்தால்,
 सद् என்ற தாதுவிற்கு உடனிருந்தல் என்ற பொருளும்
 இருந்திருக்கவேண்டும் எனத் தெரிகின்றது. ஆன்றியும்
 द् பல்விடவ்வினும் அதற்கு மூலபூதமான च, य, इ, म
 இவற்றிற்குத் திரும்பிச் செல்லுகின்றது என மொழிதூல்
 கவிந் கூறியிருந்தலின், सभ्य என்றவிடத்தில் य என்ற
 க்ருத்ப்ரத்யயமே सद् என்ற தாதுவுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்
 கலாம். அவ்வாறாயின் முன்னர் க்ருத்ப்ரத்யயமாயிருந்து
 பின்னர்த் தத்தித்ப்ரத்யயம் எனக் கருதப்பட்டது என்ப
 தற்கு இஃதும் ஓர் உதாரணம் ஆகும்.

8. नमिकर्म्यस्म्यनसकमहिंसदीपो रः (ibid 3, 2, 167)
9. अयसुपिनुष्मयो रः (ibid 5, 2, 107)
10. अनुपसर्गान् पुञ्जिवह्नयोद्वायाः (ibid 8, 2, 55)
11. वत्साम्यां कमचले (ibid 5, 2, 98)

(14) व—உ-ம். पक्:¹, केशव:²

(15—18) तुम्, त्वा, तवे, तो: இவற்றை க்ருத்ப்ரத்யயமாகவே கொண்டனர் பாணினியாசிரியர். இவற்றுள் தான்கும் வேதத்திலும், முன்னிண்டுமே இஃதொனமொழியிலும் வழுக்கப்படுகின்றன. இவற்றின் ரூபங்களையும், हन्त्वास:³ என்பதையும் ग्रहीतुकामः, ग्रहीतुमना: என்ற விடங்களில் மகாத்மின் லோபத்தையும் பார்த்து, முதன்முதலில் तु ப்ரத்யயமாகவும் अम्, आ, ए, औस् இவை வேற்றுமை யுருபாகவும் இருத்திருத்தல் வேண்டும் என்பர். பிற்காலத்தில் तुम्, त्वा முதலியன ஒரே ப்ரத்யயங்களாகக் கருதப்பட்டன.

1. पक्वो वः (ibid 8, 2, 52)

2. केशवोऽन्यतरत्वाद् (ibid 5, 2, 109)

विषवा என்ற சொல் கரீரீ காரீ விஷவமவகர (ஈ.வே. 4, 18, 12)

என்றவிடத்து உவது. ववः என்ற சொல் குத்திவதத்தில் உழுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதற்கு உடமொழி யிலக்கணவாசிரியர்கள் विण्: ववः यवः च என விக்ரஹம் கூறுகின்றனர். ஆங்கிலத்தில் அதற்கு widow என்பது. அதற்குப் பல்லிதகம் widower என்பது. இவற்றையும் மற்ற மொழிகளிலுள்ள அதன் இனக் சொற்களையும் ஆராய்த்து அதற்கொல் लघु என்ற சொல் கொடு व என்ற க்ருத்ப்ரத்யயம் கொ, பின்னர் च சேர்க்கு வந்தது என மொழிதல்வல்லோர் கூறுவர். असु என்ற சொல்லை असु+ர எனப் பிரிக்காது, अ+सु எனப் பிரித்ததால் सु என்ற சொல் வந்தவாறு विषवा என்ற சொல்லை विष्+अ+व+आ எனப் பிரிக்காது वि+अव+आ எனப் பிரித்ததால் மொழியில் वव என்ற சொல் வந்ததாகக் கூறுகின்றனர்.

विषवा இ. ஈ. uidheu

3. रिषो हन्त्वाः (ஈ. வே. 3, 30, 15)

பாவார்த்தத்தில்¹ வரும் त्वम् என்பதும் तु ஓடு अम् சேர்ந்து வந்திருக்கலாம் என்பர். ता உம் तु ஓடு आ சேர்ந்து வர, உகரங்கெட ता என ஆயிற்று என்னலாம்.

से, असे, अद्यै — இந்த ப்ரத்யயங்கள் க்ருத்ப்ரத்யயங்களாய் வேதத்தில் வழங்கப்பட்டு இதிலாஸமொழியில் இறந்தன.

உ-ம். चक्षे, अवसे,² गमयै³

இவையும் நான்காம்வேற்றுமையுருபேற்ற பெயர்களாய் வழங்கிப் பின்னர் துமுன்⁴ அர்த்தத்தில் வந்த வினையெச்சங்களாகக் கருதப்பட்டன என்பர்.

சில ப்ரத்யயங்கள் க்ருத்தாகவே வழங்கப்பட்டன. அவற்றுள் சில இங்கே கூறப்படும் :

अनः — உ-ம். नन्दनः⁵

अनीय — உ-ம். चयनीयः⁶

இதே பொருளில் तव्य என்ற ப்ரத்யயமும் வழங்கப் படுகின்றது. ஆனால் அது மிகுதியாய் இதிலாஸமொழியில் தான் காணப்படுகின்றது.

आक — உ-ம். वराकः⁷

1. तस्य भावस्त्वतलौ (पा. अ. 5, 1, 119)

2. हयामि मित्रावरुणाविद्वांसै (ऋ. वे. 1, 35, 1)

3. ता वा वास्तन्युदमसि गमयै (ibid 1, 160, 6)

4. तुमुन्

5. नन्दिप्रदिप्यादिभ्यो ल्युणिन्यचः (पा. अ. 3, 1, 134)

6. तव्यतव्यान्यायः (ibid 3, 1, 96)

7. तल्यभिङ्कुङ्लुण्ड्लुङः पाकन. (ibid 3, 2, 155)

அலு — உ-ம். ட்யாலு: ¹ ஆ என்பதைக் க்ருத்தாவையும்
லு என்பதைத் தத்திதமாவையும் கொள்ளல் தரும்.

இணு — உ-ம். அலஹிணு: ²

இந்த ப்ரத்யயம் ஸு ³ ப்ரத்யயமே திகாஸ்வரபத்தியோநி
கடி வந்தது எனக் கொள்ளல் தரும்.

ஓ — உ-ம். மிஸு: ⁴

வசு — உ-ம். விவசு: ⁵

சில ப்ரத்யயங்கள் தத்திதமாவே வழுக்கப்படுகின்றன.

இக — உ-ம். நாவிக: ⁶

இன — உ-ம். சாயுநீன: ⁷

கானீன: என்பது கந்யா என்பதற்கு அநு ப்ரத்யயத்தைக்
கேர்த்த வந்ததாவையும் அப்போது கந்யா என்பதற்கு கனீன
என்ற சூதேசம் வந்ததாவையும் பாஷிஷியாசிரிபர் கூறவர்.

(ஜ். கந்யாயா: கனீன வ (பா. அ. 4, 1, 116)

சுருல் வேதத்தின் கனா என்ற கொல் பெண் என்ற பொருளில்
வழுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(ஜ். கநாயா டுஹிது: (க். வே. 10, 61, 5)

கனா என்பதற்கு இன என்ற ப்ரத்யயத்தைக் கேர்த்தால் கானீன
என்ற ரூபம் எளிதாய் வித்திக்கும் என்பர். வேதத்தின்

1 ஸுஹிதீர்வநிதீநாநஸ்யாஸ்ய அலு (ibid 3, 2, 155)

2 அலஹு ..... இணு (ibid 3, 2, 139)

3 ஸநிஸ்ய ஸு: (ibid 3, 2, 139)

4 ஸநநிஸு வ: (ibid 3, 2, 168)

5 வி: ஸுவு: (ibid 7, 1, 36)

6 கீனஸு: (ibid 4, 4, 7)

7 ஸ கலு: (ibid 4, 4, 98)

வழங்கப்பட்ட கனிநா என்ற சொல்லும்,¹ கநா என்ற சொல்
லும் இதிறாஸமொழியில் இறந்துவிட்டமையால், பாணினி
யாசிரியர் அவ்வாறு கூறினர் என்க.

ईय — உ-ம். आयुधीयः²

ल, तन — உ-ம். नूतनम्, नूतनम्³

भ — உ-ம். वृषभः⁴

श — உ-ம். बहुशः⁵

तर — உ-ம். लघुतरः⁶

तम — உ-ம். लघुतमः⁷

ताति — உ-ம். शिवताति⁸

இது ता, ति இவ்விரண்டு ப்ரத்யயங்களும் சேர்ந்து
உண்டாயின என்பர். இந்த ப்ரத்யயம் இதிறாஸமொழியில்
இறந்துவிட்டது.

मत् — உ-ம். गोमान्⁹

वत् — உ-ம். रसवान्¹⁰

1. भगः कनीनाम् (ऋ. वे. 1, 66, 4 ; 1, 163, 8 ; 2, 15, 7)

कनीनको विचारहन् (ibid 10, 40, 9)

2. आयुधाच्छ च (पा. अ. 4, 4, 14)

3. नवस्य नू आदेशः नप्तनप्खाच्च प्रत्यया वक्तव्याः

(वार्तिकं under पा. अ. 5, 4, 25)

4. இந்த ப்ரத்யயம் Balto-Slavonic பாஷைகளில் மிகுதியாய்
வழங்கப்படுகின்றது என்பர்.

5. बहुल्यार्थाच्छस्कारकादन्यतरस्याम् (पा. अ. 5, 4, 42)

6. द्विवचनविभज्योपपदे तरवीयसुनौ (ibid 5, 3, 57)

7. अतिशयने तमविष्टनौ (ibid 5, 3, 55)

8. शिवशमरिष्टस्य करे (ibid 4, 4, 143)

9. तदस्यास्त्वस्मिन्निति मनुप् (ibid 5, 29, 4)

10. रसादिभ्यश्च (ibid 5, 2, 95) and मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवदिभ्यः
(ibid 8, 2, 9)

அந் — உ-ம். மஹா¹

மந் — உ-ம். வர்மந்

வந் — உ-ம். மயவா

விந் — உ-ம். யசஸ்விந்²

நகராந்தசப்தங்களுக்கும் அகராந்தசப்தங்களுக்கும் சில வேற்றுமைகளில் ரூபம் ஒத்திருப்பதைக்கொண்டு சில ப்ராதிபதிகங்கள் நகராந்தரூபம் அகராந்தரூபம் இரண்டையுங் கொண்டன.

உ-ம். வாகந் — வாக

தர்மந் — தர்ம

வேற்றுமைப்பொருளில் சில ப்ரத்யயங்கள் வருகின்றன. ஐந்தாம்வேற்றுமைப்பொருளில் த: உம், ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளில் வ உம், ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளாகிய காலப் பொருளில் தா, ஹி, தானிம் முதலியனவும் வரும்.

உ-ம். தத: , தவ, ததா, தஹி. ததானிம்

ப்ராகிருதமொழிநிலையிலும், வடமாகாணமொழிநிலையிலும் வடமொழிச்சொற்கள் பலவகையாக உருவம் மாறுபட்டமை யாலும், ப்ராகிருதமொழிகளும் வடமாகாணமொழிகளும் பலவகையில் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டிருத்தலானும் அவற்றைப்பற்றி இலக்கணம் எழுதியவர் பெரும்பாலும் வட மொழியிலக்கணங்களின் ரீதியில் எழுதியிருப்பதாலும், அவ் விண்ணு நிலையிலும் உள்ள ப்ரத்யயங்களைக் கூறுதற்கு இலக்கியங் களிற் காணப்படும் சொற்களையெல்லாங் தொகுத்த அவற்றை ஆராய்தல் இன்றியமையாததாலும், அவை இங்கு விரிவாய்க் கூறப்படவில்லை. வடமொழியில் பெயரெச்சம் வினைபெச்சம் இவற்றின் வந்த சில ப்ரத்யயங்களே ப்ராகிருதங்களில் வழங்கப் பட்டன. அவை அந், மாண, கா, தும, தவ எனப்படும். அவை முற்பே ந, மாண, ஁ண, உம், அவ என ப்ராகிருதங்களில் யாழ்புள்ளன.

1. वृणासि नृण न जनासु वृन्: (अ. वे. 2. 12. 1)

2. अस्माकमिवावती विनि: (पा. अ. 5. 2. 121)

பெயர்ச்சொல்

பெயர்ச்சொல்லின் அம்சங்கள் முன்னரே கூறப்பட்டன. அவை தாது, க்ருத்ப்ரத்யயம், சிலவிடத்து தத்திதப்ரத்யயம், வேற்றுமையுருபு என்பன. தாது, க்ருத்ப்ரத்யயம் எனப் பிரிக்கப்படாத இடத்தை அவ்யுத்பன்னப்ராதிபதிகம் என்பர். சில அவ்வாறு உண்டு என்பதே கார்க்யர், நிருக்தகாரர்கள் இவர்களது கொள்கை. இவற்றால் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம், வ்யக்தி, லிங்கம், வசனம், கர்மகரணத்திவேற்றுமைப்பொருள் என ஐந்து பொருள்கள் உணர்த்தப்படுகின்றன. இவ்வைந்தும் ப்ராதிபதிகத்தாலே உணர்த்தப்பட, **அ**, **இ** முதலியன ஸ்திரீலிங்கத் திற்கும், **சுபு** வசனம், வேற்றுமைப்பொருள் இவற்றிற்கும் த்யோதகம் ஆகும் என்பர் மஹாபாஷ்யகாரர் ;¹ முதல் நான்கும் ப்ராதிபதிகார்த்தம் என்றும், வேற்றுமைப்பொருள் வேற்றுமையுருபின் பொருள் என்றும் கூறுவர் கையடர்.² **அ**: போன்ற இடங்களில் முதல் மூன்றும் ப்ராதிபதிகார்த்தம் என்றும் ஏனைய இரண்டும் வேற்றுமையுருபின் பொருள் என்றும், **ரமாம்** போன்ற இடங்களில் முதலிரண்டும் **ரம** என்பதன் பொருள் என்றும், ஸ்திரீலிங்கம் **அ** இன் பொருள் என்றும், ஏனைய இரண்டும் வேற்றுமையுருபின் பொருள் என்றும் கூறுவர் சிலர்.³ **இ** போன்ற இடத்தில் இருமை ப்ராதிபதிகத்

1. **स्वार्थद्रव्यलिङ्गसङ्ख्याकर्मादिलक्षणः पञ्चकः प्रातिपदिकार्थः इति दर्शनम्**
(கைய்டே. under 1, 4, 21)
स्वार्थशब्देनप्रवृत्तिनिमित्तं द्रव्यशब्देन विशेष्यम् (उद्योते.)
एकत्वादयो विभक्त्यर्थाः : कर्मादयः विभक्त्यर्थाः
(महाभाष्य under 2-3, 1)
2. **सङ्ख्यारहितं चतुष्कं प्रातिपदिकार्थः (उद्योते in महाभाष्ये under 2, 3, 1),**
(तत्त्ववोधिनी under 2-3-16)
3. **यदा त्रिकः प्रातिपदिकार्थः स्वार्थद्रव्यलिङ्गलक्षणः**
(கைய்டே. under 3, 1, 92)
लिङ्गं दावादिवाच्यमिति पक्षे आदितो द्विकमेवेत्यन्ये
(तत्त्ववोधिनी under 2, 3, 46)

தாவே குறிக்கப்படி இம் பரத்யயயில்லாத பாகிஸ்தானிய வழக்கம் கூடாது என்ற நியமத்தால் சூய் பின்னர் லந்தா என்க. விசேஷணத்தொக்துறிக்குஞ் கொடுக்கெனல்லாம் விசேஷப்பத்தொக்துறிக்குஞ் கொடுக்கென விக்கலகனக்கொக்து கொள்ளும்.¹

ஊன்று ஒன்று கோக்கத்தக்கது. ஐந்த பொருள்கள் பெரும்பாலும் மூன்று அம்சங்களால் குறிக்கப்படுகின்றன— தாவால் பரவிருத்திரிமித்தமும், கருத்தப் பம்பத்தால் நிவம்பம், லிங்கம் டிவவ டிரண்டும், வேந்தமையுருபால் வசனம், கர்மாதி வேந்தமையப்பொருள்கள் டிவவ டிரண்டும். டிதற்குக் காரணம் யாத எனின், முதன்முதலில் பெயர்ச்சொல்லை அம்சங்களாகப் பிரித்த டிவக்கணவாகிரிபர்கள் பொருளில் ஐந்து அம்சங்களைக் காணியும் சொல்லை ஐந்து அம்சமாகப் பிரிக்க டிவவதில்லை என்பதே ஆகும். கர்மம், காரணம் முதலிய வேந்தமையப் பொருள்கள் தனிமையாகவோ, வேறொன்றுடன் சேர்ந்தோ, பவந்தாடன் சேர்ந்தோ நின்றல் டிவந்தியமையாதது என கிடைத்த வசனம், காரணப்பொருள் டிவந்திரண்டையும் ஒன்றின் பொருளாகக் கூறிவிருக்கலாம். தாவம்பம், அறிப்பப்பதன் அநன் பாலும் அறிப்பப்படுமாகலின், அவந்திரண்டையும் ஒன்றின் பொருளாகக் கூறிவிருக்கலாம். அநனும் முதன்முதலில் லிங்கத் தைக் குறிக்கத் தனிப்ப ஒழு அம்சம் டிவ்வாயல் டிருப்பினுக் கூடும். ஆகலின் அதன் சரிதையை அறிதல் அவசியமாகும்.

1. न केवलं प्रकृतिः प्रत्येकदा न न केवलः प्रत्ययः
(सामान्ये under 2-3-1)
निरुपमन्मयैः पदार्थैः प्रकृतिः प्रत्यय इति । प्रत्येक निरुपमन्मयः
केवलस्य प्रयोगे न भवितुम् । (सामान्ये under 1. 2, 45)
2. गुणधर्मकं सत्त्वमयप्रकृतिं निरुपमन्मयं भवति
(सामान्ये under 1. 2, 52)
इह सत्त्वमयः सत्त्वमयः प्रकृतिः निरुपमन्मयः इति न केवलं
न केवलं

லிங்கத்தின் சரிதை : சிங்கம், புல்லிங்கம் ¹, ஸ்திரீலிங்கம் ², நபும்ஸகலிங்கம் ³ என மூவகைப்படும். ⁴ சிலவிடத்தில் சொல்லின் சிங்கம் பொருளின் சிங்கத்தோடு ஒன்றுபட்டும் சிலவிடத்தில் வேறுபட்டும் உள்ளது. ⁵ पिता, माता என்ற இடங்களில் ஒன்று பட்டும், दाराः, कलत्रम् என்றவிடத்தில் வேறுபட்டும் சிங்கங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்றுபட்டிருக்கும் சிங்கத்தை இயற்கை-லிங்கம் ⁶ என்றும், மாறுபட்டிருக்கும் சிங்கத்தை இலக்கண-லிங்கம் ⁷ என்றுங் கூறுவர்.

1. पुल्लिङ्गम् Masculine Gender.
2. स्त्रीलिङ्गम् Feminine Gender.
3. नपुंसकलिङ्गम् Neuter Gender.
4. पुल्लिङ्गम्, स्त्रीलिङ्गम् இவையும் தமிழில் உள்ள ஆண்பால், பெண்பால் இவையும் ஒன்று ஆகாவோ எனின், ஆண்பால் ஆணொரு மையையும், பெண்பால் பெண்ணொருமையையும் குறிக்கின்றனவாகலானும், புல்லிங்கம் ஸ்திரீலிங்கம் என்பன பொருள்பற்றியே இல்லாது சொல்பற்றியும் இருக்கின்றனவாயானும், அவை ஒன்று ஆகா என்க.
5. शब्दो या स्त्री तद्वक्ष्यश्वेदेव विशेष इति आहोस्विदर्थो या स्त्री तद्वक्ष्य-
श्वेदेव विशेष इति (महाभाष्ये under 1, 2, 68)
लोकत एते शब्दाः प्रसिद्धाः स्त्री पुमान्नपुंसकमिति...खद्वावृक्षयोश्च लिङ्गं
न सिध्यति...तस्मान्न वैयाकरणैः शक्यं लौकिकं लिङ्गमास्थातुम् ।
अवश्यञ्च कश्चित् स्वकृतान्त आस्थेयः । कोऽसौ स्वकृतान्तः ?
संस्त्यानप्रसवौ लिङ्गमास्थेयौ...कस्य पुनः संस्त्यानं स्त्री, प्रवृत्तिर्वा
पुमान् ? गुणानाम् । केपाम् ? शब्दस्पर्शरूपरसगन्धानाम् । ...
संस्त्यानविवक्षायां स्त्री, प्रसवविवक्षायां पुमान्, उभयोरविवक्षायां
नपुंसकम् । (महाभाष्ये under 4, 1, 3)
6. இயற்கைலிங்கம் = लौकिकलिङ्गम् = Natural gender.
7. இலக்கணலிங்கம் = वैयाकरणलिङ्गम् = Grammatical gender.
गुणानां सत्त्वजस्तमःपरिणामरूपाणां शब्दादीनां वृद्धिहासमध्यस्था अवस्थाः
शब्दङ्गोचरा लिङ्गत्वेन परिगृह्यन्ते । आत्मनस्त्वपरिणामिरूपत्वादप्रवृत्ति-
धर्मत्वेऽप्यनुयायित्वालिङ्गयोगः (कैयट under 2, 1, 35)

இண்டோயூரோபியன்மொழிகள் தாய்மொழியை விட்டுப் பிரிவதற்கு முன்னரே இலக்கணலிங்கத்தை உடைத்தாயிருந்தன. உயிரில்பொருள்களிலும் ஆண் பெண் என்ற விபாகத்தைக்கொண்டு சொற்களை வழங்கியவர் மிக்க ஆராய்ச்சியாளராய் இருத்தல் வேண்டும் என மொழிநூல்வல்லோருள் முன்கூறினர். அக்கொள்கைக்கு மஹாபாஷ்யமும் இடம் தருகின்றது. ஆனால் இலக்கணலிங்கத்திற்கும் இயற்கைலிங்கத்திற்கும் ஒரு ஸம்பந்தமும் இல்லை என்பர் ப்ரூட்மன். அதற்கு அவர் கூறும் காரணங்கள் ஆவன :—

(1) ஒரே லிங்கம் எனக் கொள்ளப்பட்ட சொற்களுள் சில ஆண்மக்களையும் சில பெண்மக்களையும் குறிக்கின்றன.

உ-ம். देवाः, दाराः

(2) மனைவி பெண்ணாயிருப்பினும், அவளைக் குறிக்கப் புல்லிங்கக்கொல், ஸ்திரீலிங்கக்கொல், அபுர்ஸகலிங்கக்கொல் கிம்மூன்றுங் காணப்படுகின்றன.

உ-ம். दाराः, भार्या, कलत्रम्

(3) மொழிகளின் சரிதையில் ஒரு லிங்கக்கொல் மற்றொரு லிங்கக்கொல்லாக மாறிவிடுகின்றது.¹

உ-ம். गौ: என்ற சொல் தொடக்கத்தில் புல்லிங்கமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது अयं गौ: ² என்ற சூத்ரத்தப்பிரயோகத்தால் அறியப்படும். இப்போது ஸ்திரீலிங்கத்திலே பெரும்பாலும் வழங்கப்படுகின்றது.³

1. தாய்மொழியில் e ன்று குறியிட trouble, misre. words என்ற சொற்கள் முக்காலத்திலே பல்லிங்கமாகத் தப்பின ஸ்திரீலிங்கமாகக் கொள்ளப்பட்டன. அதற்குக் காரணம் தப்பினது e ன்று குறியிட சொற்களுள் பல ஸ்திரீலிங்கமாகப் இருத்தலே என்பவராம்.

2. अयं गौ: इति शब्दः (अ. वे. 10, 189, 1)

3. गौः नाम नरः (सुश्रुतसि 10, 01)

(4) மெய்யீற்றுப்பிரதிபதிகங்களில் விங்கம் பொருளாலே முன்னர் அறியப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.¹ ஆகலின் இண்டோயூரோபியன்மொழியின் ஆதிகாலத்தில் விங்கத்தைக் குறிக்கச் சொல்லில் ஒன்றும் இல்லாமல், பொருளின் விங்கத்தைக்கொண்டோ அடைமொழிகளாலோ சொல்லின் விங்கத்தை அறிந்திருக்கவேண்டும் என்பர்.

அவ்வாறாயின் இலக்கணவிங்கம் எவ்வாறு வந்தது என ஆராயவேண்டும் :

உயிரில் பொருள்களைக் குறிக்குஞ் சொற்களில் புல்லிங்கமும் ஸதிரீலிங்கமும் எவ்வாறு வந்தன என்பதைத் தீர்மானமாய் இன்றுந் கூற இயலவில்லை. அதனைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி வார்த்திககாரரது காலத்தே வந்துவிட்டது என்பது खद्वावृद्धा न लिख्यतः (वाचिकम् under 4, 1, 3) என்ற வார்த்திகத்தால் அறியப்படுகின்றது.

இலக்கணவிங்கத்தின் உற்பத்தி: காலக்கிரமத்தில் சில ப்ரத்யயங்கள் தாம் சேர்ந்த பகுதிகளுக்கு உரித்தான பொருளைக் கொள்ளுகின்றன. இவற்றைச் சேர்ந்தது ஸ்திரீலிங்கப்ரத்யயமான आ என்பது. வைதிகச்சொல்லாகிய गन्ता² என்பதன் இறுதியில் आ உள்ளது. இச்சொல்லில் பகுதிப்பொருளே பெண்ணைக் குறிக்கின்றது. பின்னர் आ என்பதே பெண்ணைக் குறித்தது என எண்ணி, அதனை गन्ता என்பதிலிருந்து பிரித்து, அது பெண்ணைக் குறிக்கும் விசுதி என நினைத்துப் பின்னர் அதனை अ-காராந்தச்சொற்களுக்குச் சேர்க்க, அவை பெண்ணைக் குறித்தன என இலக்கணவாசிரியர் கொண்டனர். இவ்வாறே खी³ போன்ற சொற்களிலிருந்து ई⁴ யைப் பிரித்து

1. இ. யு. मुल्लेर, muller.

2. இதைப்போன்றனவே வடமொழியிலுள்ள रमा, मा என்ற சொற்கள்.

3. खद्वा:; गीर्वा இவை ஒருவாறு இதனைப்போன்றதே என்னலாம்.

4. பல மொழிகளிலும் அல்பம் என்ற பொருளில் வரும்ப்ரத்யயங்களுக்குள் i என்ற உயிர் இருக்கின்றது என்பர் டியஸ்பர்ஸன்.

அதையும் பெண்ணைக்குறிக்கும் ப்ரத்பயம் என நினைத்து
அகாராந்தச்சொற்களுக்குச் சேர்க்க, அவையும் பெண்ணைக்
குறித்தன என இலக்கணவாசிரியர் கொண்டனர்.

உ-ம். अश्वः   अश्वा¹   जनकः   जानकी
रामः   रामा   पर्वतः   पार्वती

இவ்வாதே பல அகாராந்தச்சொற்கள் தத்தம் பகுதிகளால்
ஆணைக் குறிக்க, அவற்றிலிருந்து அ-ஐப் பிரித்த, அஃது
ஆணைக் குறிக்கும் ப்ரத்பயம் எனக் கருதி, பின்னர் பகுதிகளுக்கு
அந்நைச் சேர்த்தனர். பின்னர் அகாராந்தச்சொற்களெல்லாவற்
றையும் புல்விக்கச்சொற்கள் எனக் கருதினர். கிரேக், லத்தீன்
கிம்மொழிகளில் ஸ்திரீவிக்கமாகக் கருதப்படும் அகாராந்தச்
சொற்கள்துன்றும் உள்ளன. பின்னர் நீ, து இவற்றை இறுதியிற்
கொண்ட சொற்களும், ஏகாச்சான தொழிற்பெயர்களும், நி
புருசபவற்றில் முடியும் பெயர்களும் ஸ்திரீவிக்கச்சொற்கள்
என்றும், ந, அந் இவற்றில் முடிவன புல்விக்கச்சொற்கள்
எனவுக் கருதப்பட்டன.

இவ்வாறு கூறியவர் ப்ருத்தன். ஆனால் மாகேரீ¹ இக்
கோளையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதற்கு அவர் கூறும்
காரணங்கள் இரண்டு:— (1) என், து போன்ற சொற்கள்
ஒவ்வொரு மொழியிலும் மிகுதியாய் இல்லை என்பது ஒன்று.
(2) ஸர்வகாமசப்தங்களில் புல்விக்கம் ஸ்திரீவிக்கம் என்பவாறு
வந்தன என்பது கூறப்படவில்லை என்பது மற்றொன்று.
இலக்கணவிக்கங்களின் உற்பத்தி பெயர்களிலிருந்து வந்ததென்
பெயராத என்றும், ஸர்வகாமசப்தங்களிலிருந்து வந்தபேரென்றும்
என்றும் அவர் கூறுவர். அவர் கூறக் காரணங்களும் சிறந்தன
வாதத் தோன்றவில்லை என்பர் மொழிநூல்களிலோர்.

1. P. A. Eknores — Eknores

2. Jacob.

ஆகலின் எல்லோரும் மனமொத்து ஏற்றுக்கொள்ளும்படி இலக்கணலிங்கத்தின் வரலாற்றினை இதுவரை ஒருவரும் கூறவில்லை.

ஆனால் ஈண்டு சில விஷயங்கள் கவனித்தற்கு உரியன. வடமொழியில் பகுதியாலே ஆண் பெண் இவற்றைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் இன்றும் வழங்கப்படுகின்றன. அவை पिता, भ्राता, भर्ता नप्ता என்ற புல்லிங்கச்சொற்களும் माता, स्वसा, ननान्दा என்ற ஸ்திரீலிங்கச்சொற்களும் ஆகும். அவ்வாறே रमा, वधूः, लक्ष्मीः, धेनुः முதலிய சொற்களும் கொள்ளல் தகும். இவை முறையே रम्, वह्, लक्ष्, धे முதலிய தாதுக்களுக்கு आ, ऊ, मी, नु என்ற க்ருத்ப்ரத்யயங்கள் சேர்ந்து வந்தன எனக் கொள்ளல் தகும். அன்றியும் ஸ்திரீலிங்கப்ரத்யயங்களுள் ति போன்றன க்ருத்ப்ரத்யயமாயும், आ, ई போன்றன க்ருத், தத்திதன் இரண்டாயும் இருக்கின்றன. ति ஸ்திரீயைக் குறிக்கும் என்பர் பாணினியாசிரியர்.¹ विश्वपा போன்ற ஆகாராந்தச்சொற்கள் இன்றும் புல்லிங்கமாக வழங்கப்படுகின்றன ருக்வேதத்தில் புல்லிங்கமாக வழங்கப்பட்ட ஆகாராந்தச்சொற்களாகிய सामगाः², गोपाः³ என்பன தற்போது அகாராந்தமாய் सामगः, गोपः என வழங்கப்படுகின்றன.⁴

1. त्रियां निन् (पा. अ. 3, 3, 94)

2. तमेव ऋषिं तमु ब्रह्माणमाहुर्ब्रजन्तं सामगासुक्थशासम्

(ऋ. वे. 10, 10, 76)

3. राजन्तमव्वराणां गोपाम् (ibid 1, 1, 8)

गां पान्ति என்ற பொருளில் வந்த गोपा: என்ற சொல்லிற்கும் गुप् தாதுவிலிருந்து வந்த गोपा: என்ற சொல்லிற்கும் மயக்கம் தோன்றி गोपः என்ற சொல் வந்திருத்தல் கூடும்.

4. जगुश्च ते यथाशास्त्रं तत्र सामानि सामगाः (रामा. अ. 76, 18)

போன்ற விடத்திலுள்ள सामगा: என்ற பன்மைச்சொல்லே सामग என்பதன் பன்மை என மயங்கி, सामगः என்ற சொல்லை வழங்கத் தொடங்கினர்.

ग्रामणीः¹, सेनानीः முதலிய ஈகாராந்தச்சொற்கள் இன்றும் புல்லிங்கமாக வழங்கப்படுகின்றன.

புல்லிங்கமும் ஸ்திரீலிங்கமும் நிலைத்தபிறகு நபும்ஸகலிங்கம் வந்திருத்தல் கடும். அதற்குக் காரணம் மூன்றாம் வேற்றுமையிலிருந்து ஏழாம் வேற்றுமை முடிய அதன் ரூபங்கள் புல்லிங்க ரூபங்களை ஒத்திருத்தலே ஆகும். நபும்ஸகலிங்கத்திலுள்ள சொற்கள் பெரும்பாலும் அசேதநப்பொருளையும், நிலை முதலிய வற்றையும் குறித்தலால், அவற்றின் இரண்டாம்வேற்றுமை யொருமைரூபமே முதலில் வந்திருக்கலாம். அவற்றில் அகாராந்தத்தைத் தவிர்த்து ஏனைய ப்ராதிபதிகங்களே வேற்றுமையுருபின்று வழங்கப்பட்டுள்ளன. அகாராந்தத்தில் புல்லிங்கத்தின் ரூபமே காணப்படுகின்றது. பிறகு அவற்றிற்கும் முதல் வேற்றுமை வேண்டும். எனக் கருதப்பட்டு இரண்டாம் வேற்றுமைரூபமே ஆங்குக் கொள்ளப்பட்டது என்னலாம்.

இரண்டாம்வேற்றுமைப்பன்மையில் அ, ஓ, உ இவற்றை
 1. நிற்கொண்ட ப்ராதிபதிகங்கள் அ, ஓ, உ இவற்றில் முடிகிண்
 2. நன. அகாராந்தத்தில் முதல் வேற்றுமையில் ஈயும்ஸகலிங்கப்
 பன்மைரூபம் வேதத்தில் ஆகாராந்தஸ்திரீலிங்கத்தின் ஒருமை
 ரூபத்தை ஒத்திருத்தலின், 2. அது ஒரு கூட்டத்தைக் காட்டும்
 ஸ்திரீலிங்கயொருமை ஆக இருக்கலாம் எனக் கூறுவர் மொழி
 சுவல்ஸோர். இதை ஒட்டியே அவை கிரேக் வைதிகமொழி
 உய்வியன்முறும் சிலவிடத்தில் ஒருமைவினைமைக் கொள்ளும்.
 3. ஈயும்ஸகலிங்கத்தில் முதல் வேற்றுமைப்பன்மையில்
 4. அ குறைத்து 5. ஆனபிறகு, அந்த 6. வைதிகமொழியில் ஓ

1. दक्षिणायनप्रामादप्रमेति (क्र. वे. 10, 107, 5)
2. भयान्ते विषा सुयना (ibid 1, 85, 8)
3. एकमे धयते धना (ibid 1, 81, 3)

ஆயிற்று. **ज्ञानानि, शुचीनि** முதலியன நகாராந்தப்ராதிபதிகங்களின் முதல்வேற்றுமைப்பன்மைரூபத்தின் அதிதேசத்தால் வந்தன என்பர்.

இதிஹாஸமொழியில் நண்பன் என்ற பொருளில் வரும் **मित्रम्** என்பது வைதிகமொழியில் புல்லிங்கமாய் உள்ளது.¹

வசனம் :² இண்டோயூரோபியன்மொழியில் வசனம் ஒருமை, இருமை, பன்மை என மூன்று வகைப்படும். அவை வேற்றுமையுருபாலே குறிக்கப்படும். ஆனால் வடமாகாண மொழிகளில் பன்மையைக் குறிக்க வேறு ப்ரத்யயமும் வேற்றுமையைக் குறிக்க வேறு ப்ரத்யயமும் உள. இண்டோயூரோபியன்மொழிகளில் சிலவற்றுள் பண்டைக்காலத்தில் இருமை இருந்து தற்போது இறந்துவிட்டது. வைதிகமொழியிலும் இதிஹாஸமொழியிலும் அஃது இருக்கின்றது. பழைய இரான்மொழியிலும் பழைய கிரேக்கிலும் அஃது இருந்தது. தற்போது ப்ராகிருதம் வடமாகாணமொழிகள் இவற்றில் இல்லை. அவ்வாறே இரான், கிரேக் இம்மொழிகளில் தற்காலத்தில் இல்லை என்பர். லத்தீன் ஆர்மீனியன் இம்மொழிகளில் அறிந்தவரை இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை என்பர். ஏனைய மொழிகளிலும் அதன் வழக்கு மிகச் சிறிதே ஆகும். வைதிகமொழியிலும் ஏழு வேற்றுமைகளில் இருமைரூபங்கள் மூன்றே இருத்தலின் இருமை சிறுபான்மையே வழங்கப்பட்டது என அறியப்படுகின்றது. மொழியில் இருமை கெடுதல் அம்மொழியைப் பேசுலோரின் உயர்ந்த நாகரிகத்தைக் குறிக்கின்றது என்பர்.³ ஆகலின் அதன் சரிதம் அறிதற்கு உரியது.

இருமையின் சரிதம் : உலகத்தில் சில பொருள்கள் இயற்கையில் இரட்டையிரட்டையாய் இருக்கின்றன. அவை இரண்டும் ஒரே செயலைச் செய்கின்றன. ஆகலின் அவற்றை

1. यं कन्दगी मयती विद्येति परस्पर उभया अमित्राः (ibid 2, 12, 8)

2. वचनम् - எண்-Number.

3 Language by Vendryes p. 355

இருமையின் சித்தம்

ஒன்றாகவே மக்கள் நினைத்ததற்கு இடம் உண்டு. அவ்வாறான பொருள்கள் மக்களின் கண், கால், கை முதலியன ஆகும். நிலத்தைக் குறிக்கத் தொடக்கத்தில் வழங்கிய சொற்கள் உருவத்தில் ஒருமையாகவே இருந்திருந்தல் கூடும். அவை அகி, ஹி, வாஹு, பாவீ முதலியன.

இதற்கு ஒரு சான்று கூறலாம். தமிழ்மொழியில் கண், கால் முதலியன உருவத்தில் ஒருமையாய் இருப்பினும் பன்மையைக் கட்டும் என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார்.¹

வேதத்திலும் அவ்வாறான பொருள்கள் இரட்டையாகவே குறிக்கப்படுகின்றன.²

பின்னர்க் செயற்கையில் இரண்டு பொருள்களைக்கொண்டு ஒருவிதமைய மக்கள் செய்கின்றனர். உதாரணமாக, இரண்டு மரிகளைக்கொண்டு நிலத்தை உழுகின்றனர்; வண்டியையும் ஒட்டுகின்றனர். அப்போது 'மரட்டைக் கொண்டுவா' என மக்கள் கூறுகின்றனரோ யன்றி 'மரிகளைக் கொண்டுவா' எனக் கூறவில்லை. ஆகவே அவ்வாறான பொருள்களைக் குறிக்க விருமைய வழங்கியிருந்தல் கூடும். போரில் படைவர் திருக்கூழியினாய்க் கண்டை செய்யும்போது, ஒவ்வொரு கூழியையும் ஒன்றாய் நினைக்க, விடா இருமையின் வேதத்தில் வழக்கப் பட்டது கொக்கத்தக்கது.

यं कन्दलीं संयती विहयेत् परचर इमया अमित्राः

(க. வே. 2, 12, 8)

இவ்வாறான சொற்கள் எாவீ, அயா, அயீ முதலியன ஆகும்.

Oj. अथा नया वाजिनां पूनयन्तु (க. வே. 6, 67, 4)

¹ தொ. 35 & 61.

² அய்யா இன்னவாள் கண்டா குழாயி (க. வே. 10, 103, 1)

ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டிருந்தும் இரண்டு பொருள்
கள் ஒன்றாக இருந்து காரியங்களைச் செய்கின்றமைபான் அவ்
விரண்டையும் இருமைவிசுதியோடு வழங்கி, பின்னர் அவற்றுள்
ஒன்றை இருமைவிசுதியோடு வழங்கி இரண்டையும் குறிப்ப
தாகக் கொண்டனர். அவ்வாறுள்ள சொற்கள் *दृष्टा*¹, *नासत्या*²,
*पितरा*³, *मातरा*⁴, *द्यावा*⁵, *अहा*⁶ முதலியன ஆகும்.

இரண்டையும் ஒருங்கே கொள்ளவேண்டியவிடத்து *उभा*⁷,
उभौ, *उभे* முதலிய பதங்கள் வேதத்தில் வழங்கப்பட்டன.⁸

இரண்டினுள் ஒவ்வொன்றையும் குறிக்கவேண்டியவிடத்து
*द्वा*⁹, *द्वौ*, *द्वे* முதலிய பதங்கள் வழங்கப்பட்டன.¹⁰

ப்ராகிருதமொழியில் *द्वौ*, *उभौ* இவற்றிற்கு நேரான
சொற்களின் பின்னர் பன்மைப்பெயரே வழங்கப்பட்டன;
அவற்றையொட்டி அவற்றின் பின்னர் பன்மைவினையே
வழங்கலாயின.¹¹

1. *दृष्टा हि विध्वमानुपड् मक्षुभिः परिदीयथः* (ऋ. वे. 8, 26, 6)
2. *नासत्या कुहचित्सन्तौ* (*ibid* 1, 184, 1)
3. *पुनर्ये चक्रुः पितरा युवाना* (*ibid* 4, 33, 3)
4. *आ मातरा भरति* (*ibid* 4, 22, 4)
- 5, 6. *द्यावा च यत्र पीपयन्नहा च* (*ibid* 8, 65, 2)
7. *उभा*—Latin *ambo*, Greek *ambō*
8. *उभे द्यावापृथिवी अन्तरीयते* (*ibid* 1, 35, 9)
उभा राजाना स्वधया मर्दन्ता (*ibid* 10, 14, 8)
9. *द्वा*—Latin *duo* Greek *duo*.
10. *तिस्रो द्यावः सवितुर्द्वा उपस्था* (*ibid* 1, 35, 6)
विभिर्द्वा चरतः (*ibid* 8, 29, 9)
11. *उवे वि निवृणजलणस्त ष्वेसेण इन्धणीहोन्ति*

(वेणीसंहारे 6, 28—)

வேற்றுமைகள்

வேற்றுமைகள் : தாய்மொழியில் எட்டு வேற்றுமைகள் இருத்திருக்கவேண்டும். அவை எழுவாய் வேற்றுமை, கருவ்வேற்றுமை, ஸம்பிரதானவேற்றுமை, அபாதானவேற்றுமை, ஸம்பந்தவேற்றுமை, இடவேற்றுமை, விளிவேற்றுமை ஆகும்.¹ விளிவேற்றுமையிலுள்ள சொல் வாக்கியத்தில் வேறு சொல்லோடு சம்பந்தப்படாமையால், உண்மையாய் அது ஒரு வேற்றுமை ஆகாது. வைதிகமொழியிலும் இந்நிலாஸமொழியிலும் எட்டு வேற்றுமைகளும் உள. பாகிருதத்தில் ஸம்பிரதானவேற்றுமை பெரும்பாலும் இல்லை. அதன் பொருளில் சம்பந்தவேற்றுமையே உளது.² அவ்வாறே வடமாகாணமொழிகளிலும் உளது. பால்பிக்-ஸலாவோனிக் பாஷைகளில் அபாதானவேற்றுமை இறந்தது. கிரேக்க பாஷையில் கருவிவேற்றுமையும் அபாதானவேற்றுமையும் உண்டன.

1. எழுவாய்க்கேற்றம் (ருதல்கேற்றம்) = प्रथमा विभक्तिः =
Nominative case
  - கருவ்கேற்றம் (கூர்ஸ்டாய்க்கேற்றம்) = द्वितीया विभक्तिः =
Accusative case.
  - கருவ்கேற்றம் (கூர்ஸ்டாய்க்கேற்றம்) = तृतीया विभक्तिः =
Instrumental case.
  - ஸம்பிரதானகேற்றம் (சாந்தகேற்றம்) = चतुर्थी विभक्तिः =
Dative case.
  - அபாதானகேற்றம் (அத்கேற்றம்) = पञ्चमी विभक्तिः =
Ablative case.
  - ஸம்பந்தகேற்றம் (சுற்றுகேற்றம்) = षष्ठी विभक्तिः =
Genetive case.
  - இடகேற்றம் (எழும்புகேற்றம்) = सप्तमी विभक्तिः =
Locative case.
  - விளிவேற்றம் (எட்டாய்க்கேற்றம்) = अष्टमी विभक्तिः =
Vocative case.
2. * இவற்றை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம் (பாண்டி 2, 15-)

வேற்றுமை ஒன்றுபடுகை: ¹ சில மொழிகளில் சில வேற்றுமைகள் இறந்தன எனக் கூறப்பட்டது. அப்போது அவ்வேற்றுமைகளுக்கு உரித்தான உருபுகள் வேறு வேற்றுமையின் உருபுகளாகக் கருதப்பட்டன. உதாரணமாக கிரேக் மொழியில் தற்போது ஸம்பிரதானவேற்றுமை என்பதற்கண் பழைய ஸம்பிரதானவுருபுகள், கருவிவேற்றுமையுருபுகள், இடவேற்றுமையுருபுகள் உள்ளன; ஸம்பந்தவேற்றுமை என்பதற்கண் பழைய ஸம்பந்தவேற்றுமையுருபுகளும் பழைய அபாதானவேற்றுமையுருபுகளும் உள்ளன. அவ்வாறே லத்தீன்மொழியில் தற்போது அபாதானவொருமைவேற்றுமையின்கண் பழைய அபாதானவுருபுகள், இடவேற்றுமையுருபுகள், கருவிவேற்றுமையுருபுகள் உள்ளன. ஆகவின் கிரேக் மொழியில் தற்போது ஸம்பிரதானவேற்றுமையின் பொருளாக பழையஸம்பிரதானவேற்றுமைப்பொருள், பழைய கருவிவேற்றுமைப்பொருள், பழைய இடவேற்றுமைப்பொருள் இவையனைத்தும் கொள்ளப்படுகின்றன. இந்த ஸம்பந்தத்தை வேற்றுமையொன்றுபடுதல், *विमिश्रित्वम्* என்ற பெயரால் குறிக்கலாம். ஈண்டு ஒன்று அவசியமாய் நோக்கத்தக்கது. ஒரு வேற்றுமைக்குப் பல வேற்றுமைப்பொருள் உள்ளதாகக் கருதப்பட்டன. அவ்வவ்வேற்றுமையுருபு பண்டையகாலத்தில் எப்பொருளில் வழங்கப்பட்டதோ அவ்வாறே வழங்கப்பட்டது.

அவ்வாறு வழங்கப்படாது ஒரு உருபு வேறு உருபின் பொருளில் வழங்கப்பட்டின், அதனை வேற்றுமைப்பொருள் மயக்கம் என்னலாம்.² கிரேக்மொழியில் *σι* ஆகிய ஆறாம்

1. வேற்றுமையொன்றுபடுகை = *विमिश्रित्वम्* = Syncretism.

2. வேற்றுமைப்பொருள்மயக்கம் = *सुश्रव्यत्ययः* = Contamination; ஆங்கிலத்தில் மூன்றாம்வேற்றுமை முதல் ஏழாம்வேற்றுமை வரையில் உள்ள உருபுப்பொருள் by, with, to, from, of, in முதலிய சொற்களால் குறிக்கின்றனர். அவற்றின்கீழ் வரும் பெயரை இரண்டாம் வேற்றுமை என்றே கூறுகின்றனர். இது ஸிங்கிடிஸிம் ஆகும். 'Mend the pencil with a knife' என்று கூறுதற்குப் பிரதியாக 'Mend the pencil by a knife' என்று வழங்கினால், இது உண்டானேஷன் ஆகும்.

வேற்றுமையுருபு ஐந்தாம்வேற்றுமைப்பொருளிலும் வழங்கப் படுகின்றது. இதனை வடமொழியில் पञ्चम्यस्य ; என்னலாம்.

இவ்வீரண்டு ஸம்பவங்களும் வேற்றுமைகள் முன் இருந்த எண்ணிக்கையிலிருந்து பின்னர்த் குறைந்தால்தான் சேட்பும் என்பது வெளிப்படை. அது வைதிகமொழியிலும் இதேவாறு மொழியிலும் இல்லாமையால், ஆங்கு அவ்வீரண்டற்கும் இடனில்லை. ப்ராசுருதத்தில் ஸம்பிரதானவேற்றுமை ஸம்பந்த வேற்றுமையோடு ஒன்றுபட்டமையால் ஆங்கு विभक्त्यस्य உண்டு; ஆனால் ஸம்பிரதானவேற்றுமையுருபு இறந்தமையால் पञ्चम्यस्य த்திற்கு இடம் இல்லை.

வேற்றுமையுருபுகள்: வேற்றுமையுருபுகள், அவற்றை மேற்ற பகுதிகளின் பொருள் பின்வருஞ் சொற்களின் பகுதிப் பொருளோடு எவ்வாறு ஸம்பந்தப்படுகின்றது என்பதைக் கூறுகின்றமையாலும், அந்த ஸம்பந்தம் பல்வகைப்பட்டமையாலும் மொழிகளின் பண்டைய நிலையில் பல வேற்றுமையுருபுகள் இருந்திருக்கவேண்டும். வேற்றுமையுருபுகளின் பொருள் நிச்சயமாய் இதுதான் என நினைக்கப்படாமலும் இருந்திருக்கவேண்டும். இவ்வருமிற்கு இப்பொருள்தான் என நிச்சயித்தல் பிற்பாத்ததாக இருந்தல் வேண்டும். இதனின் தொடக்கத்தில் எவ்வொரு உறுமிற்கும் குறிப்பிட்ட பொருள் இருந்தது என்பதும், அவற்றில் மட்டக்கம் பிற்காலத்திலே வந்தது என்பதும் இல்லை. பின்னர் முதலிய பண்டைய மொழிதொல்வல்லோரின் கூற்றிற் பொருள்தான் என்பர் பிற்காலத்த வந்த மொழிதொல்வல்லோர். இதனின் அவ்வேற்றுமையுருபுகளின் உற்பத்திமயம் பற்றி அறிதல் கன்மை.

வேற்றுமையுருபுகளின் உற்பத்தி: வேற்றுமையுருபுகள் தொடக்கத்தில் சொற்களாம் இருந்த மொது தொடக்க மாய்ச் சுவை என அம் முதலியோர் கூறுவர். அம்வாறு உற்பத்தி பற்றியேனும் அதுமே என்பர் இவ்விருவரும். அதற்கு அவர் கொண்டு காண்களைக் கூறுவர். அவையாவன—1) கனம்

என்ற பிரதிபதிகத்திற்கு ஒத்த ஆங்கிலப் பிரதிபதிகமான *oxen* என்ற சொல்லைப் பன்மை எனப் ப்ரமித்து, அதனுள் *ox* என்பதுப் பிரதிபதிகம் எனவும் *en*, பன்மை விசுதி எனவுங் கொண்டுள்ளார். அன்றியும் பின்னர் உயிர் முதன்மொழியாய் வரின் வழங்கப்பட்ட *mine*, *thine* என்ற சொற்களில் உள்ள *ne*-ஐ விதேயப்பொருளைக் காட்டுவதாகப் ப்ரமித்தனர். ஆகலின் ஷேக்ஸ்பியர் என்ற மஹாகவி *mine eyes*, *thine enmity* ¹ என வழங்கிருப்பினும் இக்காலத்து அவ்வாறு வழங்குதல் தவறு எனக் கருதப்படுகின்றது. ஜர்மன்மொழியில் இக்காலத்தும் பெயர்க்குமுன்னர் *mein* வழங்கப்படுகின்றது. ²

(2) வேற்றுமைப்படுத்த சொற்களையே தொடக்கத்தில் மக்கள் வழங்கியிருப்பாராயின், ஒருவகை வேற்றுமையைக் குறிக்க ஒரே சொல்லை எல்லாப்பிரதிபதிகத்தின் பின்னர் வழங்கியிருப்பர். அவ்வாறு இல்லை. எழுவாய் வேற்றுமைப் பன்மையுருபுகள் *ஆசஸ்*, *அஸ்* என இரண்டு இருக்கின்றன; மூன்றாம் வேற்றுமையொருமையுருபுகள் *ஐன்*, *அ* என இரண்டு இருக்கின்றன. நான்காம் வேற்றுமையொருமையுருபுகள் *ஐ*, *ஈ*, *ஹீம்*, *ஐம்* *சை*, *சை*, முதலியன இருக்கின்றன.

ரைட் கூறுவதை இவ்வாறு மறுத்து யேஸ்பர்ஸன் தனது கொள்கையைக் கூறுகின்றனர். தற்போது வேற்றுமையுருபுகளாகக் கருதப்படுவன தொடக்கத்தில் வேற்றுமைப்பொருளை உணர்த்தாத சொற்களின் பகுதியாய் இருந்திருக்கவேண்டும்.

1. mine eyes my mother thine enmity thy country	} Shakespeare—Coriolanus Act V, Sc. iii, ll. 22 & 209.
2. Nominative: mein Vater Genitive: meines Vaters Dative: meinen Vater Accusative: meinen Vater	

அச்சொற்களில் அவை வேற்றுமைப்பொருளை உணர்த்துவதாக மக்களாற் கருதப்பட்டு, அவை அவற்றிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு வேறு சொற்களில் வேற்றுமைப்பொருளை உணர்த்தச் சேர்க்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். காலக்கிரமத்தில் அவை வேற்றுமை யுருபுகள் எனவும், தாம் இப்பொருளைக் குறித்தன எனவும் கொள்ளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

பின்னர் அவ்வேற்றுமையுருபுகளுக்கு நிபாதங்கள், கிருத்-
பாப்பயங்கள், இவை சேர்க்கப்பட்டு அவை முழுமையும் வேற்
றமையுருபுகளாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம். சுட்டெழுத்தும்
வேற்றுமையுருபு ஆயிருக்கலாம்.

(1) வேதத்தில் எழுவாய் வேற்றுமையிருமையிலும் கம்
வேற்றுமையிருமையிலும் இஃ என்ற உருபு உள்ளது. பிற்காலத்
தில் இஃ என்ற நிபாதம் அதனுடன் சேர்க்கப்பட, இஃ என்பது
அவ்வேற்றுமையுருபு ஆயிற்று.

(2) ஸம்பிரதானவேற்றுமைப்பொருமையுருபாகிய ஏ-க்கு
இஃ என்ற நிபாதம் சேர்க்கப்பட, ஏ இன் முற்பகுதியாகிய இ
லோபத்தை அடைய, இ இ ஆக மாற, இ என்பது அகாரந்த
சுப்தங்களில் அவ்வேற்றுமையுருபு ஆயிற்று.

(3) வடமொழியில் இடவேற்றுமைப்பன்மையாகிய
ஸு-உம், கிரேக்கில் அவ்வாறள்ள ஸு-உம், எழாம்வேற்றுமைப்
பன்மையுருபாகிய ஸ-ஓடு ஸ, இ இவை சேர்க்கப்பட்டன ஆகும்.

(4) வேற்றுமையுருபுகளோடு ஸு, இஃ சேர்க்கப்பட்டன.

1. கிருது

2. பிராசி.

3. அஃ ஸு. கிருது ஸுத்தின் ஸு
அஃ ஸு. கிருது ஸுத்தின் ஸு

அஃ ஸு. கிருது ஸுத்தின் ஸு

அஃ ஸு. கிருது ஸுத்தின் ஸு

அஃ ஸு. கிருது ஸுத்தின் ஸு (க. க. க. 11. 5)

அஃ ஸு. கிருது ஸுத்தின் ஸு

(5) சில வேற்றுமையுருபுகளின் முற்பகுதி கிருத்-ப்ரத்யயம்.²

(6) பட்ர்க்கைப்பன்மையான நெ என்பது ந உடன் ஐ சேர்ந்து ஆயிற்று என்பர் ஷ்மிட். ஐ சுட்டெழுத்தே ஆகும்.

(7) அன்றியும் எழுவாய் ஒருமைவேற்றுமையுருபான ஈ முதன்முதலில் புல்லிங்கத்தையும் ஸ்திரீலிங்கத்தையும் பிரித்துக் காட்ட வந்ததாகக் கூற இயலாது; புல்லிங்கம் ஸ்திரீலிங்கம் இவ்விரண்டு சொற்களிலும் அது காணப்பட்டது. அகாராந்த புல்லிங்கத்தில் அது காணப்பட்டமையானும், அதனின்ற வந்த ஆகாராந்தஸ்திரீலிங்கத்திற் காணப்படாமையானும், அது புல்லிங்கத்திற்கு உரியது எனக் கருதப்பட்டது.

(8) தொடக்கத்தில் கர்மவேற்றுமையின் உருபு ஈ-ஐக் கொண்டது எனக் கூறுதற்கு இல்லை. அகாராந்தசப்தங்களில் அது சேர்க்கப்பட, பின்னர் அது அவ்வேற்றுமைக்கு உரியது எனக் கொள்ளப்பட்டது.

(9) சிலவுடத்தில் வேற்றுமையுருபும் ப்ராதிபதிகத்தின் ஏகதேசம் எனக் கருதப்பட, அதன்பின்னர் வேற்றுமையுருபுகள் சேர்க்கப்பட்டன. ப்ராகிருதமொழியில் இதிலாஸ மொழியின் ஹலந்தச்சொற்களெல்லாம் அஜந்தமாகச் செய்யப்பட்ட விடங்களெல்லாவற்றிலும் இதனைக் காணலாம். அநேகமாய் மூஷ்ந்-இல் உள்ள ன் உம், டர்-இல் உள்ள ன்-உம் தொடக்கத்தில் இடவேற்றுமையுருபாக இருந்திருக்கலாம் என்பர்.

1. ஸ்யஸ் இல் உள்ள ன், டம் இல் உள்ள ன் இவ் ஒர்.ஈ.த. அதன்பின்னர் ன் க்குப் பன்மைவிருதிகள் சேர்க்கப்பட்டு ஸ்யஸ் உம், ஸ்யஸ் உம் உண்டாயிருக்கலாம்.

வேற்றுமையுருபுகளைப்பற்றி விரிவாய்க் கூறுதற்கு முன்னர் அவற்றை ஏற்கும் பிராதிபதிகங்களைப்பற்றிச் சிறிது கூறுதல் அவசியமாகும். ஏனெனில் ஏழு வேற்றுமைகளுள்ளும்ப் பிராதிபதிகத்துள்ள உயிர் ஓரிடத்தில் இருக்குமாறு மற்றோரிடத்தில் இல்லை. அஃதாவது ஆங்கு அஜீவிபரிணாமம் காணப்படுகின்றது. வைதிகமொழியிலும் இதிலுறாமொழியிலும் புல்லிங்கத்துள்ளும் ஸ்திரீலிங்கத்துள்ளும் எழுவாய்வேற்றுமை கர்மவேற்றுமை பின் ஒருமை, இருமை இவ்வைந்திலும்ப் பிராதிபதிகத்துள்ள உயிர் குணம் முதலியவற்றை ஏற்று வலுத்தும்¹, ஏனையவற்றுள் உயிர் இவற்றில் தொடங்கும் விருதிகட்கு முன்னர் மிகக் குன்றியும்², ஏனையவற்றுள் குன்றியும் இருக்கும். நபும்ஸகத்துள் எழுவாய் வேற்றுமைப்பன்மை கர்மவேற்றுமைப்பன்மை இவ்விண்டிலும் உயிர் வலுத்து நிற்கும். உயிர் மிகக்குன்றியிருக்கும்ப் பிராதிபதிகத்திற்கு மம் என்ற குறியும்³, உயிர் குன்றியிருக்கும்ப் பிராதிபதிகத்திற்கு டம் என்ற குறியும்⁴, முதலிந்து வேற்றுமையுருபுட்கும் நபும்ஸகலிங்கத்து எழுவாய் வேற்றுமை கர்மவேற்றுமை இவ்விண்டன் பன்மையுருபிற்கும் சர்வநாமஸ்யானம் என்ற குறியும்⁵ ஆசிரியர் பாணினி இட்டனர். உயிர் வலுத்தும், குன்றியும் மிகக்குன்றியும் இருப்பதோடு, மெய்யும் சிறிது மாறுபாட்டை அடையும். இக்காரணம்பற்றிப் பிராதிபதிகத்தை ஸ்ட்ராங் ஸ்டெம்⁶, மிட்டில் ஸ்டெம்⁷, வீக் ஸ்டெம்⁸ என

1. வேற்றுமையுருபுகளிலும், கர்மவேற்றுமைப்பன்மையிலும் இவ்வாறு உண்டு என்றது உயர்வர்.

2. நனி மம் (பா. அ. 1, 4, 18)

3. சர்வநாமஸ்யானம் (ibid 1, 4, 17)

4. இ நர்நாமஸ்யானம் (ibid 1, 1, 42)

சுந்நாமஸ்யானம் (ibid 1, 1, 43)

5. Strong stem.

6. Middle stem.

7. Weak stem.

பதப்பிரகரணம் — பெயரியல்

மூவகையாகப் பிரிப்பர் மொழிதூல்வல்லோர். இம்மூன்ற வகையும் பெரும்பாலும் ஐ, ஓ, ஏ, ஔ இவற்றிலும் மெய்யெழுத் திலும் முடியும் ப்ராதிபதிகங்களிற் காணலாம். ஆனால் சில விடத்து வைதிகமொழியிலேயே ஒற்றுமைப்போலியால் இவ் வேறுபாடு அழிந்துபோயிற்று¹. ஏனைய மொழிகளிலும் இவ் வாறே அது அழிந்தது என்பர்².

பெயர் வேற்றுமையுருபேற்றல்³

வைதிகமொழிநிலையும் இதிஹாஸமொழிநிலையும் : ஒருமை, இருமை, பன்மை இவற்றில் ஒவ்வொரு வேற்றுமையிலும் ப்ராதிபதிகங்கள் எவ்வாறு உருபேற்கின்றன என்பவற்றை ஈண்டு கூறப்படும்.

ஒருமை

முதல்வேற்றுமை : புல்லிங்கம் ஸ்திரீலிங்கம் இவ்விரண்ட னுள்ளும் இவ்வேற்றுமையில் ப்ராதிபதிகம் நான்கு வகையாய் உருபேற்கும் :

(1) ஆகாராந்தம், ஈகாராந்தம்⁴ இப்பிராதிபதிகங்களின் பின்னர் உருபு இல்லை.

உ-ம். ரமா, ரௌரி

ஈகாராந்தச்சொல் ஏகாச் ஆக இருந்தால் வேற்றுமையுருபு உண்டு. உ-ம். யி:

இதனை ஒட்டி அதிதேசத்தால் அனேகாச் ஆக இருக்கு மிடத்தும் உருபு வருகின்றது. உ-ம். லக்ஷ்மி:, துக்தி:, நப்தி:

1. वाचो, वाचा, वाग्भ्याम्

2. கிரேக்—*patērōn* for the older *patrōn*.

3. Noun declension.

4. கிரேக் வத்தீன் மொழிகளில் ஈகாராந்தச்சொற்களே இல்லை.

(2) அனேகாச்சாய் உள்ள நகாராந்தம் ரேபாந்தம் இப்
பிராதிபதிகங்களில் பகுதியின் உயிரை நீட்டியும், இறுதி
மேய்யைக் கெடுத்தும் கெடுக்காதும் வழங்குவர்.

உ-ம். இ.யூ. *kuōn* ஷா கிரேக் *xuōn*
,, *māter* माता ,, *māter*

அனேகாச்சாயுள்ள ஸகாராந்தச்சொற்களுள் ச கெடுவ
தில்லை.

உ-ம். இ.யூ. *dus-menēs* दुर्मनाः
,, *āusōs* उषाः

(3) अ, इ, उ, ई, ऊ இவற்றை சுற்றிற் கொண்ட
பிராதிபதிகங்களின் பின்னர் ஸ் உருபு மாத்திரம் வரும்.

	இ.யூ.		கிரேக்	லத்தீன்
உ-ம்.	<i>ulgos</i>	वृकः	<i>lukos</i>	<i>lupus</i>
	<i>ouī-s</i>	अविः	<i>ois</i>	<i>ovis</i>
	<i>sinu-s</i>	सूनुः		
		धीः		
		भूः		
		वधूः		

(4) ஸந்தியக்ஷாத்தில் முடியும் பிராதிபதிகங்களிலும்,
மேய்யில் முடியும் ஏகாச்-பிராதிபதிகங்களிலும் ஸ் வரும். வட
மேய்யில் ஹலந்தத்தில் ஸ் இல்லை.

உ-ம். இ. யூ. *nāus* नाः கிரேக் *naūs*
,, *uōq-s* वाक् लट्टीன் *vor*

வினாவேற்றுமை: இதற்கு உருபு இல்லை. தாய்மேய்யில்
சோன்ஸின் 'முதலேகாச்சில் உதாத்தன்வரம் இருந்தது'. தற்

போது வைதிகமொழியில் எட்டாம் வேற்றுமைச் சொற்கள் பாதத்தின் தொடக்கத்தில் வரின் அவ்வாறே இருக்கின்றன. வேறு இடத்தில் வரின் சொல் முழுவதும் அறுதாத்தமாகும்¹. அவை ஒரு சொல்லின்பின்னர் வருவதால் அந்த அறுதாத்தம் முழுவதும் ப்ரசயஸ்வரமாகவோ, அவற்றில் முதலேகாச்சு ஸ்வரிதன்வரமாகவும் ஏனைய ப்ரசயஸ்வரமாகவோ இருக்கின்றன.

உ-ம். अग्ने यं यज्ञमैव्वरं विश्वतः परिभूरसि (ऋ. वे. 1, 1, 4)

उपत्वाग्ने दिवेदिवे दोषावस्तर्धिया वयम् (ibid 1, 1, 7)

இருவர் விளிக்கப்பட்டால், ஒருவரைக் குறிக்குஞ் சொல் விளிவேற்றுமையிலும் மற்றொருவரைக் குறிக்குஞ் சொல் முதல் வேற்றுமையிலும் சிலவிடத்து இருக்கும். ஆங்கு விளி வேற்றுமைக்குப் பிரதியாக முதல் வேற்றுமை வந்தது என்பர். ஆனால் ஒருவரை விளித்து நீரும் மற்றொருவரும் இதனைச் செய்க எனக் கொள்ளின் அவ்வாறு கூறவேண்டுவது இன்று.

உ-ம். वायविन्द्रश्च चेतयः² (ऋ. वे. 1, 2, 5)

इन्द्रश्च सोमं पियतं बृहस्पते³ (ibid 4, 50, 10)

ஆகாராந்தப்பிரதிபதிகம் ஸ்திரீலிங்கமானால், பெரும் பான்மையும் ஆ, ஏ ஆக மாறுகின்றது⁴. இதற்குக் காரணம் யாதென நிச்சயமாய்த் தெரியவில்லை. ஆ உடன் சுட்டெழுத்து ஆகிய ஐ சேர்க்க, ஏ வந்தது என்பர் ப்ரக்மன். இகாராந்தப் பிரதிபதிகத்தின் அதிதேசத்தால் அவ்வாறு ஆயிற்று என்பர்

1. आमन्त्रितस्य च (ibid 8, 1, 19)

2. இவ்வு கு வேதய: என்பதற்கு எழுவாய் (त्वं) இन्द्रய

3. இவ்வு பியதம் என்பதற்கு எழுவாய் (त्वं) இन्द्रய

4. विध्या: என்றவிடத்து ஆகாரம் ஏ ஆக மாறுமையும் வேற்றுமை யருபு வருதலும் னோக்கத்தக்கன.

மற்றோர். ஆனால் அஃது முதலிய ப்ராதிபதிகம் விளிவேற்றுமையில் அஃது என்றே உளது. அகாராந்தபுல்லிங்கத்தில் தேவ என்றும் ஆகாராந்தஸ்திரீலிங்கத்தில் அஃது என்றும் வருவதை நோக்கி அச்சுட்டெழுத்து பெரும்பாலும் ஆகாராந்தத்தில் சேர்க்கப்பட்டதோ என்பது ஆராய்தற்கு உரியது.

இகாராந்தப்பிராதிபதிகத்தில் விளிவேற்றுமை கிரேக் மொழியில் ஒருவகையாகவும் வைதிகமொழியில் வேறுவகையாகவும் இருக்கின்றது. கிரேக்மொழியில் இறுதியில் இகரமே உள்ளது; வைதிகமொழியில் அது குணம் எடுத்தது.

உ-ம். अक्ष किरोक poli

முதல் ஏகாச்சே உதாத்தஸ்வரம் பெறின் கிரேக்மொழியின் ரூபமும், இரண்டாம் ஏகாச் அதனைப் பெறின் வைதிகமொழியிலுள்ள ரூபமும் நேரிது ஆகும். வைதிகமொழியில் முதல் ஏகாச்சிலே உதாத்தஸ்வரம் இருப் பினும் குணமெடுத்து உளது. தாய்மொழியில் இருவகையும் இருந்திருக்க, வைதிகமொழியில் எல்லாவிடத்திலும் ஒருவகையும், கிரேக்மொழியில் எல்லாவிடத்திலும் மற்றொரு வகையுள் கொள்ளப்பட்டன எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

அவ்வாறே ப்ராதிபதிகம் உகாராந்தமாயிருக்க விளிவேற்றுமையில் சுற்றெழுத்து கிரேக்கில் உகாரமாகவும் வைதிகமொழியில் அ-காரமாகவும் உள்ளது.

உ-ம். सूत्र किरोक peru.

ப்ராதிபதிகம் அகாராந்தமாகவும், உகாராந்தமாகவும் இருக்கும்போது, அகேகாச்சுதத்தில் விளிவேற்றுமையின் சுற்றெழுத்து கிரேக்கில் முறையே அகாரமாகவும் உகாரமாகவும். வைதிகமொழியில் ஓ, உ ஆகவும் இருக்கும். உ-ம். गिरि वृक्ष.

முதல் ஏகாச்சுப் இருத்தால் முதல் வேற்றுமைரூபமே வரும் உளது. உ-ம். वीर्य वृक्ष.

भूरिगो என்ற ரூபத்தைக் கொண்டு ஆரம்பத்தில் गो
ப்ராதிபதிகத்தின் விளிவேற்றுமை गो ஆக இருந்திருக்கலாம்
என்பர். ஆங்குப் ப்ராதிபதிகம் भूरिगु ஆகவின் அவருடைய
கூற்று ஆராய்தற்பாலது.

ப்ராதிபதிகம் ஹலந்தமாயிருப்பின், ப்ராதிபதிகரூபமே
விளிவேற்றுமையில் உளது. உ-ம். मरुत्, राजन्

अत्, मत्, वत् இப்பிரத்யயங்களை ஈற்றிற் கொண்ட
ப்ராதிபதிகங்கள் अन्, मन् இவற்றைக் கொண்டன.

உ-ம். पचन्, श्रीमन्, धनवन्

विद्स् ஸகாராந்தமாய் இருத்தவின் विद्स् என்ற ரூபமே
நேரிதாயிருக்க, धनवन् முதலிய ரூபங்களோடு அதிதேசத்தால்
இதிஹாஸமொழியில் विद्स् என ஆயிற்று; வைதிகமொழியில்
विद्स्¹ என்றே உளது.

இரண்டாம் வேற்றுமை: अजन्तப்ராதிபதிகத்திற்கு இவ்
வேற்றுமையுருபு ण என்றும் ஹலந்தப்ராதிபதிகத்திற்கு ण
என்றும் தாய்மொழியில் இருந்தது. வைதிகமொழியில்
ण अ ஆக மாற, அவை अजन्तப்ராதிபதிகத்தை ஒட்டி म्-உம்
வந்தது என்பர்.

	ஐ.பூ.	வைதிகமொழி	சிரோக்
உ-ம்.	ulqo-m	वृकम्	lúkon
	pod-m	पादम्	pòda

அனேகாச்சான देवी என்பது எவ்வாறு देवीम् என்ற
ரூபத்தைக் கொண்டதோ, அவ்வாறே स्त्री என்பது स्त्रीम् என்ற
ரூபத்தைக் கொண்டது எனல் வேண்டும். அவ்வாறாயின் முன்பு

1. ஐ.பூ. ueid — uos.

சிவ சிரி என அனேகாச்சாக இருந்து, பின்பு ஏகாச்சாக
கிஞ்சிதஞ்சல் வேண்டும். அதன் பின்னர் வியம் போன்று
வியம் என்ற ரூபத்தைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். தனம்
என்பது போன்று தன்ம என்ற ரூபமும் ருக்வேதத்தில் காணப்
படுகின்றது¹. உயாம் என்பதற்கு உயாசம் என்ற ரூபம்
ருக்வேதத்தில் இருக்க, உயாம் என்ற ரூபம் அதர்வவேதத்தில்
காணப்படுகின்றது.

உயாசமிந்நு சந்நிபந் (க. வே. 4, 30, 9)

உயாமுயா ஶ்ரேயஸி யேவஸி (அ. வே. 12, 2, 45)

நிரித்யம் என்பதோடு ஒத்து அதிதேசத்தால் வந்தது
என்பர். கிரேக் வத்தின் மொழிகளிலும் 83, 88 என்பவற்றில்
முந்த ப்ராதிபதிகங்கள் இவ்வாறு ரூபம் கொண்டன என்பர்.

உயாம் என்ற ரூபம் உ உயசு ஜுசு (க. வே. 2, 12, 7)
என்பவற்றுல் அறிப்பப்படுகின்றது.

வந்தியஸூகங்களை சுற்றிற் கொண்ட ப்ராதிபதிகங்களில்
கிடந்த வந்தியஸூகத்தின் பிற்பகுதி லோபத்தை அடை
கின்றது. 91 என்ற ப்ராதிபதிகத்தின் சுற்றெழுத்து 91
என்பது; அதன் பிற்பகுதி 9 என்பது; அது லோபத்தை
அடையாமு என்ற ரூபம் வருகின்றது. இவ்வாறு இண்டோ-
யூரோபியன்மொழிகாலத்திலே வந்தது என்பர்.

சுயந்தியஸூகத்தில் முதல் எட்டு, இரண்டு வேற்றமை
களில் அகாரத்தப்ராதிபதிகம் மூன்று கொண்டும் வைய ப்ராதி
பதிகத்தின் ரூபத்தையே கொண்டும் இருக்கும். வேதத்தில்
கிடந்தது காணப்படும் தேவயா: என்பது தாநா: என்பதை
ஒட்டி அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர்.

1. துயாம் துயம் துயம் (க. வே. 10, 10, 7)

பதப்பிரகரணம் — பெயரியல்

மூன்றும் வேற்றுமை: கிரேக் போன்ற சில மொழிகளில் இவ்வேற்றுமை அழிந்துவிட்டது. அஃது இருக்கின்ற மொழிகளிலும் ஒன்றுக்கொன்று ஒற்றுமை இல்லை. ஆயினும் அஃது இரண்டு வகையாக ஆக்கப்பட்டது என்னலாம்:—

மி அல்லது மி-ஐ ப்ராதீபதிகத்தோடு சேர்ப்பது ஒன்று; கிரேக், ஆர்மீனியன் இம்மொழிகளில் மி-ஐ ஈற்றில் கொண்ட சொற்கள் அரிதாய்க் கிடைக்கின்றது; மி-ஐ ஈற்றில் கொண்ட சொற்கள் பால்டிக்ஸ்லவோனிக் பாஷைகளில் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றன. மி உருபு ஆங்கு ஒருமையில்மாத்திர மன்றிப் பன்மையிலும் உள்ளது. மி உருபு வைதிகமொழியிலும் இதிஹாஸமொழியிலும் பன்மையிலே மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றது. மூன்றும் வேற்றுமையில் ஒருமையில் இல்லாவிடினும் *तुभ्यम्* என்றவிடத்து (மீ) உளது¹. இச்சொல் வேதத்தில் (*तुभ्य*)² எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மற்றே ரிடத்தில் அவ்வுருபு சிறிது மாறிக் காணப்படுகின்றது. அச்சொல் *मह्यम्* என்பது; *ह*-காரத்திற்கு மூலபூதமான வர்ணங்களுள் *म*-உம் ஒன்று என முன்னரே கூறப்பட்டது. மி என்பது *सनेमि*³ என்றவிடத்து உள்ளது. இது பால்டிக்ஸ்லவோனிக் பாஷையில் மிகுதியாய் வழங்கப்படுகின்றது.

1. त्वं न इन्द्र त्वामिहृती त्वायतो अमिष्टि पासि जनान्. (ऋ. वे. 2, 20, 2)

என்றவிடத்து *अती* என்பதை ஒருமையாகவும் கொள்ளலாம். லான், *त्वामि*: என்பதையும் ஒருமையாகக் கொள்ளலாம். அப்போது *मिस्* ஒருமையில் வந்ததற்கு இது ஒரு அபூர்வ உதாரணம் ஆகும். *दुष्टी*, *सहृती* (2, 33, 4) என்பன வற்றை ஒருமையாகவே ஸாயணசார்யர் கொண்டிருத்தல் கோக்கத்தக்கது.

2. तुभ्येदमग्ने मयुमतमं वचः (ibid 5, 11, 5)

3. सनेमि

ஆஐ ப்ராதிபதிகத்தோடு சேர்த்தல் மற்றொன்று. இது
வைதிகமொழியிலும் இதிலாஸமொழியிலும் ஹஸ்தப்ராதி-
பதிகச் சொற்களில் மாறுபாடின்றிக் காணப்படுகின்றது.

உ-ம். रजसा¹, नमसा², महित्वना³, महिना⁴

அரச்சஸ்தி¹விக்கத்திலும் அ காணப்படுகின்றது.

உ-ம். मायया⁵, धिया⁶, विश्वशम्भुवा⁷, तन्वा⁸

மாயய் சிலவிடத்தில் ப்ராதிபதிகத்தின் சுற்றெழுத்தே
யெழு குக்கின்றது.

உ-ம். दुस्तुती⁹, सहती⁹

புஸ்துத்திலும் அ காணப்படுகின்றது.

உ-ம். कत्वा¹⁰, शर्वा¹¹

1. आ कृणोत रजसा वतमानः (ibid 1, 35, 2)
2. विधेनतमसा हविर्भिः (ibid 4, 50, 6)
3. मैवधन्तन्वत्वसो महित्वना (ibid 1, 85, 7)
4. अग्नि यो महिना दिवं मित्रो बभूव नम्रयोः (ibid 3, 59, 7)
5. पुनति धीरो भुवनानि मायया (ibid 1, 169, 3)
6. कत्वाग्ने दिवेदिवे शोषावस्तधिया वयम् (ibid 1, 1, 7)
7. यो जगत् शैवसो विश्वशम्भुवा (ibid 1, 60, 4)
8. अन्त्यस्येवेद तन्वा विवेध (ibid 2, 35, 13)
9. सन्ता नृ बुभुक्षान्तनेमिभदृष्टीग्रामनन्तात् (ibid 2, 33, 4)
10. त्वत्कत्वा... (ibid 6, 48, 4); இரண்டொழி; காணதவில் கா].-ம]
11. शर्मन्तन्वत्वो जगन् (ibid 2, 12, 10)

ஸர்வநாமத்திலும் त्वा¹ என்ற ரூபம் வேதத்தில் காணப் படுகின்றது. அகாராந்தத்திலும் देवा போன்ற சொற்களில் வைதிகமொழியில் காணப்படுகின்றது.

இவற்றைக்கொண்டும் ஏனைய மொழிகளில் இருப்பதைக் கொண்டும் இவ்வேற்றுமையுருபு 0 அல்லது e ஆக இருத்தல் வேண்டும் என மொழிநூல்வல்லோர் கூறுவர். அது வைதிக மொழியில் अ ஆக மாறும். அகாராந்தப்ராதிபதிகத்தோடு அது சேர, ஈற்றில் आ வந்தது. அகாராந்தப்ராதிபதிகம் ஈற்றில் நீண்டது எனக் கருதப்பட்டு இகாராந்தப்பிராதிபதிகம் உகாராந்தப்ராதிபதிகம் இவை நீட்டப்பட்டன. பின்னர் आ-வே வேற்றுமையுருபு எனக் கருதப்பட்டு, அஃதே ஈற்றில் சேர்க்கப் பட்டது. அதுவே ஹலந்தப்ராதிபதிகத்தில் உள்ளது. புல் லிங்கத்திலும் ஸ்திரீலிங்கத்திலும் இகார-உகாராந்தப்ராதி-பதிகங்களில் ஒரே உருவத்தைக் கண்டு (ऋत्वा, तन्वा), गुणिना போன்ற நகாராந்தப்ராதிபதிகத்தின் அதிதேசத்தால் अग्निना² ऋतुना³ मधुना⁴ போன்ற ரூபங்கள் புல்லிங்கத்திலும் நபும்ஸக-லிங்கத்திலும் உண்டாயின. அகாராந்தத்திலும் देवा போன்ற ரூபத்தோடு देवेन போன்ற ரூபமும் வந்தது⁵. இது तेन என்ற ரூபத்தின் அதிதேசத்தால் என்பர். சிலவிடத்து வேதத்தில் तेना⁶, सूरियेना போன்ற ரூபங்களும் உள.

1. त्वा युजा पृतनायूरभिष्याम् (*ibid* 7, 1, 13)
त्वादन्तैभीरुद शतं मेभिः शतं हिमा अशीय भेषजेभिः (*ibid* 2, 33, 2)
2. अग्निना रयिमन्वत् (*ibid* 1, 1, 3)
3. देवो देवान् ऋतुना पर्यभूषत् (*ibid* 2, 12, 1)
4. यस्य त्री पूर्णा मधुना पदानि (*ibid* 1, 154, 4)
हिरण्ययेन सविता रथेन (*ibid* 1, 35, 2)
5. आ ऋणेन रजसा वर्तमानः (*ibid* 1, 35, 2)
6. यस्ते मदो वरैष्यस्तेना पदस्यान्वसा (*ibid* 9, 61, 19)

ஆகாரந்தப்பாதிபதிகத்தில் முதல் வேற்றுமைரூபமும் ஒன்றும் வேற்றுமைரூபமும் ஒன்றானதால் மயக்கம் வர, நயா என்ற ரூபத்தில் அதிதேசத்தால் ஸயயா¹ போன்ற ரூபம் வந்தது.

ஸர்வநாமத்திலும் மூன்றாம் வேற்றுமை மா, த்வா² என்பதற்கும் இரண்டாம் வேற்றுமை மா, த்வா என்பதற்கும் ரூபம் ஒன்றாயிருந்து மயக்கம் வந்தமையால் மயா, த்வயா என்ற ரூபங்கள் வந்தன. இது நயா-வின் அதிதேசத்தால் இருந்திருக்கலாம். அஸத், யுஸத் இவ்விரண்டன் ரூபங்களுள் சில புல்விங்க ரூபங்களையும் சில ஸ்திரீவிங்கரூபங்களையும் கொண்டன. அவற்றைப்பற்றி விரிவாய்ப் பின்னர்க் கூறப்படும்.

நான்காம் வேற்றுமை : தாய்மொழியில் இவ்வேற்றுமையின் ரூபங்கள் 0, றீ இவற்றை சுற்றிற் கொண்ட ப்ராதிபதிகத்துடன் கூவ சேர்க்கப்பட, அச்சொற்களின் சுற்றில் றீ, றீ என்பன இருந்தன. ஓகா-சுற்றுப்பிராதிபதிகச்சொல்லில் இறுதியில் றீ அகாம் சேர்க்கப்பட, அச்சொல்லின் இறுதி றீ௦ என ஒரு ஆயிற்று. வைதிகமொழியில் றீ௦, றீ என்பன ஆய, றீ என ஆயின. ஆகலின் நயய என்பதற்கு நான்காம் வேற்றுமை நயயா³ என்றாயிற்று. ரனா என்பதற்கு ரனீ என ஆகவேண்டியிருக்க வேண்டி போன்ற ரூபங்களின் அதிதேசத்தால் ரனீ என வந்தது. இதையிவ் வ வர, ரமாயி என்ற ரூபம் வந்தது. மற்ற

1 ஸயீயனா நயய ஸயீயா (P. 1. 154.)

2 ஓகா-சுற்றுப்பிராதிபதிக ஸயீயனா (P. 2. 33, 2. 34.)
 ஸயீயா (P. 3. 59, 3. 60.)
 3 ரனீயா (P. 2. 33, 14.)

இடங்களில் எல்லாம் *ए* தானே உருபாக இருக்கின்றது.¹ *मत्यै* என்றது *वृहत्यै* போன்ற ரூபங்களின் அதிதேசத்தால் வந்தது எனல் வேண்டும்; அதற்குச் காரணம் *मत्या* என்பது ரூபத்தில் *वृहत्या* போன்றது என்ற எண்ணமே ஆகும்.

तनु என்றப்ராதிபதிகத்திற்கு *तनवे*, *तन्वे*² என்ற ரூபங்கள் வேதத்தில் உள்ளன. பின்னர் *वृहत्यै* போன்ற ரூபத்தின் அதிதேசத்தால் *तन्वै* என்ற ரூபமும் வந்தது.

ஐந்தாம் வேற்றுமை : தாப்மொழியில் அகாராந்தப்பிராதிபதிகத்தின் பின்னர் *ēd*, *ōd* இவ்விரண்டனாள் ஓர் உருபு சேர்க்கப்பட்டது ; ஏனையவற்றின் பின்னர் *es*, *os*, *s* இவற்றுள் ஒன்றே சேர்க்கப்பட்டது ; *es*, *os*, *s* இவையே அவற்றிற்கு ஆறாம் வேற்றுமையுருபாகவும் உளது ; *es*, *os*, *s* இவை வைதிகமொழியில் அஸ் ஆயின. *Ed*, *od* இவை வைதிகமொழியில் அஸ் ஆயின.³ இவ்வுருபு வைதிகமொழியிலும் பழைய லத்தீன் மொழியிலுமே காணப்படுகின்றது. கிரேக்கமொழியில் பெரும் பான்மையும் அது இறந்தது ; ஆகலின் பல்விடங்களில் ஆறாம் வேற்றுமையுருபாகிய *sio* ஐந்தாம் வேற்றுமைப்பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அகாராந்தப்பிராதிபதிகத்தைத் தவிர ஏனையவற்றின் பின்னர் சேர்க்கப்படும் அஸ் எவ்வாறு ஐந்து ஆறு ஆகிய இரண்டு வேற்றுமைகளுக்கும் உருபு ஆயிற்று என்பதை அறிதற்குத் தக்க சான்று இல்லை.

1 *दधन्ता दाशुपे वायौणि* (*ibid* 1, 35, 8)

म नः पितेव सूनवेने सपायनो भव (*ibid* 1, 1, 9)

2 *तन्वेः तने च* (*ibid* 6, 46, 12)

तन्वे = *तनवे* ; *तने* = *तनयाय*

3 *न वा उ योपद्रुदादसुयम्* (*ibid* 2, 33, 9)

எதிர்விக்கத்தில் ஆகாராத்நப்பிராதிபதிகத்தின் பின்னர்
 அம்சேக்கப்படிண், அதன் ரூபத்திற்கும் முதல்வேற்றுமையின்
 ரூபத்திற்கும் மாறுபாடு இல்லாமற்போம். அதைக் கருதி
 உத்யா: என்பதன் அநிதேசத்தால் ரமாया: என வழங்கினர்.
 அவ்வாறே அதன் அநிதேசத்தால் மத்யா: என்பதும் வழங்கப்
 பட்டது. பர்யு:; ஜன்யு: என்பன பிநு: என்பதன் அநிதேசத்தால்
 வந்தன.

அந் என்ற உருபு எவ்வாறு வந்தது? மத், அஸத், த்வத்
இவற்றின் அகிதேசத்தால் எனின், ஆங்கு ர் மாத்திரம் இருத்
தின் அ எங்கிருந்து வந்தது எனக் கூறவேண்டும். அதனைப்
பற்றி இன்னும் முடியற்கு வாயில்லை மொழிதூல்வல்லோர்.
பாதிபதித்தின் சுறே நிண்டது என்பர் சிலர்.

கோன்மொழி லத்தின்மொழி இவற்றில் $\bar{e}d$, $\bar{e}d$ உருபுகள்
கேள்வியுள்ளன. இவ்வுருபுகளின் பின்னரும் அகிதேசத்தால் வழங்க
பெற்றது.

கிறேன், ஆர்மீனியன் இவற்றில் 108, என்பதும் வைதிக
யோழியில் 115 என்பதும் ஐந்தாம் வேற்றுமைப்பொருளில்
24-ஆகப்பட்டன. இப்பிரத்யயம் சுட்டெழுத்தின் பின்னர்
வழங்கப்பட்டு அவை நிபாதிக்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.
அவை: ன: அந: நந: என்பன. இவற்றின் அநிதேசத்தால்
மூலந: போன்ற சொற்களும் வந்தன. அவை இதிலாஸ
யோழியில் ஒருமை பன்மை இரண்டி லும் பொதுவாக வழங்கப்
பட்டன. பாரதிகுத்தின் இப்பிரத்யயம் மிகவும் பாசியது.

1. ग उदात्तमप्या वलस्य (ibid 2. 12. 3)

(Faint handwritten notes at the bottom of the page)

- सुभाषितम् (वि. उ. 3, 10)
सुभाषितम् वि. उ. 3, 10
सुभाषितम् वि. उ. 3, 10

ஆறாம் வேற்றுமை : தாய்மொழியில் ௦-ஐ ஈறுகக்கொண்ட பிராதிபதிகத்தின் பின்னர் *sīo* என்ற உருபும் ஏனையவிடத்தில் *es*, *os*, *s* இவற்றுள் ஒன்றும் சேர்க்கப்பட்டன ; *sīo* உருபு கிரேக், ஆர்மீனியன் வைதிகமொழி இவற்றில் உள்ளன. வைதிகமொழியில் அது *ஸ* ஆக இருக்கிறது. இவ்வுருபு ஸர்வநாமத்தில் ஆறாம் வேற்றுமையின் அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர். உயிர்க்குப் பின்னர் *s* உம், ஹல்விற் குப் பின்னரும் உதாத்தஸ்வரமும் பெற்றிருப்பின் *es* உம், ஹல்விற் குப்பின்னர் உதாத்தஸ்வரம் பெறுது இருப்பின் *os* உம், தாய்மொழியில் இருந்திருக்கலாம் என்றும், அவற்றுள் லத்தின் *es*-ஐயும் கிரேக் *os*-ஐயும் கொண்டன என்றுங் கூறுவர்.

ஏழாம் வேற்றுமை : இதன் உருபு *ஓ*. சில ஹலந்தப்ராதிபதிகங்களும் இகாரவுகாம்ப்ராதிபதிகங்களும் *ஓ* ஐ ஏலர்தே வைதிகமொழியில் உள்ளன. இதிஹாஸமொழியில் ஹலந்தப்ராதிபதிகங்களெல்லாம் அவ்வுருபைக் கொண்டன.

உகாராந்தப்ராதிபதிகத்தின் *ஓ* விருத்தி எடுக்கிறது.

உ-ம். *சூனௌ*

இகாராந்தப்ராதிபதிகத்தின் *ஓ* உம் விருத்தியெடுக்க அதன் ஈற்றிகரம் லோபத்தை அடைகிறது. உ-ம். *அஸூ*¹

சூனௌ என்பதன் அதிதேசத்தால் *அஸூ* எனவும் ஆயிற்றம். *சூனௌ* என்பது சிலவிடத்து *ஓ* கரத்தையுங் கொண்டு *சூனவி*²

1. *அஸூ யோ மல்யோ டுவ:* (ந. வே. 6, 14, 1)
ஈதஸ்ய யோநா கமே யுஜாதம் (*ibid* 1, 65, 4)
2. *ஈதஸ்ய சூனவி* (ந. வே. 8, 57, 15)
யத்சோமமிந்ர விணவி (*ibid* 8, 12, 16)

என ஆகின்றது. **पतौ** என்று இருக்கவேண்டியிருக்க **पत्यौ** என்ற ரூபம் உள்ளது. இது **पत्या**, **पत्ये** இவற்றின் அதிதேசத்தால் என்னலாம். ஆகாராந்தப்ராதிபதிகத்தில் இகரவுரூபம் அதன்பின்னர் ஒரு ஆகாரமும் அதன்பின்னர் அம்மும் கேர்க்க **रमायाम्** முதலிய ரூபங்கள் வந்தன. ஈகாராந்தத்திலும் **ब्रुहत्याम्** போன்ற ரூபங்கள் வந்தன. நான்காம்வேற்றுமைக்கும் ஏழாம்வேற்றுமைக்கும் மயக்கம் தோன்றி இவ்வாறு வந்திருக்கலாம். அதன் அதிதேசத்தால் **मत्याम्** என்றும், **अशौ** என்பதன் அதிதேசத்தால் **मतौ** என்றும், ரூபங்கள் வந்தன. ஆகாராந்தப்ராதிபதிகத்தில் ஈற்றிலுள்ள **अ**, உருபாகிய **इ** ஒடு கேர்ந்து **ए** ஆகின்றது.¹

न, **र**, **स्** இவற்றில் முடியும் ப்ராதிபதிகங்கள் வேதத்தில் சிலகிடத்து உருபு ஏலாது இருக்கின்றன.

உ-ம். **यामन्²**, **सामन्³**, **व्योमन्⁴**, **आत्मन्⁵**, **अन्तर्⁶**, **ध्वन्⁷**

ஹலந்தங்களெல்லாம் உருபை ஏற்றும் நிற்கும்.

உ-ம். **वर्हिषि⁸**, **प्रदिशि⁹**, **शरदि¹⁰**

1. वध्मानं स्वे दने (*ibid* 1, 1, 8)
2. प्रये वृन्मन्ते जनयो न सत्यो यामन्तस्य सूतवः सुदमनः (*ibid* 1, 55, 1)
3. यामन्तु गये ... (*ibid* 10, 59, 2)
4. वृत्तस्यैः प्रथमं जायमानो मुहो ज्येष्ठियः फले व्योमन् (*ibid* 4, 50, 4)
5. वर्धमानोऽयमन्तः (*सं. सं.* 2, 2, 2, 3)
6. दने ध्वन्तस्य अन्तरीयने (*ibid* 1, 35, 9)
7. प्रदिश्वत्सुति न सिद्ध (*ibid* 1, 65, 9)
8. शरदि वर्हिषि दिशि (*ibid* 1, 55, 7)
9. यामन्तस्य प्रदिशि (*ibid* 2, 12, 7)
10. यामन्तस्य शरदिशि (*ibid* 2, 12, 11)

நகாராந்தப்ராதிபதிகத்தில் மூர்ஷி, மூர்ஷி போன்ற இரண்டு ரூபங்கள் உள. இவற்றுள் எதுமுன்னர் இருந்தது, எது பின்னர் வந்தது என்பது இன்னும் தீர்மானிக்கப்படவில்லை. முன்னர் மாநர், பிநர் என்பனவே இவ்வேற்றுமையில் ரூபமாயிருந்து, பின்னரே மாநரி, பிநரி என்பன வந்தனவா என்பது ஆராய்தற்கு உரியது.

இருமை

இண்டோயூரோபியன்மொழியில் முதல் இரண்டு எட்டு இம்மூன்று வேற்றுமைகளில் ஓர் உருபும், மூன்று, நான்கு, ஐந்து இம்மூன்றிலும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உருபுகளும், ஆறு ஏழு இவற்றுள் தனித்தனி உருபும் இருந்தன என ஊகித்தற்குச் சில சான்றுகள் உள. இரான்மொழியில் ஆறு, ஏழு இவற்றில் வெவ்வேறு உருபுகள் உள. வைதிகமொழியில் மூன்று நான்கு ஐந்து இவற்றுள் ஓர் உருபும், ஆறு ஏழு இவற்றில் ஓர் உருபுமே உள்ளது. சில மொழிகளில் இருமை இறந்து விட்டபடியாலும், அது இருக்கும் மொழிகளிலும் ஒற்றுமை காணப்படாமையாலும் அவ்வுருபுகள் தாய்மொழியில் எவ்வாறு இருந்தன என நிச்சயமாய்க் கூற இயலவில்லை.

ஆயினும் புல்லிங்கத்திலும் ஸ்திரீலிங்கத்திலும் முதல், இரண்டு, எட்டு இம்மூன்றிலும் ப்ராதிபதிகத்தின் ஈற்றெழுத்திற்குத் தக்கவாறு ஐந்து வகையாய் இருமையின் ரூபம் உள்ளது என்னலாம். அவையாவன :—

(1) O-ஐ ஈற்றிற்கொண்ட ப்ராதிபதிகங்கள் ஈற்றில் *ō, ō* இவற்றைக் கொண்டன.

(2) Ā-ஐ ஈற்றிற்கொண்ட ப்ராதிபதிகங்கள் ஈற்றில் *ā* என்பதைக் கொண்டன.

(3) I, u இவற்றை ஈற்றிற்கொண்ட ப்ராதிபதிகங்கள் ஈற்றில் முறையே *ī, ū* இவற்றைக் கொண்டன.

(4) iā-ஐ சுற்றிற்கொண்ட ப்ராதிபதிகங்கள் ī-ஐ சுற்றிற் கொண்டன.

(5) ஹலந்தம், ஏகாச்சான சகாராந்த ஹகாராந்தமான ப்ராதிபதிகங்கள் சுற்றில் e-ஐக் கொண்டன¹.

வெடிகயொழியில் அகாராந்தப்ராதிபதிகங்கள் ஆ, ஔ இவற்றில் முடியும்.

உ-ம். मित्रावरुणा² मित्रावरुणौ³

சுகாராந்தப்ராதிபதிகங்கள் ஈ-இல் முடியும்.

உ-ம். विपणे⁴

இகாராந்த-உகாராந்தப்ராதிபதிகங்கள் ஐ, ஓ இவற்றில் முடியும். உ-ம். इन्द्राग्नी⁵ इन्द्राव्यू⁶

ஹலந்தம், சகாராந்தம், ஊகாராந்தம் இப்ப்ராதிபதிகங்கள் அகாராந்தப்ராதிபதிகரூபங்களின் அநிதேசகத்தால் ஆ, ஔ

1. சிவசுத், பூரித் இப்பொழிகளில்தான் இவ் வந்தியாத வாய்ப் படுகின்றன.

2. ஸ்ரீநி மித்ரவ்ரணா சுவிக்ரணா க்ரணா (சு. வே. 1, 2, 9)

3. ஸ்ரீநி மித்ரவ்ரண

மித்ரவ்ரண (ibid 1, 35, 1)

4. சுவிக்ரண விபணி (ibid 1, 160, 1)

5. ஸ்ரீநி மித்ரவ்ரண (ibid 1, 105, 5)

6. ஸ்ரீநி மித்ரவ்ரண (ibid 1, 2, 4)

இவற்றில் முடிந்தன என்பர் ¹. ஆனால் யாவாபுயிவி ², ஜம்னி ³, ரோட்சி ⁴ இவை வேதத்திற் காணப்படுகின்றமையால் அவை ஐ-இலும் முடியும் எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

நபும்ஸகலிங்கத்தில் 0-ஐ ஈற்றில் கொண்ட ப்ராதிபதிகம் 0i இலும், i-ஐ ஈற்றில் கொண்ட ப்ராதிபதிகம் i இலும், ஏனையவற்றில் உள்ளன i, i இவற்றிலும் முடியும். வைதிக மொழியில் அகாராந்தப்ராதிபதிகம் ए இலும்⁵, ஏனைய ப்ராதிபதிகங்கள் ई இலும் முடிபுகின்றன.⁶ ई-க்கு முன்னர் न உம், வருகின்றது.⁷ இது நகாராந்தப்ராதிபதிகரூபத்தின் அதி தேசத்தால் வந்தது என்பர்.

மூன்று, நான்கு, ஐந்து இவ்வேற்றுமையுருபுகளில் hi, m இவை இருந்தன என்றும், அவற்றுள் hi ப்ராசீனம் என்றும் கூறுவர். வைதிகமொழியிலுள்ள विशति: என்ற சொல்லிலும், காதிக்கில்⁸ உள்ள lva-i-m என்ற சொல்லிலும், ஜர்மனில்

1. विश्वाम्भुवा (ibid 1, 160, 1)
उरुव्यचसा (ibid 1, 160, 2)
ता (ibid 1, 21, 1)
अधिना (ibid 1, 3, 1)
नरा (ibid 1, 3, 2)
अतावृध्वा (ibid 1. 2, 8)
2. ते हि यावापुयिवी (ibid 1, 160, 1)
3. सुजन्मनी (ibid 1, 160, 1)
4. रोदसी (ibid 1, 160, 2)
5. स्वाध्यायप्रवचने एव (तै. उप. 1, 9)
6. अर्धा देव चक्षुषा यानमर्वाक् (ibid 2, 39, 5)
7. वर्त्मना एव गच्छति (छान्दो. उप. 4, 15, 1)
8. Gothic.

முதல்வேற்றுமை-விளிவேற்றுமைப்-பன்மை

உள்ள *avai-m* என்ற சொல்லிலும் மேற்கூறப்பட்ட *m* இருப்பதாகக் கருதலாம் என்பர்.

வைதிகமொழியில் மூன்று நான்கு ஐந்து இவ்வேற்றுமைகளில் *avai* உம்¹, ஆறு, ஏழு இவ்வேற்றுமைகளில் *avai* உம்² இருக்கின்றன. *மனதவாய்* என்பது நேரிதான ரூபமாயிருக்க *மனாவாய்* என்பது *மன* அயி *போன்ற* இடங்கள்லுள்ள *அதிதேசத்தால்* வந்தது எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

பன்மை

முதல்வேற்றுமையும் விளிவேற்றுமையும் : இவ்விசைண்டிலும் புல்லிங்கம் ஸ்திரீலிங்கம் இவ்விசைண்டல் ப்ராதிபதிகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பன்மையிற் சேர்க்கப்படும் உருபு தாய் மொழியில் *avai* உம், வைதிகமொழியில் *avai* உம்³ ஆகும். அகார்தப்ராதிபதிகத்தின் பின்னர் *avai* உம்¹ வரும். *avai* போன்றது நிரேக் முதலிய மொழிகளில் இல்லாமையால், வைதிக மொழியில் பின்னரே வந்திருத்தல் வேண்டும். இரட்டித்த *avai* உருபே *avai* எனக் கூறல் தரும். ஆயினும் பாணினி ப்ராதிப *avai* என்ற ஆகமம் தோன்றிற்று என்றனர். இவ் *avai* இரட்டிக்கப்படவேண்டும் எனின், செய்யுளில் *avai* இரட்டிக்குகையாலோ செவிக்கு இனிமையை வேண்டியோ *avai* இருத்தல் கூடும். அகார்தப்ராதிபதிகத்தின்போல் அகார்தப்ராதிபதிகத்தின் பின்னரும் *avai* வந்தது என்பர்.

ஹ்வாச: ¹ என்ற ரூபத்தைப் பார்த்தால் அசஸ் உகாராந்த-
ப்ராதிபதிகத்திலும் வந்தது எனக் கொள்ளவேண்டும். தாய்
மொழியில் iē-ஐ ஈற்றிற் கொண்ட ப்ராதிபதிகங்கள் iēs
என்பதை ஈற்றிற் கொண்டன. உதாரணமாக bhr̥ghnt(i)iēs
என்பது வைதிகமொழியில் बृहत्य: ² என்றும் बृहती: ³ என்றும்
இரண்டு ரூபங்களைக் கொண்டன. இகாராந்தப்ராதிபதிகத்தில்
युवतय: போன்ற ரூபம் உளது. ⁴ विद्वस् என்ற ப்ராதிபதிகத்தி-
லிருந்து வந்த ரூபம் சிலவிடத்து विदुष: என்று உளது. ⁵
विद्वांस: என்ற ரூபம் विद्वन् என்ற ப்ராதிபதிகத்திலிருந்து
தீர்க்கத்தையும் विद्वत् என்ற ப்ராதிபதிகத்திலிருந்து न-ஐயும்
பெற்றது. பண்டையகாலத்தில் ஒரோ தாதுவிற்குப் பல
ப்ரத்யயங்களைச் சேர்த்து பல ப்ராதிபதிகங்கள் இருந்திருத்த
லானும் ⁶, அவற்றுள் பல பிற்காலத்தில் இறந்ததாலும்,
இவ்வாறு மயக்கம் உண்டாதல் இயற்கையே ஆகும்.

1. दुर्मायवो दुरेवामलीसो निपक्षिणो रिपवो हन्वास: (ibid 3, 30, 15)
हन्वास: = हननीया:
आज्जेसरसुक् (पा. अ. 7, 1, 50)
2. ऊर्व नयः पृणन्ति (ऋ. वे. 2, 35, 3)
नयः என்றவிடத்து உதாத் தஸ்வரமின்மையான் முன்ன!
नदियः என்ற ரூபம் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.
3. नारीर्देवाय देवीर्दधिपन्त्यन्नम् (ibid 2. 35, 5)
उशतीरिव मातरः (ibid 10, 9, 2)
4. तमस्सोरा युवतयो युवानं मर्म्यमानाः (ibid 2, 35, 4)
5. शृणोत ग्रावाणो विदुषो नु (तै.सं. 1, 3, 13, 1)
6. உதாரணமாக நூ தாதுவிற்கு विवप् ப்ரத்யயஞ் சேர்த்த
कारं (कर्तारम्) என்ற ரூபமும், अस् சேர்த்து करांसि (कर्माणि)
என்ற ரூபமும் இருந்தது காண்க.
पथ्यन्नासो अभि कारमन् (ऋ. वे. 4, 1, 14)
विद्वाँ आह विदुषे करांसि (ibid 4, 19, 103)

இரண்டாம் வேற்றுமை : தாய்மொழியில் புல்கிண்கத்திலும்
 கத்திண்கத்திலும் இரண்டாம்வேற்றுமையில் உயிர் என்றால்
 கொண்ட ப்ராதிபதிகத்தின் பின்னர் ns என்ற உருபும்,
 பெய்ந்துப்ராதிபதிகத்தின் பின்னர் ns என்ற உருபும் சேர்க்கப்
 பட்டன. ஆனால் 0, i, u இவ்விந்துப்ராதிபதிகங்களின் ரூபங்
 களில் என்றால் 0-nas, i-nas, u-nas இருந்தனவா, அல்லது 0-nas,
 i-nas, u-nas இவை இருந்தனவா என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது :
 ஹெனில் வாதிகமொழியில் தேவாந், அரிந், குருந் போன்ற
 ரூபங்களே உள. அவ்வாறாயின் உயிர் கிண்டதற்குக் காரணம்
 யாத? கத்திண்கத்தின் முதல்வேற்றுமை இரண்டாம்
 வேற்றுமை இவ்விந்து ஒரே ரூபத்தைக் கண்டு, 0 கந்துப்ராதி-
 பதிகத்தில் முதல்வேற்றுமைப்பன்மையில் உயிர் கிட்சியைக்
 கண்டு இரண்டாம்வேற்றுமையில் வந்தது; அதனை ஒட்டி
 கதிசகத்தால் i, u இவ்விந்து ரூபக் கொண்ட ப்ராதிபதிகத்
 தில் உயிர் கிண்டது என்பர். அரிந் என்ற ரூபத்திற்குப்
 ப்ராதிபதிகத் துவேதத்தில் ஓரிடத்து அயி: என வழங்கப்
 பட்டது. ஐயந்தப்ராதிபதிகத்திற்குச் சேர்க்கப்படும் அந்
 உருபங்களுக் சேர்க்கப்பட்டதா என்பது ஆராய்ந்து உரியது.
 உயிர் கிட்சி ஆகாரந்தப்ராதிபதிகத்திற்குச் சேன்றது.
 தேவாந், அரிந் என்ற ப்ராதிபதிகங்களை மாतर, पितर என்ற
 ரூபங்களுக் கொண்டு வேயந்தப்ராதிபதிகம் என்பர் மொழிநாள்
 பிள்ளை.

ஆகாரந்தப்ராதிபதிகம் அந் உருபு ஏற்குமாறு வேதத்தில்
 கிண்டத்த அந்நு-ஐயம் கொள்ளும் என்பர்.

கத்திண்கத்தின் இகா-உகா-வேயந்தப்ராதிபதிகங்களில்
 மாतर, पितर என்ற ரூபங்கள் எவ்வாறு வந்தன: அங்கே
 வேதத்திற்கு மேலும் உரித்திருக்கக் காரணம் யாத? இரண்

மொழியில் *māteranis* என்ற ரூபம் இருப்பதால் *மதி:* முதலியனவும் *மதிஃ* என இருந்திருக்கவேண்டும் என்பர். வைதிகமொழியில் புல்லிங்கரூபத்தையும் ஸ்திரீலிங்கரூபத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்ட, புல்லிங்கத்தில் நகாரம் தோன்றலும், ஸ்திரீலிங்கத்தில் அதன்முன்னருள்ள உயிரை அறுநாஸிகமாக்கி அந்நகாரம் கெடுதலும் வந்தன என்னலாம். அவ்வுயிரை அறுநாஸிகமாக ஒலித்தல் பிற்காலத்து இறந்திருத்தல் வேண்டும்.

வழ: என்றவிடத்து உயிர் நீண்டது *தேவி:* என்றவிடத்து உயிர்நீட்டத்தின் அதிதேசத்தால் என்னலாம்.

ருக்வேதத்தில் *வவ:* என்ற ரூபமும் தைத்திரீயப்ராம்மணத்தில் *வாவ:* என்ற ரூபமும் காணப்படுகின்றமையால், *வா:* என்ற ரூபம் *வாம்* என்ற ரூபத்தை ஒட்டி அதிதேசத்தால் வந்தது என ப்ரூக்மன் கூறுவர்.

மஹாபாரதத்தில் காணப்படும் *பிதர:* என்பது முதல் வேற்றுமைப்பன்மையுருவத்தின் அதிதேசத்தால் வந்திருத்தல் கூடும்.

முதல் எட்டு இரண்டு வேற்றுமைகளில் *நபும்ஸகலிங்கப் பெயர்களின் ரூபம் ஒன்றே ஆகும்.* தாய்மொழியின் பன்டைய காலத்தில் அது ஒரு கூட்டத்தைக் குறிக்கும் ஸ்திரீலிங்கப் பெயராக இருந்தது என முன்னர்க் கூறப்பட்டது; 0 ஈற்றுப் ப்ராதிபதிகங்களின் ரூபம் *ī-இலும், i, u* இவ்ஹிற்றைக் கொண்ட ப்ராதிபதிகங்களின் ரூபம் *i, ī* இவற்றிலும், ஹலந்தப் ப்ராதிபதிகங்களின் ரூபம் *ṛ* இலும் முடிந்தன. வைதிக மொழியில் அகாராந்தப் ப்ராதிபதிகம் *அ-இலும், அநி-இலும்* முடியும். உ-ம். *புவனா¹ புவனானி²*

1. भयन्ते विद्वा भुवना मरुद्भयः (ऋ. वे. 1, 85, 8)

2. आदेवो याति भुवनानि पश्यन् (ibid 1, 35, 2)

भुवनानि என்ற ரூபம் நகராந்தப்ராதிபதிகங்கள் கொண்ட
वर्मानि¹ போன்ற ரூபங்களின் அதிதேசத்தால் என்பர்.
அதற்குக் காரணம் वर्मा² போன்ற ரூபங்களும் காணப்படுதல்
என்பர்.

இகராந்தப்ராதிபதிகம் ई, ईनि இவற்றில் முடியும்.

உ-ம். शुची, त्री³, शुचीनि⁴

உகராந்தப்ராதிபதிகம் ऊ, ऊनि இவற்றில் முடியும்.

உ-ம். मयोभु⁵, त्रिधातूनि⁶

உகராந்தப்ராதிபதிகம் आ, आनि இவற்றில் முடியும்.

உ-ம். अहा⁷, नामा⁸, अहानि⁹

1. अपवर्मान्येषामनु रीयते वृत्तम् (ibid 1, 85, 3)

2. धाना ह यनं अजरवना वृथन्ति शिक्कसः (ibid 6, 2, 9)

பதபாடத்தில் 'धान' என்று உள்ளது. ஸாயணசாரியர் 'धानानि' எனப் பொருள் கொடுக்கிறார். ஆவரது பாடம் 'धामा' ஆக இருந்ததா என்பது ஆராயத்தர்பாலது.

3. शुची वो हृव्या मन्तुःशुचीनाम् (ibid 7, 56, 12)

यस्य त्री पूर्णा मधुना पदानि (ibid 1, 154, 4)

4. य वो मेयजा मन्तुः शुचीनि (ibid 2, 33, 13)

5. य वो मेयजा मन्तुः ..... मयोभु (ibid 2, 33, 13)

மனம் மயோமூ என்பது மயோமூ என்று ஆய்ந்தது.

6. य वो मन्तुः त्रिधातूनाम् सन्ति त्रिधातूनि (ibid 1, 85, 12)

7. अहं वदिन् वुदिन् ... (ibid 7, 30, 3)

8. नामाणि वे अनुवादिन् वान् (ibid 10, 54, 4)

9. अहं वुदिन् वुदिन् पयसि अहः (ibid 1, 88, 4)

ரோபாந்தப்ராதிபதிகம் चतुर्, चत्वारि¹ என்ற ரூபங் கொண்டது.

कर्तृणि என்பது नामानि, शुचीनि, मधूनि இவற்றின் அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர்.

घृतवत्, सत् போன்ற ப்ராதிபதிகங்களின் ரூபம் வேதங்களின் முற்பகுதியில் घृतवान्ति, सान्ति என்றும், பிற்பகுதியிலும் இதிலாஸமொழியிலும் घृतवान्ति, सन्ति என்றும் உள்ளன. घृतवान्ति என்றவிடத்து தீர்க்கம் घृतवन् என்ற ப்ராதிபதிகத்துள்ள தீர்க்கத்தின் அதிதேசத்தால் வந்திருத்தல் வேண்டும்.

पिरांमணகாலம் முதல் त्रिवृन्ति, भाजि, हृन्दि, मनांसि என்றவிடத்தில் நுமாகமம் உள்ளது. घृतवन्ति போன்ற இடத்துள்ள நுமாகமம் विद्वांसि போன்ற இடங்களின் அதிதேசத்தால் பரவி அங்கிருந்து ஹலந்தப்ராதிபதிகங்கள் எல்லாவற்றிலும் பரவின என்பர்.

सकाराந்தप्ராதிपதिकம் रजांसि² போன்ற ரூபங் கொண்டது. இரான்மொழியில் *rajā* என்று உள்ளது.

முள்ளும்வேற்றுமை: தாய்மொழியில் இவ்வேற்றுமையுருப *bhīs-*உம் *mīs-*உம் ஆகும். so ப்ராதிபதிகத்திற்கு *lōis* என்ற ரூபம் உள்ளது. வைதிகமொழியில் *mīs* என்ற உருபு காணவில்லை. मिस् என்பதே பெரும்பாலும் எல்லாவிடத்திலும் உள்ளது. வேதத்தில் अकाराந்தप्ராतिपदिकத்தில் देवेभिः³, देवैः⁴ போன்ற

1. இ. டி. *getuōr-ō*

चत्वारि ते असुर्याणि नामा द्युयानि महिषस्य सन्ति (*ibid* 10, 54, 4)

2. कृष्णा रजांसि तविषीं दधानः (*ibid* 1, 35, 4)

3. देवो देवेभिर्गमत् (*ibid* 1, 1, 5)

4. देवेनो देव्यदितिनिपातु (*ibid* 4, 55, 7)

இரண்டு ரூபங்கள் உள. அவற்றுள் தேவ: என்பது தீ: என்ற ஸர்வரூபத்தின் அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர். இதிலுள்ள யோழியில் தேவி: போன்ற ரூபம் இறந்தவிட்டது. ஹலந்த-பாதிபதிகரூபங்களில் சில தமக்கு உரித்தான ரூபங்களை விட்டு அதிதேசத்தால் புதிய ரூபங்களைக் கொண்டன.

உரித்தான ரூபம்	புதிய ரூபம்
உ-ம். उपाधि:	उपोभि:
मनहि:	मनोभि:
माहि:	माभि:
सुदाहि:	सुदाभि:
हविहि:	हविभि:

நான்காம்வேற்றமையும் ஐந்தாம்வேற்றமையும்: தாய் யோழியிலேயே இவ்விருவேற்றமைகளுக்கும் ஒரே உருபு இருந்திருக்கலாம். இரண்டுமேழியும் வளநிகயோழியும் *blins* என்ற உருபும், லத்தின் *bus* என்ற உருபுக் கொண்டன. தாய் யோழியில் இவ்வுருபு *blh, m* இவற்றைக் கொண்டு இருந்தது என்பதை நிக்சயமாய்க் கூற முடியுமாம், அவை எவ்வுயிரைக் கொண்டன என்பதைத் திணையாய்க் கூற இயலவில்லை. *गुभ्यम्, मयाम्* என்றவிடத்தை நோக்கின் *blh, m* என்பன ஒருமையுருபாகவும், *blins* என்பது பன்மையுருபாகவும் இருந்திருத்தல் கூடுமாம் அவ்வாறாயின் *गुभ्यम्, मयाम्* என்பன பொதுந்தமாய் எனின், பொதுத்தம். ஆங்கும் *भ्यम्* என்பது ஒருமையுருபாயிருத்தல் கூடுமாம் என்பது அனந, *गुभ्यम्* என்ற விடத்தின் ந் ஒருமையுருபாயிருத்தலாலும், ஆற்றல்வேற்றமை ரூபத்தாகக்கொண்ட *अन्नाकम्, गुन्नाकम्* என்பன ஒருமைப் பெயராயிருத்தலாலும் என்க.

हरिभ्यः போன்று देवभ्यः என்று இருக்கவேண்டியிருக்க, देवेभ्यः என்ற ரூபம் உளது. அது तेभ्यः என்றதன் அதிதேசத் தால் வந்தது என்பார். சில ஹலந்தப்ராதிபதிகங்கள் தமக்கு உரித்தான ரூபங்களை விட்டு புதிய ரூபங்களைக் கொண்டன.

உரித்தான ரூபம்

புதிய ரூபம்

உ-ம். दिङ्भ्यः

दिग्भ्यः

मनद्भ्यः

मनोभ्यः

उपद्भ्यः

उपोभ्यः

माद्भ्यः

माभ्यः

हविद्भ्यः

हविर्भ्यः

ஆரும்வேற்றுமை : தாய்மொழியில் இவ்வேற்றுமையுருபம்; ०-ஐ ஈற்றிற் கொண்ட ப்ராதிபதிகத்தில் ஈற்றிலுள்ள ०-உம் உருபும் சேர, அச்சொற்களின் இறுதியில் ०m உண்டாயிற்று. அஃதே எல்லாவற்றுப்பிராதிபதிகங்களுக்கும் உருவாய்க் கொள்ளப்பட்டது.

இது வைதிகமொழியில் அம் ஆயிற்று. ஹலந்தப்ராதிபதிகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இவ்வுருபே சேர்க்கப்பட்டது.¹ உயிரீற்றுப்ராதிபதிகங்களின் ரூபங்கள் வைதிகமொழியில் இருவகையாகக் காணப்படுகின்றது. எல்லாவற்றின் இறுதியுயிர் நீண்டு அதன்பின்னர் நாம் சேர்க்கப்பட்ட ரூபம் ஒன்று;²

1. आते॑ पित॑म॒रुता॒म् सु॒स॒मे॒तु (ऋ. वे. 2, 33, 1)
मि॒ष॒क्त॑म॒ त्वा मि॒ष॒जा॑ शृ॒णो॒मि (ibid 2, 33, 4)
2. अ॒यं दे॒वाना॑म॒प॒सा॑म॒प॒त्त॑मः (ibid 1, 160, 4)
व॒यं स्या॑म॒ प॒त॑यो॒ र॒यी॒णाम् (ibid 4, 50, 6)
चे॒त॑न्ती॒ सु॒म॒ती॒नाम् (ibid 1, 3, 11)
पु॒रु॒त॑म॒ पु॒रु॒णाम् (ibid 1, 5, 2)

அகாராந்தப்ராதிபதிகம் அம் இலும், இகாராந்தப்ராதிபதிகம் இம் இலும், உகாராந்தப்ராதிபதிகம் உம் இலும் முடிவது மற்ருன்று. **ஆत्मनाम्** என்பதை **ஆत्मन्—அம்** எனக் கொள்ளாது **ஆत्म—நாம்** எனத் தவறாகக் கொண்டு அதைப் போன்று **देवा—நாம்** என வழங்கியிருக்கவேண்டும் என்றும், அகாராந்தப்ராதிபதிகரூபத்தின் அதிதேசத்தால் இகாராந்த-உகாராந்தப்ராதிபதிகங்களிலும் **நாம்** வந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும், ஆகாராந்தப்ராதிபதிகத்தில் இரண்டாம்வேற்றுமை யொருமைக்கும் ஆறாம்வேற்றுமைப்பன்மைக்கும் மயக்கம் வர, அதனைப்போல் ஆறாம்வேற்றுமையில் **நாம்** சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும், அதனைப் பார்த்து அதிதேசத்தால் அகாராந்த-உகாராந்தப்ராதிபதிகங்களுக்கும் **நாம்** சேர்க்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் கூறுவர் மொழிநூல்வல்லோர்.

ஏழாம்வேற்றுமை : தாய்மொழியில் முதன்முதலில் உருபு வ்வாறு இருந்தது என்பதை நிச்சயமாய்க் கூற இயலவில்லை; ஏனெனில் வைதிகமொழியும் லீதுவேனியனும் **ஈ** என்ற உருபையும், சிரேக் **ஈ** என்ற உருபையும் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே தொடக்கத்தில் **ஈ** என்ற உருபு தான் இருந்தது என்றும், பின்னர் ஏழாம்வேற்றுமை யொருமையுருபாக **இ**, **உ** இருச் சேர்க்கப்பட **ஈ** வந்தது என்றும் மொழிநூல்வல்லோர் உள்பலர் கூறுவர். ஆகவே **ஈ** உருபாக இருந்த, பல்லிடம் **ஈ** ஏழாம்வேற்றுமைப்பன்மைக்கும் முதல்வேற்றுமை யொருமைக்கும் மயக்கம் வர, ஏழாம்வேற்றுமையில் **இ** பின் பின்னர் அட்டெழுத்துக்களாகிய **ஈ**, **இ** இவை சேர்க்கப்பட, அவற்றில் ஒன்றைச் சில மொழிதனார் மற்ருன்றைச் சில மொழிதனார் கொண்டன எனத் தொச்சம் தரும்.

இ என்ற சொண்ட ப்ராதிபதிகம் எவ்வாறுபடுத்தின் உத்தேசத்தால் வேற்றுமையுருபிற்று முதன் **இ** என்ற சொண்டது.

ஆகலின் வைதிகமொழியில் அகாராந்தப்ராதிபதிகரூபம் **देवेषु** என்றும், மற்ற ப்ராதிபதிகங்களில் **अरिषु**, **रमासु**, **देवीषु** என்றும் இருக்கின்றன. சிலவிடங்களில் இறுதியில் **आ** சேர்க்கப்படுகின்றது.¹ சில ஹலந்தப்ராதிபதிகங்கள் தமக்கு உரித்தான ரூபங்களை விட்டுப் புதிய ரூபங்களைக் கொண்டன.

உரித்தான ரூபம்

புதிய ரூபம்

உ-ம். **मनस्सु**

मनःसु

हविषु

हविःपु

विद्वस्सु

विद्वत्सु

வேற்றச்சுப்படுக்கை

இருவகைப்பட்ட ப்ராதிபதிகங்களிலிருந்து வந்த ரூபங்களுள் சில ஒரே வகையாக இருக்கும். ஒரு ப்ராதிபதிகத்தின் ஒரு ரூபத்தைக் கண்டு, அது மற்றோர் ப்ராதிபதிகத்தின் ரூபம் என மயங்கி, அப்பிராதிபதிகத்திற்கு உரிய ஏனைய ரூபங்களை மக்கள் வழங்குதல் இயற்கை ஆகும். அதற்கு ஓர் உதாரணம் கூறலாம் : தற்போது பெண்மணிகள் கையில் பல்வகைப்பட்ட பொன்வளையல்களை அணிவின்றனர் ; அவற்றுள் சில ஒரு பகுதியில் ஒன்றுபட்டிருத்தல் கூடும் ; அவ்வாறுள்ள ஒரு பகுதியை ஒரு பெண்மணி பொற்கொல்லனிடம் கொடுத்து அவ்வளையலைச் செய்துவரச் சொல்ல, அவன் அப்பகுதி வேறொரு வகையைச் சேர்ந்ததாகப் பிரமித்து அதை வேற்றச்சில் அடித்து அவன் கொண்டுவருகிறான். அப்போது பெண்மணி தான் நினைத்தது அவ்வகையன்று எனக் கூற, பொற்கொல்லன் அவள் தன்னிடம் கொடுத்த பகுதிக்குத் தக்கவாறு தான் செய்த வளையல் இருப்பதைக் காட்டுகின்றான். இவ்வாறு மொழிகளில் பல்விடங்களில் நேரும். இதற்குத் தமிழில்

1. स ङेषु सर्वेषु (ibid 1, 9, 2)

வேற்றச்சப்படுக்கை

வேற்றச்சப்படுக்கை என்றும், வடமொழியில் பின்னொலி-
ஸைகம் என்றும், ஆங்கிலத்தில் மெடப்ளாஸம் என்றும்
கூறலாம்.¹

வேதத்தில் நூ என்ற ப்ராதிபதிகத்தின் ரூபமாக நரா
என்ற முதல்வேற்றமையிருமை காணப்படுகின்றது.² முதல்
வேற்றமையப்பன்மையில் நர:³ என்ற ரூபமும் காணப்
படுகின்றது. நரா என்பதை நர என்ற ப்ராதிபதிகத்தின்
முதல்வேற்றமையிருமை என மயங்கிப் பின்னர் நரா:, நரानு,
நுநலிய அகாராந்தப்புல்லிக்கப்ராதிபதிகத்தின் ரூபக்கண்
மக்கள் வழங்கியிட்டனர்.⁴ அவ்வாறே பாநு என்ற ப்ராதிபதி-
கத்தின் முதல்வேற்றமையிருமைரூபமாகிய பாநீ என்பதை பாநு
என்ற ப்ராதிபதிகத்தின் ரூபம் என மக்கள் மயங்கி பாநு என்ற
ப்ராதிபதிகத்தின் ரூபங்கள் வழங்கப்பட்டன.⁵ இவ்வாறே

1. வேற்றச்சப்படுக்கை = मिथ्याप्लासि = *Metaplasia* (Greek-
metaplasmos— meta=beyond, plazein=to mould).
இக்கால சொற்கள் வேற்றுமையாகக் கொள்ளப்படும். வே-
ற்றுமைக் கொள்ளுதல்களையும் இதிலே காணும் எனச்
கொள்ளுதல் வேண்டியது.
2. ननुदंविष्टवद्वेष्टुं शुभानिदंनं विद्यः (अ. वे. 10, 142, 3)
अनुदि वी द्विष्टो ननु शुभानि न विद्यते (ibid 10, 142, 3)
3. भयन्ते विद्या भुवनं भुवनो गजानं ह्य भुवनं भुवनं नः
(ibid 1, 85, 8)
4. नराणां समस्तानां नः विष नरोराम् (भा.भा. 1).
இவ்வாறு தொடங்குகிறது. அந்த அந்த நரம் என்பது நான்-
ப்ராதிபதிகத்திற்கும் நர- என்பது ப்ராதிபதிகத்திற்கும் பற்றி
ரூபமே ஆகும். ஆகவே நரோராமு- என்பது தொடக்கத்தில்
நான் ப்ராதிபதிகம் நர- என்பது, ந- என்பது, ந- என்பது
நான் என்பது ப்ராதிபதிகத்தின் ரூபங்கள் இவ்வாறு உள்ளன
மேலும் இதிலிருந்து நான் என்பது உருவாகும்.
5. ननुदंविष्टवद्वेष्टुं शुभानिदंनं विद्यः (भा.भा. 1, 85)

மாஸு, து என்ற ப்ராதிபதிகங்களின் முதல்வேற்றுமையிருமை ரூபமாகிய மாஸௌ, துனௌ என்பன மாஸ, து என்பதன் ரூபங்களாக மயங்கப்பட்டன. முன்னர் மயக்கத்திற்கு முதல் வேற்றுமையிருமைரூபம் போன்று இரண்டாம்வேற்றுமையொருமை இரண்டாம்வேற்றுமையிருமை இவையுந் காரணம் ஆகலாம். இவ்வாறு வருவதையெல்லாம் பாணினியாசிரியர் ஒரு ஸூத்திரத்தில்¹ தொகுத்துக் கூறினர். ஆனால் சரித்திர நிலையை நோக்கி பத் முதலியன பாத் முதலியனவாக மாற்றிற் றனக் கூறுது பாத் முதலியனவற்றிற்கு பத் முதலியன ஆதேசமாக வரும் என்றனர். பூபுண: என்ற ரூபமும் பூபுண்², பூபுண: என்ற ரூபங்களும் வேதத்தில் காணப்படுகின்றமையால் அந்த ஸூத்திரத்தில் பூபுண் என்பதையுஞ் சேர்க்கலாம் என்பர்.

தோபுண் என்பதோடு தோபா என்ற ப்ராதிபதிகமும் கொள்ளப் பட்டது என்பது தோபா³ என்ற ரூபத்தால் அறியப்படுகின்றது. தோபுண் என்பதோடு தோபா என்ற ப்ராதிபதிகம் தோன்றியது எனத் தோன்றுகிறது⁴. அவ்வாறே சீமான் இவ்ருந்து சீமா தோன்றியது. ஸகாராந்தப்ராதிபதிகங்களான தாபா, தரஸு இவற்றிலிருந்து ஆகாராந்தப்ராதிபதிகங்களாகிய தாபா, தரா⁵ இவை தோன்றின.

1. பத்னோமாஹ்நித்யாஸந்யூபந்நோபந்யகந்நுதநாஸந்நஸு ப்ரஹ்மிபு (பா. அ. 6, 1, 63)
2. இந்நவாயு வுஹஸ்பதிமிவாதி பூபுண் ப்ரஹ்மி (ந. வெ. 1, 14, 3)
ப்ரஹ் பூபுணஸு விஜாதஸு (ibid 1, 137, 1)
3. தோபாஸுபாஸமீமஹே (ibid 5, 5, 6)
4. தானா மித்ரம் ந தோபுணா (ibid 5, 52, 14)
குஹ் தரந்நா மநுபோ ந தோபா (ibid 1, 8, 163)
5. ஈண்டம் தராபா தரஸந்யதரஸாமு (பா. அ. 7, 2, 101) எனப் பாணினியாசிரியர் முறைமாற்றிக் கூறியது கவனித்தற் கு வரியது.

လေ့ကျင့်ပုံစံပုံစံအား

அதில் முடியும் பரிசுபதிக்கெனிலிருந்து உதவியை
பரிசுபதிக்கென கொள்முது.

पेलुप् द्विर्लङ्कृतं पेलुः

६-॥. जिग्युप् जिग्युः

வேதத்தில் ஒரு தாதுயித்ருப் பன்வகைப்பட்ட ப்ராத்யயக் கள் சேர்க்கப்பட்டு பல ப்ராதிபதிகங்கள் உண்டாயின. அவற் றின் ரூபங்களின் பல பித்காலத்தில் இருக்க, பின்னப்ராதிபதிகங் களின் ரூபங்களை ஒரே ப்ராதிபதிகத்தில் ரூபங்களாக இநிதாஸா யோழியில் கொள்ளப்பட்டன. அவ்வாறே கொண்டு பாணினி பதிப்பதும் இலக்கணம் எழுதினான். இவையெல்லாம் அந்தாந்தர லிதாஸா ப்ரதிபதிகத்ரு இலக்கு ஆகும் என்னலாம்.

உ-ம். ககந் ககந் என்ற பாயிபதிகங்களில் ரூபங்கள்
ககந் என்பதன் ரூபங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன . அது என்ற
ககவிதிஞ்சு அய், அய். அய்ய, அயி அய்யா என்ற பாயிபதி
களும், அய் என்ற தாதவிதிஞ்சு அய்ய, அய்யா என்ற
பாயிபதிகங்களும் வேதத்தில் இருக்க. அவற்றின் ரூபங்கள்,

இறந்ததுபோக எஞ்சிநிற்பன, இதிறாஸமொழியில் பயிந் என்ற
ப்ராதிபதிகத்தின் ரூபங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.¹

1. பய — பய: (இரண்டாம் வேற்றுமைப்பன்மை)

பய एकः पीपाय (*ibid* 8, 29, 6)

பயா (முதல்வேற்றுமையொருமை)

பயेव यन्तौ (*ibid* 1, 139, 4)

பய: (ஆறாம்வேற்றுமையொருமை)

पथस्पथः परिपतिम् (*ibid* 6, 49, 8)

பயாம் (ஆறாம்வேற்றுமைப்பன்மை)

पथां विसर्गे (*ibid* 10, 5, 6)

பய — பயம்

पथं गच्छ पथं गच्छ (மே. ச. 2, 9, 10)

பயஸ் — பய:

दुर्गं पथस्तत्कवयो वदन्ति (கதோபனிபத்)

பாथ — பாயா பூண்: (மே. ச. 1, 9, 2), (தே. ஆ. 3, 9, 1)

पथिभिर्मधुमत्तमैः (வா. ச. 28, 2)

पथीनां पतये नमः (*ibid* 16, 17)

பாயா — பாயா: பாயா $\frac{1}{2}$ அநு ஸா: (ஈ. வே. 10, 14, 2)

(பாயா: — இரண்டாம் வேற்றுமைப்பன்மை)

பந்யந் — பந்யந:

पन्थानो राजन् दिवा आचरन्ति (தே. ச. 2, 3, 14, 4)

பந்யநம்

पन्थानं धूम्याम् (வா. ச. 25, 1)

பந்யா — பந்யா: (முதல்வேற்றுமையொருமை)

अयं पन्था अनुवित्तः (ஈ. வே. 4, 18, 1)

பந்யா: (முதல்வேற்றுமைப்பன்மை)

ये ते पन्थाः सवितः (*ibid* 1, 35, 11)

பந்யாம்

पन्थां सूर्याय यातवे (*ibid* 8, 7, 8)

पन्थासो यन्ति (*ibid* 1, 100, 3)

வேற்றச்சுப்புகை

இதிலுள்ளமொழியிலுள்ள ரூபங்களெல்லாம் பதிந் என்ற
 ப்ராதிபதிகத்திலிருந்து வந்தன என்பதற்கு பதிமி: பதிநா
 என்ற ரூபங்களை குணிமி: குணிநா போன்ற ககாரந்தப்ராதி-
 பதிகங்களின் ரூபங்களை மயங்கியதே காரணம் ஆகும்.
 ஸு: பந்ய: என்பது பந்ய என்பதன் ரூபம்; பந்யநௌ, பந்யந:
 பந்யநம் இவை பந்யந் என்பதன் ரூபங்கள்; பந்ய, பந்யே, பந்ய:
 பந்யோ: பந்யாம், பந்யி இவை பந் என்பதன் ரூபங்கள்; பந்யிமியாம்.
 பந்யிமி: பந்யிமிய: பந்யிநாம், பந்யிபு இவை பந் என்பதன்
 ரூபங்கள் ஆகும்.

இவ்வாறே இதிலுள்ளமொழியில் வழங்கப்படும் மஹ்
 என்ற ப்ராதிபதிகத்தின் ரூபங்களும் ஆகும். மஹ் என்ற தகரின்
 விருத்தி மஹ். மஹ், மஹ், மஹி என்ற ப்ராதிபதிகங்கள்
 வேதத்தில் இருந்தன. இதிலுள்ளமொழியிலுள்ள மஹ்,

महान्तौ, महान्तः, महान्तम्, महान्तौ இவ்வைந்திலுள்ள ஆ என்ற திர்க்கம் महन् என்ற ப்ராதிபதிகத்திலிருந்தும், ஈற் றெழுத்துக்கள் महत् என்ற ப்ராதிபதிகத்திலிருந்தும் வந்தன எனக் கொள்ளல் வேண்டும். महतः முதல் महत्सु முடிய உள்ள ரூபங்கள் महत् என்ற ப்ராதிபதிகத்திலிருந்து வந்தனவே ஆகும்.

இதிஹாஸமொழியில் विद्स् என்ற ப்ராதிபதிகத்தின் ரூபங் களாக வழங்கப்படுவனவும் பல ப்ராதிபதிகங்களின் ரூபங்கள் ஆகும். विद् தாதுவிலிருந்து विद्वत्, विद्स्, विद्वन् என்ற மூன்று ப்ராதிபதிகங்கள் வேதத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும். இதிஹாஸமொழியில் உள்ள विदुषः, विदुषा, विदुषे, विदुषः, विदुषोः, विदुषाम्, विदुषि என்ற ரூபங்கள் विद्स् என்ற ப்ராதி-பதிகத்தைச் சேர்ந்தன. विद्वद्भ्याम्, विद्वद्भिः, विद्वद्भ्यः, विद्वत्सु இவை विद्वत् என்ற ப்ராதிபதிகத்தைச் சேர்ந்தன. विद्वान्-இல் உள்ள ஆகாரம் विद्वन् ப்ராதிபதிகத்தையும், ஈற்றி லுள்ள न् विद्वत् ப்ராதிபதிகத்தையுஞ் சேர்ந்தன. विद्वांसौ, विद्वांसः, विद्वांसम् இவற்றிலுள்ள ஆகாரம் विद्वन् ப்ராதிபதிகத்தையும், न् विद्वत् ப்ராதிபதிகத்தையும், स् विद्स् ப்ராதிபதிகத்தையுஞ் சேர்ந்தன. இப்படிப்பட்ட மயக்கம் வைதிகமொழியிலே காணப்படுகின்றது ¹.

वच् என்ற ப்ராதிபதிகத்தில் ஸர்வநாமஸ்தானரூபங்களைக் கண்டு இரண்டாம் வேற்றுமைப்பன்மை முதல் உயிர் நீண்டது. அதாவது वचः, वचा, वचे என இருக்கவேண்டியிருக்க வாचः, वाचा, वाचे என ரூபங்கள் வந்தன. वाचस्पतिः ² என்ற சொல்லைப் பார்த்தால் இம்மயக்கம் வைதிகமொழியிலேயே வந்தது எனத் தோன்றுகின்றது.

1 विद्वाँ अग्ने वयुनानि (ऋ. वे. 1, 72, 7)

ता विद्वांसो हवामहे (ibid 1, 120, 3)

विद्वांसः पदा गुणानि कर्तन (ibid 10, 53, 10)

2 वाचस्पतिं विध्वक्माणमृतयं मनोजुवं वाजं अयाहुवेम (ibid 10, 81, 7)

பாதிருத்மொழிநிலை

வைதிசமொழியிற் காணப்படும் அச்சிந், அச்சிந் : போன்ற
 சந்தக்கள் அச்சிந் என்ற பாதிபதிசந்திவிருத்த வந்தகாகக்
 கொள்ளப்படுகின்றன. வைதிசமொழியையும் திராவிடமொழியைப்
 புழக்கிய பார்த்தால் முதலில் அச்சிந் என்ற பாதிபதிசமொ
 விருத்திருக்கவேண்டும் என்றும், திராவிட-மேலேறாமைப்
 பன்மைவிருத்த ஏழாமேலேறாமைப்பன்மை முடிய உள்ள
 ரூபங்களின் அதிசேசகந்தால் அச்சி, அச்சிந், அச்சிந் : அச்சிந்
 என்பன அச்சி, அச்சிந், அச்சிந் : அச்சிந் என ஆயின என்ற
 கூறினர் மொழிநூல்வல்லோர்.

அவெஸ்தாவில் kainin, kaini, kaininam, kainino
 kaini-byo என்ற ரூபங்கள் காணப்படுகலால் வைதிசமொழியி
 லுள்ள கனா என்பது கனந் என்ற பாதிபதிசந்திவிருத்த வந்த
 காகக் கருதலாம். ஆனால் அதுவும் அவெஸ்தாவிலுள்ள ரூபங்
 களும் ஆகாசந்தப்பாதிபதிசந்திந் ரூபங்காக இலக்கண
 வகிப்பினால் கருதப்படுகின்றன.

நாயி முதலியவற்றைப் பாதித்த மலே போன்ற ரூபங்களு
 றுள்ளாமு முதலியவற்றைப் பாதித்த ஹிணாமு போன்ற ரூபங்
 களும் வந்தன என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

வேற்றச்செய்யப்படுகையால் வைதிசமொழியும் திரிபிரா
 மொழியும் எவ்வாறு வந்தன என்பது விவற்றிலிருந்து
 தெரிகு முன்ப்படும்.

வசனத்தையுந் காட்டும். ஆனால் இந்நிலையில் நான்காம் வேற்றுமையும், இருமையும் இறந்துவிட்டபடியால் இருமையையும் நான்காம்வேற்றுமையையுந் குறிக்கும் ப்ரத்யயங்கள் இறந்தன.

ப்ராகிருதமொழி தேசத்திற்குத் தக்கவாறும், பேசுவோர்க்குத் தக்கவாறும் சிறிது மாறுபடும். ஆகலின் அந்நிலையைப் பற்றிக் கூறுதல் பெரும்பான்மைபற்றியே ஆகும். இந்நிலையில் உள்ள வேற்றுமையுருபுகள் இதிலாஸமொழிநிலையில் இருந்த உருபுகளினின்றும் வேறுபட்டன. அவ்வேறுபாட்டிற்கு ஒரு சிறந்த காரணம் முயற்சிசிக்கனம்¹ ஆகும். ப்ராதிபதிகங்களின் ஈறுகள் குறைந்தபடியால் ரூபங்களும் குறைந்தன. புல்லிங்கத்தில் அகராஈறும் இகர-உகராஈறுகளும், ஸ்திரீலிங்கத்தில் ஆகார-ஈகார-ஊகாரவீறுகளுமே பெரும்பாலும் உள்ளன. ஸ்திரீலிங்கத்தில் இகர-உகரவீறுகள் ஈகார-ஊகாரவீறுகளின் ரூபங்களைக் கொண்டன. ப்ராகிருதமொழியில் ஈகாராந்தப்புல்லிங்கவீறு அகாராந்தமாகவும், ஈகாராந்தஸ்திரீலிங்கவீறு ஆகாராந்தமாகவும், ஹலந்தவீறு உயிரீராகவும் மாறின.

ஒருமை

முதல்வேற்றுமை: புல்லிங்கத்தில் அகாராந்தப்ராதிபதிகம் ஐ ஆகவும் இகார-உகாராந்தப்ராதிபதிகங்கள் ஈற்றயிரீரீண்டும், ஸ்திரீலிங்கத்தில் ஆகார-ஈகார-ஊகாராந்தப்ராதிபதிகங்கள் உருபு ஏலாது இயற்கையாகவும் இகார-உகாராந்தப்ராதிபதிகங்கள் ஈற்றயிரீரீண்டும் உள்ளன.

உ-ம். जणो², दुन्दुही³, दिट्ठी⁴, सुवअणा,⁵ पिअसही⁶

1 Economy of effort.

2. सिविणअन्तो जणो किं ण कसु प्पलवदि (वेर्णा. 2, 2-)

3. किं द्वाणि एसो ..... समरदुन्दुही नाईअदि (ibid 1, 24-)

4. वाप्यजाउला दिट्ठी (ibid 4)

5. सोइणं भणादि सुवअणा (ibid 2, 2-)

6. ता कदेदु पिअसही (ibid 2, 2-)

திரண்டே-மூன்ற-ஐந்த-ஆறும்-வெற்றையாகவினேருமை

திரண்டாய் வெற்றைய : எல்லாப்பாதிபதிகமும் =ந்நில்
அதன்வாயம் பெறும்; =ந்நிதூன்ச கேட்டெழுந்த குன்றம்.

உ-ம். னாஹ்¹, சவரிஅ², பாண்ட அகோசி³

முள்ளும் வெற்றைய : புள்ளிக்கத்தில் அகாரத்தப்பாதி
பதிகத்திக்கு இறுதியில் ன-ஐக் கேர்த்த அகாரத்தை ன-கா
ய-க்கவேண்டும்; இகா-உகாரத்தப்பாதிபதிகத்திக்கு னா
கேர்க்கவேண்டும். ஸ்திரீவிக்கத்தில் ஆகாரத்தப்பாதிபதிகத்
திக்கு ட, ர இவையும், =காரத்த-உகாரத்தப்பாதிபதிகக்களுக்கு
ட, ர, அ, ஆ, இவையும் கேர்க்கப்படும்.

உ-ம். னரலே¹, பசர்சா², மாஸுமவீ³, வஹ்⁴

ஐந்தாய் வெற்றைய : எல்லாப்பாதிபதிகத்திலும் =ந்நில்
ஐ, ஐ, ஹ இவை கேர்க்கப்படும். பாதிபதிகத்தில் =ந்நிதூன்ச
குற்றெழுந்த இனம்.

உ-ம். காலபா¹

முள்ளும் வெற்றைய : புள்ளிக்கத்தில் =காரத்தப்பாதிபதி-
பதிகத்திக்கு ன-உம் இகா-உகாரத்தப்பாதிபதிகக்களுக்கு ன,
ஐ இவ்விவண்டும், ஸ்திரீவிக்கத்தில் ஆகாரத்தப்பாதிபதிகத்

திற்கு டீ, எ இவையும், ஈகார-ஊகாராந்தப்ராதிபதிகங்களுக்கு டீ, எ, அ, ஆ இந்நான்கும் சேர்க்கப்படுகின்றன.

உ-ம். ஹதுஸதஸ்¹, ஹரினோ², அஜா³, தேவீ⁴

ஏழாம்வேற்றுமை : புல்லிங்கத்தில் அகாராந்தப்ராதிபதி-
கத்தின் இறுதியில் எ அல்லது ஸிம் உம், இகார-உகாராந்த-
ப்ராதிபதிகங்களுக்கு ஸிம் உம், ஸ்திரீலிங்கத்தில் ஆகாராந்த-
ப்ராதிபதிகத்திற்கு டீ, எ இவையும், ஈகார-ஊகாராந்தப்ராதி-
பதிகத்திற்கு டீ, எ, அ, ஆ இவை நான்கும் சேர்க்கப்படும்

உ-ம். னிஅமே⁵, கதா⁶, ஜிஅ⁷, பூமி⁸

எட்டாம்வேற்றுமை : புல்லிங்கத்தில் எட்டாம்வேற்று-
மைக்கு உருபு இல்லை. ஸ்திரீலிங்கத்தில் ஆகாராந்தப்ராதிபதி-
கத்தின் ஈற்றெழுத்து எ ஆகவும், ஈகார-ஊகாராந்தப்ராதிபதி-
கங்களின் ஈற்றெழுத்து குறுகியும் நிற்கும்.

உ-ம். நா⁹, வசா¹⁰, பா¹¹

நபும்ஸகலிங்கத்தில் முதலிரண்டு வேற்றுமைகளில் வஅ¹²
(வचनम्)¹², தி¹² (दाधि) போன்ற ரூபங்கள் வரும்.

1. जेट्टा भादुसदस्स (भ्रातृशतस्य) (*ibid* 4, 9—)
2. हरिणो (हरेः) विअ मङ्गलं तुद्धानं होदु (*ibid* 1, 25—)
3. अजाए (आर्यायाः) गन्धालीए पादवन्दणं कादुं गदा (*ibid* 1, 18—)
4. उव्वे अकालणं आसी देवीए (देव्याः) (*ibid* 1, 18—)
5. करिंस वि णिअमे (नियमे) अहिलासो (*ibid* 21, 6—)
6. असिक्खिदं गदाए (गदायाम्) (*ibid* 6, 16—)
7. जीआइं (जीवायामपि) व्यावारिदो समं सिलीमुहासारो (*ibid* 4, 9—)
8. भूमिए (भूमौ) उव्विट्ठो चिट्ठिदि (*ibid* 4, 9—)
9. नाह (नाथ) (*ibid* 1, 17—)
10. वशागन्धे (वशागन्धे) शुट्टु (*ibid* 3, 2—)
11. अअ भाणुमदि (*ibid* 1, 20—)
12. अस्सुदपूव्वं क्खु दे एदिसं वअणं (वचनम्) (*ibid* 1, 15—)

பன்மை

முதல்வேற்றுமை : புல்லிகத்தில் அகாராந்தப்ராதிபதிகம் ஈறு நீண்டும், இகார-உகாரப்ராதிபதிகங்கள் ணு பெற்றும் ஈறு நீண்டு ஓ பெற்றும், எதிர்வின்கப்ராதிபதிகங்கள் உருபு வராதும், ஈற்றில் ஓ அல்லது ஓ பெற்றும் வரும்.

உ-ம். वीरमणुस्सा¹, केसा², पदीविआओ³

இரண்டாம்வேற்றுமை : புல்லிகத்தில் அகாராந்தப்ராதிபதிகம் ஈறு நீண்டும் அல்லது ஈ ஆக மாறியும், இகார-உகாரப்ராதிபதிகங்கள் ணு பெற்றும், எதிர்வின்கத்தில் எல்லாப்ராதிபதிகமும் ஓ, ஓ பெற்றும் வரும்.

உ-ம். पदीविआओ⁴

மூன்றாம்வேற்றுமை : எல்லாப்ராதிபதிகங்களும் ஈற்றில் ஹி, ஹி இவற்றைப் பெறும். ஈற்றிலுள்ள அகாரம் ஈ ஆகும்.

உ-ம். कुमारेहि⁵, पिपीलिआहि⁶, सोणिअविदुहि⁷

நான்காம்வேற்றுமை : எல்லாப்ராதிபதிகங்களும் ஈற்றில் ஹி, ஹி அல்லது சூதா என்பதைப் பெறும். ஈற்றிலுள்ள குறியெழுத்து நீளும்; அகாரம் ஈ ஆகவும் மாறும்.

ஆறாம் வேற்றுமை: எல்லாப்ராதிபதிகமும் ஈற்றில் ன், ன இவற்றைப் பெறும். ஈற்றுக்குற்றெழுத்து நீளும்.

உ-ம். புரிசாண்¹, தேவதாண்², அக்ஷோहिணி³

ஏழாம் வேற்றுமை: எல்லாப்ராதிபதிகங்களும் ஈற்றில் சு, சூ இவற்றைப் பெறும். ஈற்றகரம் ஐ ஆகவும் இகரவுகரங்கள் ரெட்டெழுத்தாகவும் மாறும்.

உ-ம். சணிகிதேசு⁴

எட்டாம் வேற்றுமை: புல்லிங்கத்தில் அகரமாதந்தப்ராதிபதிகம் நீண்டும், இகர-உகரமாதந்தப்ராதிபதிகங்கள் ஐ பெற்றும் அல்லது ஈறுநீண்டு ஓ பெற்றும், ஸ்திரீலிங்கத்தில் ஈற்றில் ஓ, உ இவை பெற்றும் வரும்.

உ-ம். துஜோஹஸ்யமுஹா⁵, கருவலசேனாபஹு⁶

நபும்ஸகலிங்கத்தில் முதலிரண்டு வேற்றுமைகளிலும் ஈற்றுயிர் நீண்டு ஐ அல்லது ஐ பெறும்.

உ-ம். ரிபுவலா⁷, சலா⁸

வடமாகாணமொழிநிலை: ஹிந்தி, மராட்டி முதலிய மொழிகளில் ஒருமைக்குச் சேர்க்கும் வேற்றுமையுருபுகளே பன்மைகளுக்குச் சேர்க்கப்படுகின்றன. முதல்வேற்றுமையில்

1. புரிசாண் (புரிசாணி) சமூஹி தேச (ibid 4, 9—)
2. தேவதாண் சவரிசு ஸிவதேமி (ibid 2, 15—)
3. ஐ அக்ஷாண் அக்ஷோஹிணி (அக்ஷோஹினி) னாகோ ஸிவ (ibid 4, 9—)
4. கி வி சுவேஅகாலு துஜேசு சணிகிதேசு (சணிகிதேசு) (ibid 11, 7—)
- 5, 6. (ibid 4, 9—)
7. ரிபுவலா (ibid 1, 26—)
8. சலா (ibid 4, 9—)

தொடர்ச்சொற்கள் மூன்றாம் வகை. தொடக்கத்தில் ஒன்று முதல் பத்திற்கும் நூறுக்குமே தனிச்சொற்கள் இருந்தன. பின்னர் மொழிகள் பிரிந்தபிறகு *सहस्रम्* போன்றன ஆயிரத்தைக் குறிக்க வந்தன.

இருபது, முப்பது, நார்பது முதலியவற்றைக் குறிக்கும் பகுதியான *īmt*, *īomt* என்பன *dīmt* *dīomt* என்பனவற்றின் விகாரமே ஆகும். உதாத்தஸ்வரமின்மையால் *ḍ* லோபித்தது எனல் வேண்டும். எண்ணுப்பெயர்கள் எவ்வாறு வந்தன என்பதும், தொடக்கத்தில் அவை எப்பொருளைக் குறித்தன என்பதும் தெளிவாய்க் கூற இயலவில்லை.

அவ்வெண்ணுப்பெயர் நான்கு வகையாக இருக்கலாம்: ஒன்று, இரண்டு போல்வன ஒருவகை: அவற்றைக் கார்டினல்¹ எண் என்பர்; ஒன்றாவது, இரண்டாவது போல்வன மற்றொரு வகை: அவற்றை ஆர்டினல்² எண் என்பர்; ஒருமுறை, இருமுறை போல்வது மூன்றாவது வகை: அவற்றை மல்டிப்ளி-கேடிவ்³ எண் என்பர்; ஒவ்வொன்றாக, ஈரிரண்டாக போல்வன நான்காவது வகை: அவற்றை டிஸ்ட்ரிப்யூடிவ்⁴ எண் என்பர்.

கார்டினல் எண்

ஒன்று:

இ.ஆ. *oi-no-s*

வை. एन⁵

,, *oi-qo*

,, एकः

,, *sem, som, sm*

,, सहस्र, सम

1. Cardinal number.

2. Ordinal number.

3. Multiplicative number.

4. Distributive number.

5. एनापत्यान्त्रं १ संज्ञस्य (अ. व. 10, 85, 27)

தேர்தல் :

2. 3. duuō(u)

જાલ. દુવા, દુચૌ, ઢા, દુવે

 $\hat{d}u\bar{o}(u)$

„ dūuoi (நபும்ஸதலிங்கம்)

த்ரிபத்ரில் உள்ள இகரம் த்ரிபத்ரில் உள்ள இகரத்தின்
 பதிதேசத்தால் வந்தது எனல் வேண்டும்.

பூசுந்து :

இ.சூ. tri (புல்விங்கமும்

साय. त्रयः

நபும்ஸகலிங்கமும்)

॥ त्रीं, त्रीणि ?

., tiser, tistr

॥ तिन्त्रः

வி இல் இகரம் ப்ரத்யயம் என்பது தृतीय: என்ற ரூபத்தால்
வீளங்கூம்.

ஸ்திரீலிங்கத்தில் *li-sr* என்பது *tri-sr* என்பதிலிருந்து
பகுதிருக்கும் எனவும், *sr* என்பது *sr-e-sor* என்றவிடத்தள்ளு
பகுதியே எனவும் சிலர் கருதுகின்றனர்.

॥३॥

இ. நு. qetnor-es (புள்ளிக்கம்)

काल. चत्वारः ३

• getner (எதிர்விடம்)

॥ चतुर्थः ॥

.. getnör-ə (சுயம்வரதரிசம்)

१. चत्वारि ।

,, se[^]ks வை. பப் லத்தீன் sex
 ,, pe[^]ks ஆர்மீனியன் மொழியில் இதற்குத்
 தக்கவாறு உள்ளது.

,, septm   வை. சப
 ,, septom   கிறீக் ebdomaxis

सप्तसिन्धुषु (8, 24, 27), सप्तसिन्धून् (2, 12, 3),
त्रिः सप्त सप्त नद्यः (10, 64, 8)

என்றவிடங்களில் **सप्त** என்பது வேற்றுமையுருபு ஏலாமையான் வேதத்தில் அது அவ்யயமாய் இருந்தது என்பர். ஆனால் ருக்வேதத்தில் **सप्तानां सप्त ऋषयः** போன்றவிடத்து **सप्तानाम्** என்ற ரூபம் காணப்படுகின்றமையாலும், **यामन्** (1, 85, 1) **अपधा** (2, 12, 3) போன்ற இடங்களில் வேற்றுமையுருபு லோபித்திருக்கின்றமையாலும், அவருடைய கூற்று பொருந்தா தென்க.

அவ்வாறே டீசா என்பதும் சிலவிடத்து உருபேற்றும்
சிலவிடத்து உருபு ஏலாமையும் இருக்கும்.

दश ते कलशानाम् (क्र. वे. 4, 32, 19)

दशानामेकम् (*ibid* 10, 27, 16)

सप्त என்பது பிற்காலத்தில் सप्त என்றாயிற்று.

எட்டு :

இ.பூ. oktō'   வை. அஷ்ட¹
 ,, oktoū   ,, அஷ்டை²

அஸிதி: என்றவிடத்து oktō-இன் தகரமில்லாமையின் அத்தகரம் பரத்யயமாய் இருந்திருக்கலாம் என்பர்.

அஷ்டாஸு என்ற ரூபம் நேரிதாயிருக்க, அஷ்டாஸு என்ற ரூபம் சप्तसु போன்ற ரூபங்களின் அதிதேசத்தால் வந்தன எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஒன்பது :

இ.பூ. neun   வை. नव³   லத்தீன் novem
 ,, e'nun   கிரேக் e'nen

லத்தீன்மொழியில் novem என்ற ரூபம் நேரிதாயிருக்க, novem என்பது septem, decem இவற்றின் அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர்.

பத்து :

இ.பூ. dek'm   வை. दश

दश என்பதும் முன்னர் அவ்யயமாயிருந்தது என்பர். दशानाम्⁴ போன்ற ரூபங்கள் வேதத்திற் காணப்படுகின்ற மையால் அக்கூற்று பொருந்தாது.

1. अष्टा नहो दिवः (ऋ. वे. 1, 121, 8)
2. अष्टौ व्यस्यन् ककुभः (ibid 1, 35, 8)
3. नव यदस्य नवति च भोगान् (ibid 5, 29, 6)
 नवानां नवतीनाम् (ibid 1, 191, 12)
4. दशानानेकम् (ibid 10, 27, 16)

பதினொன்று முதல் பத்தொன்பது வரையில் உள்ள எண்களில் பத்தைக் குறிக்கும் எண்ணும், ஒன்று இரண்டு முதலியவற்றைக் குறிக்கும் எண்ணும் தனியாய் உம்மையால் சேர்க்கப்பட்டுத் தாய்மொழியில் இருந்திருக்கலாம் எனவும் அதற்குச் சான்று एकं च यो विंशति च (ஈ. வே. 7, 18, 11) என்ற ருக்வேதத்தொடர் என்றும் கூறுவர்.

பதினொன்று முதல் பத்தொன்பது முடிய எண்கள் வைதிகமொழியில் மூன்று வகையாக உள்ளன.

பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று இவற்றில் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று இவற்றைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் உருபேற்று இருக்கின்றன.

एकादश, द्वादश¹, त्रयोदश

ஈண்டு द्वा, त्रयः இவ்விரண்டும் முதல்வேற்றுமையில் புல்லிங்கத்தில் இரண்டு மூன்றிற்கு உள்ள ரூபங்களே வந்தன. एकादश என்றவிடத்தில் स्त्रीலிங்கத்திற்கு உரிய ரூபம் வந்துள்ளது. இதற்குக் காரணம் யாது என அறிய முடிய வில்லை.

பதினான்கு முதல் பதினைட்டு முடிய உள்ள எண்களில் நான்கு, ஐந்து முதலியவற்றைக் குறிக்கும் எண் உருபு ஏற்க வில்லை; ஆயினும் முதல்வேற்றுமையில் அவற்றிற்கு உரித்தான ரூபங்களையே அவை கொண்டன. அவற்றுள் पौडश என்பது எவ்வாறு வந்தது என்பது வைதிகமொழிக்கு முன்னருள்ள நிலையிலிருந்து அறிதல் கூடும். पप् என்பதனோடு दश என்பதைச் சேர்க்க முகாரத்தால் द, ड ஆக, डकारத்தால் प கோஷுவத் ஆக, அதுவும் அதற்கு முன்னருள்ள अकारமும்

1. द्वादश प्रययक्षमेकं त्रीणि नभ्यानि (ஈ. வே. 1, 164, 47)

அஃ ஆக போதா என்ற ரூபம் வந்தது. ஷ்காரத்திற்கு ஒட்டிய கோஷுவத்தான எழுத்து வைதிகமொழியியில் இறந்தது எனக் கூறல் வேண்டும்.

பத்தொன்பது என்பது வைதிகமொழியில் एकविंशतिः, उनविंशतिः, एकात्रविंशतिः என வழங்குகின்றது. ஜர்மன் மொழியில் eins-min-zwainzich என்பது இவற்றோடு ஒப்ப நோக்கத்தக்கது.

இருபது, அறுபது, எழுபது, என்பது, தொண்ணூறு என்பன ஒருவகையாகவும், முப்பது, நாற்பது, ஐம்பது இவை ஒருவகையாகவும் வைதிகமொழியில் இருக்கின்றன. அவை : विंशतिः¹, षष्टिः², सप्ततिः³, अशीतिः⁴, नवतिः⁵, त्रिंशत्⁶, चत्वारिंशत्⁷, पञ्चाशत्⁸ என்பன ஆகும்.

1. இ. பூ. uei-kmt-i; uei என்பது ui, uim, uin ஆகவும் நின்றது; uei என்பதற்கு ஆரம்பத்தில் இரண்டு என்பது பொருள். 'அது விஷ, விஷ (இருபக்கத்திலும்) என்ற சொற்களின் வி ஓடும், உமீ-இல் உள்ள உ ஓடும் இயைபுபட்ட தென்பர். Cf. விஷ விஷ அமிசுஜி வஜிர (ஈ.வே. 8, 45, 8) தொடக்கத்தில் வி்ஸதி: ஆக இருந்து பின்னர் வி்ஸதி: ஆயிற்று எனவுங் கூறுவர்.
2. sas + kmt + i = sas + kt + i = sas + st + i = sassti; பின்னர் sas 'என்பத்தோடு ti சேர்க்கப்பட; sassti ஆயிற்று என்றனர்.
3. septm + kmt + i = septm + t + i = septati = सप्ततिः
4. oktō + kmt + i = oktō + t + i = okti = अशीतिः
5. neun + kmt + i = neun + t + i = neunti = नवतिः
6. tri + kmt = trimkmt = त्रिंशत्
7. qetuōr - ò + kmt = ketuōrò m kmt = चत्वारिंशत्
8. penqe + kmt = penqekmt = पञ्चाशत्

சென்டி kmt-இல் உள்ள km, dek-இன் எகதேசம் எனக் கொள்ளல் வேண்டும். மே உதாத்தன்வரயின்றி சொல் திருக்கவேண்டும்.

பின்னருள்ள வழக்குகள் கவனித்தற்கு உரியன :

- (1) त्रिंशता हरीणाम्
- (2) त्रिंशता हरिभिः
- (3) पञ्चापद्भिर्वाणैः

முதல்தொடரில் இரண்டு சொற்களும் வெவ்வேறு வேற்றுமையில் உள்ளன. இரண்டாந்தொடரில் இரண்டும் ஒரே வேற்றுமையில் இருப்பினும் ஒன்று ஒருமையிலும் மற்றொன்று பன்மையிலும் இருக்கின்றன. மூன்றாந்தொடரில் இரண்டும் ஒரே வேற்றுமையிலும் ஒரே வசனத்திலும் உள்ளன. மக்கள் தொடக்கத்தில் தொடர்களைப் பல்வகையாக வழங்கினர் என்றும் நாளடைவில் அவை ஒழுங்குபடுத்தப் பட்டன என்றும் கொண்ட கூற்றிற்கு இஃதும் ஒரு தக்க சான்று ஆகும்.

பூறு :

இ.யூ. kṁto'-m   வை.   शतम्
 லத்தீன் centum   காத்திக்   hund

शतम्, शतेन முதலியன பல்வகைப்பட்ட வேற்றுமை யுருபேற்ற சொற்களால் தொடரப்பட்டன.

शतं तं राजन् भिषजः (ऋ. वे. 1, 24, ३)

शतं न इदं ऊतिभिः सहस्रं वायुचीनाम् (ibid १, 52, 5)

शतेनानो अभिष्टिभिः (ibid 4, 46, 2)

இகூபூறு :

इं शते, द्विशतम् இரண்டும் நேரிதான ரூபங்கள் ; द्विशती என்பது பின்னர் வந்த ரூபம்.

ஆயிரத்தைக் குறிக்கும் सहस्रम् என்பதற்குத் தக்கவாறுத் தாய்மொழியில் gheslo என்று இருந்திருக்கலாம் எனச் சிலர் கருதினும், பலர் அதற்கு உடன்படார்.

ஆர்டிளஸ் எண்

அலேகமாய் இண்டோபூரோபியன்மொழிகள் எல்லா வற்றிலும் ஆர்டிளஸ் எண்ணிற்கு *தமய்* அர்த்தம் கொண்ட ப்ரத்பபத்தைச் சேர்க்க, ஆர்டிளஸ் எண் உண்டாகும். அவை:

to, is-to, m-o, mo, tm-o, tmmo என்பன.

ஒன்றாவது:

Per தாதுவிற்கு *uo*, *mo*, *tmmo*, *isto* இவை சேர்க்கப்பட, தனிமொழிகளில் ஒன்றாவது என்ற பொருள் கொண்ட ரூபம் வந்தன.

uo, *tmmo* இவை வைதிகமொழியில் *வ*, *தம* என்று ஆகும்.

உ.-ம். पूर्वः, प्रथमः,

mo, *isto* :- ஆங்கிலேயர்கள் : *forma*, *first*.

இரண்டாவது:

இக்கு மாத்திரம் *தரய்* அர்த்தம் கொண்ட ப்ரத்பபமே சேர்க்கப்படுகிறது.

உவ. द्वितीयः, கிரேக் *deúteros*, லத்தீன் *secundus*.

மூன்றாவது:

உவ. तृतीयः, கிரேக் *tritós*, லத்தீன் *tertius*.

நான்காவது:

கி. பூ. *qeturtós*, உவ. चतुर्थः, तुरीयः¹ *தூய்*:

1. Anglo-saxon.

2. तुर्यमिहोहिता पक्ष्यमनं त्रिं चतुर्लक्षम् (अ. वे. 8. 3. 24)

ஐந்தாவது :

இ. யூ. penq-tós, வை. பञ्चः

பञ्चமः என்பது சप्तமः என்பதன் அதிதேசத்தால் வந்தது எனக் கொள்ளல் வேண்டும். அது வைதிகமொழியிலேயே வந்தது.

ஆறாவது :

இ.யூ. suek-to-s, வை. षष्ठः லத்தின் sextus.

ஏழாவது :

இ. யூ. septmó } வை. सप्तमः } லத்தின் septimus
septm-tò } सप्तमः }

எட்டாவது :

இ. யூ. oktōu-o, வை. अष्टमः, லத்தின் octāvus.

ஒன்பதாவது :

இ. யூ. neunn-ó } வை. नवमः }
neun-tó } नवमः }

नवमः என்பது நேரிதான ரூபமாயிருக்க, नवमः என்பது सप्तमः என்பதன் அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர்.

பத்தாவது :

இ. யூ. dekṁ-tós } வை. दशमः, லத்தின் decimus.
dekṁm-o }

பதினொன்றாவது முதல் பத்தொன்பதாவது முடிய வைதிக மொழியில் முன்னரெண் கார்டினல் ஆகவும், பின்னரெண் ஆர்டினல் ஆகவும் இருக்கின்றன. அவ்வாறே லத்தினிலும்

உள்ளது. ஆனால் லத்தீனில் இரண்டும் ஜர்மனல் ஆகவும் இருக்கின்றன.

உ-ம். வை. एकादशः, द्वादशः அல்லது द्वादशमः
லத்தீன் duo-decimus, quartus-decimus.

இவ்வெண்கள் தைத்திரியாண்யகத்தில் ஒரிடத்துத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன.¹

மல்டிப்ளிகேடிவ் எண்

தீழுமுறை:

இ. ஆ. <u>dui-s</u>	}	வை. <u>द्विः</u> ²	}	லத்தீன் bis
<u>duui-s</u>		<u>दुविः</u>		ஆங்கிலம் twice

1. देवा देवेषु अयच्चम् । प्रथमा द्वितीयेषु अयच्चम् । द्वितीयास्तृतीयेषु अयच्चम् । तृतीयाश्चतुर्थेषु अयच्चम् । चतुर्थाः पञ्चमेषु अयच्चम् । पञ्चमाषष्ठेषु अयच्चम् । षष्ठास्तप्तमेषु अयच्चम् । सप्तमा अष्टमेषु अयच्चम् । अष्टमा नवमेषु अयच्चम् । नवमा दशमेषु अयच्चम् । दशमा एकादशेषु अयच्चम् । एकादशा द्वादशेषु अयच्चम् । द्वादशा त्रयोदशेषु अयच्चम् । त्रयोदशाश्चतुर्दशेषु अयच्चम् । चतुर्दशाः पञ्चदशेषु अयच्चम् । पञ्चदशाषोडशेषु अयच्चम् । षोडशास्तप्तदशेषु अयच्चम् । सप्तदशा अष्टादशेषु अयच्चम् । अष्टादशा एकाविंशेषु अयच्चम् । एकाविंशा विंशेषु अयच्चम् । ..... देवात्रिंशेकादशा-
त्रिंशयत्रिंशः । (2, 2)

2. द्विर्नोधाः (तै. सं. 2, 4, 40)

மும்முறை :

இ. டு. tris   வை. त्रि: ¹   ஆங்கிலம் thrice

ஒருமுறை, நான்குமுறை முதலிய எண்களைக் குறிக்க, ஒவ்வொரு மொழியிலும் வெவ்வேறு வகையாக எண்கள் இருக்கின்றன.

ஒருமுறை :

வை. सकृत् ²   லத்தீன் sem-el

நான்குமுறை :

வை. चतुः, चतुःकृत्वः ³   லத்தீன் quarter

ஐந்துமுறை, ஆறுமுறை இவை போன்றவை கார்டினல் எண்ணோடு कृत्वः என்ற ப்ரத்யயம் சேர உண்டாகும்.

உ-ம். पञ्चकृत्वः ⁴

एकवारम् போன்ற ரூபங்கள் இதிலுள்ளமொழியில் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றது. विष्ववारम् ⁵ போன்ற ரூபங்கள் வைதிகமொழியிலே காணப்படுகின்றது.

டிஸ்டிரிப்யூடிவ் எண்

பண்டைய காலத்தில் டிஸ்டிரிப்யூடிவ் எண்ணை ஆக்கக் கார்டினல் எண்ணை இரட்டித்தனர்.

உ-ம். पञ्चपञ्च ⁶, एकैकः ⁷, पूर्वपूर्वः, पूर्वपूर्वः

1. त्रिंशो रथि बृहत्समिना (ऋ. वे. 1, 34, 5)
2. सकृन्मिरजायत (ibid 6, 48, 22)
3. चतुःकृत्वोऽह्यत् (तै. ब्रा. 2, 3, 23); चतुस्ते नमः (तै. आ. 4, 6, 9)
4. पञ्चकृत्वोऽह्यत् (ibid 2, 3, 24)
5. आयं होता यजेति विष्ववारम् (ऋ. वे. 7, 7, 4)
6. पोद्वा युक्ताः पंच पंचा बृहन्ति (ibid 3, 55, 18)
एकमेकं सुशस्तिभिः (ibid 1, 20, 7)
7. एकैको वै जनतायामिन्द्रः (तै. ब्रा. 1, 4, 32)

காந்தனல் எண்ணிற்கு ஶ்ய என்ற பர்த்தபம் சேர்த்தம்
 டன்டிப்பூடிவ் எண்கள் ஆக்கப்பட்டன.

உ-ம். एकशः, द्विः

பாதிருதமொழி

இக்கலைபில் எண்ணுப்பெயர்கள் சிறிது மாறுபாட்டுடன்
 காணப்படும்.

ஓ என்பதற்கு ஓ என்ற ஆதேசம் வந்து முதலிரண்டு வேற்
 திணைகளில் ஓ, ஓவே, ஓணி என்ற ரூபங்களையும், மூன்று,
 ஐந்து இவ்வேற்றிணைகளில் ஓஹி என்ற ரூபங்களையும், ஆறாம்
 வேற்றிணையில் ஓறஹ் என்ற ரூபங்களையும், ஏழாம்வேற்றிணை
 யில் ஓஸு என்ற ரூபங்களையும் பெறும்.

வி என்பது தி என்ற ஆதேசம் பெற்று, முதலிரண்டு
 வேற்றிணைகளில் திணி என்ற ரூபங்களையும், மூன்று ஐந்து
 வேற்றிணைகளில் திஹி என்ற ரூபங்களையும், ஆறாம்வேற்றிணை
 யில் திறஹ் என்ற ரூபங்களையும், ஏழாம்வேற்றிணையில் திஸு
 என்ற ரூபங்களையும் பெறும்.

வ்வார, வ்வாரி என்பன முதலிரண்டு வேற்றிணைகளிலும்
 வ்வாரோ வ்வாரி என்ற ரூபங்களையும், மூன்று ஐந்து வேற்றிணை
 களில் வ்வாஹி என்ற ரூபங்களையும், ஆறாம்வேற்றிணையில்
 வ்வாறஹ் என்ற ரூபங்களையும், ஏழாம்வேற்றிணையில் வ்வாஸு
 என்ற ரூபங்களையும் பெறும்.

பஜ என்பது மூன்று ஐந்து வேற்றிணைகளில் பஜஹி என்ற
 ரூபங்களையும், ஆறாம்வேற்றிணையில் பஜாஹ்¹ என்ற
 ரூபங்களையும், ஏழாம்வேற்றிணையில் பஜஸு என்ற ரூபங்களையும்
 பெறும்.

1. ஓவே (ஓ) தி பௌவா வா (கி. 4. 9—)

2. பஜன் (பஜன) தி அஹ் வஹ் (கி. 6. 12—)

வடமாகாணமொழிநிலை

		ஹிந்தி	மராட்டி
ஒன்று	—	एक	एक
இரண்டு	—	दो	दोन
மூன்று	—	तीन	तीन
நான்கு	—	चार	चार
ஐந்து	—	पांच	पांच
ஆறு	—	छः	सहा अल्लत साहा
ஏழு	--	सात	सात
எட்டு	—	आठ	आठ
ஒன்பது	—	नौ	नऊ
பத்து	—	दस	दहा
நூறு	—	सौ	शंभर
ஒன்றாவது	—	पहला	पहिला
இரண்டாவது	—	दूसरा	दुसरा
மூன்றாவது	—	तीसरा	तिसरा
நான்காவது	—	चौथा	चौथा
ஐந்தாவது	—	पांचवाँ	पांचवा
ஒருமுறை	—	एकवार	एकपट
இருமுறை	—	दोवार	दुपट
மும்முறை	—	तीनवार	तिपट
நான்குமுறை	—	चारवार	चौपैठ
ஐம்முறை	—	पांचवार	पांचपट
ஒவ்வொன்றாய்	—	हरएक एकाएक	{ प्रत्येक एकएकास

ஸர்வநாமசப்தங்கள்

உற்பத்தி: பெயர்களுக்கு முன்னரே ஸர்வநாமசப்தங்கள் தோன்றியிருக்கவேண்டும் என ப்ரில்¹ கூறுவர். அதற்கு அவர் கூறுங் காரணங்கள் ஆவன: (1) தன்னையும், முன்னின்றனையும்,

அபலாணையும் கைபாற் சுட்டிக்காட்டிக் கூறுதல் மக்கட்கு இயற்கை. ஆகலின் கைச்சைகையால் அவை முன்னர்க் குறிக்கப்பட, பின்னர் அவற்றை விளக்க மொழிகள் வந்திருத்தல் வேண்டும். (2) ஒவ்வொரு பெயர்க்கும் எவ்வாறு தனித் தனியாய் வேற்றுமைகளில் ரூபங்கள் வேண்டுமோ, அவ்வாறு ஸர்வநாமங்களில் வேண்டுவதில்லை; ஏனெனில் கூறுவோனெல்லாம் தன்மைப்பெயராற் குறிக்கப்படுவான்; முன்னிலையில் உள்ளோனெல்லாம் முன்னிலைப்பெயராற் குறிக்கப்படுவான்; அபலானெல்லாம் படர்க்கைப்பெயராற் குறிக்கப்படுவான்.

ஆனால் குழந்தைகள் பேசத் தொடங்கும்போது தன்னையும் முன்னின்றனையும், அபல்கின்றனையும் தன்மைப்பெயராலும், முன்னிலைப்பெயராலும், படர்க்கைப்பெயராலும் குறிக்காது அவரவாறு இயற்பெயராலேயே குறிக்கின்றன. இதனை நோக்கின் பரீலின் கூற்று பொருந்துமா என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. அன்றியும் இயற்பெயராலேயே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வதில் மக்கட்கு வெறுப்பு உண்டாகி அதற்குப் பிரதியாக குறுகிய பெயரை வழங்கியிருத்தலும் இயற்கை யாகலாம். ஸர்வநாம, ப்ரோனோன்¹ என அவற்றிற்கு குறி கிட்ட ஆசிரியர்களுக்கும் இதுதான் கருத்து எனக் கூறல் தகும்.

மொழிகளில் வினைவிருதிகளுக்கும் ஸர்வநாமசப்தங்களின் பகுதிகளுக்கும் ஒற்றுமையிருத்தலின், கூறுவோனின் முழுக் கருத்தைக் குறிக்கும் வாக்கியம், பெயர் வினை இவைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டபின்னர் வினைவிருதிகளின் ஏகதேசத்தையே மக்கள் தாம் அறிபாது ஸர்வநாமங்களாய் வழங்கியிருப்பாரோ என்பதும் ஆராய்தற்குரியது.

வகை : ஸர்வநாமசப்தங்களை லிங்கத்தைப் பிரித்துக் காட்டும் ஸர்வநாமங்கள்² என்றும், லிங்கத்தைப் பிரித்துக் காட்டாத ஸர்வநாமங்கள்³ என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். முற்

1. Pronoun = 'பெயர்க்குப் பிரதியாக உருவது' என்பது ஐச் சொல்லின் பொருள்.

2. Pronoun with distinguishable gender.

3. Pronoun without distinguishable gender.

கூற்றில் படர்க்கைச்சுட்பெயர் ¹, வினாப்பெயர் ², சுட்டெதிர் பெயர் ³, தேளிக்குறிப்பில்பெயர் ⁴ இவை வரும்; பிற்கூற்றில் தன்மைப்பெயர் ⁵, முன்னிலைப்பெயர் ⁶, தன்னைத்தான்குறிபெயர் ⁷, உடைமைப்பெயர் ⁸ இவை வரும்.

இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலை : இந்நிலையில் ஸர்வநாம-சப்தங்கள் இருந்திருக்கவேண்டும் என்றாலும், எவை அப்போது இருந்தன எனக் கூறுதற்குப் போதிய சான்று இல்லை. அன்றியும் அந்நிலையிலேயே ஒவ்வொரு வேற்றுமையிலும் உதாத்தஸ்வரங் கொண்ட ரூபமும், ஸர்வாறுதாத்தமான ரூபமும் இருந்தன என்பதும், அவற்றுள் சிலவற்றைச் சிலமொழிகளும் வேறு சிலவற்றைப் பிறமொழிகளும் கொண்டன என்பதும், அதன்பிறகு தனிமொழிகள் ஸ்வரங்கொண்டனவற்றை ஸ்வர மில்லாதனவாகச் செய்து புதிய ரூபங்களை ஆக்கிக் கொண்டன என்பதும் அறியப்படுகின்றமையால், பின்னருள்ள ரூபங்கள் எவை இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலையில் இருந்தன எனத் துணிவாய்த் கூற இயலவில்லை. உதாரணமாக, உதாத்தமா யிருந்த *mē, tūē, nōs, vōs* என்பன வைதிகமொழிநிலையில் அறுதாத்தமாகிய *மா, த்வா, நு, வு* என மாறி, உதாத்தம் பெற்ற *மாம், த்வாம், அசுமான், யுஸ்மான்* என்னும் புதிய ரூபங்கள் தோன் றின ; *nōs, vōs* என்பன பழையநிலையில் உள்ளபடியே லத்தின் மொழியில் வழங்கப்படுகின்றன. தன்மைப்பெயரிலும், முன் னிலைப்பெயரிலும், தன்னைத்தான்குறிப்பெயரிலும் பல மொழிகளில் ஒற்றுமை இருத்தலின், இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலையில் அவை எவ்வாறு இருந்தன என ஊகிக்கலாமேயன்றி, ஏனைய ஸர்வநாமங்களின் ரூபத்தைக் கூற இயலாது.

1. Demonstrative pronoun.
2. Interrogative pronoun.
3. Relative pronoun.
4. Indefinite pronoun.
5. First personal pronoun.
6. Second personal pronoun.
7. Reflexive pronoun.
8. Possessive pronoun.

வைதிகமொழிநீயும் இதிஹாஸமொழிநீயும்

படர்க்கைக்கட்டுப்பெயரின் பகுதிகள் : இவை பல்வகைப் பட்டன. அவை (1) ச, சா, த, தா. உ-ம். ச¹, ச²; சா : தசாந் : தாஸ்யம் : ச. சா இவ்விரண்டும் புல்லிங்கம் ஸ்திரீலிங்கம் முதல் வேற்றுமைபொருளையிலே வழங்கப்பட்டன : ஆனால் ஸைஷ்டத்து வேறு வேற்றுமையிலும் உள்ளது.

Cf. ससिन्—तसिन्

(2) त्य, त्या. உ-ம். त्य¹, त्या.

(3) अ, आ. உ-ம். असौ. आभ्यः.

(4) एय, एया. एत, एता. இண்டோயூரோபியன்மொழியில் இங்ஙனம் என்ற பொருளைக் கொண்ட ei என்பதற்கு so. sū. to, tā இவற்றைச் சேர்க்க, eiso. eisā. eito, eitā என்ற ரூபங்கள் வர, அவை வைதிகமொழியில் एय, एया. एत, एता ஆகவே என்பர்.

(5) अत, अता. இவற்றிற்கு ஸமான்மாய்த் தாய்மொழியில் ano, oao, enā, oān இருந்திருக்கலாம் என்பர்.

உ-ம். अनेन, अनया.

(6) इद्, इम्. உ-ம். इद्म्, इमौ. இண்டோயூரோபியன் மொழியில் i என்பதற்கு d சேர்த்து id ஆயிருக்கலாம் என்பர்.

1. न कन्तव्यं नित्यं (सू. वे. 1. 55. 6)

एय शब्दः, नशब्दः संज्ञाविशेषः लिंगात्कारकं लोपिक्रियेति एतत् संज्ञायां प्राणिनिप्राप्तिम्. एतदर्थः सुतेने अतो अन्तर्गते हति (स.अ. 6, 1, 32). अत्र एय, न संज्ञायां लोपः एय, न संज्ञा लोपः इत्येतत् संज्ञायां एतत् एतद्विच्छिन्नं एतत् लोपः एतत् एतद्विच्छिन्नम्.

(7) इयम्—இது தாய்மொழியில் $i + am$ ஆக இருந்திருக்கலாம் என்பர்.

(8) अयम्—இது தாய்மொழியில் $oi + am$ ஆக இருந்திருக்கலாம்.

சுட்டெதிர்பெயரின் பகுதி: यः या. இவை தாய்மொழியில் $io, i\bar{a}$ ஆக இருந்தன.

வினாப்பெயரின் பகுதி: क, कि, कु. உ-ம். कः, किम्, माकिः¹, नकिः², क³; தாய்மொழியில் இவை $qo, q\bar{i}, qu$ ஆகும்.

இப்பகுதிகள் உதாத்தஸ்வரம் பெறும்; அவையே அதனைப் பெறாவிட்டால், தெளிக்குறிப்பில் பெயர்ப்பகுதி ஆகும்⁴.

உ-ம். कश्चित्⁵, कश्चन⁶, कस्य⁷, किञ्चित्, किञ्च⁸, कुतश्चित्⁹.

1. माकिंनैश्च (ऋ. वे. 4, 4, 3)

2. नकिरेवायथात्वं (ibid 4, 30, 1)

மாகி:, நகி: என்பவற்றுள் $क्$ இகரத்தால் தொடரப்பட்டனும் $च्$ ஆக மாறாது $क्$ ஆகவே இருக்கின்றது. $चिद्$ என்றவிடத்து மாதிரியிருக்கின்றது.

3. के१दानीं सूर्यः (ibid 1, 35, 7)

4. ஆனால் ஆங்கிலம்போன்ற மொழிகளில் வினாப்பெயர்களே (who, which) சுட்டெதிர்பெயராகவும் வழங்கப்படுகின்றன. சுட்டெதிர்பெயர்கொண்ட வாக்கியம் வினாவாகவும், முடிவுபெறும் வாக்கியம் இதற்கு விடையாகவும் இருக்கக் கூடுமாகலான், பல மொழிகளில் சுட்டெதிர்பெயரும் வினாப் பெயரும் ஒன்றாக இருக்கின்றன என ப்ரீல் கூறினர்.

(Breal Semantics pp. 207, 8)

5. कश्चिद्द्विः प्रत्यगात्मानमैक्षत् (कठोप. 4, 2)

6. न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनम् (ibid 6, 9)

7. मा गृधः कस्य खिद्वनम् (ईशावा. 1)

8. यत्किञ्च जगत्यां (ibid 1)

9. नायं कुतश्चित् (कठोप. 2, 18)

சம என்பதும் தெளிக்குறிப்பில் பெயருள் அடங்கும்.

மேற்கூறப்பட்ட ஸர்வநாமங்கள் வேற்றுமையுருபினை ஏற்பதில் பெரும்பாலும் ஒற்றுமைப்பட்டன.

ஒருமை

முதல்வேற்றுமை: புல்லிக்கத்தில் ச, ச: எஃப, எஃப:, அயம், அசௌ, ய:, க: என்பனவும், ஸ்திரீலிக்கத்தில் சா, ஏயா, இயம், அசௌ, யா, கா, என்பனவும், நயம்ஸகத்தில் முதலாண்டு வேற்றுமைகளிலும் தத், எதத், இத், அத:, யத், கிம் என்பனவும் ரூபங்களாம். கிம் என்பது ஹரிம் போன்ற பெயர்களின் ஒற்றுமைப்போலியால் வந்தது.

இரண்டாம்வேற்றுமை: புல்லிக்கத்தில் தம், எதம், எனம், இம், எனம், அமும், யம், கம் என்பனவும், ஸ்திரீலிக்கத்தில் தாம், எதாம், எனாம், இமாம், எனாம், அமும், யாம், காம் என்பனவும் ரூபங்களாம். எதத் ப்ராதிபதிகத்தில் அந்வாதேசங்களாகிய எனம், எனாம் என்பனவே இத் ப்ராதிபதிகத்தில் அந்வாதேசங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

மூன்றாம்வேற்றுமை: புல்லிக்கநயம்ஸகலிக்கங்களில் உருபு ந: அப்போது இஹி அகாரம் உகாரம் ஆகும். தை, எதெ, எனெ, அனெ, எனெ, யெ, கெ. அத் ப்ராதிபதிகம் மத்திரம் நா உருபு ஏற்கும். அந. ஹி போன்ற சிபாதங்களில் உள்ள இஹி அகாரம் இவ்வுருபே என்பர்.

ஸ்திரீலிக்கத்தில் உருபு யா; அப்போது ப்ராதிபதிகத்தில் நற்றெழுத்து குறும். தயா, எதயா, எனயா, அநயா, எனயா, அமயா, யயா, கயா.

இவ்வாறு, இம் இவற்றிலுள்ள இ. இ ப்ராதிபதிகத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமைரூபமாகிருக்கலாம் என்பர்.

1. இந்த ரூபங்களில் அநிதேசத்தாலே பெயர்களின் அகாரத்த ப்ராதிபதிகம் இவ்வுருபு ஏற்கின்றது. Cf. வேன.

நா ன் கா ம் வே ற்று மை : புல்லிங்கநபும்ஸகலிங்கங்களில் ப்ராதிபதிகத்திற்கும் வேற்றுமையுருபாகிய ஈ-க்கும் இடையில் ஸ-உம், ஸ்திரீலிங்கத்தில் ஸ்ய-உம் சேர்க்கப்படுகின்றன. உறுதிப்பொருளைக்கொண்ட நிபாதமாகிய ஸ்ம-உம், இங்கு வரும் ஸ்ம-உம் ஒன்று எனவும், முன்னர் யுष्மாக் ஸ்ம¹ போன்ற விடத்தில் அது காணப்படுகின்றது எனவும் மொழிநூல்வல்லோர் கூறுவர். அஸுமாந் என்ற பொருளில் அமாந்² என்ற ரூபம் ருக்வேதத்திற் காணப்படுகின்றமையால் அஸுமீ, அஸுயீ என்ற ரூபங்கள் அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர்.

ஐந்தாம்வேற்றுமை : ஈண்டும் அவ்வாறே ஸ, ஸ்ய சேர்க்கப் படும். தஸாந்³.....; தஸீ..... முன்னர்க் கூறப்பட்ட காரணத்தாலே அஸுமாந், அஸுயா: என்பன பின்னர் வந்த ரூபங்கள் என்பர்.

ஆறாம்வேற்றுமை : புல்லிங்கநபும்ஸகலிங்கங்களில் தஸ்ய போன்ற ரூபங்களும், ஸ்திரீலிங்கத்தில் தஸ்யா: போன்ற ரூபங் களும் இருக்கின்றன. நான்கு ஐந்து வேற்றுமைகளிற்போல் ஈண்டும் ஸ்திரீலிங்கத்தில் ப்ராதிபதிகத்திற்கும் வேற்றுமை யுருபிற்கும் இடையில் ஸ்ய சேர்க்கப்பட்டது என்று கொள்ளலாம். அவ்வாறாயின் தஸ்ய என்ற ரூபம் எவ்வாறு வந்தது என அறிதல் வேண்டும். ஏழாம்வேற்றுமையில் போன்று வேதங்களில் ஆறாம்வேற்றுமையிலும் வேற்றுமையுருபு மறைந்திருக்க, அதனை நோக்காது தஸ்ய என்பதையே வேற்றுமையுருபேற்றதாக மயங்கியிருத்தல் கூடும்; அவ்வாறாயின் தஸ என அன்றோ

1. युष्माकं सारथीं अनुसुवे दधे मरुतो जीरदानवः (ऋ. वे. 5 53, 5)

2. आन्तरिक्षादमादुत (ibid 5, 53, 8)

3. இந்த ரூபங்களின் அதிதேசத்தால்தான் देवात् என்ற ரூபம் வந்தது.

சர்வநாமசப்தவேற்றநை'ம'பீருமைபன்'நை'ம

இருத்தல் வேண்டும் எனின். ஸ்திர்லிங்கரூபம் மயக்கத்தால் வழங்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்; அல்லது சுகாம் சுகாமாக மயங்கி ஒலிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்; நய என்ற புல்லிங்கரூபத்தின் மேல் விசுத்திசேர்க்கப்பட்டு நயா: என்ற ரூபம் வந்தது என்பர் மொழிநூல்வல்லோர். அது எனக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை.

சமூகவேற்றுமை : புல்லிங்காபுள்ளிகளில் சு-உம், ஸ்திரீலிங்கத்தில் சு-உம் பராதிரிதத்திற்கும் உருபிற்கும் இடையில் சேர்க்கப்படுகின்றன. அவற்றிற்கு வேற்றுமை யுருபுகள் முறையே இந், அம் என்பன. இந் என்பதற்கு முன்னர் சு-இன் அகாரம் லோபிக்கும்.

இருள்

பெயரில் இருமையில் உள்ள உருபுகளே ஈண்டும் உள்ளன

பள்ளை

முதல்வற்றுமை : இவ்வேற்றமைப்புள்ளிக் கவுருபு இஃ. அது ப்ராதிபதிகத்தின் சுற்றகத்தோடு சேர்ந்து ஐ ஆகும். அஃ ப்ராதிபதிகத்தில் அஃ இன் அகரம் லோபிக்க, அஃ என்ற ரூபம் வரும். ஸ்திரீலிங்கத்தில் பெயரிற் போன்ற உருபு அஃ-ஐ ஆகும். அஃ ப்ராதிபதிகத்திலிருந்து அஃ: என்ற ரூபம் உண்டாகின்றது. கபும்ஸகலிங்கத்தில் நா போன்ற ரூபமும் பின்னர் நானி போன்ற ரூபமும் உண்டு.

இரண்டு. மூன்று. நான்கு. ஐந்து. ஏழாய்வுற்றுமைகள் :
இவ்வேற்றுமைகளில் ஸர்வரூபங்களுக்கும் பெயர்ரூபங்

1. தாயகத்திலே உள்ள பள்ளிகளில் படிப்பவர்களுக்கு உதவி
கொடுப்பதற்காக அரசாங்கம் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறது. அந்த
பணத்தை எல்லாம் பள்ளிகளுக்கு கொடுக்காமல் சிலர் தங்கள்
தனிப்பட்ட நலனுக்காகப் பணத்தைப் பறித்துக் கொண்டு

களுக்கும் மாறுபாடு இல்லை. அஃஸ் ப்ராதிபதிகத்திலிருந்து மாத்திரம் அமீமிஃ, அமீமியஃ, அமீயு என்ற ரூபங்கள் காணப்படுகின்றன.¹

ஆரும்வேற்றுமை : ப்ராதிபதிகத்திற்கும் வேற்றுமையுருபிற்கும் இடையில் ஸ் தோன்றும். அமூயாம் என்பது அதிதேசத்தால் வந்த ரூபம் ஆகும்.

தன்மை-முன்னிலைப்பெயர்களின் விசேஷங்கள்

(1) தன்மை-முன்னிலைப்பெயர்களில் ஒவ்வொன்றின் ரூபங்களும் ஒன்றுக்கொன்று இயைபுபடாத வெவ்வேறு ப்ராதிபதிகங்களிலிருந்து வந்தன.

உ-ம். அஹம், மாம், வயம், அசுமான்²

நம், யூயம், யுசுமான்³

ஒருமைரூபங்களின் ப்ராதிபதிகமும் பன்மைரூபங்களின் ப்ராதிபதிகமும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுதற்கு ஒரு காரணம் கூறலாம். தன்மைப்பெயர் பேசுவோனையே குறிக்கும். ஏக காலத்தில் ஒருவன்தான் ஓரிடத்தில் பேசக்கூடுமாதலான், தன்மைப்பெயர் என்பது உண்மையாய் ஒருமைக்குத் தான் பொருந்தும். ஆயினும் தன்னையும் முன்னின்றானையும் உளப்படுத்தியும், தன்னையும் அயலானையும் உளப்படுத்தியு், தன்னையும் முன்னின்றானையும் அயலானையும் உளப்படுத்தியும் ஒருவன் பேசுவது உலகவழக்காயிருக்கின்றது. பேசுவோன் ஒருவனாய் இருப்

1. தாய்மொழியில் மூன்று நான்கு ஐந்தாம்வேற்றுமைகளில் 0 இல் முடிந்த ப்ராதிபதிகம் பெயராயின் 0 இலும், ஸர்வநாமமாயின் 0i இலும் முடிந்தன என்றும், அவ்வேறுபாடு வைதிகமொழியில் இல்லை என்றுங் கூறுவர் மொழிதூல்வல்லோர்.

2. Cf. ஆங்கிலம் I, me, we, us.

3. Cf. ஆங்கிலம் Thou, you.

பிணும் பலகைக் குறிக்கின்றமையால், அது பன்மைப்பெயராய் இருக்கவேண்டியுள்ளது. அவ்வாறுள்ள பெயரைத் தன்மைப் பன்மை என்கின்றனர். ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் உள்ள இந்த பேதத்தை நோக்கி அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள் வெவ்வேறு ப்ராதிபதிகத்தினின்றும் வந்தன எனக் கூறலாம். அவ்வாறே பேசுவோன் ஒரிடத்தில் ஏககாலத்தில் ஒருவனையே நோக்கிப் பேசமுடியும். இருப்பினும் முன்னின்றனையும் அயலாகையும் உளப்படுத்திப் பேசுதல் வழக்கமாயிருக்கிறது. இந்த மாறுபாட்டினை நோக்கி முன்னிலைப்பெயரின் ஒருமை ரூபங்களும் பன்மைரூபங்களும் வெவ்வேறு ப்ராதிபதிகங்கள் வீருந்து வந்திருத்தல் கூடும். தன்மைப்பெயரைப் பற்றிய இக் கருத்தை ஸைட் தனது நூலிற் கூறுவர்.

(2) பல ரூபங்கள் வேற்றுமையுருபேற்ற சொற்கள் இல்லை உ-ம். மெ (இ. யூ. 110-1)

(3) ஒரே ரூபம் பல வேற்றுமைப்பொருள்களைக் கொண்டன. உ-ம். மெ, தெ, நீ, வம்.

(4) பன்மையில் பல ரூபங்கள் ஒருமையுருபினை ஏற்றும் ஒருமைரூபம் கொண்டும் இருக்கின்றன. உ-ம். அம்மர், யுமர், அம்மாகம், யுமாகம்.

(5) சில ரூபங்கள் புல்லிங்கப்பெயரின் உருபினையும் சில ஸ்திரீலிங்கப்பெயரின் உருபினையும் கொண்டன.

உ-ம். அம்மர், யுமர், மயா. தயா. அம்மாமி:, யுமாமி:, அம்மாநு. யுமாநு. அவற்றை வழக்குவோர் அவற்றிலுள்ள லிங்கவேற்றுமையைக் கருதுவ தில்லை.

(6) பொதுவாக முதல்வேற்றுமைரூபங்களை வழக்குவது இல்லை; ஏனெனில், அவற்றின் பொருள் முற்றினையின் விருதி யாலே அறியப்படுகின்றது.

(7) சில ரூபங்களில் சில விருதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன; அவை என் சேர்க்கப்பட்டன என்பதும் எப்பொருளில் சேர்க்

கப்பட்டன என்பதும் அறிய இயலவில்லை. உ-ம். அஹம்¹, வயம்², த்வம்³, யூயம்⁴ என்பவற்றின் இறுதியில் உள்ள அம் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

தன்மைப்பெயர் : (வைதிகமொழிநிலை)

	ஒருமை	இருமை	பன்மை
மு. வே.	அஹம் ⁵	ஆவம் ⁶	வயம் ⁷

1. இ. யூ. *eghō, egho*, லத்தீன் *ego*.
2. „ *uei*. Eng. *we*.
3. „ *tu, tū*. Old Eng. *þu*. Modern Eng. *thou*
4. „ *iū-s*. Eng. *you*.

5. தாய்மொழியில் இதற்கு முலபூதமான ரூபத்தைப் பார்த்தால் ஈற்றில் அம் சேர்க்கப்பட்ட சொற்களுள் இதுவும் ஒன்று ஆகும். இதன் ப்ரகிருதி பின்னருள்ள வேற்றுமைகளின் ப்ரகிருதியிலிருந்து வேறுபட்ட தாலும், அவற்றின் ப்ரகிருதி தன்மையொருமைவினையின் விசுதியோடு ஒன்றுபட்டிருப்ப தாலும், இதன் பொருள் முற்றுவினையின் விசுதியாற் கூறப்பட்டிருத்தலாலும், இந்த ரூபம் அவ்வேற்றுமை ரூபங்களின் பின்னர் மொழியில் வந்திருக்கலாம்.

Cf. *हयाम्यमिम्* (ऋ. वे. 1, 35, 1)

अहमिन्द्रः (*ibid* 10, 48, 5)

6. ஆவம் என்பது வைதிகமொழிநிலையில் உள்ள ரூபம்
प्रहारावमन्तरस्वः (तै. सं. 2, 5, 10, 1)

Cf. *प्रथमायाश्च द्विवचने भाषायाम्* (पा. अ. 7, 2, 83)

இதீஹாஸமொழியில் ஆவம் இறந்தது என்பதும், இரண்டாம் வேற்றுமைரூபமாகிய ஆவாம் எ முதல்வேற்றுமையிலும் வந்தது, என்பதும் அவ்ஹாத்தாய்வினத்திரத்தாலும் பிற்காலவழக்காலும் அறியக்கிடக்கின்றன.

7. வயம்-உம் அஹம் என்பதைப்போல் ஈற்றில் அம் சேர்க்கப்பட்ட சொற்களுள் ஒன்று என்பதும், இரண்டு மூன்று முதலிய வேற்றுமைரூபங்களைக்காட்டிலும் பிற்பட்டிருக்கலாம் என்பதும் அதன் பொருள் முற்றுவினையின் விசுதியால் அறியப்பட்டது என்பதும் அறியத்தக்கன.

Cf. *तावां वास्तून्नुदमसि* (ऋ. वे. 1, 160, 6)

वयन्त इन्द्र विश्वह प्रियासः (*ibid* 2, 12, 15)

தன்மைப்பெயர்

ஒருமை	இருமை	பன்மை
இ. வே. மா ¹ , மா ²	आवां, नौ ³	अस्मान् ⁴ , नः ⁵
மூ. வே. मया ⁶	आवाभ्याम्	अस्मा ⁷ , अस्माभिः ⁸

- 1, 2. தாய்மொழியில் இவற்றிற்கு ஒட்டிய ரூபங்கள் *mē, me* என்பன. அவற்றுள் *mē* உதாத்தஸ்வரமும் *me* அதுதாத்தஸ்வரமும் பெற்றன. அவற்றை ஒட்டி வைதிகமொழியில் மா ம, என்ற ரூபங்கள் இருத்திருக்கவேண்டும். அவ்வாற்றிற் மா என்பது அதுதாத்தஸ்வரம் பெற, உதாத்தஸ்வரம் பெற்ற மாம என்ற ரூபம் பின்னர் பெயர்களின் ரூபத்தின் அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர்.

Cf. मां देवा दीधरे (ऋ. वे. 1, 52, 4); उन्मांसमन् (ibid 2, 33, 6)

3. यतरो नौ जयात् (तै. ब्रा. 2, 1, 46)

4. अस्मांत्युतत्र चोदय (ऋ. वे. 1, 9, 6)

अस्मान् என்பது தாய்மொழியில் *na-sme* என இருந்தது என்றும், अस्मान् என்பது பின்னர் देवान् போன்றதன் அதிதேசத்தால் வந்தது என்றுங் கூறுவர். युष्मा போன்ற अस्मा என்ற ரூபமும் இருத்திருத்தல் கூடும்.

5. आनः पवस्व (ibid 9, 35, 1)

नः என்பதற்கு லத்தின் மொழியில் இணக்கொல் *nōs*.

6. मा (म+आ) என்பதே தா போன்று கேரிதான ரூபமாய் இருத்திருக்கவேண்டும்; இரண்டாம்வேற்றுமைரூபமாகிய मा என்பதற்கும் மூன்றாம்வேற்றுமைரூபமாகிய मा என்பதற்கும் வைதிகமொழிநிலைக்கு முன்னரே மயக்கம் உட, அதனைப் போக்க மயா என்ற ரூபம் வந்திருக்கவேண்டும். இது மயா போன்ற ரூபத்தின் அதிதேசத்தால் வந்தது என்பர் சிலர். என்னுடையது என்ற பொருள்கொண்ட இ.பு. ரூபமாகிய *meio* என்றதன் விகாரத்திலிருந்து ஆ-விடுதி கேர்த்து வந்தது என்பர் சிலர்.

मया सोऽनमति (ibid 10, 125, 4)

7. अस्मा उन्मयं वचं उक्थमिन्द्राय शंस्यम् (ibid 5, 39, 5)

இதிலுள்ள மொழிநிலையின் தீர்ந்த ரூபம் இரத்தது.

8. अस्माभिस्तु शनिचन्द्राभ्याम् (तै. सं. 1.4.34); अस्मा என்பது மூன்றாம் ரூபம். அம்மூன்றாம் ரூபம் எவ்வாறு போன்ற ரூபம் என்பது அதிதேசத்தால் அஸ்மாभिः வந்தது என்பதற் கூறுவர்.

ஒருமை

இருமை

பன்மை

நா. வே. मह्य^1 , मह्यम्^2 , मे^3	आवाभ्याम् , नौ^1	अस्मभ्य, अस्मभ्यं ² , नः ⁴
ஐ. வே. मत्^7	आवाभ्याम्	अस्मत् ⁸

1. $\text{मह्या ते सख्यं वशिम्}$ (ந. வே. 3, 31, 14)

இதிலுள்ள மொழிநிலையில் இந்த ரூபம் இறந்தது.

2. $\text{मह्यं त्वष्टा वज्रमतक्षत}$ (*ibid* 10, 48, 3) இதற்கு மூலபூதபாண ரூபம் $\text{me} + \text{gh}$ என்றாவது $\text{eme} + \text{gh}$ என்றாவது இருக்கவேண்டும் என்பர்.

3. $\text{चनौ दधीत नाद्यो गिरौ मे}$ (*ibid* 2, 35, 1); இ. ஐ. *moi*.

4. $\text{ग्रहविव नावत्रापि गृह्येताम्}$ (தீ. ச. 6, 4, 42)

- 5, 6. $\text{अस्मभ्यं तानि महतो वियन्त रयिं नो धत्त वृषणः सुर्वारम्}$
(ந. வே. 1, 85, 12)

7. $\text{कस्तं मदामदं देवं मदन्यो जातुमर्हति}$ (கதோப. 2, 21)

8. $\text{ते अस्मन्निर्वपन्तु सेनाः}$ (ந. வே. 2, 33, 11) மத் போன்று அஸ்மத்-உம் ஒருமைவிகுதி ஏற்றது கோக்கத்தக்கது. சில விடத்தில் அஸ்மத்-இன் ஆகாரம் லோபிக்கும்.

$\text{स्मदापरैदपद्वचैताः}$ (*ibid* 10, 61, 8)

தன்மைப்பேயர்

ஒருமை

இருமை

பன்மை

சு. வே. மம¹, मे²   आवयोः³, नौ   अस्माकम्⁴, नः⁵

வ. வே. मे, मयि¹   आवयोः   अस्मे², अस्मासु³

1. ममानां¹ सूर्यस्येव दुष्टम् (ibid 10, 48, 3)

மம என்பது ama என்பதன் விநாயா, ma இரட்டிக்கப்
பட்டதா என்பது திண்ணையாய் கூறியமுடியவில்லை.

2. विद्युर्मे² अस् देवाः (ibid 1, 23, 24)

3. अधिनावभूतामावयोर्वा³ एषा (நீ. ச. 2, 1, 56)

4. अस्माकमस्तु⁴ केवलः (ஈ. வே. 1, 7, 10) अस्माकम् என்பது मामகம்

போன்று பெய்ஸகலிதத்தில் முதல்வேற்றமையாக இருக்கவேண்டும் என்பது பின்னருள்ள படியோக்கணால் விளங்கும்.

अस्माकेन⁵ वृजतेनाजयेम (ibid 10, 43, 10)

अस्माकेभिः⁵ सत्वाभिः शूरा शूरैः (ibid 2, 30, 10)

अस्माकांसो⁵ मधवानो वयं च (ibid 7, 78, 5)

अस्माकं⁵ मित्रावरुणावर्तं रथम् (ibid 2, 31, 1) போன்ற தீட்டங்களில்

अस्माकं⁵ रथम् என்பதற்கு என்னுடையதான ரதத்தை எனப் பொருள் கொள்ளவேண்டியிருக்க, அல்லது கொள்ளாது என்னுடைய ரதத்தை எனப் பொருள்கொண்டு अस्माकम् என்பது ஆறும்வேற்றமையாகக் கருதப்பட்டிருக்கவேண்டும். தமிழ்மொழியில் என்னகதன் என்பவிடத்தி் முதல் வேற்றமாய்ப் பன்மைகுறிப்புவினையாலையும்பெயரான என்ன என்ப கொல் கண்டாஸர்காலத்தில் ஆறும்வேற்றமாய்ப் பன்மையுருவமாகக் கருதப்பட்டது ஒப்பிடத்தக்கது.

5. अभि नौ⁵ वीरे अवीति धमेत (ibid 2, 33, 1)

6. मयि⁶ देवहूतिः (ibid 10, 128, 3)

7. गन्तावां⁷ सुमतिभूतस्ते (ibid 4, 50, 11). என்னும் ஒருமையிருந்து
எந்தது போக்கத்தக்கது. இந்த ருபம் (நீதி) மனமொழி
யில் இருக்கிறது.

8. पुष्टिं भूमिस्तस्मात्⁸ ययम् (ibid 6, 45 முதல் 47)

முன்னிலைப்பெயர் : (வைதிகமொழியிலை)

	ஒருமை	இருமை	பன்மை
மு. வே.	त्वम् ¹ , तुवम् ²	युवम् ³	यूयम् ⁴
இ. வே.	त्वाम् ⁵ , त्वा ⁶	युवाम् ⁷ , वाम् ⁸	युष्मा ⁹ , युष्मान् ¹⁰ , वः ¹¹

- 1, 2. இ. யு. *tu, tū* இவை வைதிகமொழியில் *तु*, *तू* என்று இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவற்றின் இறுதியில் *अम्* சேர்க்கப் பட்டு *त्वम्*, *तुवम्* என்ற ரூபங்கள் வைதிகமொழியில் உள்ளன. இதிலாஸமொழியில் *तुवम्* என்ற ரூபம் இறந்தது. இதன் ஸபாருள் வினைமுற்றின் விருதியாக கூறப்படுதலால், இச் சொல் பெரும்பாலும் வழங்கப்படுவது இல்லை.

Cf. *तौकाय तनयाय मृळ* (*ibid* 2, 33, 14)

त्वं नः पाह्यहंसः (*ibid* 6, 15, 30)

3. युवं दक्षं धृतप्रतामित्रावरुणदूळभम् (*ibid* 1, 15, 6)

युवं वायो सविता च भुवनानि रक्षथः (அ. வே. 4, 25, 3)

இதிலாஸமொழியில் இதற்குப் பிரதியாக *युवाम्* என்ற ரூபமே வந்தது.

4. இ. யு. *iū-s*. यूयम् என்பது यूषम् என்றிருக்கவேண்டும் என்றும், वयम् என்பதின் அதிதேசத்தால் இந்த ரூபம் வந்தது என்றுங் கூறுவர்.

यूयं राजानः (ஈ. வே. 8, 19, 35)

- 5, 6. त्वां यदग्ने पशवः समासते (*ibid* 3, 9, 8)

तं त्वा मर्ता अगृह्णत (*ibid* 3, 9, 7)

நாயமொழியில் *tu* என்பது உதாத்தம் பெற்ற ரூபமாயும் *tue* என்பது அநுதாத்தம் பெற்ற ரூபமாயும் இருந்திருக்க, வைதிகமொழியில் *त्वा* அநுதாத்தம்பெற்ற ரூபமாய் மாறி, *त्वाम्* என்ற புதிய ரூபம் வந்தது.

- 7, 8. कर्वासो वा सुतसीसा अभियवोयुवा ह्वन्तेऽधिना (*ibid* 1, 47, 4)

9. युष्मा इन्द्रोऽवृणीत (வா. ச. 1, 13)

இந்த ரூபம் இதிலாஸமொழியில் இறந்தது.

10. युष्मान्दिवा इवामहे (ஈ. வே. 8, 7, 6)

11. आचो वहन्तु सप्तयः (*ibid* 1, 85, 6)

முன்னிலைப்பேயர்

ஒருமை

இருமை

பன்மை

ஆ. வே.	த்வா ¹ , துவா, த்வயா ² ,	யுவभ्यां ³ ,	யுष्மா ⁵ ,
		யுவாभ्याम् ⁴	யுष्மாभिः ¹
நா. வே.	தुभ्य ⁷ , துभ्यम् ⁸ , நே ⁹ ,	யுவभ्याम् ¹⁰ ,	யுष्மभ्य,
		யுவாभ्याम् ¹¹ ,	யுष्மभ्यम् ¹²
		வாம் ⁶	வः

1. த்வா யுஜா பூதநாயூரபிப்யாம் (நக வே. 7, 1, 13)
 த்வாதேர்மானந்த்ர ஶந்தேமேभिः (ibid 2, 33, 2) நகவே 2 த்வாதேர்மே: நகவே 2
 அலங்காரமாகும். இரண்டாம் வேதத்திலுள்ள பதங்களை மட்டும் எழுதி
 வந்த இத்தரூபம் இத்தொடரிலுள்ள இரண்டு குக்களாகும்.
2. த்வயா வயஸுதனம் தீமஹே (ibid 2, 23, 10)
3. அத்யா சோமஸ்ய ப்ரயதீ யுவभ्याம் (ibid 1, 109, 2)
4. யுவாभ्यां வாஜினீவஸுப்ரதிஸ்தோமாஸததத (ibid 8, 5, 3)
5. யுष्மோதோ விப்ர: (ibid 7, 58, 4)
 யுष्மா தேதஸ்ய மஸுதோ விவேதசோராய: ச்யாம் (5, 53, 13)
 யுष्மா நகவே 2 ரூபம் இத்தொடரிலுள்ள இரண்டு குக்களாகும்.
6. யுष्மாभिர்ஹமேதமபவானமஸுசவராயி (நே. த்ர. 1, 5, 59)
7. துभ्येदமநே மயுநதனம் வவ: (நக வே. 5, 11, 5)
 இத்தரூபம் இத்தொடரிலுள்ள இரண்டு குக்களாகும்.
8. துभ्यं தாவோ தூதே பய: (ibid 9, 31, 5)
9. யஸ்த் ஆதிலி ஶிக்ஷித ப்ரதேந் (ibid 3, 59, 2)
10. த்யம் தேவ புரோஹிதீயுவभ्या யஜேஸு நித்ராவரஸாவஸரி (ibid 7, 61, 7)
11. யுவாभ्या நித்ராவரஸோபனம் தீயாநூதா (ibid 5, 64, 4)
12. ஆ வோ தானாய் (ibid 1, 180, 5)
13. துष्மभ्यம் கம் மன: சுகானா: (ibid 1, 88, 3)

ஒருமை

இருமை

பன்மை

ஐ. வே.	त्वत् ¹	युवभ्याम्, युवाभ्याम्	युष्मत्
ஆ. வே.	तव ² , ते ³	युवोः ⁴ , युवयोः, वाम् ⁵	युष्माकम् ⁶ , वः ⁷
ஏ. வே.	त्वे ⁸ , त्वयि ⁹ ,	युवोः ¹⁰ , युवयोः	युष्मे ¹¹ , युष्मासु ¹²

1. नवा ओर्जायो रुद्र त्वदस्ति (ऋ. वे. 2, 33, 10)

2. तव व्रते सुभगासः स्याम (ibid 2, 28, 2)

3. ये ते युष्मं ये तविषीमवर्धन् (ibid 3, 32, 3)

4. युवोरहमवसा सुन्नमाचक्रे (ibid 10, 40, 7)

இந்த ரூபம் இதிலுள்ளமொழியில் இறந்தது.

5. प्रवां मन्मान्युचसे नवानि कृतानि (ibid 7, 61, 6)

6. युष्माकं देवा अवसाहनि प्रिय ईजानस्तरति द्विषः (ibid 7, 59, 2)

அஸ்மாகம் போன்று யுष्மாகம்-உம் ஈபும்ஸாகலிங்கத்தில் முதல்
வெற்றையையொருமையாய் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது
பின்னருள்ள பிரயோகத்தால் விளங்கும் :

युष्माकैः परीणसा (ibid 1, 166, 14)

7. सीदतावर्हिःरुवः सदस्कुतम् (ibid 1, 85, 6)

8. त्वे हि कपर्वतेनश्रितान्यप्रच्युतानि (ibid 2, 28, 8)

9. एवं त्वयि नान्यथेतोस्ति (ईशावा. 2)

10. युवोर्हि नः सख्या पित्र्याणि (ऋ. वे. 7, 72, 2)

இந்த ரூபம் இதிலுள்ளமொழியிலேயில் இறந்தது.

11. तन्नः प्रन्नं सख्यमस्तु युष्मे (ibid 6, 18, 5)

இந்த ரூபம் இதிலுள்ளமொழியிலேயில் இறந்தது.

12. मासानां प्रतिष्ठा युष्मासु (तै. ब्रा. का. 2, 15)

ப்ராசிசுத்மொழிநிலை

தன்னுத்தான்குறிபெயர் : தன்னைத்தான்குறிபெயர் வாக்
கியத்தின் கர்த்தாவையே குறிக்க வழங்கப்படும். தாய்மொழி
யில் ஒரு ரூபமே தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை இம்மூன்று
இடங்களிலும் வழங்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். அவ்வழக்கம்
இன்றும் வடமொழி, பால்டிக்ஸ்ஸாவோனிக் பாஷைகள் இவற்
றில் பெரும்பான்மையும் உளது. கிரேக், லத்தின் முதலிய
மொழிகளில் பழைய ரூபம் படர்க்கையில் மாத்திரம் வழங்கப்
பட, தன்மைமுன்னிலைகளில் வெவ்வேறாக வழங்கப்படுகின்றது.
அதன் ப்ராசிபதிகம் தாய்மொழியில் *slu, slu, se* ஆகும்;
வைதிகமொழியில் *su* ஆகும்.

உடைமைப்பெயர் : இவை விசேஷணங்களைப்போன்றே
வேற்றுமையுருபுகள் ஏற்றன.

சில விசேஷணங்கள் பெயர்போன்ற வேற்றுமையுருமை
ஏற்படுதோடு ஸர்வநாமசப்தங்களைப் போன்றும் வேற்றுமை
யுருபை ஏற்றன. உ-ம். *विश्वस्य, विश्वस्यै*.

ப்ராசிசுத்மொழிநிலை

இந்நிலைமொழியில் இருந்த ஸர்வநாமசப்தங்கள் ப்ரா
சிசுத்மொழிநிலையில் ரூபத்தில் மாறுபட்டனவேயன்றி வகை
முதலியவற்றில் மாறுபடவில்லை. எவ்வாறு வேற்றுமைரூபங்
களும் இருமைரூபங்களும் இறந்தன. அவற்றின் ரூபங்கள்
பின்வருமாறு :

௭ என்ற ப்ராதிபத்திகத்தின் ரூபங்கள்

புல்லிங்கம்

சுருதம்
மு. வே. இ
வி. வே. இ

பன்மை
இ
இ

ஒருமை

பன்மை

மு. வே. ஜெ ¹ , ஜிணா	ஜெஹ்
ஐ. வே. ஜத்தோ, ஜது, ஜதோ, ஜது	ஜாஹ்தோ ஜாசுந்தோ
ஆ. வே. ஜஸ்ச ² , ஜாச	ஜாண், ஜாண், ஜெசி
ஏ. வே. ஜசி ³ , ஜசி, ஜமி	} ஜெசு, ஜெசு
ஜமி, ஜஹ், ஜத	

ஸ்திரீலிங்கம்

மு. வே. ஜா	} ஜாத்தோ, ஜாட, ஜித்தோ, ஜிட
இ. வே. ஜ்	
மு. வே. ஜிணா, ஜா, ஜா	} ஜாஹ், ஜிஹ்
ஜி, ஜி, ஜி, ஜி	
ஐ. வே. ஜாத்தோ, ஜாது, ஜித்தோ	} ஜாஹ்தோ, ஜாசுந்தோ
ஆ. வே. ஜஸ்சா, ஜாச, ஜிஸ்சா, ஜிச	} ஜாஸா, ஜெசி, ஜாசி, ஜாண்
ஜா ⁴ , ஜா, ஜி, ஜி, ஜி	
ஜி, ஜி	} ஜாண், ஜிண், ஜிண், ஜிசி
ஏ. வே. ஜாஹ், ஜா	
	ஜாசு, ஜாசு, ஜிசு, ஜிசு

நபும்ஸகலிங்கம்

மு. இ. வே. ஜ் ⁵	ஜாஹ், ஜா
----------------------------	----------

1. ஜெ பிஅவாஹ்மம் பாவிதம் (மூல. 1, 32—)

2. ஜஸ்ச காரணாதோ (ibid 2, 16—)

3. ஜசி அசம் ஆலமியஸம் (வேணி. 5, 22—)

4. ஜா குதஅநி என்து துஸாதி (மாலவி. 1, 5—)

5. ஜ் சவம் (மூல. 1, 55—)

अस्मद्

சுருதம்

பன்மை

மு. வே. அஃ ¹ , ஹ், அஹஅ. அஹம்மி	அஹே, வஅ ²
இ. வே. ம் ³ , மம் (அஹம்மி)	அஹே ⁴ , ணா
ஊ. வே. மை, மா, மஃ, மமாஃ ⁵	அஹேஹி ⁶
ஐ. வே. மத்தோ, மஃத்தோ, மமாத்தோ மமாது. மமாஹி	{ அஹாஹிதோ. அஹாஸுந்தோ
ஔ. வே. மை, மா, மஜ்ஜ, மஹ ⁷	{ மஜ்ஜ, ணா, அஹ ⁸ அஹாணம், அஹே
ஏ. வே. மஃ ⁹ , (மா), மாமி	அஹேசு ¹⁰

युष्मद्

ஒருமை

பன்மை

மு. வே. தும ¹ , த்	துஜ்ஜே, தும்தே ²
இ. வே. த், து, தும ³	துஜ்ஜே, தும்தே ⁴ , வோ
மு. வே. தஹ், தஹ, தும ^௫ , துமே, துயே ⁶	{ துஜ்ஜேஹி, தும்தேஹி ^௭ தும்தேஹி
துமாஹ, தே, தே	
ஐ. வே. ததோ, தஹ்தோ, துமாடோ,	{ தும்தாஹிதோ, தும்தாஸுதோ
துமாஹ, துமாஹி	
ஐ. வே. துமா, துஹ, துஜ்ஜ,	{ வோ, மே, துஜ்ஜாண, தும்தாண ⁸
தும்ம, தும்த, தே, தே ⁹	
ஏ. வே. தஹ், துஹ ¹⁰ , தஹ, தும ^௫ , துமே,	{ துஜ்ஜேஸு, தும்தேஸு ¹⁰
தும்திம்ம	

1. தும¹ வி டாவ மா விஸுமரேஹி (வேணி. 1, 17)
2. ஜாஹ் தும்தே (ibid 4, 9—)
3. பஹ்ரிஸ்சதி தததோதோ தும³ அவரஹ்ம (மாலவி 3, 12—)
4. தும்தே பசாடேமி (மூச்ச. 1, 56—)
5. கி னாஹ் டுக்ஹ் துஹ் பரிஹ்விதேண (வேணி. 1, 25—)
சததூ தே ஜாஹிதம் (மூச்ச. 2, —)
6. தும்தேஹி சமராடோ ஆஹ்விதஹ் அஹ் சமாஸாஸததததா (ibid 1, 25—)
7. அவணஹ்ரிஸ்சதி தே மஹ்ண (ibid 1, 14—)
அல¹ தவேதேண (மூச்ச. 1, 30)
அஹிஹ்ரோ க்ரு துஹ் (மாலவி. 3—)
துஜ்ஜ ந ஜாஹ் ஹிஹ்அ¹ (சாக். 3)
8. கிஸ தும்தாண¹ அஜ்ஜவி கேஸா ன சஜ்ஜாஹ்நி (வேணி. 1, 19—)
கிஹ்விதா டாஹி வோ சிஸ்தா (மாலவி. 1, 5—)
9. துஹ் பரிஹ்ணய சதிஹ்ஹ்ம (ibid 2, 4—)
10. டதாஸிஹ்ணு தும்தேஸு மஹ் மஹ்ண (வேணி. 1, 17—)

வடமுகாணமொழிநீலை

தன்மைப்பெயரும், முன்னினைப்பெயரும் ஐந்திவிலும்
யாட்டிவிலும் ஏழு வேற்றமைகளிலும் பின்வரும் ரூபங்களைக்
கொள்ளுகின்றன. இவற்றில் நான்காம் வேற்றமையிலும்
ரூபங்கள் உள்ளன.

நிரந்த

தன்மைப்பெயர்

ஒருவர்

பன்மை

மு. வே. मैं, मैं ने	ஹ. ஹமனே
இ. வே. मुझको, मुझे	ஹமகோ, ஹமே
ஈ. வே. मुझ से	ஹம ஸே
கா. வே. मेरे लिये	ஹமாரே லியே
ஐ. வே. मुझ से	ஹம ஸே
சூ. வே. मेरा, मेरी, मेरे	ஹமாஸா, ஹமாஸி, ஹமாரே
வ. வே. मुझ में, मुझ पर, मुझपर	ஹம மே, ஹமரே, ஹமபர

முன்னினைப்பெயர்

மு. வே. तू, तुने	தும். துமனே
இ. வே. तुझको, तुझे	தும்கோ, துமே
ஈ. வே. तुझ से	தும் ஸே
கா. வே. तेरे लिये	தும்ஹாரே லியே
ஐ. வே. तुझ से	தும் ஸே
சூ. வே. तेरा, तेरी, तेरे	தும்ஹாஸா, தும்ஹாஸி, தும்ஹாரே
வ. வே. तुझ में, पै, पर	தும்மே, பை, பர

மராட்டி

தன்மைப்பெயர்

ஒருமை

பன்மை

மு. வே. மी	आही
இ. வே. मी	
மு. வே. मीं, म्यां, मशीं, मजशीं	आहीं, आहांशीं
நா. வே. मस, मला, मजला, मातें, मज	आहांस, आहांलातें, आमुतें
ஐ. வே. मजहन	आहांहन
ஆ. வே. माझा, माझी, माझे	आमचा, आमची, आमचें
ஏ. வே. मझ्यांत	आमच्यान्त, आहांत

முன்னிலைப்பெயர்

மு. வே. तू	तुही
இ. வே. तूस, तुला, तुजला	तूतें, तुज, तुहांस, तुहांला, तुहांते
மு. வே. तू, त्वां, तुशीं, तुजशीं, तुवां	तुहीं, तुहांशीं
நா. வே. तूस, तुला, तुजला	तूतें, तुज, तुहांस, तुमांला, तुहांतें
ஐ. வே. तुजहन, तुहन, तुझ्याहन	तुहांहत, तुमच्यांहन
ஆ. வே. तुझा, तुझी, तुजें तुजा, तुजी, तुजें	तुमचा, तुमची, तुमचें
ஏ. வே. तुझ्यांत, तूत	तुहांत, तुमच्यांत

இவற்றிலிருந்து வடமாகாணமொழியிலேயில் உள்ள தன்மைப்பெயர், முன்னிலைப்பெயர் இவற்றின் ரூபங்கள் வைதிகமொழியில் உள்ள தன்மைப்பெயர், முன்னிலைப்பெயர் இவற்றின் ரூபங்களோடு எவ்விதத்தில் ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளன, எவ்விதத்தில் வேற்றுமைப்பட்டுள்ளன என்பது விளங்கும்.

விசேஷணம் :

குணவாசகமான சொல்லை விசேஷணம் என்பர். அது தற்போது வடமொழியில் பெரும்பாலும் தான் தழுவும் பெயரோடு லிங்கம், வசனம், வேற்றமை இவற்றில் ஒத்திருக்கும். தாய்மொழியின் தொடக்ககாலத்தில் லிங்காதிகளைக் காட்டாத வேலப்பாதிபதிகமாவே இருந்திருக்க வேண்டும் என்பர்.

விசேஷணங்கள் ஆற்றிலைடை உடையன எனக் கருதப் படுகின்றன. பிறவற்றோடு ஒற்றுமைப்படுத்தாது விசேஷப்பதின் குணத்தைக் குறிப்பது ஒன்று. இதனை ஆங்கிலத்தில் பாஸ்டிவ்-டிகிரி¹ என்பர்.

ஒரு பொருளை மற்றொன்றோடு ஒற்றுமைப்படுத்தும் போது அவ்விடம்தான் தாத்மயத்தைக் குறிக்கும் சில இரண்டாவது; இதனை ஆங்கிலத்தில் கம்பாடிவ்-டிகிரி² என்பர். மூன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பொருள்களுள் தாத்மயாவத்தைக் குறிக்கும் சில மூன்றாவது; இதனை ஆங்கிலத்தில் ஸூப்பர்லடிவ்-டிகிரி³ என்பர்.

சில விசேஷணங்கள் தாத்மயாவதிலை ஏற்க வேண்டியது அவசியமில்லை. என்மை, நினை, இவற்றைக் குறிக்கும் விசேஷணங்கள் அப்பகுதிப்பாற் படும். சில தாத்மயாவக்களை மாத்திரம் காட்டலாம்; அவற்றிற்குப் பாஸ்டிவ் டிகிரி அவசிய மில்லாமல் இருக்கலாம். வயதில் இரமை, முதிர்மை இவற்றைக் குறிக்கும் விசேஷணம் இப்பகுதிப்பாற் படும். அவ்வாறே சில காலம் இருக்க, பின்னர் விசேஷணக்கொல்லாம் மூன்று சில கோடிக்குறிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, ஒரு ப்ராதிபதிகத்தி லிருந்து வந்த மூப் ஒரு நிலைமைக் குறிப்பதாகவும், மற்றொரு

1. Positive degree

2. Comparative degree.

3. Superlative degree

4. Superlative degree

ப்ராதிபதிகத்திலிருந்து வந்த ரூபம் மற்ற நிலைகளைக் குறிப்பதாகவும் கருதி அவற்றை ஒன்றோடொன்று இயைபு படுத்தினர்.

உ-ம். அஃ: கநியான் கனிஷ:
வூஃ: ஜ்யாயான் ஜ்யேஷ:

கம்பாரசுடிவ் டிகிரி, ஸுபர்லடிவ் டிகிரி இவற்றைக் குறிக்க மொழியில் பலவகை ப்ரத்யயங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். நிரோக், லத்தின், வைதிகமொழி இவற்றில் ஒவ்வொரு ப்ரத்யயம் ஒவ்வொன்றில் மிகுதியாக வழங்கப்பட்டும், ஏனைய சிற்சில இடங்களில் மாத்திரம் வழங்கப்பட்டும் காணப்படும்.

கம்பாரசுடிவ் டிகிரியைக் குறிக்க வைதிகமொழிநிலையில் யஸு, ¹ ஐஸு, அர ² என்பன மிகுதியாகவும், இதிலாஸமொழி நிலையில் ஐயஸு ³, தர என்பன மிகுதியாகவும் வழங்கப்பட்டன. ஸுபர்லடிவ் டிகிரியைக் குறிக்க வைதிகமொழிநிலையில் ஐஸு என்பது மிகுதியாகவும் இதிலாஸமொழிநிலையில் தஸ என்பது மிகுதியாகவும் வழங்கப்பட்டன. த, ம, என்பன பஸு, சஸம போன்ற ஆர்டினல் எண்ணுப்பெயர்களில் வழங்கப்பட்டன.

நிபாத்தம்

நிபாத்தங்களை நான்கு வகையாகப் பிரிப்பர்: (1) வினையைத் தழுவுவன ¹; (2) வேற்றுமைப்பெயரைத் தழுவுவன ²; (3) இரண்டு இனப்பொருளைக் குறிக்கும் பெயரைச் சேர்ப்பனவும் பிரிப்பனவும் ³; (4) மனத்துள்ள சந்தோஷம், கோபம் முதலியவற்றைக் குறிப்பன ⁴.

1. प्रेयसु	2. अथः, उपरः	3. खादीयसु
4. Adverb	5. Preposition	6. Conjunction
7. Interjection		

வினையைத் தழுவுவன : ஊற்றின் (1) சில வேற்றமை
புருபேற்ற ஓபங்கள். அவை சிற்சில வேற்றமைபுருபுகளை
ஏற்படுத்தவன்றி எல்லாவற்றையும் ஏற்பட அல்ல; (2) சில
பாட்பயம் ஏற்ற ஈட்டுப்பெயர்த்தகைகள்.

உ-ம். (1) மு. வே. परः, तमः, स्वस्ति :

ஊ. வே. कामम्, किम्, सुखम्, रहः, अन्तरम्,
चिरम्, नित्यम्, प्रत्यक्षम्, बाह्यम्, साम्प्र-
तम्, आशु, साधु

சூ. வே. चिरेण, क्षणेन, दिव्या, सहसा, उच्चैः, शनैः

கூ. வே. चिराय, अथाय

ஐ. வே. तान्, क्लान्, आरान्, दूरात्, पश्चात्

ஆ. வே. चिरस्य, वस्तोः

ஏ. வே. अग्रे, अर्थे, कृते, दूरे, स्थाने, लपदि,
रहसि, आदौ

(2) अधि, ततः इनः, अनः, इह, कुह, अत्र, तत्र, कुत्र .....

ஊற்றமைப்பெயரைத் தழுவுவன :

உ-ம். (1) आ, अधि, अनु முதலியன.

मल्ल्या, पृथिव्याम् अधि ओषधीः, मम चित्तम्
अनु .....

(2) चित्ता, कृते முதலியன.

(3) अग्रे, अर्थे, कृते, साक्षान्, हेतोः முதலியன.

ஊடுப்பொருளை உட்ப்பொருளும் பர்ப்பொருளும் :

च, वा, तु, उ, हि

1. *मृ. नदी नदीनां तानि* (सू. 3. 1. 1, 7)

नदीनां चित्तं नदीनाः (Skt. 2. 33, 8)

दिव्यं तमेन (Skt. 4. 20, 6)

2. *मृ. नदीनां नः चित्तं* (Skt. 1. 1, 9)

उदि नः चित्तं नः चित्तं (Skt. 2. 33, 3)

ஸந்தோஷம் முதலியவற்றைக் குறிப்பன : இவற்றுள்
(1) சில தாம் அறியாது வாயிலிருந்து வருவன ; (2) சில
அதுகாணச்சொற்கள் ; (3) சில ரூபம் சிறிது மாறியும் மாறாம
லும் உள்ள பெயர்ச்சொற்கள்.

(1) आ, हा, हाहा, अहह, हे, है, अहो .....

(2) फट्, वल्, किकिरा .....

(3) भोस्¹, अरे², रे³, धिक्⁴ कष्टम्, दिष्ट्या, स्वस्ति,
सुष्ठु, साधु .....

வினைச்சொல்

வைதிகமொழிநிலையும் இதிஹாஸமொழிநிலையும்

வினைச்சொல் முற்றுவினை, எச்சவினை என இருவகைப்படும்.

முற்றுவினையின்தன்மை: முற்றுவினை பலவற்றைக் குறிக்கின்றது. அவையாவன :-செய்கையின் விசேஷம்⁶, செய்கை செய்யப்பட்ட காலம்⁷, செய்வினையாந்தன்மை அல்லது செயப்பாட்டுவினையாந்தன்மை⁸, கூறுவோன் மனத்திற்கொள்ளும் நிகழ்ச்சி, ஏவல்,

1. भवस् என்பதன் எட்டாம் வேற்றுமை.

2. अरि என்பதன் எட்டாம் வேற்றுமை.

3. अं என்பதன் விகாரம்.

4. दिङ् என்றதோடு இயைபுபட்ட ரூபம் ஆகலாம்.

5. भोस् முதலான வைதிகமொழிநிலையில் ஸந்தோஷம் முதலியவற்றைக் குறிக்கவில்லை. இதிஹாஸமொழிநிலையிற் குறித்தன.

6. Nature of the action

7. Tense

8. Voice

செய்வினையாந்தன்மை = कर्त्तरि प्रयोगः

செயப்பாட்டுவினையாந்தன்மை = कर्मणि प्रयोगः

வினாவினா

பிறப்பம் இவை முதலிய நிதி, செய்வோனின் இடமாகிய தன்மை, முன்னினை, படர்க்கை இவற்றின் ஒன்றும், ஒருமை இருமை பன்மை இவற்றின் ஒன்றும், ஆகும். இவற்றின் செய்வோனின் பிச்சேலும் தாதுவாலும், ஏனையவெல்லாம் பெரும்பாலும் வினாவிருதியாலும் குறிக்கப்படும். சிலவிடத்துச் செயல்பாட்டு வினாபார்க்கன்மை அ என்ற பார்வையத்தாலும், இவர்க்காலம் அ அல்லது அ என்ற ஆகமத்தாலும், தாதுவின் இரட்டித்தலாலும் குறிக்கப்படும். ஆதலின் ஒவ்வொரு முற்றவினாயிலும் தாதுவும் வினாவிருதியும் இன்றியமையாதன: சிலவிடத்து அவற்றோடு அ அல்லது அ என்ற ஆகமமும், அ என்ற பார்வையமும், தாதுவின் இரட்டித்தலும் காணப்படும்; இம்மூன்றும் சேர்க்கும் தனித்தனியாயும் முற்றவினாயில் இருக்கலாம். விருதி ஒன்றாலேயே பல செய்திகள் அறிப்பப்படுகின்றமையால், வைதிக யோழிநிகைக்கு முன்னரே பல்வகையாக வினாகள் வழங்கப்பட்டு, வழங்கத்தாலும், கூறப்படும் ஸந்தர்ப்பத்தாலும், உச்சரிக்கப்படும் முறையாலும் அறிப்பப்பட்டனவெல்லாம் காலக்காலத்தில் விருதியின் பொருள்க்க கொள்சப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். வைதிக யோழிநிகையிலேயே அவை ஒருவகையாக வகையறக்கப்பட்டன என்றால், வேதகாலத்திற்கு முன்னர் எவ்வளவு காலம் அவை வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஊழித்தற்கு உரிபது. ஆதலின் வினாவிருதிக்கோப்பற்றி பரிவாய் அறிதல் வேண்டும்.

வினாவினா

உற்பத்தி: வினாவிருதியின் உற்பத்தி எவ்வாறு என இன்றாவது சிச்சையால் ஒருவரும் நிர்மாணிக்கவில்லை. சிலர் ஸர்வகாலக்காலே தாதுவிற்குச் சேர்க்கப்பட்டன என்ற கூறினர். அவ்வாறு கூறினோர் யோழியின் தொடக்கத்தில் தாதுக்காலே இருந்த, அவை ஒன்றாகக்கொண்ட சேர்க்கப்பட்டன என்ற கொள் கைமையக் கொண்டவரையன்றி, தொடக்கத்தில் வாத்தியங்காலே வழங்கப்பட்டு பின்னர் இனக்கணவாதிபர்களால்

அவை பதங்களாகவும், பதங்களும் பகுதி விகுதிகளாகவும்¹ பிரிக் கப்பட்டன என்ற கொள்கையைக் கொண்டவரல்லர். ஆகலின் அவர்தங்கூற்று பிள்ளேரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆனால் அவ்விகுதிகளின் உற்பத்தி எவ்வாறு எனப் பிள்ளேரார் கூறப் படவுமில்லை. பெயர்கள் வந்ததற்குப் பின்னரே ஸர்வநாமசப் தங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமாதலால் வினைவிகுதிகளே ஒருவாறு ஸர்வநாமசப்தங்களாக வழங்கப்பட்டனவா என்பது ஆராய்தற்குரியது.

வகை : வினைவிகுதிகள் வைதிகமொழிநிலையில் இருவகைப் படும். அவற்றைப் பூர்ணவிகுதி, அபூர்ணவிகுதி என்றேனும், முழு விகுதி, குறைவிகுதி என்றேனும் கூறலாம்². உதாரணமாக மி, மி, மி முதலியன பூர்ணவிகுதியாகும்; ம், ம், ம் முதலியன அபூர்ணவிகுதியாகும். இவற்றுள் எவை முன்னர் வந்தன எவை பின்னர் வந்தன என்பதும், குறைவிகுதிகள் முழுவிகுதி களைக்காட்டிலும் எவ்வகையில் குறைவு பெற்றன என்பதும் அறியமுடியவில்லை. முழுவிகுதிகள் சில இடங்களிலும், குறை விகுதிகள் சிலவிடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. முழு விகுதிகள் நிகழ்ச்சிக்குறித்தியில்³ நிகழ்காலம்⁴ எதிர்காலம்⁵ இவற்றிலும் ஆத்மனேபதவிகுதியேற்கும் நிகழ்விறப்புக்காலத் திலும்⁶ காணப்படுகின்றன. வியங்கொளர்த்தியில் வேதத் தில் இருவகைவிகுதிகளும் காணப்படுகின்றன. எஞ்சியவற்றுள் எல்லாம் குறைவிகுதிகளே காணப்படும்.

1. Cf. अस्यप्रतिपक्षयोगेन स्वयं पक्षं व्युत्पादनं क्रियते
(अस्यम् under आयन्ती शक्तिः)
2. பூர்ணவிகுதி (முழுவிகுதி) = Primary ending.
அபூர்ணவிகுதி (குறைவிகுதி) = Secondary ending.
3. நிகழ்ச்சிக்குறித்தி = Indicative mood.
4. நிகழ்காலம் = वर्तमानकालः = Present tense
5. எதிர்காலம் = भविष्यकालः = Future tense.
6. சீதழ்விறப்புக்காலம் = Perfect tense.

வினாவிடிகள்

முழுதிருநீ, குறையிருநீ இவற்றின் வேட்பாடு கிசோக், லக்ஷீன் முசுலிம மொழிகளில் சிறப்பாகவும் வலிமையுடையதே பெரும்பான்மையும் காணப்படும். இவ்விருநிகளே பான்மையாதவிருநிகள்; என்றும் ஆத்மவேபநதிருநிகள்; என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இப்பாருபாடு நாம் மொழியிலே இருந்தது என்பர். செவ்வினையில் இருவகை விருநிகளும் வழங்கப்படுகின்றன; செவ்வினையில் ஆத்மவேபநதிருநிகளே வழங்கப்படுகின்றன. செவ்வினையில் ஒரே நான்கு இருவகைவிருநிகளையும் ஏற்றமுடையின், செவ்வின பயன் செவ்வினாவிடம் சென்றால் ஆத்மவேபநதிருநியும், செவ்வின பொருளிற் சென்றால் பான்மையாதவிருநியும் வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வகை பார்த்தால் ஆத்மவேபநதி பான்மையாதம் என்ற குறிகள் அங்கீகரிக்கப்படும் என அறியலாம். இக்காரணம் பற்றியே பாணினியாசிரியர் செவ்வின பயனாகத் தன்னிடம் குறித்தால் ஆத்மவேபநதிருநி வரும் என்றும்; ஏனைய இடத்தில் பான்மையாதவிருநி வரும் என்றும்; குறிப்பிடுகின்றனர். செவ்வினாவிடத்தில் ஏன் ஆத்மவேபநதிருநி வழங்கப்பட்டது என்பது தெரிவாய் அறியப்படவில்லை. முசுலிமவர்களுடைய வழங்கப்பட்ட கொற்பொருளிடத்திற் செவ்வின பயன் போகின்ற வையால் அவ்வாறு வழங்கப்பட்டதே; என்றும் உண்டாகின்றது. சில நான்கு இருவகைவிருநிகளையும், சில பான்மையாதவிருநிகளை மாற்றியும், சில ஆத்மவேபநதிருநிகளை மாற்றியும் பெறுகின்றன. வலிமையுடையதே ஆத்மவேபநதிருநி.

வினையியல் பெற்ற சில தாதுக்கள் இதிலாஸமொழிநிலையில்
பாஸ்மைபதவினையியல் மாத்திரம் பெறுகின்றன. உ-ம்.

மீ — भयन्ते विश्वा भुवना मरुद्भ्यः (ந. வே. 1, 85, 8)

சுஹேத்யாதயோஸுதாத்தா: பரஸ்மேபாயா: (தாதுபாடு)

புரு — पृच्छे तदेनां वरुण (ந. வே. 7, 86, 3)

புருஷாதயோஸுதாத்தா உதாத்தை: பரஸ்மேபாயா: (தாதுபாடு)

வைதிகமொழிநிலையில் ஆத்மனேபதவினையியல் ஏற்றதற்கும்
பின்னர் பாஸ்மைபதவினையியல் ஏற்றதற்கும் காரணம் யாதா என்பது
அறிஞரால் ஆராயத்தக்கது.

பாஸ்மைபதவினையியல்

தன்மையொருமை: திமேடிக் உருபு ஏற்ற பகுதியின்
பின்னர் வந்த முழுவினையியல் 0; திமேடிக் உருபு ஏலாத பகுதியின்
பின்னர் வந்த முழுவினையியல் 11. வைதிக மொழியும் வேறு சில
மொழிகளும் மி ஐயே இரண்டிலும் வழங்கின.

உ-ம். வை. भरामि; கிரேக் ferō

உயிரின் பின்னர் 11-உம், மெய்யின் பின்னர் 11-உம் குறை
வினையியல் ஆகும். ஆனால் வைதிகமொழி 11-க்குப் பிரதியாக
அம் ஐக் கொண்டது. அதற்குப் பின் வருவன காரணங்கள்
ஆகலாம் என்பர்:—

(1) अहनत् என்பதின் அதிதேசத்தால் अहनम् போன்றன
வந்திருக்கலாம்.

(2) நிகழ்ச்சிறப்புருபங்களாகிய आद, आस, இவற்றை மயக்க
மறக் காட்ட ஆदम्, आसम् இவை வந்திருக்கலாம்.

(3) ஆத்மனேபதருபமாகிய भरेय என்பதின் பிறித்துக்
காட்ட भरेयम् என்பதை வழங்கியிருக்கலாம்.

வைதிகமொழியில் அ, அநி காணப்படுகின்றன ; நி எவ்வாறு வந்தது எனத் தெரியவில்லை.

நிகழ்விறப்பில் குறையிஞ்சி அ ஆகும்.

புள்ளியையொருமை : சி முழுவிஞ்சி ஆகும் ; ந குறையிஞ்சி ஆகும் ; நிகழ்ச்சிக்குறிதியில் நிகழ்விறப்பில் ந ஆகும்.

பலுக்கையொருமை : நி முழுவிஞ்சி ஆகும் ; ந குறையிஞ்சி ஆகும் ; சிலவிடத்து ந இன் இறுதியில் ந சேர்க்கப்படும்.

அ நிகழ்விறப்பில் குறையிஞ்சி ஆகும்.

தன்மைப்பன்மை : மசி¹ மந் என்பன முழுவிஞ்சி ஆகும். வேதங்களில் வழங்கப்பட்ட மசி பிற்காலத்தில் இறந்தது. ம குறையிஞ்சி ஆகும். நிகழ்விறப்பில் வேதத்தில் சிலவிடத்து மா-உம் வரும்.

மஹாபாரதத்தில் சிலவிடத்து முழுவிஞ்சியும் குறையிஞ்சியும் மாறியும் வரும்.

உ-ம். அபடியாம: ; படியாம ; ச்யாவ:

புள்ளியுப்பன்மை : முழுவிஞ்சி ந ஆகும் ; குறையிஞ்சி ந ஆகும் ; நிகழ்விறப்பில் அ ஆகும். வேதத்தில் இறுதியில் ந சேர்க்கப்படும். உ-ம். ந்யான²

பலுக்கைப்பன்மை : வைதிகமொழியில் அநி, அநி என்பன முழுவிஞ்சியாகும். அநு, அநு என்பன குறையிஞ்சியாகும். சிலவிடத்து அநு-உம் குறையிஞ்சியாகும். நிகழ்விறப்பில் ந, நு என்பன குறையிஞ்சி ஆகும். அநிதேசத்தால் துதுகிரே, அநுமிர் முதலிய ரூபங்கள் வேதத்தில் வந்தன.

1. निम्नं निम्नं (அ. ந. 1, 25, 1)

2. अन्ति नृन्ति (அ. ந. 10, 9, 1)

வைதிகமொழியில் ர, ரதே ரத, ரந்த, ராம், ராதம், ரந் என்ற விசுத்திகள் உள்ளன.

உ-ம். அதுஹ, துஹதே¹, மரேரத², அவவூதந்த³, துஹம், துஹாதம், அககிரந்⁴

தன்மையிருமை : வஸ் முமுனிகுதி ஆகும்; வ என்பது குறைவிசுதி ஆகும்.

முன்னிலையிருமை : யஃ முமுனிகுதி ஆகும்; தம் குறைவிசுதி ஆகும்.

படர்க்கையிருமை : தஃ முமுனிகுதி ஆகும்; தாம் குறைவிசுதி ஆகும்; நிகழ்விறப்பில் அதுர் குறைவிசுதி ஆகும்.

ஆத்மனேபதவிசுத்திகள்

தன்மையோருமை : திமேடிஃ உயிரின் பின்னர் உ-உம், திமேடிஃ உயிர் இல்லாதவிடத்து உ-உம், ஏவல்கண்ணையிங் கோளரீதியில் அ-உம் விசுத்திகளாம்.

முன்னிலையோருமை : சே⁵ முமுனிகுதியாகும்; யாஸ் குறைவிசுதி ஆகும்.

படர்க்கையோருமை : தே⁶ முமுனிகுதியாகும்; த⁷ குறைவிசுதி ஆகும்.

1. उत्सं दुहते (தே. சங் 3, 1, 34)

2. ब्रह्मद्विषो विप्रगेतो भरत (நக. வே. 10, 36, 9)

3. संयद्विशोवृन्त (ibid 4, 24, 4)

4. या इन्द्र प्रस्वस्त्वासागर्भमचकिरन् (ibid 8, 6, 20)

5. இ.சு. sni, sɔi; 6. இ.சு. tai, tɔi; 7. இ.சு. to

தன்மைப்பன்மை : மஹே முபுஷிதநியாதம் : மஹி குஹ
விதநி ஆகம்.

புன்விஷயப்பன்மை : வி முபுஷிதநியாதம் ; வம். புவம்
குஹவிதநி ஆகம்.

படர்க்கைப்பன்மை ; ந, அந் : முபுஷிதநியாதம் ; ந, அந்
குஹவிதநி ஆகம்.

தன்மையிருமை : வஹே முபுஷிதநி ஆகம் ; வஹி குஹவிதநி
ஆகம்.

புன்விஷயிருமை : அயே முபுஷிதநி ஆகம் ; அயாம் குஹ
விதநி ஆகம்.

படர்க்கையிருமை : அநே முபுஷிதநி ஆகம் ; அநம் குஹ
விதநி ஆகம்.

சூத்ரமனோபநிஷதநீதி வாவேண்டியபிடத்த வவநிக
மொழியில் பாஸ்வையபநிஷதநீதி விவிபிடத்த வபுஷ்கப்பட்டன ;
சூத்ர அந்மானம் என்ற சொல் சேர்க்கப்பட்டது.

உ-ம். யத் யஜமானமானம் பிராணானி அந்மானமேவ பிராணானி
(நீ. ச. 1, 7, 5, 2)

நேதாந்மானம் வா பூர்வா வா ஹிந்ஸானி
(சுதயய. 1. 2. 4, 7)

ஆகாயம்¹. முற்றவினைக்கு முன்னர்ச் சேர்க்கப்படும் சூதமம்
தாய்மொழியில் உவன்பர். அது வவநிகமொழியில் வ ஆகும்.
சூத்ரம் வவநிகமொழிக்கு விசக்கணம் பூபற்றிபொர் மெய்யில்

1. ... ntai, ntai, ntai, ntai

2. ... nto nto

3. ... = ... = Augment.

தொடங்கிய தாதுவிற்கு வரும் ஆகமம் அ என்றும், உயிரில் தொடங்கும் தாதுவிற்கு வரும் ஆகமம் ஆ என்றும் கூறுவர். இந்த ஆகமம் தொடக்கத்தில் காலங் காட்டும் நிபாதமாக ¹ இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும், மெய்யில் தொடங்கும் தாதுவிற்கு முன்னர் வரும் ஆகமத்தின் பெயர் ஏகாச்சாகமம் ² என்றும் உயிரில் தொடங்கும் தாதுவிற்கு முன்னர் வரும் ஆகமத்திற்குப் பெயர் காலங்காட்டுமாகமம் ³ என்றும் கூறுவர். அது இறந்தகாலத்தைக் காட்ட வழங்கப்படுகின்றது. இண்டோ யூரோபியன் மொழிநிலையிலிருந்தே அது உதாத்தஸ்வரம் பெற்றது. அஃது எவ்வாறு வந்தது என மொழிநூல்வல்லோர் நிச்சயமாய்க் கூற இயலவில்லை; சிலர் ஸர்வநாமதாதுவாகிய *o* இன் ஏழாம் வேற்றுமை எனக் கூறுவர்.

அவ்வாகமம் வைதிகமொழி, கிரேக், ஆர்மீனியன் இவற்றுள் நன்கு காணப்படுகின்றது. ஸந்தர்ப்பத்தால் இறந்தகாலம் தெரிந்தவிடத்து தாய்மொழியிலேயே அது வழங்கப்படவில்லை. ருக்வேதத்தில் ஆகமமில்லாத ரூபங்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. ⁴ பிராம்மணங்களிலும், இதிலாஸங்களிலும் ஆகமம் கொண்ட ரூபங்களே மிகுதியாக உள்ளன; பின்னருள்ள நூல்களில், ஆகமமில்லாத ரூபங்களே இல்லை.

உபஸர்க்கத்தோடு கூட தாதுக்கள் வரின், அவ்வாகமம் அவ் விரண்டற்கும் இடையில் சேர்க்கப்படும். ⁵ சிலவிடங்களில் உபஸர்க்கத்தோடு கூடிய தாதுவைக் கேவலதாது என மயங்கி,

1. Temporal adverb.

2. ஏகாச்சாகமம் = Syllabic augment.

3. காலங்காட்டுமாகமம் = Temporal augment.

Temporal-Latin *temporalis*; French *tempus*, *temporis*-time, the fitting or appointed time. Gram. 'pertaining to a tense.'

4. गिरो यदि च त्ना भूत् (ऋ. वे. 1, 178, 3)

5. उदयत्

இரட்டித்தல்

உபஸர்க்கத்தின் முன்னர் ஆகமஞ் சேர்த்த இடங்களும் உள. ¹ சிலவிடத்து ஈரிடத்திலும் அது சேர்க்கப்பட்டது ². 'அ' என்ற ஆகமம் உயிருடன் தொடங்கும் தாதுக்களோடு மாத்திரமன்றி, ய, ர, வ, ன, இவற்றோடு தொடங்கும் தாதுக்களோடும் காணப் படுகின்றது ³. அவ்வாகமம் தாதுக்களின் தொடக்கத்தில் உள்ள டு, டீ, டு, கூ, கூ இவற்றோடு சேரும்போது விருத்தியகூடம் ஏகா தேசமாக வருகிறது. ⁴

இந்த ஆகமம் இண்டோயூரோபியன்மொழியிலிருந்தே திர்க்கமாக இருந்ததா, ஒருமையில் மாத்திரம் திர்க்கமாயிருந்து அதிதேசத்தால் எல்லாவிடங்களிலும் திர்க்கமாயிற்று என்பதில் கொள்கைவேறுபாடு உண்டு.

இரட்டித்தல் ⁵ : தாய்மொழியிலேயே இரட்டித்தல் உண்டு எனினும், அதற்கும் பெயர் வினை இவற்றிற்கும் இயைபு இருந்த தாகத் தோன்றவில்லை. பின்னாச் செயல் அடிக்கடி நிகழ்வது, யிகுதியாக நிகழ்வது முதலியவற்றைக் குறிக்கத் தாதுக்கள் இரட்டிக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். அதன் பின்னரே காலத் தைக் குறிக்கவும் வந்திருத்தல் கூடும். இரட்டிக்கப்பட்டதன் முன்னருள்ளதைப் பாணினியாசிரியர் அப்பாஸம் ⁶ என்பர்.

அப்பாஸத்திலும் தாதுதிலும் இருக்கும் உயிர்கடாக் கொண்டு தாய்மொழியில் நால்வகையாக இரட்டித்தல் இருந்தது என்பர்.

1. अप्रत्ययः : अव्ययम् : अभिज्ञम् (சூ. வே. 10, 131, 5)
2. अप्रत्यय
3. आयुम्, अरिम्, अक्षम्, अन्त
4. ईन्द, ईक्ष, अक्ष
5. Reduplication.
6. अव्ययः = Reduplicator.

அவையாவன :—

(1) தாதுவிலும் அப்யாஸத்திலும் ஒரே ஓயிரோ, அங்
விபரிணாமத்தில் இயைபுபட்ட உயிர்களோ இருத்தல்.

i. தாது, அப்யாஸம் இவற்றின் முதலும் இறுதியும்
மெய்யாக இருத்தல் ¹

உ-ம். வாழ் — वृद्धे   दर् — दर्दिपि
जप् — जज्ञप्यते ²   दह् — दन्दह्यते ³
गम् — गनीगन्ति ⁴

ii. தாதுவின் முதலும் இறுதியும் மெய்யாயிருக்க,
அப்யாஸத்தின் முதல் மாத்திரம் மெய்யாயிருத்
தல்.

உ-ம். रिप् — अरीरिपत्   दुप् — अद्दुपत् ⁵

1. லத்தின் *mur-murāre* ; *lin-linnāre*.

2, 3. இங்கு அப்யாஸத்திலுள்ள அநுநாவிகம் அதிதேசத்தால்
வந்தது.

4. இங்கு அப்யாஸத்தின் பின்னர் டீ சேர்க்கப்பட்டது.

पत् தாதுவிற்கு पतिम् என்பது நேரிதான ரூபமாயிருக்க
पेतिम् என்பது அதிதேசத்தால் வந்தது.

5. शिशुः, अपिप्लवम् என்ற ரூபங்கள் இருப்பினும் इ, उ இவற்றைக்
கொண்ட தாதுக்களின் அப்யாஸத்தில் முறையே इ, उ
இருந்தது எனக் கொள்ளுதல் நேரிதேயன்றி
बुहोति, अनुकुधत् என்பன निहोति, अचिकुधत् என இருந்தன
என்று கொள்ளவேண்டுமெனில் என ப்நூம்மஃ கூறுவர்.
அன்றியும் அப்யாஸத்தில் சிலவிடத்து அதிதேசத்தால்
इ, उ வந்துள்ளன.

உ-ம். रिरेच. இ.பு. lo-loique. ररेच என்பதே நேரிதானரூபம்
அவ்வாறே चक्रोध, ययाज, ववाच என்று இருக்கவேண்டி
யிருக்க, இதிலாஸமொழிநிலையில் चुक्रोध, इयाज, उवाच
என்று உள்ளன.

இரட்டித்தல்

iii. தாதுவும் அப்யாஸமும் உயிரில் தொடங்கி மெய்யில் முடிதல்.

உ-ம். அர் — அலதி   அம் — அமமத்

தாது இருமெய்களில் முடித்தால் அப்யாஸம் முன்னுள்ள மெய்யிலே முடியும்.

உ-ம். வர் — வரவர்தி   அர் — அநர்

(2) தாதுவில் எவ்வகைப்பட்ட உயிர் இருப்பினும், அப்யாஸத்தில் தாய்மொழியில் *e*, அல்லது *i* ஏ இருத்தல்.

உ-ம். வமூவ — கிரேக் *pe-fōāzī*

தஸ்திம — ஸத்தின் *ste-timus*

செடிம (பழைய ஆரியன் *sa-dī*)²

யேதே (பழைய ஆரியன் *i a-i t*)

கிலவிடத்து அப்யாஸத்தில் உயிர் இண்டிருக்கும்.

உ-ம். தாதி, தாதி, தாதி:

அவையாவன :—

(1) தாதுவிலும் அப்யாஸத்திலும் ஒரே ஒயிரோ, அஞ்
விபரிணாமத்தில் இயைபுபட்ட உயிர்களோ இருத்தல்.

i. தாது, அப்யாஸம் இவற்றின் முதலும் இறுதியும்
மெய்யாக இருத்தல் ¹

உ-ம். வாழ் — वृद्धे   டர் — दर्दयि
          जप् — जञ्जयते ²   டஹ் — दन्दह्यते ³
          गम् — गनीगन्ति ⁴

ii. தாதுவின் முதலும் இறுதியும் மெய்யாயிருக்க,
அப்யாஸத்தின் முதல் மாத்திரம் மெய்யாயிருத்
தல்.

உ-ம். रिप् — अरीरिपत्   दुप् — अद्दुपत् ⁵

1. லத்தின் mur-murāre ; lin-linnāre.

2, 3. இங்கு அப்யாஸத்திலுள்ள அறுநாஸிகம் அதிதேசத்தால்
வந்தது.

4. இங்கு அப்யாஸத்தின் பின்னர் டீ சேர்க்கப்பட்டது.

पत् தாதுவிற்கு पतिम् என்பது நேரிதான ரூபமாயிருக்க
पेतिम् என்பது அதிதேசத்தால் வந்தது.

5. शिशुः, अपिप्लवम् என்ற ரூபங்கள் இருப்பினும் इ, उ இவற்றைக்
கொண்ட தாதுக்களின் அப்யாஸத்தில் முறையே इ, उ
இருந்தது எனக் கொள்ளுதல் நேரிதேயன்றி
बुहोति, अचक्रुधत् என்பன जिहोति, अचिक्रुधत् என இருந்தன
என்று கொள்ளவேண்டுமெனில் என ப்நுக்மஸி கூறுவர்.
அன்றியும் அப்யாஸத்தில் சிலவிடத்து அதிதேசத்தால்
इ, उ வந்துள்ளன.

உ-ம். रिरेच. ॐ.पु. le-loige. ररंच என்பதே நேரிதானரூபம்
அவ்வாறே चक्रोच, ययाज, ववाच என்று இருக்கவேண்டி
யிருக்க, इतिहोसमोपिप्लवयि चक्रोच, इयाज, उवाच
என்று உள்ளன.

iii. தாதுவும் அப்யாஸமும் உயிரில் தொடங்கி மெய்யில் முடிதல்.

உ-ம். अर् — अलर्ति   अम् — आममत्

தாது இருமெய்களில் முடிந்தால் அப்யாஸம் முன்னுள்ள மெய்யிலே முடியும்.

உ-ம். वर्त् — वरवर्तति   अंश् — आनंश्¹

(2) தாதுவில் எவ்வகைப்பட்ட உயிர் இருப்பினும், அப்யாஸத்தில் தாய்மொழியில் e, அல்லது ē ஏ இருத்தல்.

உ-ம். वभूव — கிரேக் *pe-fōōzi*
तस्यिम—லத்தீன் *ste-timus*
सेदिम (பழைய ஆரியன் *sa-zd*)²
येते (பழைய ஆரியன் *i a-i t*)

கிலவிடத்து அப்யாஸத்தில் உயிர் கீண்டிருக்கும்.

உ-ம். दाधति, दाधार, मामृजुः

1. अर्च् தாதுவின் கேரிதான ரூபம் आर्च என இருக்கவேண்டியிருக்க, आनर्च् என்று இருக்கின்றது. இது आनंश् என்ற ரூபத்தின் கந்திதேசத்தால் என்பர். இவ்வாறே चर्चयति என்பதற்குப் பி-திமாக चर्चयति என இருக்கின்றது. இவ்வாறே लङ्நீனிஷம் gin-prire என்ற ரூபம் உவது.

2. பழைய ஆரியன் என்பது கைதிகமொழிகிலக்கு முன்னர் கைதிகமொழியும் இரண்டொழியும் ஒன்றாயிருந்த கிலை.

(3) அப்யாஸத்தில் *i* அல்லது *i*-உம், தாதுவில் அவற்றி விருந்து வேறுபட்ட உயிரும் இருத்தல்.

உ-ம். *sthā* तिष्ठति லத்தின் *si-slo*

bher विभर्ति ¹

gēn अजीजनत् ² லத்தின் *gi-gn-ō*.

வைதிகமொழியில் வினைவிருதியின் முன்னர் *अ* சேர்க்கப் படும் லுங்கில் ³ அப்யாஸத்தில் இகர-ஈகாரங்கள் காணப்படு கின்றன. நெட்டுயிரின் பின்னர் ஒரு மெய்யில் முடியும் தாது வினதும் பலமெய்களில் முடியும் தாதுவினதும் அப்யாஸத்தில் இகரமும், குறுயிரின் பின்னர் ஒரு மெய்யில் முடியும் தாதுவின் அப்யாஸத்தில் ஈகாரமும் காணப்படுகின்றன.

உ-ம். *स्पृश्* — *अपिस्पृशत्* *दीक्ष्* — *आदिदीक्षत्*

जन् — *अजीजनत्* *पत्* — *अपीपतत्*

உயிரில் தொடங்கும் தாதுக்களின் அப்யாஸத்தில் இகரமே காணப்படுகின்றது.

உ-ம். *आप्* — *ईप्सति*; *ऋष्* — *ईर्त्सति*; *इ* — *इयेति*

(4) மூலம் அறியப்படாத சில ரூபங்கள் வைதிகமொழி யிலும் கிரேக்கிலும் உள்ளன.

உ-ம். *आशिशिपति*, *अनिनिपति*

- 1, 2. *विभर्ति*, *अजीजनत्* இவற்றிலுள்ள இகர-ஈகாரங்கள் *भरीभर्ति*, *भरिञ्जति* போன்ற இடங்களின் அதிதேசத்தால் வந்தன என்றும், பின்னருள்ள ரூபங்களிலுள்ள இகர-ஈகாரங்கள் வேற்றுமையுருபு என்றுங் கூறுவர்.

3. *लृङ्* = Aorist

அப்யாஸத்தினால் மெய்யின் தன்மை : தாது ஒரே மெய்யில் தொடங்கினால், அப்யாஸமும் அம்மெய்யிலே தொடங்கும். ஆனால் அம்மெய் மஹாப்ராணாயம் இருப்பின் வைதிகமொழியிலும் கிரேக்கிலும் அல்பப்ராணாக மாற்றப்பட்டது.

உ-ம். विमर्ति, चखान

தாது பல மெய்களில் தொடங்கினால் பெரும்பான்மையும் முதல் மெய்யே அப்யாஸத்தில் காணப்படும்.

உ-ம். प्रच्छ — पप्रच्छ

ஆனால் தாது प्र छ् ஓடி கூடிய ஸ்பர்சத்தில் தொடங்கினால் காதிக்மொழியில் அப்யாஸத்தில் இரண்டும் காணப்படும்; வைதிகமொழியிலும் கிரேக்கிலும் ஸகாரத்திற்கு லோபம் வரும்.

உ-ம். காதிக் — stulda — stai-stald.

வை. स्पर्श — पस्पर्श

வைதிகமொழியில் சில அபூர்வமான ரூபங்கள் காணப்படுகின்றன :—

(1) जभार¹ — இது वभार, जहार இரண்டின் மயக்கம் எனக் கொள்ளல் தரும்.

(2) सिसिन्वे — ஈண்டு இரண்டாவது स्, प ஆக மாறவில்லை.

(3) पिपान² — இது குடித்தல் என்ற பொருளையும் கொண்ட पा என்ற தாதுவின் ரூபம். இதனையும், पिपते என்ற ரூபத்தையும் கொண்டு தாய்மொழியில் pi-pō-mi என்ற ரூபமே இருந்திருக்கவேண்டும் எனக் கூறுவர்.

1. यं सहस्रं मासो जभार (ऋ. वे. 4, 18, 4)

2. अयं पिपानं हन्द् इद्रियम् (अ. वे. 9, 4, 2)

குடித்தல் என்ற பொருளில் பா என்ற ரூபமும்¹ பிஞ் என்ற ரூபமும்² வைதிகமொழியில் வழங்கப்பட்டிருக்க, இதிலாஸ மொழியில் பிஞ் என்ற ரூபமே வழங்கப்பட்டது³.

வினாகுறிரீதி⁴: வினைச்சொல்லின் உருவத்தால் அதனைக் கூறுவோன் மனத்துள் கொண்ட செயல்ரீதி உணரப்படும். அதனை வினாகுறிரீதி என்னலாம், இதனை வடமொழியில் आख्यातबोधितवक्त्रविवक्षाप्रकार: என்னலாம். இந்த ரீதி இண்டோயூரோபியன்மொழியில் ஐந்துவகையாக இருந்தது என்பர். அவை நிகழ்ச்சிக்குறிரீதி⁵, வேண்டுகோள்குறிரீதி⁶, ஏவல்குறிரீதி⁷, ஏவல்கண்ணுவியங்கோளிரீதி⁸, ஏவல்கண்ணிய வியங்கோளிரீதி⁹ ஆகும். இவையியல் உள்ள ஏவல்கண்ணிய வியங்கோளிரீதியைத் தனிரீதியாகக் கொள்ளவேண்டாம் என்பர் ரைட். செயலின்நிகழ்ச்சியைக் கூறுதலே கூறுவோனின் கருத்தாயின், அப்போது நிகழ்ச்சிக்குறிரீதியில் வினைச்சொல் இருக்கும்; தனது வேண்டுகோளைக் குறிக்கவேண்டின், வேண்டுகோள்குறிரீதியில் வினைச்சொல் இருக்கும்; தான் பிறரை ஏவ வேண்டின், ஏவல்குறிரீதியில் வினைச்சொல்

1. इमे सोमा अरंकुताः । तेषां पाहि (ऋ. वे. 1, 2, 1)

पिवा मित्रस्य धामभिः (ibid 1, 14, 10)

ते पिबन्तु जिह्या (ibid 1, 14, 8)

3. தாய்மொழியில் *pi-b-e-l-i* என்ற ரூபத்தில் *b* என்பது *pi-b-dhi* என்பதினிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்றும், *pi-b* ஆக மாறிற்று எனக் கொள்ளல் வேண்டாம் என்றுங் கூறுவர்.

4. வினாகுறிரீதி = Mood.

5. Indicative mood.

6. Subjunctive mood (लृट्)

7. Imperative mood (लृट्)

8. Optative mood (लृट्)

9. Injunctive mood.

இருக்கும் : தனது விருப்பத்தைக் கூறவேண்டின் ஏவல்கண்ணுத
விபங்கோளரிதரில் வினைச்சொல் இருக்கும் : தன் விருப்பத்தைக்
குறித்து ஏவ விரும்பின், ஏவல்கண்ணியவிபங்கோளரிதரில்
வினைச்சொல் இருக்கும்.

சூதுவோனின் விருப்பம், ஏவல், விருப்பங்கலந்த ஏவல் இவற்றைக் கேட்போன் தெளிவாய் அறிய இயலாமையான், தனிமொழிகளில் இவற்றில் மயக்கம் உண்டாயிற்று. வேண்டு கோள் குறித்திக்கும், ஏவல்கண்ணியங்கோள் திக்கும் உருவத் தாலோ பொருளாலோ மயக்கம் நேராத மொழிகள் கிரேக்கும் வைதிகமொழியுமே ஆகும். வைதிகமொழியிலும் அவ்விண்ணு மற்கும் உள்ள மாதுபாடு காலக் காலத்தில் குறைப ஆய்ந்தது¹. ஏவல்குறித்தி, வேண்டுகோள் குறித்தி, ஏவல்கண்ணியங்கோள் தித்தி, ஏவல்கண்ணியங்கோள் தித்தி இந்நான்கிற்கும் மயக்கம் நேர, இதிலாஸமொழிநிகழில் வேண்டுகோள் குறித்தியும், ஏவல்கண்ணியங்கோள் தித்தியும் இறந்தன. இதிலாஸமொழி யில் ஐத் என்பது தன்மையில் ஐத்-இன் உருவங்களைக் கொண்டது என்றும், முன்னிலை படர்க்கை இவற்றின் இருமைபன்மைகளில் ஏவல்குறித்தியங்கோளின் ரூபங்களைக் கொண்டது என்றும் மாட்டாளெல் கூறுவர்². ரூபத்தில் ஏவல்குறித்திக்கும், ஏவல்கண்ணியங்கோள் திக்கும் மாதுபாடு இருப்பினும், பொருளில் அவ்விண்ணுடற்கும் கூட மயக்கம் நேர்ந்தது. ஆகலின்னதே அவ்விண்ணுடன் பொருளையும் ஒன்றாகவே படித்தனர் பாணினிபாகிரியர்³. இவ்வாறே வேண்டு கோள் குறித்தி பாலடிக்கல்லவோனிக் மொழிகள் முதலியவற்றில் இறந்தன என்பர். லத்தீன்மொழியில் வேண்டுகோள் குறித்தி

1. लिङ्गं लेट् (फा. अ. 3, 4, 7)
2. A Vedic Grammar for students by A. A. MacDonell.
p. 348.
3. विविचिन्मन्त्रानामन्त्रार्थसन्प्रथमार्थनेषु लिङ् (फा. अ. 3, 3, 161)
लेट् च (*ibid* 3, 3, 162)

ரில் உள்ள சொற்களும் எவல்கண்ணாதியங்கோளரீதியில் உள்ள சொற்களும் இருப்பினும், வெருகாலத்திற்கு முன்பே வழக்கில் அவ்விரண்டற்கும் மயக்கம் வந்தது.

ருத்வேதஸம்ஹிதையிலும், அதர்வவேதஸம்ஹிதையிலும் வேண்டுகோள்குறிரீதியில் உள்ள சொற்கள் மிகுதியாகவும், எவல்கண்ணாதியங்கோளரீதியில் உள்ள சொற்கள் குறைவாகவும் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் பிராம்மணங்களில் பின்னர்க் கூறப்பட்டனவே மிகுதியாக வழங்கப்பட்டன.

வேண்டுகோள்குறிரீதியில் வினைவிருதிக்கு முன்னர் 'அ' அல்லது 'அ-உம்', அதன்பின்னர் பாஸ்மைபதத்தில் முழுவிருதியேனும் குறைவிருதியேனும் சேர்க்கப்படும்¹⁻³.

எவல்கண்ணாதியங்கோளரீதியில் வினைவிருதியின் முன்னர் 'அ' அல்லது 'அ' சேர்க்கப்படும். எவல்குறிரீதியில் ரீதியைக்குறிக்கக் குறி ஒன்றுமில்லை.

உ-ம். 'யாநு'

எவல்கண்ணாதியங்கோளரீதியில், முன்னர் 'ஆகமமின்றிப் பின்னர்க் குறைவிருதி சேர்க்கப்படும். ரூபங்களில் சில விடத்து நிகழ்ச்சிக்குறிரீதிக்கும் வேண்டுகோள்குறிரீதிக்கும் ஒற்றமை இருக்கும். வேண்டுகோள்குறிரீதியில் சேர்க்கப்படும் 'அ-உம்', ப்வாதியிலும், தாதாதியிலும் சேர்க்கப்படும் விகாண மாகிய 'அ-உம்' ஒன்றுபோலிருக்கும்.

1. नन्दिना (*ibid* 3, 4, 94)
2. इन्द्रा नन्दि परस्मैपदेषु (*ibid* 3, 4, 97)
3. निष्ठा वृत्ति मयवा (சு. வே. 4, 20, 2)
देवो देवेभिर्गन्त. (*ibid* 1, 1, 5)
4. आ न इन्द्रो इतिभियानु (சு. வே. 4, 20, 2)

காலம்: காலம் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என மூன்றுவகையாகும். ஒவ்வொரு ரீதியிலும் உன் னினைகள் ஞகுவேதத்தில் இய்யுள்ளது காலத்தையும் குறித்திருக் கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது. இவையன்றி இறப்பிதழ்ப்பு, நிகழ்விதழ்ப்பு இவ்விருகாலங்களையும் குறித்திருக்குமோ எனவும் ஐயம் உண்டாகின்றது. உதாஹலாகப் பாணினியாசிரியர் லீட்: கூறுவோன்காலத்தில் நிகழ்நகதைக் குறிக்கும் எனப்¹. அஃவாருயின் தன்ஹயுன்ஹினைகளில் லீட் வழங்கப்படாது திருத்தல் வேண்டும். வேதத்திலோ லீட்டில் தன்ஹயுன்ஹினை ஞுபங்கள் பல காணப்படுகின்றன². இவற்றை நோக்கி அவரோ லுல் லுல், லீட் இவை ஢யங்குல் என்கிறார்³. அன்றி யுல் லீட் ஞுபத்திற்கு ஢ எனது ஆகலம் சேர்க்கப்பட்ட ஞுபங்கள் உன. ஆகலின் ஆகலம் சேர்க்கப்படாத லீட்ஞுபங்கள் இறப்பி நிகழ்வினையும், ஆகலம் சேர்க்கப்பட்ட லீட்ஞுபங்கள் இறப் பிதழ்ப்பினையும் குறித்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது. பித்காலத்தில் ஆகலம் சேர்க்கப்பட்ட லீட்ஞுபங்கள் இறத்தகை யும், ஆகலம் சேர்க்கப்படாத லீட்ஞுபங்கள் படர்க்கையிலே ஢த் தியல் வழங்கப்பட்டு வெருகாலத்திற்குயுன் ஢த்த சேயல்களைக் குறித்தினையும், ஢ர்த்து பாணினியாசிரியர் லீட் கூறுவோனது காலத்தில் நிகழ்நகதைக் குறிக்கும் எனக் கூறிருத்தல் வேண் டும். கூறுவோன் கூறும் காலிலே ஢த்த இறப்பின லுல் குறித் காது எனப் பாணினியாசிரியர் கூறும் கூறும் வேதகாலத்தில்

1. லித்
2. ஢ர்த்தி லித் (஢. அ. 3, 2, 115)
3. கால: ஢ந்நிநா¹ ஢ந்² ஢கலா³ (஢. தி. 7, 89, 3)
 ஢் ஢ந்¹ ஢கலா² ஢ந்³ (ibid 2, 5 8)
 ஢் ஢ி ஢ந்¹ ஢கலா² ஢ந்³ (ibid 6. 4, 7)
 ஢ந்¹ ஢ி².....஢ந்³ ஢ந்⁴ ஢ந்⁵ (ibid 5, 1, 9)
4. ஢ந்¹ ஢கலா² (ibid 3, 4, 6)

இருந்தது எனக் கூற இயலாது¹. அவ்வாறாயின் லங்ப்ரயோகத்திற்கும் லுங்ப்ரயோகத்திற்கும் வைதிகமொழிநிலையில் பொருளில் என்ன பேதம் இருந்தது என்பது ஆராய்தற் றாலது.

ஆனால் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் இவை பெரும்பாலும் ஸந்தர்ப்பத்தால் குறிக்கப்பட்டன என்றும், இறந்தகாலம் மாத்திரம் அ என்ற ஆகமம் இருந்தவிடத்து அதனால் குறிக்கப்பட்டது என்றும், பிற்காலத்திலே தனிமொழிகளில் வினையுபநங்கள் காலத்தைக் குறித்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டன என்றும் மொழிநூல்வல்லோர் கூறுவர்.

வைதிகமொழிநிலையில் வினையுபநங்கள் காலத்தைக் குறித்தன எனவே இலக்கணவாசிரியர்கள் கொண்டுள்ளனர். அது பொருத்தமே ஆகும்.

பொதுவாக இண்டோயூரோபியன்மொழிகளில் வினையுபநங்களிலிருந்து செயலின் நீதியும் காலமும் அறியப்பட, பாணினியாசிரியர் அவ்விசண்டையும் பிரித்துக் குறிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் நீதியையும் காலத்தையும் வெவ்வேறென அறியவில்லை எனக் கூறவும் இயலாது. லிங், லோட் இவற்றின் பொருளைக் கூறும்போது நீதியை அறிந்தார் என்பது வெளிப்படை. லட், லங், லுங், ல்ருட் இவற்றின் பொருளைக் குறிக்கும்போது காலத்தை அறிந்தார் என்பது வெளிப்படை. இருப்பினும் அவர் கூறிய பத்து லகாரத்தில் லட், லங், லுங், ல்ருட்

1. अपश्यं सप्रयत्नसम् (क. वे. 1, 18, 9)

समुपदिश्यायथा: (ibid 1, 6, 3)

चक्रमिवामवत् (ibid 2, 5, 3)

विद्या यद्विश्वं अमृता अक्षयम् (ibid 4, 1, 10)

இவ்விடங்களிலுள்ள லங்ப்ரயோகங்களை நோத்தற்குச் சான்று ஆகும்.

இவை நிகழ்ச்சித்தியில் மூன்று காலங்களையும் குறிக்கும். லிங், லோட் இவை காலத்தைக் குறிப்பதாகத் தோன்றவில்லை. லிட் வெருகாலத்திற்குமுன் நிகழ்ந்த செய்தியைக் குறிக்கும் என்றனர். இவற்றை நோக்கின் வேதங்களில் காணப்படும் பல வினைரூபங்களுக்கு அவர் இலக்கணம் இயற்றவில்லை என்றும் அவர் வகுத்த லகாரங்கள் ரீதியையும் காலத்தையும் பிரித்துக் காட்டவில்லை என்பதும் நன்கு அறியப்படும்.

அன்றியும் பொருளை மனத்திற்கொண்டே அவர் லகாரங்களை வகுத்தனரேயன்றி வினைகளின் உருவத்தைக்கொண்டு வகுக்கவில்லை. அக்காரணத்தால் ஒரே உருவங்கொண்ட *पश्यन्ते*, *जिहीते* என்பன வெவ்வேறு லகாரத்தைச் சேர்ந்தன என்றும், *अभूत्* என்பது தன்னினும் வேற்றுருவங்கொண்ட *वभूव* என்பதற்குப் பிரதியாக வழங்கப்படலாம் என்றும் கொள்ளப்படுகின்றன.

இதனை நோக்கி வினைகளின் உருவத்தைக் கொண்டு பஞ்சமன் லகாரங்களை வேறுவிதமாகப் பிரித்தனர் அவ்வாறு பிரித்ததற்கு அவர் மூன்று காரணங்களைக் கூறினர்:—

(1) லங் ஆகிய *अभात्* என்பதற்கும் லங் ஆகிய *अस्यात्* என்பதற்கும் உருவம் ஒன்றே.

(2) ஒரு மொழியில் லங் எனக் கருதப்படும் ரூபங்களின் இனம் மற்றொரு மொழியில் லங் எனக் கருதப்படுகின்றது.

உ-ம். *अजन्त* *अदृशत्* என்பன வைதிகமொழியில் லங் ரூபங்கள்; அவற்றிற்கு இனமான *egeneto*, *edare* என்ற சொற்கள் கிரேக்கமொழியில் லங் ஆகக் கருதப்படுகின்றன.

(3) ஒரே ரூபமே ஒரே மொழியில் லங் ஆகவும், லங் ஆகவும் கருதப்படுகின்றது.

உ-ம். **अपात्** என்பது **पा¹** என்பதன் லங் ஆகவும், **पिप्** என்பதன் லுங் ஆகவும் வைதிகமொழியில் கருதப்படுகின்றது.

வைதிகமொழிநிலையில் நிகழ்ச்சிக்குறித்தியில் நிகழ்காலம், இறந்தகாலம், நிகழ்விறப்புக்காலம், இறப்பிறப்புக்காலம்², எதிர்காலம் இவற்றில் ரூபங்கள் காணப்படுகின்றன. இறந்தகாலத்தில் இருவகை ரூபங்கள் உள்.

உ-ம். நிகழ்காலம் **गच्छति³**, **पुनाति⁴**, **कृणुते⁵**

இறந்தகாலம் :

உ-ம். (1) **अगच्छत्⁶**, **अजायत्⁷**, **अकृणोत्⁸**

(2) **अस्यात्⁹**, **अजनिष्ट¹⁰**

1. **पा** என்ற தாதுவிற்கு வைதிகமொழியில் குடித்தல் என்ற பொருளும் ரக்ஷித்தல் என்ற பொருளும் உண்டு. இரண்டு பொருளிலும் மிகுதியாய் ருக்வேதத்திற் பிரயோகங்கள் உள்.

इमे सोमा अरुद्धताः । तेषां पाहि (ऋ. वे. 1, 2, 1)

द्रुहो रिपः संपृचः पाहि सूरीन् (ibid 2, 35, 6)

दक्षिणा पात्वहसः (ibid 1, 18, 5)

तिष्ठो देवीः स्वधया वहिरेदमच्छिद्रं पान्तु (ibid 2, 3, 8)

2. இதனை Pluperfect என்பர்.

3. **स इद्वेषु गच्छति (ऋ. वे. 1, 1, 4)**

4. **पुनाति धीरो भुवनानि (ibid 1, 160, 3)**

5. **अधैर्विमोचनं कृणुते तत्त्वस्य (ibid 3, 30, 12)**

6. **अगच्छदु विप्रतमः सखीयन् (ऋ. वे. 3, 31, 7)**

7. **पुरां भिर्युवाकविरामितांजा अजायत (ibid 1, 11, 4)**

8. **सुगान् पथो अकृणोत् (ibid 3, 30, 10)**

9. **समिद्धो अग्निर्निहितः पृथिव्यां प्रत्यङ् विश्वानि भुवना व्यस्यात्**

(ibid 2, 3, 1)

10. **होताजनिष्ट चेतनः (ibid 2, 5, 1)**

நிகழ்விறப்புக்காலம் :

உ-ம். जयन्थ¹, चकार², चकिरे³

இறப்பிறப்புக்காலம் :

உ-ம். अजयमम्, अजयमीत्⁴, अचकिरन्⁵

எதிர்காலம் :

உ-ம். करिष्यसि⁶, वासयिष्यसे⁷⁻⁸

எதிர்காலம் பின்னர் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன :—
எதிர்வு அனைத்தையும் குறிப்பது ஒன்று ; பேசுவோன் பேசும்
நினைத்தில் நிகழும் எதிர்வைக் குறிக்காதது மற்றொன்று ; இவற்
துள் முன்னருள்ளதே ருக்வேதஸம்ஸிதைபில் உள்ளது. பின்
னருள்ளது பிரம்மணங்களில் வந்துள்ளது. அதன் ரூபங்களில்
சில இரு சொற்களாக இருந்து, பிறகு அவ்விரண்டும் ஒரு சொல்
என்ற மயக்கத்தால், அதனைப்போட்டி மற்ற ரூபங்கள் வந்திருத்
தல் வேண்டும். உதாரணமாக ருக்வேதஸம்ஸிதைபில்

अवितासि सुवतो वृकवर्हिः (8, 35, 1)

गन्तारा हि स्यः (1, 17, 2)

1. अमिवृत्रं ..... इन्द्रतवसा जयन्थ (ibid 3, 30, 8)

2. चकार गर्भं सनिर्गुर्निधानम् (ibid 3, 31, 2)

3. खासो अधि चकिरे सद्ः (ibid 1, 85, 2)

4. य इमे रोदसी महा समीची समजयमात् (ibid 8, 6, 2)

5. या इन्द्र प्रसस्त्वा सा गर्भमचकिरन् (ibid 8, 6, 5)

6. यद्वह् दायुषे त्वमग्ने भद्रं करिष्यसि (ibid 1, 1, 6)

7. यज्ञोभिवासयिष्यसे (ibid 9, 2, 4)

8. இதுபோல் பாண்டினியாசினியர் ஸூத் என்பர். சொழ்துல்லல்லோர்
Second future என்பர்.

என்ற பாயோகங்கள் இருக்கின்றன. இங்கு அவிதா, அசி எனவும் *गन्तारा स्य*: எனவும் இருக்க அவிதாசி என்றதை ஒரு பதம் என மயங்கி அவிதாச्य:, அவிதாச्य என்ற ரூபங்களும், அவிதாசி என்றதை ஒரு பதம் என மயங்கி அவிதாசு:, அவிதாச: என்ற ரூபங்களும் வந்திருக்கவேண்டும். இந்த ரூபங்களுக்கு லுட் என்ற பெயரை இட்டு இவை கூறுவோன் பேசும் நாளில் நிகழும் எதிர்வைக் குறிக்காது எனப் பாணினியாகிரியர் கூறினர் .

வேண்டுகோளரீதியில் நிகழ்காலத்தில் *करति*², *भवसि*³ முதலிய ரூபங்களும் எதிர்காலத்தில் *वक्षति*⁴ முதலிய ரூபங்களும் உள்ளன. *गमत्*⁵, *योषत्*⁶ போன்ற ரூபங்களும் காணப்படுகின்றன. அவை இறந்தகாலத்தைக் குறித்ததாகத் தோன்றவில்லை.

ஏவல்குறிரீதியில் நிகழ்காலத்திலும் நிகழ்விறப்புக்காலத்திலும் ரூபங்கள் உள்ளன.

உ-ம். *पिव*⁷, *रक्षतात्*⁸, *मुमुग्धि*⁹, *जुहोत*¹⁰, *जुहोतन*¹

1. अनद्यतने लृट् (पा. अ. 3, 3, 15)
2. अपां नपादाद्युहेमाकुवित्सुपेशसस्करति (ऋ. वे. 2, 35, 1)
3. विशश्च यस्या अतिथिर्भवासि (ibid 5, 3, 5)
4. स देवाँ एह वक्षति (ibid 1, 1, 2)
5. देवो देवेभिरागमत् (ibid 1, 1, 5)
6. न वा उ योषद्द्रादसुयम् (ibid 2, 33, 9)
7. पिवा मित्रस्य धामभिः (ibid 1, 14, 10))
8. बृहस्पते रक्षतादस्य योनिम् (ibid 4. 50, 2)
9. विश्वा द्वेपांसि प्रमुमुग्ध्यस्मत् (ibid 4, 1, 4)
10. जुहोत प्रचतिष्ठत (ibid 1, 15, 9)
11. सुसमिद्वाय शोचिपे वृतं तीव्रं जुहोतन (ibid 5, 5, 1)

ஏவல்கண்ணியவியங்கோளரீதியிலும் நிகழ்காலத்திலும் நிகழ்விறப்புக்காலத்திலும் ரூபங்கள் உள்ளன.

உ-ம். स्याम्¹, वदेम², दधीत³, चक्षुमीथा⁴

ஏவல்கண்ணியவியங்கோளரீதியில் பின்னருள்ள ரூபங்கள் காணப்படும்.

உ-ம். नशन्⁵, सचन्त⁶, भूत्⁷, ववृत्त्या⁸

இவற்றுள் இதிலுறாஸமொழிநிகையில வேண்டுகோள் குறிரீதியும் ஏவல்கண்ணியவியங்கோளரீதியும், இறப்பிறப்புக் காலமும் இறந்தன என்னலாம். நிகழ்விறப்புரூபங்களின் பொருளும் மாறுபட்டது. ஏவல்குறிரீதியை உண்மையாய்க் கவனித்தால், அதனில் முன்னிகையொருமைரூபமும் படர்க்கை யொருமைரூபமுமே இருத்தற்குப் பெரும்பாலும் தகுநீ யுடைமையின், தற்போது ஏவல்குறிரீதியாய் வழங்குவதின் தன்மைரூபங்கள் வேண்டுகோளரீதியின் ரூபங்கள் என்றும் முன்னிகைபடர்க்கை இவற்றின் இருமைப்பன்மைரூபங்கள் ஏவல்கண்ணியவியங்கோளரின் ரூபங்கள் என்றும் மாட்டானால் கூறினர்.

1. उभयांसो जातवेदः स्याम् (ऋ. वे. 2, 2, 12)
2. बृहद्वेदम विदथे सुविताः (*ibid* 2, 1, 16)
3. वनो दधीत (*ibid* 2. 35. 1)
4. ना वृषभ चक्षुमीथा (*ibid* 2. 33, 7)
5. नारातयो विनशानावृत्तानि (*ibid* 2, 35, 6)
6. सचन्त धेनवः (*ibid* 2, 5. 5)
7. वधेनी भूत् (*ibid* 10, 4, 7)
8. आ नो ववृत्त्या सुविताय (*ibid* 1, 173, 13)

புருக்தம் கூறும் வினைவகையைப்பற்றிக் கூறுதற்கு முன்னர் முதல்வினை¹, கிளைவினை² இவற்றைப்பற்றியும், தற்போது வழங்கப்படும் தானுக்களைப்பற்றியும் சிறிது கூறுதல் தகும்.

முதல்வினையும் கிளைவினையும்: முதல்வினை தானுதிற்கு அ, ஏ முதலிய விகாணத்தையும் வினைவிசுதியையும் சேர்க்க உண்டாகும். கிளைவினை இருவகையில் ஆக்கப்படும்:—முதல் வினையைப்போன்று தானுதிற்கு அது முதலிய பாத்யயத்தையும் வினைவிசுதியையுஞ் சேர்த்து ஆக்கப்படுவது ஒன்று; பெயர்க்கு வினைவிசுதியைச் சேர்த்து ஆக்கப்படுவது மற்றொன்று.

முதல் வகையில் சுருத்தாவின் விருப்பம்³, செயல். அடிக்கடி நிகழுந்தன்மை, நன்குநிகழுந்தன்மை⁴, பிறவினையாந்தன்மை⁵ இவற்றைக் குறிக்கப் பெரும்பாலும் பாத்யயங்கள் சேர்க்கப்படும்; சிலவிடத்தில் அப்பாத்யயம் லோபத்தையும் அடையும். அக்காரணம்பற்றி வடமொழியில் சுருத்தாவின் விருப்பத்தைக் குறிக்கும் வினையை 'यङन्तक्रिया'⁶ என்றும், அடிக்கடி நிகழுந்தன்மை நன்குநிகழுந்தன்மை இவற்றைக் குறிக்கும் வினையை 'यङन्तक्रिया, यङ्गुयङन्तक्रिया'⁷ என்றும், பிறவினையை 'यङन्तक्रिया'⁸ என்றுங் கூறுவர். இவ்வினைகளில் பெரும்பாலும் தானு இரட்டிக்கும். ஸநந்தக்ரியை முதலியவற்றில் விருப்பம் முதலியன

1. Primitive or primary verb.
2. Derivative or secondary verb.
3. धातोः कर्मणः समानकर्तृकादिच्छायां वा (पा. अ. 3. 1, 7)
4. धातोरेकाचो ह्येकदेः क्रियासमभिहारे यङ् (ibid 3. 1, 22)
(पौनःपुन्यं मृशार्थश्च क्रियासमभिहारः)
यङोऽचि च (ibid 2, 4. 74)
5. हेतुनति च (ibid 3, 1, 26)
6. Desiderative verb.
7. Intensive, iterative, frequentative verb.
8. Causative verb.

தற்போது தாதுக்களாக வழங்கப்படுவனவற்றின் தன்மை

முன்னர் பாத்யபத்தாற் குறிக்கப்படாது ஸந்தர்ப்பம் முதலிய வற்றாலே குறிக்கப்பட்டது என்றும் பின்னரே பாத்யபத்தாற் குறிக்கப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டது என்றும் மொழிநூல்வல்லோர் கூறினர்.

இரண்டாவது வகையில் பெயர்க்கும் வினைவிருதிக்கும் இடையில் ஏ என்ற பாத்யபம் பெரும்பாலும் சேர்க்கப்படும். அவ்வினைகள் பல பொருளைக் குறிக்கும்.

உ-ம். பூநீயதி , யநாயதி -

சிலவிடத்து பாத்யபம் இன்றியும் வரும்.

உ-ம். அவாண்தி, க்விதே³

மொழிசரிதத்தைக் கூறும் இலக்கணத்தில் மொழியில் வழங்கப்படும் ரூபங்களின் உற்பத்தியையும் காலக்ரமத்தில் நேர்ந்த ரூபமாறுபாட்டினையுங் கூறுதலாற் பயன் உண்டேயன்றி தற்போதுள்ள ரூபத்தை எவ்வாறு பகுத்துக் கூறுவது என்பதைப்பற்றிக் கூறுதலாற் பயன் இல்லாமையால் ப்ரகம்ன் வினைபை முதல்வினை, கினைவினை எனப் பிரித்தலாற் பயன் இல்லை என்பர் சிலர்.

தற்போது தாதுக்களாக வழங்கப்படுவனவற்றின் தன்மை : ஒவ்வொரு மொழியிலும் தொடக்கத்தில் வாக்கியங்களே உள்ளன ; காலக்ரமத்தில் இலக்கணவாசிரியர்கள் அவற்றைப் பதங்களாகவும், பதங்களைப் பகுதி விருதியாகவும், பகுதியைத் தாது பாத்யபம் ஆகவும் பிரித்தனர் என முன்னரே கூறப்பட்டது. அவர்கள் தாதுவாகக் கருதியவற்றை மேலும் பிரித்தற்கு இயலாது எனக் கொள்வது தவறாகும். பல இன

1. பூநீயநி த்யதி

2. அவாண்தியயநாய பூநீயநித்யதி (ப. அ. 7, 4, 34)

3. அவாண்தியயநாய பூநீயநித்யதி : கி. 4, 4, 34

மொழிகளின் ஆராய்ச்சியால் இலக்கணவாசிரியர் கொண்ட தாதுக்களை, தாது விசேஷப்ரத்யயம் இவற்றைக் கொண்டனவாகப் பிரித்தல் கூடும். உதாரணமாக treseti என்பதில் tres என்பது தாதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. வைதிகமொழி तरल, லத்தின் tr-emō, விதுவேனியன் tr-imu, ஆங்கிலம் tremble இவற்றை ஒத்துப்பார்த்தால் tres என்பதில் tr என்பது தாது என்றும் es என்பது விசேஷப்ரத்யயம் என்றும் கூறல் தகும் வடமொழியில் अह्, अस्, अय्, இம்மூன்றும் பிடித்துக் கொள்ளுதல் என்ற செயலின் வெவ்வேறு வகையைக் குறித்தலின், இலக்கணவாசிரியர்கள் அவற்றுள் अ என்பது ஸாமான்ய தாது என்றும், ह्, स्, य் என்பன விசேஷப்ரத்யயம் என்றும் பிரிப்பின் குற்றமாகாது. அவ்வாறே अण्, रण्, वण्, भण्, मण्, कण्, कण्, इण्, इण्, एण् இவையெல்லாம் ஒலிப் பொருளைக் கொண்ட தாதுக்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டன; ஈண்டு अण् என்பது ஒலிஸாமான்யத்தைக் குறிக்கும் தாது என்றும், र्, व्, भ्, म्, क्, ङ्, इ, ए இவை விசேஷப்ரத்யயம் என்றும் கொள்ளல் தகும். அவ்வாறே अय्, वय्, पय्, मय्, चय्, तय्, णय् இவற்றுள் अय் என்பது கதிஸாமான்யத்தைக் குறிக்கும் தாது என்றும் इ, ए முதலியன விசேஷப்ரத்யயம் என்று கொள்ளலாம் அவ்வாறே चम्, छम्, जम्, झम् என்பவற்றுள் अम् என்பது உண்டல் ஸாமான்யத்தைக் குறிக்கும் தாது என்றும் च्, छ्, ज्, झ் என்பன விசேஷப்ரத்யயம் எனவும் கொள்ளலாம். இவ்வாறு செய்யின் பாணினியாசிரியரின் தாதுபாடம் மிகக் குறையும். இவ்வாறு தமிழ்மொழிதாதுக்களாகிய குடி, குனி, குதி முதலிய தாதுக்களைப்பற்றி டாக்டர் கால்டுவெல் அவரது நூலிற் கூறியது நோக்கத்தக்கது. 1

1. அடு, அடங்கு, அடக்கு, அடி, அடை, அடர், அடுக்கு, அண்டு — இவற்றில் அட் என்பது அண்மைமைக் குறிக்கும் ஸாமான்யதாது என்றும், உ, இ, ஐ முதலியன விசேஷப் பரத்யயங்கள் என்றும் கூறுவர். அவ்வாறே அணு, அணி, அண்ணு, அணவு, அண்மு முதலியவற்றிலும் அட் என்பது ஸாமான்யதாது (generic root) என்பர்.

பாணினியாசிரியர் செய்த தாதுபாகுபாடு : தாதுக்கள் பெரும்பாலும் வினைவிருத்தியை ஏற்பதற்குமுன் இடையில் ஒரு பாத்பயத்தைக் கொள்ளும். அதற்கு விகரணம்¹ என்பது பெயர். அவ்வாறு ஒன்பது விகரணங்கள் உள. சில தாதுக்கள் விகரணம் ஒன்றையுஞ் சேர்க்காது நேரில் வினைவிருத்திகளை ஏற்கும். விகரணமின்மையை அவர் லுக்விகரணம்² என்பர். அக்காரணம்பற்றித் தாதுக்களை ப்வ்விகரணம்³, லுக்விகரணம்⁴, ச்லுவிகரணம்⁵, ச்ய்விகரணம்⁶, ச்நுவிகரணம்⁷, ச்விகரணம்⁸, ச்நாவிகரணம்⁹, உவிகரணம்¹⁰, ச்வாவிகரணம்¹¹, ச்வாதிகரணம்¹² என்பர். அத்தாதுக்களைக் கணக்கிட்டுக் கொடுக்கும் தாதுபாடத்தில் அந்தந்த விகரணங்கள் தொடங்கும் தாதுவைக் கொண்டும் அவற்றிற்குப் பெயர் கொடுத்தனர். அவை : ப்வாதிகள்¹³, அதாதிகள்¹⁴, ஜுஹோத்யாதிகள்¹⁵, தீவாதிகள்¹⁶, ச்வாதிகள்¹⁷, தாதாதிகள்¹⁸, ருதாதிகள்¹⁹, தளாதிகள்²⁰, க்ரயாதிகள்²¹, ச்ராதிகள்²² ஆகும்.

இப்பாகுபாடு பெரும்பாலும் இதிலாஸமொழிநிகையல் உள்ள தாதுக்களின் வழக்கினைக்கொண்டு பாணினியாசிரியரும் அவருக்கு முன் இருந்த இலக்கணவாசிரியருள் சிலரும் செய்திருக்கலாம் எனல் பொருந்தும். ஏனெனில் இவர்

1. விகரணம் = विकरणः = Conjugal sign		
2. லுக்விகரணம் = लुक्विकरणः		
3. ப்வ்விகரணம் = प्लुक्विकरणः	4. லு்விகரணம் = लृक्विकरणः	5. ஸ்லுவிகரணம் = श्लुक्विकरणः
6. ச்ய்விகரணம் = य्यक्विकरणः	7. ஸ்நுவிகரணம் = श्रुक्विकरणः	8. ச்விகரணம் = व्विकरणः
9. ஸ்நாவிகரணம் = श्नाक्विकरणः	10. உவிகரணம் = उक्विकरणः	11. ஸ்நாவிகரணம் = श्नाक्विकरणः
12. ச்வாதிகரணம் = स्वாதिकरणः	13. ப்வாதிகரணம் = प्वாதिकरणः	14. அதாதிகரணம் = अदादयः
15. ஜுஹோத்யாதிகரணம் = जुहोत्यादयः	16. தீவாதிகரணம் = दीवादयः	17. ச்வாதிகரணம் = स्वादयः
18. தாதாதிகரணம் = तदादयः	19. ருதாதிகரணம் = रुदादयः	20. தளாதிகரணம் = तनादयः
21. க்ரயாதிகரணம் = क्रयादयः	22. ச்ராதிகரணம் = श्रादयः	

உவிகரணமாகப் படித்தது என்ற தானுருக்கேதஸம்ஹிதையில் பெரும்பாலும் ச்ருவிகரணமாகவும் சிறுபான்மை ஐக்ஷிகரணமாகவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

८-८. (1) कृण्वाम^१, कृणु^२, कृणुहि^३, कृणुष्व^४, कृणुध्वम्^५,
कृणोमि^६, कृणोपि^७, कृणुते^८

(2) कृधि³, कृतम्¹⁰

அவ்வாறே எஸ் லக்ஷிகாணமாகவும், சப்ளிகாணத்தில் எஸ் என்ற ஆதேசத்துடனும் ஆதேசமின்றியும் வழங்கப் பட்டுள்ளது.

உ.ம். (1) गहि¹¹, गतम्¹², गत¹³

1. स्वाहा वयं कृष्णामा हवींषि (ऋ. वे. 10, 2, 2)
2. समृध्यो विदपते कृणु (ibid 6, 2, 10)
3. अद्या कृणुहि वीतये (ibid 1, 13, 2)
4. आ नः कृणुष्व (ibid 2, 2, 6)
5. हिरण्यरूपमवसे कृणुष्वम् (ibid 4, 3, 2)
6. नव्यं कृणोमि (ibid 3, 31, 19)
7. दम्पती समनसा कृणोषि (ibid 5, 3, 2)
8. अग्निराविविध्वानि कृणुते महित्वा (ibid 5, 2, 9)
9. स तत्कृधीषितः (ibid 6, 5, 6)
10. अस्मान्तुजिग्युषस्तुतम् (ibid 1, 17, 7)
11. देवेभिरन्न आ गहि (ibid 1, 14, 3)
12. उप प्रयोभिरागतम् (ibid 1, 2, 4)
13. विधेदेवास आगत (ibid 1, 3, 7)

(2) गच्छति¹, गच्छन्ति², अगच्छत्³

(3) गन्तम्⁴, गमेम्⁵, गमन्तु⁶

அவ்வாறே அது ச்ஞலிகாணமாயும் ஓக்லிகாணமாயும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

(1) अश्नोति⁷

(2) अद्याम्⁸, अद्याम्⁹, अशीय¹⁰, आशत¹¹

அவ்வாறே அது ச்ஞலிகாணமாயும் ஓக்லிகாணமாயும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

உ-ம். (1) शृणोमि¹², शृणवाम¹³, शृणोत¹⁴

(2) श्रुधि¹⁵, श्रोपि¹⁶, श्रोतु¹⁷, श्रुवन्तु¹⁸

1. स इद्वेषु गच्छति (ibid 1, 1, 4)

2. अगच्छन्तीमदत्ता विप्रमानवः (ibid 1, 85, 11)

3. अगच्छद्विप्रतमः (ibid 3, 31, 7)

4. आनी गन्तं रिचादत्ता वरुणमित्रं (ibid 5, 71, 1)

5. गमेम् (ibid 5, 76, 5)

6. त आ गमन्तु (ibid 10, 15, 5)

7. नैनमहो अश्नोति (ibid 2, 59, 2)

8. अभि पाथौ अद्याम् (ibid 1, 154, 5)

9. अद्याम् वाजम् (ibid 6, 5, 7)

10. दृणीवच्छायामरुपा अशीय (ibid 2, 33, 6)

11. त उदितारौ महिमानमाशत (ibid 1, 85, 2)

12. भिपक्तं त्वा भिपजौ शृणोमि (ibid 2, 33, 4)

13. आतकारो शृणवामा वचांसि (ibid 3, 33, 10)

14. आयु खंसरः करवे शृणोत (ibid 3, 33, 9)

15. इमं मे वरुण श्रुवी हवम् (ibid 1, 25, 19)

16. महिनः श्रोष्यमे (ibid 6, 4, 7)

17. अदितिः श्रोतु मे हवम् (ibid 5, 46, 6)

18. त आगमन्तु त इह श्रुवन्तु (ibid 6, 49, 1)

வேண்டுகோள்குறிரீதி

தன்மைப்பன்மை	<i>ferō-men</i>	வை.	भरामहि } भराम
முன்னிலைப்பன்மை	<i>ferē-te</i>	வை.	भराथ

ஏவல்கண்ணுவியங்கோளரீதி

முன்னிலையொருமை	<i>ferōi-s</i>	வை.	भरे:
----------------	----------------	-----	------

சிலவிடத்து அக்கேவலதாதுப்பகுதி தீமேடிக் உயிரை ஏற்பதில்லை. அவற்றிற்கு அத்மேடிக்வினை¹ எனப் பெயரிட்டனர். இவ்வினை பெரும்பாலும் நிகழ்ச்சிக்குறிரீதியில் தன்ருபங்களில் அச்சிபரிணாமத்தைக் கொண்டது.

பரஸ்மைபதவிசூதியை ஏற்கும்போது ஒருமைகளில் பகுதியில் உதாத்தஸ்வரத்தைப் பெற்றும் இருமைபன்மைகளில் விசூதியில் அதனைப் பெற்றும் நிற்கும்.

உ-ம். ह्रीमि, ह्रीवः, ह्रीमः

வேண்டுகோள்குறிரீதியில் பகுதியே உதாத்தஸ்வரத்தை ஏற்கும்.

உ-ம். ह्रीमि

ஏவல்கண்ணுவியங்கோளில் பரஸ்மைபதவிசூதி யேற்கும் போது ஒருமைகளில் *iē*, *iīē* என்பனவற்றையும் ஏனையவற்றில் மெய்யில் தொடங்கும் விசூதிகளுக்குமுன் *i-*ஐயும், உயிரில் தொடங்கும் விசூதிகளுக்குமுன் *iī* அல்லது *i-*ஐயும் இடையில் ஏற்கும்.

உ-ம். ह्रीयाम्, ह्रीमि

1. Athematic verb.

ஆனால் இதிலாஸமொழிநிலையில் அநிதேசத்தால் இருமை பன்மைகளிலும் அஃ ஏ சேர்க்கப்பட்டது. பெரும்பாலும் ஒரே தாதுவிற்கு அநிதேசிக்கப்படுதலையோடு திதேசிக் உயிர் சேர்த்த பகுதியும் காணப்படுகின்றது.

உ-ம்.	வவ.	வேதி	விதி
	„	கூறாதி	கூறாதி
	„	கூறாதி	கூறாதி
	கிரேக் i-stē-si	நிதி	நிதி

இவ்விரண்டு வகையும் படர்க்கைப்பன்மையில் ஒரே ரூபம் கொண்டன.

வவநிலையொழியில் திதேசிக் பகுதி வட், வங், வோட், விதிவிங் இவற்றில் சப்திக்காணம், சப்திக்காணம், சபிக்காணம் ஸந்தந்தம், யவந்தம். நாமதாது இவற்றிலும், ஸ்ருட்-இலும் காணப்படுகின்றது. ஆனால் வவநிலையொழியில் ஒரே தாதுவின் திதேசிக்பகுதியும் அநிதேசிக்பகுதியும் காணப்படுகின்றன¹.

இதிலாஸமொழிநிலையில் அவற்றின் ஒன்றே காணப்படுகின்றது. அன்றியும் வவநிலையொழிநிலையில் அநிதேசிக் பகுதி

1. நிதி நிதிநிதி வந்நி: (கூ. வே. 1, 14, 10)

நிதி நிதி (ibid 1, 2, 1)

நிதி நிதி (ibid 1, 1, 4)

நிதிநிதி அந்நி (ibid 1, 14, 2)

நிதிநிதி (ibid 1, 1, 9)

நிதிநிதி நிதிநிதி (ibid 8, 26, 16)

யைக் கொண்ட சில தாதுக்கள் இதிலுமொழிநிலையில் திமேடிப்பகுதியைக் கொண்டும், ஆங்குத் திமேடிப்பகுதியையுங் கொண்டன; பின்னர் அதிமேடிக் பகுதியையுங் கொண்டன.

உ-ம். வை. நிலை

இதி. நிலை

अस्मात्¹

अस्मत्

भयन्ते²

विभ्यन्ति³

हृणीषे⁴

हरसि

கேவலதாதுப்பகுதியின் பாகுபாடு : கேவலதாதுப்பகுதியை 32 வகையாக ப்ருக்மன் பிரித்தனர்.

அவை : (1) தாது மாத்திரம் பகுதியாக இருத்தல்.

உ-ம். இ.பூ. ei-mi

வை. எமி

(2) தாதுவும் திமேடிக்கயிரும் சேர்ந்து பகுதியாய் இருத்தல்.

உ-ம். भरति, स्फुरति⁵

1. यः पर्वतान् प्रकुपितं अस्मात् (ऋ वं. 2, 12, 2)

2. बुष्माचिदस्य पर्वता भयन्ते (ibid 2, 12, 13)

3. இந்த குபமும் வைதிகமொழிநிலையில் இருத்திருக்கலாம் என்பது, இ. பூ. மொழிநிலையில் bhi-bhai-mi என்ற குபத்தை மொழிதூவல்லோர் கொள்ளுதலால் உறியப்படும்.

4. न हृणीषे (ibid 2, 33, 15)

5. भरति இல் உதாத்தம் தாதுவிலும், स्फुरति இல் திமேடிக் உயிரிலும் இருத்தல் நோக்கத்தக்கது.

दशति, गिरामि, हिनोति என்பன அதிசேஷத்தால் உதாத்த ஸ்வரத்தில் மாறி दशति, गिरामि, हिनोति என ஆயின என்பர்.

கேலஸநாதாபுத்ரநியின் பாடுபாடு

(3) அப்பாலத்தில் இகா-உகாக்களைக் கொண்ட தாது பஞ்சியாயிருத்தல்.

உ-ம். இ.யூ. bhi-bhāi-mi வை. விமேசி

வடமொழியில் படர்க்கைப்பன்மை தீமேதிக் உயிரைக் கொண்டது. உ-ம். விமயதி

(4) அப்பாலத்தில் இகா-உகாக்களையும் தீமேதிக் உயிரைக் கொண்ட தாது பஞ்சியாயிருத்தல்.

உ-ம். திந்தி, பிந்தி, அநீதரந், அபிபுர

(5) அப்பாலத்தில் இண்டோயூரோபியன்மொழியில் உகாத்தையும் வைதிகமொழியில் அகாத்தையும் கொண்ட தாது பஞ்சியாயிருத்தல்.

உ-ம். வமீஸ்தி, அஜ்ஸு:

(6) அப்பாலத்தில் அகாத்தையும் தீமேதிக் உயிரையும் கொண்ட தாது பஞ்சியாயிருத்தல்.

உ-ம். அவீவந், இதி

(7) முழுமையும் இரட்டித்த தாது பஞ்சியாயிருத்தல்.

உ-ம். சர்க்மி, ஜஹந்தி

(8) முழுமையும் இரட்டித்த தாது தீமேதிக் உயிரை ஏற்ற பஞ்சியாயிருத்தல்.

உ-ம். ஜோஹந், அமமந்

(9) கேவலதான இ. யூ. மொழிநிலையில் 6 அல்லது 7-ஆல் தொடரப்பட்டதும், அப்பாஸத்துடன் அவ்வாறு உள்ளதும் பகுதியாயிருக்கல்.

९-५. ब्रवीति^१, गृहीथाः, अमीति, वमिमि, जज्ञिरे

(10) கேவலதாது $\vec{a}$, $\vec{b}$, $\vec{c}$ இவற்றால் தொடரப்பட்டு பகுதியாயிருத்தல்.

உ-ம்.	இ. று.	dr-ā-ti	வை.	தூதி
	வை.	ஸூதி		ஸூயதி
		ஹூதி		ஹூயதி

(11) அப்பயஸ்ததாது $\bar{a}$, $\bar{e}$, $\bar{o}$ இவற்றால் தொடரப்பட்டு
பஞ்சியாயிருத்தல்.

உ-ம். இ யு. Ci-Cj-ā-ti   னை. ஜிபாதி

(12) தாதுவோடு $n\bar{d}$, $n\bar{u}$, n சேர்ந்து பஞ்சுதியாதல். இவை வைதிகமொழியில் ச்நாவிகாணம் ஆகும்.

६-८. सृणामि^२, सृणीमः^३

1. **வூம்:** போன்றதன் அதிதேசத்தால் **வ்ரவீம்** என்பது
 हितं वयस्यभावेन वूमि (रामा. 4, 7, 14) போன்றவிடத்து
 'வூமி' எனவும், **வ்ரவீதி** என்பதன் அதிதேசத்தால் **வூஹி**
 என்பது **வ்ரவீஹி** எனவும் வழங்கும்.
2. **மூன்னிஸைப்படர்க்கையிலு** ஒரே ரூபங்களைக் கொண்ட **அஸ்**
 என்பது இம்முறையைக்கொண்டு இடையில் **ई-ஐஸ்**
 சேர்த்து **பின்னர் மயக்கமின்றி** **அசி:அசித்** என வழங்கு
 கின்றது.
3. **மூனாதி** என்றவிடத்து உள்ள **தான மூ** என்ற பெயரிலிருந்து
 வந்தது.
4. **உ** லாவதிகமொழியில் **इ** ஆக மாறுதலான், **கண்டு** இகரம்
 கீண்டது என்பர்.

வேலுநாதப்பகுதியின் பாட்டு

(13) தாதுவேடு no சேந்த பருதியாதல்.

உ-ம். குயநி:

(14) தாதுவேடு nno, eno, onno இவற்றைச் சேந்த
துப் பருதியாதல்.

உ-ம். குயநி:

(15) தாதுக்குள் சொந்தக்கொண்டு பருதியாதல்.
இவை வைகையோழியில் சம்பவிகாணம் ஆகும்.

உ-ம். சிநிதி

(16) தாதுக்கள் சொந்தக் கொண்டும் திரேபுக்
உயிரைச் சேந்தும் பருதியாதல்.

உ-ம். இ. பூ.

leip

வை.

இந்நிதி

peik

பிபிதி

ueid

பிந்நிதி

seig

சிந்நிதி

kuaid

கிந்நிதி

jeu

யுந்நிதி

qert

குந்நிதி

1. யோழிதாதுக்கொள் குயநி சம்பவித்த தாதுவை கு
சம்பவம் பாண்டியாதிநிதர் குய சம்பவம் கொண்டு.

2. வைந் சம்பவித்ததன்னை இந் சம்பவம் 14-ம் உதகயக்
திரேபுக் உயிரைந் கொள் சம்பவமும், கிந் = கி + na
சம்பவமும் கொள்வாம்; ஏ. சம்பவம், உதகயக்கொள்
கிந், கி. ஆதலும், ஏ. சம்பவம் தவறாத சம்பவித்ததன்னை
ஆதலும் கூறும்.

(17) தாதுவோடு neu, nu இவற்றைச் சேர்த்து பகுதியாதல். இவை வைதிகமொழியில் ச்றுவிகாணம் ஆகும்.

உ-ம். சுனொமி, தனொமி¹

(18) தாதுவோடு neu-o அல்லது nu-o ஐச் சேர்த்து பகுதியாதல்.

உ-ம். சினுவதி, ஈனுவதி, ஹினுவதி

(19) தாதுவோடு s, ts, vs இவற்றுள் ஒன்றைச் சேர்த்து பகுதியாதல்.

உ-ம். ஃஸ்தி², வஸ்தி³

(20) தாதுவோடு sa, esa இவற்றுள் ஒன்றைச் சேர்த்து பகுதியாதல்.

உ-ம். ரஸ்தி⁴, அஸ்தி⁵

1. ஈண்டு மொழிநூல்வல்லோர் த என்பதைத் தாதுவாகவும் பாணினியாசிரியர் தந் என்பதைத் தாதுவாகவும் கொண்டனர். ஆதலின் பாணினியாசிரியர் கொள்கையில் த்ருது உலிகாணம் ஆகும்.
2. ஈண்டு மொழிநூல்வல்லோர் டி என்பதைத் தாதுவாகவும் பாணினியாசிரியர் டிபு என்பதைத் தாதுவாகவும் கொண்டனர்.
3. ஈண்டு மொழிநூல்வல்லோர் வு என்பதைத் தாதுவாகவும் பாணினியாசிரியர் வஸு என்பதைத் தாதுவாகவும் கொண்டனர்.
4. ஈண்டு மொழிநூல்வல்லோர் ரந் என்பதைத் தாதுவாகவும் பாணினியாசிரியர் ரஜ் என்பதைத் தாதுவாகவும் கொண்டனர்.
5. ஈண்டு மொழிநூல்வல்லோர் அந் என்பதைத் தாதுவாகவும், பாணினியாசிரியர் அபு என்பதைத் தாதுவாகவும் கொண்டனர்.

(21) சுப்பல்தநாதலோடு 80, 150 திவந்தன்
ஒன்றைச் சேர்ந்த பகுதியாதல்.

உ-ம். तिस्तीयिते :

(22) நாதலும் 80-உம் சேர்ந்த பகுதியாதல்.

உ-ம். இ. பூ. Cem வை. गच्छति :

„ uen „ वाञ्छति

„ गच्छति

„ अच्छति

(23) சுப்பல்தநாத 80 ஒடு சேர்ந்த பகுதியாதல்.

இதற்கு உதாரணம் கிரேக், லத்தீன் திவந்தரில்நான்
காணப்படுகின்றது. கிரேக். διδαζω.

(24) நாத 10 ஒடு சேர்ந்த பகுதியாதல்.

உ-ம். இ. பூ. dyu வை. घेतते, घु-तानः :

qei घेतते, घितानः :

1. கிளி, கிளி, கிளி திவந்தரில்நான் சுப்பல்தரூபங்கள். கிளிக்
என்பது கிளிக் என்பதன் மூலமட்டி ரூபாய் திருக்கலாம்.
கிளிக், கிளிக் என்ப ரூபங்களில் கிளிக்நேசம்நான் தீர் நாதலு
விருத்த கிளிக் என்ப ரூபம்உண்டாக. அதன் பன்மையரூப
மாகிய கிளிக் என்பது வேர்த்துக்கூடுகிறப்படி, கிளிக்
என்ற ரூபம் பதிதாய் வந்தது என்பது.

2. गच्छति என்பது முன்வருவ ரூபாய் திருத்தல் வேண்டும்.
गच्छ நாத गच्छ என்ற ஆதேசம் கொள்வாமலும் திருப்பது
வேதந்திலும் மாயமணத்திலும் காணலாம்.

உ-ம். आगच्छ (ஆ. வே. 5, 71, 1), गच्छ (ibid 5, 16, 5)

ना वयं द्वियतां गच्छ (राम. 2, 30, 19)

आ என்பது गच्छ என்ற ஆதேசம் கொள்வாமலும் வேதந்தில்
உவது. உ-ம். आगच्छ (ibid 1, 35, 9)

गच्छ நாதலும் உவ்வாறு உவது. உ-ம். वने (1, 69, 1)

3-4. கண்டு துரு, கிடு என்பவற்றை நாதவாகக் கொண்டனர்
பாஷ்ணியாகியவர்.

(25) தாது dho, do இவற்றில் ஒன்றோடு சேர்ந்த பகுதியாதல்.

உ-ம். வை. யு	வை. योधति ¹
இ.யூ. qreu	,, अक्रुधत् ²
த	,, तर्दति ³
	,, खादति ⁴

(26) தாது io அல்லது iio இதனோடு சேர்ந்த பகுதியாதல். இவை இருவகைப்படும். ஒருவகையில் தாது உதாத்தஸ்வரம் பெறும்; மற்றொருவகையில் தீமேடிக் உயிர் அதனைப் பெறும்.

- உ-ம். (i) रज्यति, नश्यति
(ii) म्रियते, हन्यते, क्रियते

செய்வினையே சிலவிடத்து செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வருதலால்⁵, தொடக்கத்தில் செயப்பாட்டுவினையைக் குறிக்கக் குறி ஒன்றும் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். வைதிகமொழியில் செயப்பாட்டுவினையைக் குறிக்குமிடத்து ய உதாத்தமாகவும், அல்லாதவிடத்து தாது உதாத்தம் பெற்றும் இருக்கிறது. இம் மாறுபாட்டிற்குச் செய்வினை செயப்பாட்டுவினையாய் இருத்தல் காரணமில்லை என்பது ஐயதி, ம்ரியதே என்ற செய்வினைகளில் ய உதாத்தம் பெற்றிருப்பதே சான்று ஆகும்.

1. கலத்தல் என்ற பொருளில் யு என்ற தாது இருத்தலின் யுய் என்பது யு + ய் எனக் கொள்ளப்பட்டது.
2. கூர் என்ற ரூபத்தைப் பார்த்து க்ருய் என்பதை க்ரு + ய் எனக் கொண்டனர்.
- 3-4. तरति, खनति என்ற ரூபங்களைக் கண்டு तर्द, खाद्, என்பன மற்றை तर + द्, खा + द् எனக் கொண்டனர்.
5. प्र तद्धिण्युः स्तवते (ऋ. वे. 1, 154, 2) स्तवते = स्तूयते

இவை பெரும்பாலும் செயப்பாட்டுவினையாயிருத்தற்குக் காரணம் இவற்றுள் பெரும்பான்மை செயப்படுபொருள் குன்றியவினையாய் இருத்தலே என்பர்.

இதிஹாஸமொழிநிலையிற்குட சிலவிடத்து செயப்பாட்டு வினை பரஸ்மைபதவிஞ்சிகளையும் ஏற்கின்றது. அவ்வாறே இரான்மொழியிலும் உள்ளது என்பர்.

உ-ம். दृश्यति Avest xwarye-iti.

ஒரே பொருளைக் கொண்ட दृश्यति, दृश्यते என்பன இருத்தலே, சில வினைகள் செயப்பாட்டுவினையுருவத்தில் பரஸ்மைபதவிஞ்சி ஏற்றதற்குக் காரணம் என்பர்¹.

1. दृशति, दृशः போன்ற ரூபங்களின் அதிதேசத்தால் दृश्यते என்ற ரூபம் வந்தது.

निन्दति என்பது ni-nd-e-ti என்பதனை மூலமாகக் கொண்டிருக்கலாம்; அப்போது nd என்பது nad என்பதன் உதாத்தன்வரமேலாத ரூபாய் இருக்கலாம். அவ்வாறாயின் निन्यते என்பது பின்னர் வந்த ரூபம் ஆகும்.

dhò-iè-ti, dð-iè-tai என்பன धियति, दियते என ஆகவேண்டியிருக்க द्यति, द्यते என வழங்குகின்றன.

श्रीवति என்பதன் அதிதேசத்தால் श्रीव्यति வந்தது என்பர். श्रीव्यति-இன் இனச்சொற்கள் கிரேக்கில் *ptēo*, ஆங்கிலத்தில் *spil*, ஐஸ்லாண்டித்தில் *spý*. ஆங்கிலிலாம் பகரம் இருக்க வடமொழியில் தகரம் இருக்கின்றது. ஒருக்கால் स्कम्, स्तम् போன்ற தாய்மொழியில் கரங்கொண்ட ரூபமும் தகரங்கொண்ட ரூபமும் இருத்திருக்கலாம்.

स्यते என இருக்கவேண்டியிருக்க, स्यीयते என வழங்கப் படுகின்றது.

वति என்பதனோடு द्यते என்ற ரூபம் வழங்கப்பட, அதன் அதிதேசத்தால் द्यति, द्यति போன்ற ரூபங்கள் தோன்றின.

(27) அப்யஸ்ததாது $i\bar{o}$ அல்லது $i\bar{i}o$ ஓடு சேர்ந்து பகுதியாதல். இவ்வாறுள்ள வினைகள் வேதத்தில் சிறுபான்மை காணப்படுகின்றன.

உ-ம். ननम्यते

(28) தாதுவோடு $\bar{u}$, $\bar{e}$, $\bar{o}$ இவற்றுள் ஒன்றும் $i\bar{o}$ -உம் சேர்ந்து பகுதியாதல்.

உ-ம். $\text{गृभायति, त्रायते}^1$

(29) தாது நகாரத்தையும் $i\bar{o}$ -ஐயும் கொண்டு பகுதியாதல்.

உ-ம். $\text{इष्यति, भ्रूष्यति, वृन्ध्यते}$

(30) தாது ஸகாரத்தையும் $i\bar{o}$ -ஐயும் கொண்டு பகுதியாதல். இப்பாகுபாட்டில் வந்த வினைகளில் சில நிகழ்காலத்திலும் சில எதிர்காலத்திலும் வரும்.

உ-ம். நிகழ்காலவினை : $\text{वस्यति, श्लिष्यति, घृष्यति}^2$
எதிர்காலவினை : करिष्यति

எதிர்காலவினைகள் வேதத்தில் சிறுபான்மையே வழங்கப்பட்டது. இதிலாஸமொழிநிலையில் வேண்டுகோள்குறிரீதியும் ஏவல்குறித்தவியங்கோள்குறிரீதியும் இறந்தமையால், எதிர்கால வினையே அவ்விடங்களிலெல்லாம் வழங்கப்பட்டது.

எதிரிறப்புக்காலத்தைக் காட்டும் अभविष्यत् போன்ற ரூபங்கள் வழக்கில் உள்ளன.

1. स संस्तिरौ विधिः संगृभायति (ऋ. वे. 1, 140, 7)

2. यकारमिन्दि ऋसति. श्रेयति, वोपति என்ற ரூபங்களும் இருக்கின்றன.

மகாபாரதத்தில் भविष्यव्यसू, करिष्या: என்ற ரூபங்கள் எங்கோயோ சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன,

(31) நாமதாதுக்கள். இங்கு பெயரே பகுதி என்பது வெளிப்படையாக. இவை இண்டோயூரோபியன்மொழிநிலையிலிருந்தே வழங்கப்பட்டன. இவ்வகையில் உள்ள வினைக்கும், அதன் பகுதியாகிய பெயர்க்கும் பல ஸம்பந்தங்கள் இருந்திருத்தல் கூடும்.

ஆகலின் ஒவ்வொருததும் ஸம்பந்தத்தைப் பெயர்ப் பொருள் ஸந்தர்ப்பம் இவற்றிலிருந்தே அறிதல் தரும். வடமொழியில் ईयति என்பது விருப்பம், ஆகாரம் முதலிய பொருளில் வழங்கப்பட்டது. இதிலுள்ளமொழியில் ஆத்மனே பதவிஞ்சுகளும் சேர்க்கப்பட்டன.

உ-ம். पुत्रीयति, शक्रचापायते, कवीयते.....

(32) னிஜந்ததாதுக்கள்.

உ-ம். वोचयति, दापयति, दीपयति²

1. वृष आसनः क्वचू (श. अ. 3, 1, 8)

उपमनवाचरे (ibid 3, 1, 10)

2. दापयति, दीपयति, स्थापयति இவற்றுள் இவ்வகைகளில் பகரம் இருத்தலால் இவ்வகைகளும் கேந்தான ரூபங்கள் என்றும், दापयति, क्षेपयति, अर्पयति, स्थापयति, मापयति, अव्यापयति இவை அவற்றின் அநிதேசத்தால் பகரங்கொண்டன என்றும் மொழிநூல்வல்லோர் கூறுவர். क्षेपयति, स्थापयति, प्रस्थापयति என்ற ரூபங்கள் இருத்தலும் கவனிக்கத்தக்கது.

3. विस्मादयति विस्मान्मवृत्तौ विद्विस्मत्त्वं निजगाद सिंहः

(ख. 2, 33)

ஸிச்ச்ப்ரத்யயங்கலந்த தாதுப்பகுதியின் பாகுபாடு

ஸிச்ச்ப்ரத்யயங்கலந்த தாதுப்பகுதியை மூவகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை ஸ் மாத்திரன் கலந்த பகுதி, ஐப்¹ கலந்த பகுதி, சிப் கலந்த பகுதி ஆகும்.

ஸ் மாத்திரன் கலந்த பகுதி தீமேடிக் உயிரோடு கூடியும் கூடாமலும் இருக்கலாம்.

தீமேடிக் உயிரோடு கூடியதற்கு உதாரணம் அமூஷத்² அஃஷத் போன்றன ஆகும்.

தீமேடிக் உயிரோடு கூடாது *c* series உள்ள தாதுக்கள் தன் ரூபங்களில் மூன்றுவகை அஜ்விபரிணாமத்தைக் கொண்டன.

(1) நிகழ்ச்சிக்குறிரீதியில் பாஸ்மைபதவிசூதியேற்கும் ஒருமைகள் இண்டோயூரோபியன்மொழியில் *ē*-ஐயும், வட மொழியில் *ā*-ஐயுள் கொண்டன.

உ-ம். இ.யூ. uegh வை. அவாஷம்
,, derk ,, அஃஷம்

வைதிகமொழியில் *ā* இருமைபன்மைகளிலும் அதி தேசத்தால் வந்தன.

உ-ம். அமாஸ்டிம், அஹிம்² அஜீம்³

1. இ.யூ. *ds*

2. அஹிம்² ஹி² அயஸ்யநா²வூ² ரு²பீ²தயே (ந. வே. 7, 15, 13)

3. அஜீ³பா³யா³ஸ³நா³ம³வா³மூ³நா³ஸ³ஸ³ வயம் (ibid 8, 47, 18)

(2) சிசுச்சிக்குறிதியில் பாண்மைபதவிருதிபேற்றும்
இருமைபன்மைகளும் ஆத்மனோபதவிருதிபேற்பனவும்
குறைத்துவிற்கும் நிலைமைக் கொண்டன.

உ-ம். அவிந்தி

(3) வேண்டுகோள்ருறிதியில் உளது¹.

உ-ம். பங்கு, வங்கு

சிசுச்சிக்குறிதியில் முன்னிலையொருமையும் படர்க்கை
யொருமையும் ஒரே உருவக் கொண்டன.

உ-ம். அஜ்: (அ-ஜீ-ல்-ல்)

அஜ்: (அ-ஜீ-ல்-ல்)

அரீக் (அ-ரீ-க்-ல்)

அரீக் (அ-ரீ-க்-ல்)

ஒரே உருவத்தால் அவற்றின் பொருளில் மயக்கம் வர
கிலவிடத்தில் வினைவிருதியின் முன்னர் கீ கேர்க்கப்பட்டது.

உ-ம். அஜீபி:, அஜீபிர்

அஜீ: என்பதன் விதாயாசிய மீ: என்ற ரூபம் மலூ
பாதத்தினாலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மின்னர் மீயி: என
ஆதிதேசத்தால் மாறியது. அயாசிபந் என்பதைக் கேர்க்க

1. டி. டி. உடமொழியில் அ க்கும் அன்றோ. ஆங்காங்
வேண்டுகோள்ருறிதியில் ஆதிதேசத்தால் வினை
மொழியில் ஆத்மனோபதவிருதிபேற்றும் உருவண்ணுவல்
கோள்வி, சிசுச்சிக்குறிதி இவற்றிலும் பரம்பத.

உ-ம். அனல், மீதிமதி, மதிய

2. அனல்நா மீலந் (ம. பா. வந. 174, 12)
நா மீலிதி வநதய: (ம. பா. ஆதி. 254, 4)

அயாசி: அயாசித் என்பன அயாஸம் என்பதைச் சேர்ந்த அயா: என்பதை இறக்கச் செய்தன. அவ்வாறே அஜைபி:, அஜைபித் என்பன அஜைபம் என்பதைச் சேர்ந்தனவாகவும், அமாரி:, அமாரித் என்பன அமாரிம் என்பதைச் சேர்ந்தனவாகவும் மின்னர் ஆயின. நீ தாதுவிற்கு முன்னிலையொருமையிலும் படர்க்கையொருமையிலும் ஆன: என்ற ரூபம் இருக்க, மயக் கத்தைப் போக்கப் படர்க்கையொருமையில் ஆனத் என்ற ரூபம் வந்தது.

அகி, அகித் இவற்றைச் சேர்ந்த அகி:யா:, அகித் என்பன இலக்கணவாசிரியர்களால் அகிபி, அகிபிம்ஹி என்பனவற்றைச் சேர்ந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டன. இம்மயக்கத்திற்குக் காரணம் ஹலந்ததாதுங்கள் சிலவற்றில் முன்னிலையொருமையிலும் படர்க்கையொருமையிலும் இவ்விருவற்றையும் ஒரே ரூபத்தைக் கொள்வதே ஆகும. உதாரணமாக அஸுஸம் என்பதை சூச், சூத் இரண்டிலிருந்தும் அடையலாம்.

இஃ கலந்த பகுதியும் சிஃ கலந்த பகுதியும் பொதுவாய் நிரேடையும் சிலவிடத்து ? நிரேடையும் கொண்டன.

உ-ம். அஸ்திரிபம், அஸஹிபு, அமாரிபம்

izdhvam என்பதிலிருந்து வந்த இஃம் என்ற முன்னிலைப் பன்மைவிருதி சிலவிடத்து அதிதேசத்தால் இஃம் என மாறியது.

சிஃ கலந்த பகுதி வந்ததற்குக் காரணம் சில தாதுக்கள் ஈற்றில் ஈ ஐச் சேர்த்துக்கொண்டது என்பர்.

உ-ம். மா-ச-தி — அமாசிபு
அ-தா-சம் — அதாசிபம்

முன்னிலையொருமையிலும் படர்க்கையொருமையிலும் வினை இஃ, இத் என்பதில் முடியவிருக்க, இஃ, இத் இலேயே முடிந்தன.

உ-ம். அஸ்தாரி:, அஸ்தாரித்

இரட்டித்த தாதுப்பகுதியின் பாகுபாடு

கண்டுத் தாதுக்கள் பேரும்பாறும் இரட்டித்தே தீரும்.
கில இரட்டிக்காமலும் திருக்கும். கெழ்ச்சிக்குறிநிமிஸ் அ
போன்ற வினைவிருதியும் வரு தில் முடியும் விருது போன்ற
ஏபக்களும் இரட்டித்த தாதுப்பகுதியின் விசேஷங்கள் ஆகும்.
கெழ்ச்சிக்குறிநிமிஸ் கெழ்ச்சிப்புகக்காலக்கையும் இரப்பிரப்புக
காலக்கையும் இப்பகுதியிவிருத்த வந்த ஏபக்கள் குறிக்கும்.
இரப்பிரப்புகக்காலக்கக் குறிப்பது தீமேயுக் உயினா ஏற்றும்
ஏவாறும் தீரும்.

ए-८. (१) अवकाश, अवकाश

(2) अजयनीयः अजयिनीयः

தவக்குறிப்பிலும் அவ்வாறு உள்ளன.

E-12. (1) प्रतिपक्ष, प्रतिपक्ष

(2) प्रत्ययः, प्रत्ययः

வேண்டுகோள் குறிப்பிட்டு நீடுநேரம் உயிரோடு உள்ளது.

ੲ-ੲ. ਦੁਸੀਤਰ

இரட்டித்த பகுதியின் விசேஷங்கள்

1) தாது மேய்ப்பின் தொடக்கிலும், அப்பாவதில்
கிடைப்பின் பெரும்பாலும் உம், சிவபாவமே உம்
இருக்கலாம்.

உ-ம். பஞ்ச

ಪ್ರಗತಿ ೪೩-೪೩೪-೩

सद्वृत्ति

51915

ஆனால் வடமொழியில் பெரும்பாலும் **ஃ**, **ஔ** இவற்றைக் கொண்ட சொற்களில் **அ**, **ஆ** இவற்றிற்குப் பிரதியாக **ஃ** ஆகலது உண்டாகு.

७-६. दिने, नाराय

இதற்குக் காரணம் நிகழ்காலத்தில் இரட்டிக்கும் தாதுக்களின் அப்யாஸத்தில் அவ்வாறு இருந்தது ஆகலாம்.

உ-ம். விभेति, विभ्यात्

(2) தாது i , u இவற்றில் தொடங்கினால், ஆரியன் மொழியின் பண்டைக்காலத்தில் அப்யாஸத்தில் ia , ua இருந்தன.

உ-ம். ययाम, ववाम, इरान् yua - yua - u

பின்னர் வடமொழியில் அந்த தாதுக்கள் வேறு சில ரூபங்களில் $इ$, $उ$ இவற்றைக் கொண்டனபோல் ஈண்டும் $इ$, $उ$ இவற்றுள் ஒன்றைக் கொண்டன. $इयते$, $इयुः$ என்பனவற்றைப் பார்த்து ययाज என்பது इयाज என்று ஆயிற்று. $उच्यते$, $उक्तः$ என்பனவற்றைப் பார்த்து ववाच என்பது उवाच என்று ஆயிற்று அவ்வாறே ययते, ययजे என்பன येते¹ येजे என ஆயின.

ஆனால் ययाम, ववसे என்பன மாறவில்லை; அதற்குக் காரணம், அத்தாதுக்கள் ஒரிடத்தும் அவ்வாறு மாறாமையே எனக் கூறல் தரும். ஆயினும் சதபதப்பிராம்மணத்தில் ஒரிடத்தில் ववाम என்பதற்குப் பிரதியாக उवाम என இருக்கின்றது என்பர். ययन्म, ययन्वः, जगन्वः என்பன येमिम, येमिवः जग्मिवः என மாறின.

(3) தாது உயிரில் தொடங்கினால் அப்யாஸம் இண்டோ-யூரோபியன்மொழியில் e ஆக இருந்ததாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் வடமொழியில் ஒரு மெய்யில் முடியும் தாதுக்களின்

1. पृत्तनासु येतिरे (अ. वे. 1, 85, 8)

அப்பாஸத்தில் ஆ உம், இருமையங்களில் முடியும் தாதுக்களில்
ஆந் உம் இருக்கின்றன.

உ-ம். ஆந் — आस

அந் — आनंश

அந் — आनर्च, आनुचे¹

(4) விசேஷப்பாட்யங்கள் சேர்த்த தாதுக்களும் இரட்
டித்த பகுதியாகின்றன.

உ-ம். चिकेत, तस्तम्म, रराध, पप्रच्छ, जियौ²

(5) சித்தகாலத்தில் இரட்டிக்கும் தாதுக்கள் சித்தவிறப்
பிலும் இறப்பிறப்பிலும் மேலும் இரட்டித்தல் இல்லை.

உ-ம். लीदति³ — लीदतुः

जागति — जागार

பிற்காலத்தில் जजागार, विभिन्ने⁴ என்ற ரூபங்களும்
தோன்றின.

1. स्क्रम्भनेभिः समीवृत्ते (क. वे. 1, 160, 4)

2. पप्रौ, तस्यौ என்பவீடத்த ஆ அவ்வாறு வந்தது என்பத தெரிய
வில்லை. पप्रा என்ப ரூபம் காணப்படுவதால், அதன் இயற்
பில் 3 சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பர் சிலர்; ஆனால்
உறுதியாய்த் தீர்மானத்திட்டு ஒருவரும் இன்னும்
வரவில்லை.

पेतुः என்பது सेतुः என்பதன் அநிதேசத்தால் வந்தது என்பர்.

3. इ. झ. si-2d-e-ti.

4. भन् என்பதன் ஸர்க்கம் மிஷ் என்பது; அதிலிருந்து வந்தது
विभिन्ने என்பது.

(6) சில உபஸர்க்கங்களும் தாதுவும் சேர்ந்து ஒன்றெனக் கருதப்பட்டு, அவற்றிற்குத் தக்கவாறு அப்யாஸம் வந்தது.

உ-ம். पीङ् — पिपीङे

नि-युज् — निनियोज (ऐतरेयब्राह्मणे)

(7) ஆரியன்மொழியில் தன்மையொருமையில் जजन போன்ற ரூபமும் படர்க்கையொருமையில் जजान போன்ற ரூபமும் இருந்திருக்க, பின்னர் இரண்டிலும் जजान என்ற ரூபம் வந்தது.

அதிதேசத்தால் சில ரூபங்கள் வடமொழியில் வந்தன :

सेदुः, येसुः என்பனவற்றின் அதிதேசத்தால் सेहुः, सेजुः, पेचुः, पेतुः, सेचे, तेने என்பன வந்தன.

ஒருமையில் வலிமையுற்றும் பன்மையில் வலிமை இழந்தும், பகுதி இருக்கவேண்டியிருக்க, பன்மையிலும் பகுதி வலிமையுற்று அதிதேசத்தால் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நேரிதான ரூபம்

வழக்கிலுள்ள ரூபம்

உ-ம். तस्तभुः

तस्तम्भुः

वचधुः

वचन्धुः

युयुपिस

युयोपिस

विविधुः

विवेधुः

विभिदुः

विभेदुः

वचहतुः

वचाहतुः

ननसिरे

ननासिरे

चिद्वस् போன்ற ரூபங்களில் தாது இரட்டிக்காதா இருந்தும் चक्वस् போன்ற இரட்டித்த ரூபங்களும் தோன்றின.

இரட்டிக்காத தாதுப்பகுதியின் உற்பத்தி

विद्वाद् போன்ற ரூபங்களில் தாது இரட்டிக்காததை நோக்கி वेद्, विद् முதலிய ரூபங்கள் இரட்டிக்காது வந்திருக்கலாம்.

இப்பகுதி கொண்ட வினைகளுள் இரட்டித்த பகுதி கொண்ட வினைகளிற் போல் அஜ்விபரினாமத்தக் கொண்டன சில. உ-ம். वेद्, विद्.

எல்லாரூபங்களிலும் உள்ள உயிரைக் கொண்டன சில.

உ-ம். शंसि, शंसुः

தாதையில் *ह-*ஐக் கொண்டன சில.

உ-ம். इ.यु. segh   வை. साहः

உயிரில் தொடங்கி மெய்யில் முடியும் தாதுக்களுள் சில *आ-ஐ* எல்லா ரூபங்களிலும் கொண்டன. உ-ம். आज

தொடரொருசொல்

ஒவ்வொரு மொழியின் வலாற்றிலும் முன்னர் இரண்டு மூன்று சொற்களால் ஆக்கப்பட்ட தொடர் ஒரு காலத்தில் ஒரே பொருளைத் தருவதாகக் கருதப்படப் பின்னர் அத்தொடர் ஒரே சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றது¹. அவற்றிற்குத் தொட

1. கிரேக் *οίθε*
2. கிரேக் *id-men*
3. Periphrastic formation.
4. ஆங்கிலத்தில் *not with standing* என்ற மூன்று சொற்கள் இப்போது ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றது; ஆனால் *in spite of* என்பது ஒரு பொருளைத் தருவதாக இன்னும் கருதப்படலாம் ஒரு சொல்லாகக் கருதப்படவில்லை; சில ஆங்கிலேயர்க்குப் பின்னர்

ரோருசோல் எனப் பெயரிடலாம். அவ்வாறு வடமொழியில் இரண்டிடத்து வந்துள்ளது. எதிர்காலத்தைக் குறிக்க வந்தது ஒன்று; நிகழ்விறப்பைக் குறிக்க வந்தது மற்றொன்று.

எதிர்காலத்தோடரோருசோல் :

ருக்வேதஸம்ஹிதையில்

अवितासि सुन्वतो वृक्वर्हिणः (8, 35, 1)

गन्तारा हि स्यः (1, 17, 2)

என்ற ப்ரயோகங்கள் உள. அவிதாசி என்பது அவிதா அசி எனப் பதபாடத்திற் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. गन्तारा என்பது தனிச்சொல் என்பது வெளிப்படை. இவ்வாறு ஸம்ஹிதையில் இருக்க, பிராம்மணங்களில் அவிதாஸ்ய: போன்ற ப்ரயோகங்கள் வர, அவை ஒரு சொல்லெனக் கருதப்பட்டன. இப்பிரயோகம் வந்ததற்குக் காரணம் என்ன என்பதை ஆராயவேண்டும். அவிதாசி, அவிதாசி போன்ற இடங்களில் இரண்டுசொற்களாகிய

அவை ஒரு சொல்லாகக் கருதப்படும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. அவ்வாறே *up stairs, never the less* என்பன தற்போது ஒரு சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றன; *shall go, will go, must go, may go* என்பன ஒரு பொருளைக் கொண்டன வாகக் கொள்ளப்படினும் இன்னும் ஒரு சொல்லாகக் கருதப்படவில்லை. தமிழ்மொழியில் செய்யா நீற்றான் என்பது வீரசோழிய-உரைகாரர்க்கு முன் இரண்டு சொற்களாகக் கருதப்பட்டாலும் நன்னூலாசிரியர்காலத்தில் ஒரு சொல்லாகக் கருதப்பட்டது. சொராய் படும் (செய்தல் பொருந்தும்) போன்ற இருசொற்கள் தற்போது ஒரு சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றன. சாத்தன் உடைய நால்கள் என்னுமிடத்து சாத்தனுடைய என்பது ஒரு சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றது; அவ்விடத்து முன்னர் வினையாலணையும்பெயராகிய உடைய என்பது இப்போது ஆறும்வேற்றுமையுருபாகக் கருதப்படுகின்றது.

அவிதா அசி, அவிதா அசி என்பன ஒரு சொல்லாகத் தவறாய் எண்ணப்பட்டன. பின்பு அவிதா என்பதே தாதுவின் பகுதி எனவும் எண்ணப்பட்டது அதன்பின்னர் அவிதாசி ஐ ஒட்டி அவிதாஸ: அவிதாஸ: என்ற ரூபங்களும், அவிதாசி என்பதை ஒட்டி அவிதாஸ்ய: அவிதாஸ்ய என்ற ரூபங்களும் தோன்றின. இவை பிராம்மணகாலத்தில் வந்தன. ஆகலின் அவிதாசி, அவிதாசி என்பன தோடரோருசோலிற்கு உதாரணம் ஆகும்.

நிகழ்விறப்புத்தோடரோருசோல்: விதாங்கார, ரமயாமாஸ, ரமயாங்கார, ரமயாங்கார போன்ற ரூபங்களில் விதா, ரமயா என்பதைப் பாணிவிநாயகிரிபர் தனிச்சொற்களாகக் கொண்டனர்¹. அவ்வாறே மஹாகவி காளிதாஸனது காலத்திலும் கருதப்பட்டது என்பது அவரது வழக்கால் அறியப்படுகின்றது². அவர்க்குப் பின்னர் அவை ஒரு சொல்லாகக் கருதப்பட்டன. பழையநூல்களில் சகார என்பதே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. டெல்ப்ரீக்³ என்பவர் விதா போன்றன ஆகாசவீற்றுப்பெயரின் இரண்டாம்வேற்றுமை என்பார். லத்தின், பழைய ஸ்லாவோனிக் மொழிகளிலும் இவற்றிற்கு ஒத்த ரூபங்கள் உள்ளன. அவற்றோடு ஒத்துப்பார்த்து, விதா போன்றன சகார ஓடு வரும் போது இரண்டாம் வேற்றுமை என்றும், அசி, சமூவ இவற்றோடு வரும்போது மூன்றாம் வேற்றுமை என்றும் மொழிநூல் வல்லோர் கூறுவர். அதற்குச் சான்றாக பழைய ஸ்லாவோனிக் *ranikam* என்ற சொல்லும் வடமொழியில் *प्रतराम्* என்ற சொல்லும் மூன்றாம் வேற்றுமைபிரகृतத்தைக் காண்பிக்கின்றனர்.

1. इजिदेश्च गुरुतोऽनुच: (पा. अ. 3, 1, 35) आन: (ibid 2, 4, 81)
कृमानुप्रवृत्त्यते लिटि (ibid 3, 1, 40)
2. प्रतरायां यौ नहुयं चकार (ख. 13, 36)
3. Delbrück.

அத்தேசத்தால் வீளையின் ரூபம் மாறுதல்: பகுதி மெலிதா
யிருக்கவேண்டியவிடத்து வலிதாதல்:

சேரிதான ரூபம்.

வழக்கிலுள்ள ரூபம்.

अधिस	अधाम
अदिम	अदाम
अस्थिम	अस्थाम
सीम	स्याम ¹
छिन्न	छेन्न
ऊङ्गम्	वोङ्गम्
जुहुत	जुहोत ²
युयुधि	युयोधि ³

பகுதி வலிதாயிருக்கவேண்டியவிடத்து மெளிதாதல் :

एमि	इमि
वर्क	अवृक् ^१
ददामि	दद्वि ^२
भवतम्	भूतम् ^३
भवेम	भूयाम ^४
व्रवीमि	व्रूमि ^५
करोमि	कूमि ^६

1. न्यासेन्द्रस्य दशमिणि (ऋ. वे. 1, 4, 6)
2. मित्राय हव्यं वृत्रवञ्जुदीन (ibid 3, 59, 1)
3. विधा अमर्तिरपसो युयोधि (ibid 2, 33, 3)
4. उत्केतुना वृहता देव आगच्छावृक्ष (अ. वे. 13, 2, 9)
5. शरीरमिह सत्त्वानां दधि सागरज्ञासिताम् (रामा. 5, 55, 3)
6. इन्द्रा युवं वेदगा भूतम् (ऋ. वे. 4, 41, 5)
7. भूयानांषु त्वावतः ..... (ibid 4, 32, 6)
8. हितं वयस्यभावेन श्रूमी (रामा. 4, 7, 14)
9. न त्वां कृमि दशप्रीव भस्म (ibid 5, 52, 28)

பகுதியில் இகரம் இருக்கவேண்டியவிடத்து ஈகாரமிருத்தல் :

अधिमहि

अधीमहि

नृणिमः

नृणीमः

பகுதியில் உகரம் இருக்கவேண்டியவிடத்து ஊகாரமிருத்தல் :

अभुवम्

अभूवम्

எச்சவினை

எச்சவினை முற்றுவினையைப்போல் காலம் காட்டினும் அதனைப்போல் நீதினையும் இடத்தையும் காட்டாது. அது பெயரெச்சவினை, வினைபெச்சவினை என இருவகைப்படும். பெயரைத் தழுவும் எச்சவினை பெயரெச்சவினை ஆகும். வினையைத் தழுவும் எச்சவினை வினைபெச்சவினை ஆகும்.

பெயரெச்சவினை நிகழ்காலம், இறந்தகாலம், எதிர்காலம் நிகழ்விறப்புக்காலம் இவற்றைக் குறிக்கும். நிகழ்காலம் எதிர்காலம் இவற்றைக் காட்டுவன பாஸ்மைபதவிருதியேற்றும் தாதுக் கருக்கு ஒருவகையாகவும், ஆத்மனேபதவிருதியேற்றும் தாதுக் கருக்கு வேறுவகையாகவும் இருக்கும். இவை பெயரைப் போல் வேற்றுமையுருபுகளை ஏற்றும். இவை விஞ்சம், விபத்தி இவற்றில் தழுவும் பெயரோடு ஒத்திருக்கும்.

நிகழ்காலப்பெயரெச்சவினை :

உ-ம். राजन्¹, वर्धमानः², दधानः³

1. राजन्तमवराणां (ஈ. வே. 1, 1, 8)

2. वर्धमानं त्वे दधे (ibid 1, 1, 9)

3. कृष्ण राज्ञि त्विषी दधानः (ibid 1, 35. 4)

இறந்தகாலப்பெயரெச்சவினை : உ-ம். खातः¹, दुग्धः²

எதிர்காலப்பெயரெச்சவினை :

உ-ம். करिष्यन्, करिष्यमाणः

நிகழ்விறப்புப்பெயரெச்சவினை :

உ-ம். विद्वान्, तस्थिवान्³

செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வரும் கृतः என்றதன்மேல் வத் என்ற பரத்யயம் சேர்த்து कृतवत् என்ற பெயரெச்சவினை வந்தது¹. அது செய்வினைப்பொருளிலே வரும். இவற்றைத்

1, 2. नृभ्यं खाता अवता अदिदुग्धा मयः (ibid 4, 50, 3)

இவை ஸகர்மகவினையில் வந்தால் செயப்பாட்டுவினைப் பொருளையும், அகர்மகவினையில் வந்தால் செய்வினைப்பொருளையும் காட்டும்.

3. स पादययां गवि तस्थिवांसं धनुर्धरः केसरिणं ददर्श (रघु. 2, 29)

4. कृतवत् போன்ற எச்சம் திராவிடமொழிக்கலப்பால் வந்திருக்கலாம் என நார்வே.தேசியரான ஸ்டென்கொனோ (Sten konow) என்பவர் Indian Antiquary Vol. 32, December 1903 pp. 448-58 இல் எழுதியுள்ளார். அதற்கு அவர் கூறும் காரணங்கள் ஆன்று : (1) அதற்கு இனமான எச்சம் வேறு இண்டோயூரோபியன்மொழியில் இல்லை ; (2) வடமொழியிலும் பண்டையநூல்களில் அது இல்லை ; (3) சேய்தவன் போன்ற சொற்கள் திராவிட மொழிகளில் மிகுதியாய் உள்ள.

சேய்தவன் போன்ற வழக்கு தமிழிலக்கியத்தில் பிற்பட்டதாகலானும், சேய்தான், சேய்தனை போன்றவையே சங்கவிலக்கியங்களில் வழங்கப்படுகின்றமையானும் கருவான் போன்ற சொற்கள் இதிவாஸமொழியிலுக்கு முன்னரே வடமொழியில் உபநிஷத்துக்களில் காணப்படுகின்றமையானும் அவரது கூற்று ஆராய்தற்கு உரியது.

Cf. ददिवान् (कशौ. 1, 11)

சலிர்ந்த கல்ய:, கர்விய:, கரணிய:, திஸு: போன்ற பெயரெச்ச வினைகளும் உள.

வினாயேக்கவினை: இவ்வினை செய்து என்ற பொருளில் கृத்வா என்றும், செய்ய என்ற பொருளில் கர்நு என்றும் இதிலாஸமொழிநிகைக்குப் பின்னர் வழங்கப்படும். தாதவின் முன்னர் உபஸர்க்கம் வரின் பிற்காலத்தில் த்வா என்பதற்குப் பரிதிபாக ய, த்வி இவை வரும். உ-ம். அபகஸ்ய, ப்ரணிய, அபேத்ய.

ஆனால் உபஸர்க்கம் இல்லாதபோதுகூட ய என்பதும், உபஸர்க்கம் இருக்கும்போதுகூட த்வா என்பதும் இதிலாஸமொழிநிகையில் வழங்கப்பட்டன.

கர்நு என்ற பொருளில் வைதிகமொழிநிகையில் பல ரூபங்கள் உள. இவற்றை ஒரே ஸூத்ரித்திரித்திற் குறிப்பர்¹ ஆசிரியர் பாணினியர்.

உ-ம். அவஸை², ரமஸ்யை³, கர்நுவை⁴, ரஸ்துவை⁵, ரஸ்தோ:

1. विस्स वन्य वैदेहीन् (रमा. 5, 39, 6)
वन्य पण्डवन् (म. भा. श्रौ. 83, 7)
अभिवन्यप्रतः स्यन् (ibid 84, 2)
अभिवद्य तु राजानन् (ibid 84, 9)
பிற்காலத்தில் அமிகவ்ய என்பதில் உழங்கப்பட்டது.
कन्दरुनु विसर्पित्वा (रमा. 4, 6, 32)
ननस्तृत्वा गमिष्यति (ibid 5, 13, 54)
वायमस्त्वा ननस्तृत्वा (ibid 5, 67, 17)
2. तुभ्यं सेतेनसेअसेदुसैकेनेअयैअदकयैअयैअयै अयै अयैअदतवैतवेइतवेनः
(पा. अ. 3, 4. 9)
3. कर्तुमि निद्रावर्णाविह्वसे (ऋ. वे. 1, 35, 1)
4. ता वा वास्तुदुस्मसि गर्भयै (ibid 1, 154, 6)
5. यत् इन्द्रो नर्दप्रांसि कर्तवे (ibid 1, 85, 9)

இவ்வினையெச்சரூபங்களெல்லாம் வேற்றுமையுருபேற்ற பெயரின் ரூபங்களை ஒத்திருத்தலின், அவை ஒருகாலத்தில் எல்லா வேற்றுமையுருபுகளை ஏற்ற பெயர்ப்பகுதியிலிருந்து வந்திருத்தல் தரும் என்பர்.

ப்ராகிருதமொழிநிலை

முற்றுவினை : ப்ராகிருதமொழிநிலையில் முற்றுவினைச் சொல் பலவற்றை இழந்தது. நிகழ்ச்சிக்குறிரீதியில் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் இவற்றைக் குறிக்கும் வினைமுற்றுக்களும் ஏவல்குறிரீதியில் நிகழ்காலத்தைக் குறிக்கும் வினைமுற்றுக்களும் ஏவல்கண்ணுவியங்கோளில் நிகழ்காலவினைமுற்றுக்களுமே உள. எல்லாவினைகளும் அனேகமாய் சப்விகாரணங்கள் ஆயின. பெரும்பாலும் ஆத்மனேபதவிசுதிகள் இறந்தன. இருமை ரூபங்கள் இல்லை.

நிகழ்ச்சிக்குறிரீதியில் நிகழ்காலத்தில் தன்மை முன்னிலை படர்க்கை இவற்றின் ஒருமையில் $मि^1$, $सि^2$, $दि^3$ அல்லது $इ$ விசுதியும், பன்மையில் $मो^4$, $सु$, $म$, $ह^5$, $अन्ति^6$ இவையும் உள்ளன.

1. पिअं दे णिवेदेमि (वेणी. 1, 14—)
2. एवं विअलिअधीरमावा अतिमेत्तं संतप्पसि (*ibid* 2, 2—)
3. सौहृणं भणादि सुवअणा सिविणअन्तो जणो किं ण कखु ण्वलवदि
(*ibid* 2, 2—)
- अम्हो अपङ्गवो मे परिप्पुरइ (मालवि. 2, 4)
- पविसामो (*ibid* 3, 12—)
4. समं जेव्व गच्छम्ह (*ibid* 3—)
5. हंहो, जाणह तुम्हे (वेणी. 4, 9—)
6. कुसलपरिणामा होन्ति (*ibid* 2, 2—)

எதிர்காலத்தில் பெரும்பாலும் ஒருமையில் *स्सम्*, *स्सामி*¹, *स्सசி*², *स्सदि*³ விஞ்சியும், பன்மையில் *स्सாமो*⁴, *स्सय*⁵, *स्सह*, *स्संति* விஞ்சியும் உள்ளன.

ஏவல்சுற்றித்தியில் ஒருமையில் *सु*, *सु*, *हि*⁶, *दु*⁷ அல்லது *उ* விஞ்சியும், பன்மையில் *मो*,⁸ *म*, *ह*, *य*⁹, *य*, *अन्तु*¹⁰ விஞ்சியும் வருகும்.

ஏவல்சுண்ணாவிபஞ்சேளரித்தியில் படர்க்கையோருமையில் *ए* மாத்திரம் உள்ளது¹¹.

செய்ப்பாட்டுவினையில் தாதுவோடு *इअ* அல்லது *इल* சேர்த்து அதன்பின்னர் பன்மைபதவிஞ்சிகள் சேர்க்கப்படும்¹². பிறவினையில் *करेदि*, *करवेदि* போன்ற ரூபங்கள் வருகும்.

1. नइ एवं ता कइइस्सम् (*ibid* 2, 2—)
2. महुअरिअं अग्गस्सामि (நாலவி. 3—)
3. जन्मन्तरे अणिहदपुत्तआ हुविस्सत्ति (வினா. 4, 9—)
4. माहुसदं से पास्से मविस्सदि (*ibid* 5, —)
5. देवदासंकित्तगेण व पावेहिस्सिज्जामो (*ibid* 2, 2—)
6. मा कहु ..... अग्गवेस्सिदसरीयं चंवरिस्सय (*ibid* 1, 26—)
7. अयस्सिअं करेहि पिदुग्गो वअग्गम् (*ibid* 5, 3—)
8. कइइ पिअसही (*ibid* 2, 2—)
9. पेक्खामो उअरंमरिअवादं (நாலவி. 1, 15—)
10. अवहिदा होध (வினா. 2, 2—)
11. परिताअह, परिताअह (*ibid* 6, 28—)
12. सत्त्वहा अणुगेइन्तु एवं ववसिदं दे मादरो (*ibid* 1, 21—)
13. अच्चाहिदं भवे (*ibid* 6, 12—)
14. इहन्ति नि दुग्गीअदि (*ibid* 2, 2—)

எச்சவினை : இதிலுறாஸமொழிநிலையில் உள்ள எச்சவினை விசுதிகள் ப்ராகிருதமொழிநிலையிற் சிறிது மாறுபடுகின்றன. அம்மாறுபாடு பின்வருமாறு :

இதிலுறாஸமொழிநிலை

ப்ராகிருதமொழிநிலை

तुम्

तुम्, तुम्¹

त्वा

इअ², तुण, उण

अत्

अन्त³

त

त, द, अ⁴

य

इअ⁵, ज

मान

माण⁶

வடமாகாணமொழிநிலை

முற்றுவினை : ஹிந்தியில் நிகழ்ச்சிக்குறிரீதியில் இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம், நிகழ்விறப்பு, இறப்பிறப்பு இவற்றைக் குறிக்கும் ரூபங்களும் ஏவல்குறிரீதியில் முன்னிலை யொருமைபன்மைரூபங்களும் மற்றுஞ் சில ரூபங்களும் உள். வினைவிசுதி காலம், ஆண் அல்லது பெண், ஒருமை அல்லது பன்மை இவற்றைக் குறிக்கும்; தன்மை முதலிய இடத்தைக் குறிப்பதில்லை. அக்காரணம்பற்றிப் பெரும்பாலும் மூன்றிடத்திலும் வினை ஒரே ரூபத்தைக் கொள்ளும்.

1. अज्जाए गन्धालीए पादवन्दणं काहुं गदा (वेणी. 1, 19—)

णाहं पेक्खिदुं तुवरंदि मे हिअअं (ibid 1, 14—)

2. उवविट्ठा भविअ सुणोमि (ibid 1, 14—)

3. सिविणअन्तो जणो ..... (ibid 2, 2—)

4. ण उण कुविदेसु (ibid 1, 17—)

मए परिकुव्विअ भणिअं (ibid 1, 20—)

देवी पुच्छिदा (मालवि. 1, 3—)

5. देवीं पेक्खिअ (वेणी. 1,)

6. तदा पडिणिवुत्तमाणा भाणुमदीए देवी दिट्ठा (ibid 1; 19—)

உதாரணமாக எழுதல் என்ற பொருள் கொண்ட ஒரு என்ற தாது இறந்தகாலத்தில் ஆண்பாலொருமையில் அது விருதினையும் பன்மையில் ஓர் விருதினையும், பெண்பாலொருமையில் ஓர் விருதினையும் பன்மையில் ஓர் விருதினையும் பெறும்.

நிகழ்காலத்தில் ஆண்பாலொருமையில் அது என்ற விருதினையும், பெண்பாலொருமையில் அது என்ற விருதினையும் பெறும்; அத்தோடு இறுதியில் தன்மையில் ஓர்-உம், முன்னிடை படர்க்கைகளில் ஓர்-உம் வரும். ஆண்பாற்பன்மையில் அது என்ற விருதினையும் பெண்பாற்பன்மையில் அது என்ற விருதினையும் ஏற்கும். அவற்றின் இறுதியில் ஓர் வரும்.

எதிர்காலத்தில் ஆண்பாலொருமையில் தன்மையில் அது என்ற விருதினையும் முன்னிடைபடர்க்கைகளில் அது என்ற விருதினையும், பெண்பாலொருமையில் அது என்ற விருதினையும் முன்னிடைபடர்க்கைகளில் அது என்ற விருதினையும் பெறும். ஆண்பாற்பன்மையில் தன்மைபடர்க்கைகளில் அது என்ற விருதினையும் முன்னிடையில் அது என்ற விருதினையும், பெண்பாற்பன்மையில் தன்மைபடர்க்கைகளில் அது என்ற விருதினையும் முன்னிடையில் அது என்ற விருதினையும் பெறும்.

நிகழ்விறப்பில் ஒரு தாதுவின் இறந்தகாலரூபத்தின் பின்னர் ஓர் தாதுவின் நிகழ்காலரூபம் வரும்.

இறப்பிறப்பில் ஒரு தாதுவின் இறந்தகாலரூபத்தின் பின்னர் ஓர் தாதுவின் இறந்தகாலரூபமாகிய அது, அது, அது, அது வரும்.

எழுத்துகொண்டிருந்தேன் முதலிய பொருளில் வரும் ஒரு தாதுவின் நிகழ்காலரூபத்தின் பின்னர் ஓர் தாதுவின் இறந்தகாலரூபம் வரும்

ஸகர்மததாதுவில் இறந்தகாலம், நிகழ்விறப்பு, இறப்பிறப்பு இவற்றில் தாதுவின் முன்னர் நே சேர்க்கப்படும்.

ஏவல்குறிரீதியில் முன்னிலையொருமையில் தாதுவிற்கு அ விசுதியும், பன்மையில் அ விசுதியும் சேர்க்கப்படும்.

ணிஜர்த்தத்தில் தாதுவிற்கு அநா, அவா சேர்க்கப்படும்.

எச்சவினை : த்வ ப்ரத்யயத்தின் பொருளில் உஹ் தாது, உதகர, உதகரகே என்ற ரூபத்தைக் கொள்ளும்.

மராட்டியில் முற்றுவினையில் நிகழ்ச்சிக்குறிரீதி, ஏவல்குறிரீதி, வியங்கோள்குறிரீதி முதலிய ரீதிகள் பல இருப்பதாயும் நிகழ்ச்சிக்குறிரீதியில் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் இவற்றைக் குறிக்க வெவ்வேறு ரூபங்கள் இருப்பதாயும் கூறுகின்றனர். விசுதிகள் ரீதி, காலம், இடம், ஆண் பெண் இரண்டுமல்லாதது இவற்றுள் ஒன்று, ஒருமை பன்மை இவற்றைக் குறிக்கும்.

நிகழ்காலம் :

	ஒருமை			பன்மை		
	ஆண்	பெண்	அலி	ஆண்	பெண்	அலி
தன்மை	தாँ	ते, त्ये	तै	ताँ	ताँ	ताँ
முன்னிலை	तोस	तेस, त्येस, तीस	तैस	तां	तां	तां
படர்க்கை	तो	ते, त्ये, ती	तै	तात	तात	तात

இறந்தகாலம் :

	ஆண்	பெண்	அலி	ஆண்	பெண்	அலி
தன்மை	लौ	लै, ल्ये	लै	...	लौ	...
முன்னிலை	लास	लस	लैस	...	लां	...
படர்க்கை	ला	ली	लै	ले	ल्या	लीं

எதிர்காலம் :

	ஒருமை	பன்மை
தன்மை	एन, इन	ऊं
முன்னிலை	शील	आल
படர்க்கை	एल, ईल	तील

வெவ்வுத்திரீதி :

சூன்மை
தன்மை ஓ
முன்னினை அ
படர்க்கை ஓ, ஓ

பன்மை
ஓ
அ
ஓத, ஓத

வெவ்வுத்திரீதி :

சூன் பெண் அல்	சூன் பெண் அல்
தன்மை அலா அலி அவ்	அலே அலியா அலி
முன்னினை அவாஅ அவாஅ அவ்அ	அலேத, அலியாத அலித
படர்க்கை அலா அலி அவ்	அலே அலியா அலி

தன்மை : நான் என்பதன் பொருளில் ஓத என்பதும், நான் என்பதன் பொருளில் தா, தானா, ஓ என்பனவும், அந் என்பதன் பொருளில் ந, நா என்பனவும், செய்வியை வரும். ந என்பதன் பொருளில் தா, தானா என்பனவும், செயப்பாட்டு யியை வரும் த என்பதன் பொருளில் தா-யின் பின்னர் ஜாஃ என்பதும் வரும்.

ஹிந்தி, மராட்டி இவற்றை கோக்கின் கண்டுத் திராவிட மொழிகளிற்போல் யியை ஆண் பெண் இவற்றைக் குறிக்க வேவ்வேறு விருதிகள் கேர்க்கப்பட்டன என்பது வெளிப்படை. இவ்வாறு வைதிகமொழி, திரிபுராவமொழி, ப்ராகிருதமொழி இவற்றில் இல்லை. ஹிந்தியை கோக்கின் சிவந்திறப்பு, இரப்பிறப்பு இவற்றைக் குறிக்கத் தொடர்க்கொல் வழங்கப் படுகின்றது. அஃதும் வைதிகமொழி முதலியவற்றிலிருந்து வேறுபடும் மாறுபாடு ஒன்றாகும்.

தற்போது வடகாட்டில் வழங்கும் மாகாணமொழிக ளையுடைய படித்து, அவற்றைப் ப்ராகிருதமொழியோடு ஒப்பிட்டு, ஒவ்வொன்றும் எக்கெக்கு ப்ராகிருதமொழியோடு

அவை இயைபுபட்டு மேல் வளர்ந்தன என்பதையும், எங்கெங்கு வேற்றுமொழிகளிலிருந்து கடன்வாங்கின என்பதையும், எம்மொழிகளிலிருந்து கடன்வாங்கின என்பதையும் பின்வரும் மொழிநூல்வல்லோர் ஆராய்தற்கு உரியது. ஒவ்வொரு மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களை நன்கு படித்தபின்னரே அதனைப் பற்றி நன்கு கூறுதல் பொருந்துமாகலானும், எனக்கு வட மாகாணமொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களிற் பயிற்சியின்மையானும், அவ்வவற்றில் எழுதப்பட்ட இலக்கணங்களைக் கொண்டே அவற்றைப்பற்றிக் கூற எனக்கு மனமில்லையாகலானும், அவற்றைப்பற்றி இந்நூலில் ஒன்றும் விரிவாய் யான் கூறவில்லை.

தொடர்ப்பிரகரணம்

மக்கள் தங் கருத்தைத் தொடராவே வெளிப்படுத்தலான், உண்மையாய்த் தொடர்க்குத் தான் பொருள் உண்டேயன்றி, தனிச்சொற்களுக்கு இல்லை. இதனைக் கருத்திற் கொண்டே வடமொழியில்க் கணவாசிரியர் வாக்கியஸ்போதத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டனர். தனிச்சொற்களுக்குப் பொருள் உள்ளதாகப் பின்னர் இலக்கணவாசிரியர்களாற் கருதப்பட்டது. அவ்வாறு இருப்பினும் இன்றும் கூறுவோன் தனிச்சொற்களை வழங்கின், அவனுடைய கருத்து கேட்போனுக்கு விளங்குவதில்லை. ஒன்றுக்கொன்று பொருளில் அவாவிவீன்று, ஒன்றுக் கொன்று இயைபுபட தகுதியுடையவாய்க் காலதாமதமின்றிக் கூறப்படும் சொற்கூட்டத்தாலே தான் கூறுவோன் கருத்து கேட்போனுக்கு விளங்கும். அவாவுதலை அகாஹ்ஸா என்றும், தகுதியை யோயநா என்றும், காலதாமதமின்றிக் கூறுதலை சுசிவி: என்றுங் கூறுவர். ஆகலின் ஒரு தொடராவது சுசிவி:, அகாஹ்ஸா. யோயநா இவற்றைக்கொண்ட சொற்கூட்டம். தொடரில் சொற்கள் ஒருவகையான முறையிற் கூறப்பட வேண்டும். அக்காரணம்பற்றி முதலில் வடமொழித்தொடரில் சொற்களின் முறை எவ்வாறு என அறிதல் வேண்டும். பின்னர் இருசொற்களுக்கு ஆகாங்கக்ஷ வேற்றுமைவழியாகவும் வேற்றுமையில்வழியாகவும் இருக்கலாம். வேற்றுமையில் வழி இருப்பின், அவை எழுவாயும் பயனிலையும் ஆய் இருக்கலாம்; அப்போது எழுவாய் பயனிலைகள் எவ்வாறு இயைபுபட வேண்டும் எனவும் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டும். வேற்றுமை வழியாக இருப்பின், இருசொற்களுள் முன்சொல் வேற்றுமையுருபேற்று நின்று பின்சொல்லைத் தழுவவேண்டும்: அப்போது அவ்விரண்டற்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை வேற்றுமையுருபு கூறும்: ஆகலின் வேற்றுமையுருபுகளின் பொருளையும் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டும். வினை தன்பொருளைப் பல்வகைரிதியிற் கூறலாம். ஆகலின் வினைகளின் ரீதியைப்பற்றியும் அவற்றின்

அவை இயைபுபட்டு மேல் வளர்ந்தன என்பதையும், எங்கெங்கு வேற்றுமொழிகளிலிருந்து கடன்வாங்கின என்பதையும், எம்மொழிகளிலிருந்து கடன்வாங்கின என்பதையும் பின்வரும் மொழிநூல்வல்லோர் ஆராய்தற்கு உரியது. ஒவ்வொரு மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களை நன்கு படித்தபின்னரே அதனைப் பற்றி நன்கு கூறுதல் பொருந்துமாகலானும், எனக்கு வடமாகாணமொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களிற் பயிற்சியின்மையானும், அவ்வவற்றில் எழுதப்பட்ட இலக்கணங்களைக் கொண்டே அவற்றைப்பற்றிக் கூற எனக்கு மனமில்லையாகலானும், அவற்றைப்பற்றி இந்நூலில் ஒன்றும் விரிவாய் யான் கூறவில்லை.

தொடர்ப்பிரகரணம்

மக்கள் தம் கருத்தைத் தொடராலே வெளிப்படுத்தலான், உண்மையாய்த் தொடர்க்குத் தான் பொருள் உண்டேயன்றி, தனிச்சொற்களுக்கு இல்லை. இதனைக் கருத்திற் கொண்டே வடமொழியிலக்கணவாசிரியர் வாக்கியஸ்போடத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டனர். தனிச்சொற்களுக்குப் பொருள் உள்ளதாகப் பின்னர் இலக்கணவாசிரியர்களாற் கருதப்பட்டது. அவ்வாறு இருப்பினும் இன்றும் கூறுவோன் தனிச்சொற்களை வழங்கின், அவனுடைய கருத்து கேட்போனுக்கு விளக்குவதில்லை. ஒன்றுக்கொன்று பொருளில் அவாவிசென்று, ஒன்றுக் கொன்று இயைபுபட தருதியுடையவாய்க் காலதாமதமின்றிக் கூறப்படும் சொற்கூட்டத்தாலே தான் கூறுவோன் கருத்து கேட்போனுக்கு விளங்கும். அவாவுதலை அகாஹ்நா என்றும், தருதியை யோசயதா என்றும், காலதாமதமின்றிக் கூறுதலை சநிதி: என்றும் கூறுவர். ஆகலின் ஒரு தொடராவது சநிதி:, அகாஹ்நா, யோசயதா இவற்றைக்கொண்ட சொற்கூட்டம். தொடரில் சொற்கள் ஒருவகையான முறையிற் கூறப்பட வேண்டும். அக்காரணம்பற்றி முதலில் வடமொழித்தொடரில் சொற்களின் முறை எவ்வாறு என அறிதல் வேண்டும். பின்னர் இருசொற்களுக்கு ஆகாங்கக்ஷ வேற்றுமையுடையவாய் வேற்றுமையிலவழியாகவும் இருக்கலாம். வேற்றுமையிலவழி இருப்பின், அவை எழுவாயும் பயனிலையும் ஆய் இருக்கலாம்; அப்போது எழுவாய் பயனிலைகள் எவ்வாறு இயைபுபட வேண்டும் எனவும் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டும். வேற்றுமை வழியாக இருப்பின், இருசொற்களுள் முன்சொல் வேற்றுமையுருபேற்று நின்று பின்சொல்லைத் தழுவவேண்டும்: அப்போது அவ்விசைந்தற்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை வேற்றுமையுருபு கூறும்; ஆகலின் வேற்றுமையுருபுகளின் பொருளையும் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டும். வினை தன்பொருளைப் பல்வகைநீதியிற் கூறலாம். ஆகலின் வினைகளின் நீதியைப்பற்றியும் அவற்றின்

பொருளைப்பற்றியும் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டும். அவற்றைத் தவிர்த்து சில ரீபாதங்கள் தொடரில் பல்வகைப்பொருளில் பல்விதமாக மற்ற சொற்களோடு இயைபுபடலாம்; அவற்றையும் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டும்.

வாக்கியத்தில் சொல்முறை : செய்யுள்களிலிருந்து வாக்கியங்களிலுள்ள சொற்களின் முறை அறிதல் இயலாது; ஏனெனில் ஆங்குச் செய்யுளிலக்கணம் தவறாதிருக்கச் சொற்களின் முறை பிறழ்ந்திருக்கலாம். ஆகலின் சொல்முறையை அறிப ஸம்ஹிதை மிகுதியாய்ப் பயன்படா. அதனைப் பிழாம் மணங்களிலிருந்தே அறிதல் வேண்டும்.

வடமொழியில் வாக்கியத்தின் தொடக்கத்தில் எழுவாயும் இறுதியில் பயனிலையும் இருத்தலே பொதுமுறையாகும்.

உ-ம். स एतेन प्रज्ञेनात्मनास्वास्त्रोकादुत्क्रम्यामुष्मिन्स्वर्गं लोके
सर्वान् कामानाप्त्वा अमृतः समभवत् (ऐत. 3. 5, 3)

ஆனால் பயனிலையைச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமாயின் அவ்விடத்து பயனிலையைத் தொடக்கத்தில் வழங்குவது உண்டு.

உ-ம். उक्ता ते उपनिषत् (கேளோ. 4, 7)

அவ்வாறே விதேயமும் தொடக்கத்தில் வரும்.

உ-ம். परोक्षप्रियां इव हि देवाः (ऐत. 3, 14)

செயப்படுபொருள் வினையை ஒட்டி நிற்கும்.

உ-ம். येन वा वाचं व्याकरोति (ऐत. 3. 5, 1)

அது ஒரு வாக்கியத்தின் கருத்தாயின், வினையின் பின்னரும் வரும்.

உ-ம். इमाः सर्वाः प्रजाः सत आगम्य न विदुः सत आगच्छा-
मह इति (छा.दो. 6, 10)

அதனைச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டியன் அது தொடக்கத் தீதும் வாலாய்.

உ-ம். एनं सर्वानि भूतानि संवाञ्छन्ति (கெனோ. 4, 6)

அவ்வாறே அதனைச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமோ அதனை முற்கூறுதல் தரும்.

உ-ம். यया कया चन विधया वह्नं प्राप्नुयात् (தீ. உ. 3, 10)
 आम्भस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति (வூ. உ. 4, 6)
 अन्नाद्वेयं खल्विमानि भूतानि जायन्ते (தீ. உ. 3, 2)
 शरीरे प्राणः प्रतिष्ठितः (ibid 3, 7)

ஒருபொருளின் விசேஷத்தைக் குறிக்கும் பெயர் அதன் இயற்பெயரின் பின்னர் வரும்.

உ-ம். अग्निर्होता कविकुस्तुत्यश्चिवश्वस्तमः (க. வே. 1, 1, 6)

விசேஷணச்சொல் விசேஷப்பச்சொல்லின் முன்னரே இருக்கும்.

इह कर्मजितो लोकः क्षीयते (சாந்தோ. 8, 1, 6)

அவ்வாறே ஆறும்வேற்றமைச்சொல்லும் தான் தழுவும் சொல்லின் முன்னரே இருக்கும்.

உ-ம். सङ्कल्पादेव अस्य सखायः समुत्तिष्ठन्ति (சாந்தோ. 8,2,9)
 अग्ने रोहितं रूपम् (ibid 6, 4)

உபஸர்க்கம் பெரும்பாலும் வினையின் முன்னரே வரும்.

உ-ம். आग्राहि (க. வே. 1, 4, 3)

சிலவிடத்து பின்னரும் வரும்.

உ-ம். जयं स युधि रुधः (க. வே. 1, 8, 3)

இவ்வாறு இதிலாஸமொழிநிலையில் இல்லை.

சிலவீடத்து அவற்றின் இடையில் சில சொற்களும் வரும்.

உ-ம். एमाशुमाशवे भर (க. வெ. 1, 4, 7)

இவ்வாறு இதிலாஸமொழிநிலையில் இல்லை.

நிஷேதம் பிரதானமானால் அதனைக் குறிக்கும் ந வாக்ஷியத்தின் தொடக்கத்தில் வரும்.

உ-ம். न वा अरे पत्युः कामाय पतिः प्रियो भवति (வ. உ. 4, 5)

அவ்வாறு இல்லையேல் வினைக்கு முன்னரே ந வரும்.

உம். अन्नं न निन्द्यात् (தெ. உ. 3; 7)

அथ, एवम्, हन्त போன்ற ரிபாதங்கள் வாக்ஷியத்தின் தொடக்கத்தில் வரும்.

உ-ம். अथो अन्नेनैव जीवन्ति (தெ. உ. 2, 2)

अथ य आत्मा स सेतुः (छान्दो. 8, 4)

एवमेव खलु सोम्य विद्धि (ibid 6, 11)

हन्ताहमेतद्भगवतो वेदानि (ibid 1, 8)

यत्, किम् இவற்றின் ரூபங்கள் தொடக்கத்தில் வரும்.

உ-ம். यत्तपो दानमार्जवमहिंसा सत्यवचनमिति ता अस्य दक्षिणाः (ibid 3, 17)

क तर्हि यजमानस्य लोकः (ibid 2, 24)

किमहं पापमकरवम् (தெ. உ. 2, 9)

कुतस्तु खलु सोम्यैवं स्यात् (छान्दो. 6, 2)

कथमसतः सज्जायेत (ibid 6, 2)

விதேயவிசேஷணம் விதேயத்தின் முன்னர் வரும்.

உ-ம். बहु स्याम् (छान्दो. 6, 2)

तासां त्रिवृतं त्रिवृतम् एकैकामकरोत् (ibid 6, 3)

எண்ணுப்பெயர்கள் அவை தழுவும் பெயரின் முன்னரே வரும்.

உ-ம். भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्ति (छान्दो. 6, 3)

சுருவாய்ப்பயனிலைகளின் ஒற்றுமை: பொதுவாய் இடம்: எண்: இவற்றில் சுருவாயோடு பயனிலை ஒத்த இருக்கும்.

अहं मनु॑रभव॑म् (ऋ. वे. 4, 26, 1)

आव॑यं वज्रं॑ य॒ता द॑दीमहि (ibid 1, 8, 3)

त्वं ज॑यन्त्य॒ ननु॑चिम् (10, 73, 7)

यु॒वं च॑य॒वा॒न्तं ज॒र॒न्तो॑ मु॒नु॒क्ष॒म् (ibid 7, 71, 5)

य॒य॒म॒स्त्वा॒न॒य॒त (5, 55, 10)

न दे॒वाँ ए॒ह व॑क्ष॒ति (ibid 1, 1, 2)

त्वां॑ व॒र्ध॒न्तु॒ नो गि॑रः (ibid 1, 5, 8)

தன்மைபொருளையும் முன்னிலைபொருளையும் சுருவாயாய் இருக்க, பயனிலை தன்மையிருமையின் இருக்கும்.

உ-ம். अ॒हं च॒ त्वं च॒ संयु॑न्याव (ऋ. वे. 8, 62, 11)

தன்மைபொருளையும் படர்க்கைபொருளையும் சுருவாயாய் இருக்க, பயனிலை தன்மையிருமையாய் இருக்கும்.

உ-ம். आय॑दिन्द्र॒श्च॒ द॒द॒हे॒ स॒ह॒स्रं॑ व॒न्तु॑ रो॒चि॒यः
(ibid 8, 34, 16)

தன்மைப்பன்மையும் படர்க்கைப்பன்மையும் சுருவாயாய் இருக்க பயனிலை சிலசிலத்த படர்க்கைப்பன்மையாய் உள்ளது.

உ-ம். अ॒मी च॒ ये म॒य॒वा॒न्तो॑ व॒यं च॒ मि॒हं॑ न॒ स॒रो॒ अ॒ति॒नि॒श्र॑त॒न्युः
(ऋ. वे. 1, 141, 13)

முன்னிலையொருமையும் படர்க்கையொருமையும் எழுவாயாயிருக்க, பயனிலை முன்னிலையிருமையாய் இருக்கும்.

உ-ம். वायुविद्भ्यश्च चेतयः सुतानां वाजिनीवसू (ibid 1, 2, 5)

போர்க்களத்தில் போர் செய்யும் இருகூட்டத்தாரைக் கூறுமிடத்து எழுவாய் பன்மையாகவும் பயனிலை இருமையாகவும் இருக்கும்.

உ-ம். यं ऋद्धंसी संयती विह्वयेंते परेवर उभयां अमिताः
(ibid 2, 12, 8)

எழுவாய் நபும்ஸகப்பன்மையாயிருக்க, பயனிலை ஒருமையாய் இருத்தலும் உண்டு.

உ-ம். धृष्णवै धीयते धना (ibid-1, 81, 3)

பல ஒருமைப்பெயர்கள் எழுவாயாயிருக்க, பயனிலை ஒருமையில் இருத்தல் கூடும்; அப்போது ஒவ்வொரு பெயரும் தனித்தனியாய்ப் பயனிலையோடு அந்நுவயிக்கும் எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

உ-ம். मित्रस्तत्रो वरुणो रोद्धंसी च युधंक्रुमिन्द्रो अर्यसा
दंदातु¹ (ஈ. வே 7, 40, 2)

எழுவாய் ஒருமையும் பன்மையுமாக இருப்பின், பயனிலை ஒருமையாகவும் இருப்பது உண்டு; பன்மையாயும் இருப்பது உண்டு.

உ-ம். आवदिन्द्रं यमुना तत्संवश्च (ஈ. வே. 7, 18, 19)
इन्द्रो विदुरङ्गिरसश्च (ibid 10, 108, 10)

1. ஈண்டு ரோட்சா என்பது இருமையாயிருப்பினும், பூ. வ. ஸ்வர்க்கம் இரண்டையும் தனித்தனியாய்க் குறிக்காது ஒன்றாகக் குறித்தலின் ஒருமைவினை ஏற்றது எனக் கொள்ளல் வேண்டும். அது ஒருமையாக சூர்யமே யுபயோகித்த ரோட்சி (ஈ. வே 1, 160, 2) என்றவிடத்து கருதப்பட்டது.

விசேஷணவிசேஷ்யங்களின் ஒற்றமை

எழுலாய் இருமையும் பன்மையுமாக இருப்பின், பயனிலை இருமையாகவும் இருப்பது உண்டு, பன்மையாகவும் இருப்பது உண்டு.

உ-ம். गिर्यश्च दृक्वा यावा च भूमा तुजेते (க். வே. 1, 61, 14)
यावा च यत्र पीपयन्नहा च (ibid 7, 65, 2)

எழுலாய் ஒருமையும் இருமையுமாக இருப்பின் பயனிலை இருமையாகவோ பன்மையாகவோ தைத்தியலம்ஹிதைவின உன்னது.

உ-ம். व्यायमात्रौ पक्षौ च पुच्छं च भवति
तावद्विनां च संरक्षती च अपां फेनं वज्रमसिञ्चन्

எழுலாய் ஒருமையும் பன்மையுமாக இருப்பின், பயனிலை பன்மையாகவே உனது.

உ-ம். देवाश्च वै यमश्च अलिन् लोकेऽत्यन्त

எழுலாய் ஒருமையாயிருக்க சிறப்பு கோக்கிப் பயனிலை பன்மையாய் இருப்பதும் உண்டு.

உ-ம். इन्द्र! ..... दिव्यं यय (க். வே. 8, 34, 1)

விசேஷணவிசேஷ்யங்களின் ஒற்றமை: பெரும்பாலும் விசேஷணம் விசேஷ்யத்துடன் வினம் வகைம் விபத்தி இவற்றில் ஒத்திருக்கும்.

உ-ம். आ कृष्णेन रजसा वतमानः (க். வே. 1, 35, 2)
तेभिर्नो अद्य पयिभिः सुगेभिः (ibid 1, 35, 11)

ஐத்திலிருந்து பத்தொன்பது வரை குறிக்கும் எண்கள் தரூவும் விசேஷ்யம் எந்த விபத்தியிலிருப்பினும், தாம் முதல் வேற்றமைபுருவம் கொள்ளும்; அந்த விபத்தியின் உருவத்தை

யுந் கொள்ளும். இவ்வாறு ஸம்ஹிதையிற் காணப்படுகின்றது.
பிராம்மணங்களிற் பின்னர்க் கூறப்பட்டதே காணப்படுகின்றது.

உ-ம். सप्त सिन्धून् (ऋ. वे. 1, 35, 8)

सप्त होतृभिः

पञ्च कृष्टिपुं (ibid 2, 2, 10)

सप्तभिः पुत्रैः (ibid 10, 72, 9)

पञ्चसु जनेषु

पञ्चस्वधिकरणेषु (तै. उ. 1, 1)

இருபதுமுதல் உள்ள எண்ணுப்பெயர்கள் தாம் ஒருமை
ரூபங்கொண்டு பன்மைச் சொற்களைத் தழுவுகின்றன.

உ-ம். त्रिंशत् देवाः

त्रिंशत् योजनानि

त्रिंशता हरिभिः

சிலவிடத்து அவை விசேஷ்யமாகவும், விசேஷ்யம் ஆறும்
வேற்றுமையாகவும் வழங்கப்பட்டன.

உ-ம். सहस्राणि गवाम्

ஸர்வராமசப்தங்கள் விதேயத்தின் ஸிங்கம் வசனம் இவற்
றோடு ஒத்திருக்கின்றன.

உ-ம். ये तुपाः सा त्वक्

வேற்றுமைகளும் அவற்றின் பொருளும் : முதல் வேற்றுமை
எப்பொழுதும் தொழிலைச் செய்வோனையே குறிக்கும். அஸ்;
ஐ முதலிய வினைகளோடு வழங்கப்படும் முதல் வேற்றுமைப்
பெயர் கருத்தில் முற்றுப்பெறுமையால் அதன்பின்னரும் முதல்
வேற்றுமைப்பெயர் வரலாம்.

உ-ம். मतो अस्तु प्रयस्वान् (ऋ. वे. 3, 59, 2)

स नः पितेर्व सुनवेष्टे सपायनो भव (ibid 1, 1, 9)

வேற்றுமைகளும் அவற்றின் பொருளும்

இரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருள் பொதுவாக கர்மம் அல்லது செயப்படுபொருள் ஆகும்¹.

உ-ம். यद्गु दाशुपे त्वमग्ने भद्रं करिष्यासि (க். வே. 1, 1, 6)

அன்றியும் அடையும் பொருளையும், காலத்தின் அளவையும் தூரத்தின் அளவையும் குறிக்கவும் இரண்டாம்வேற்றுமை வழங்கப்படும்.

உ-ம். यमं ह यज्ञो गच्छति (க். வே. 10, 14, 13)

शतं जीव शरदो वर्धमानः (ibid 10, 161, 4)

स भूमिं विश्वतो वृत्वा (10, 90, 1)

மூன்றாம்வேற்றுமை கருவி, உடனிகழ்ச்சி, கர்த்தா, ஹேது, அதன் வழியாக, அக்காலம் முடிய முதலிய பொருள் களில் வரும்².

உ-ம். यः शश्वतो महेनो दधानानमन्यमानाञ्-

शर्वा जवान् (க். வே. 2, 12, 10)

देवो देवमिरागमत् (ibid 1, 1, 5)

येनेमा विश्वा च्यवना कृतानि (ibid 2, 12, 4)

प्रतद्विष्णुः स्तवते वीर्येण (ibid 1, 154, 2)

सोमस्य पीत्या ..... आगतम् (ibid 1, 46, 13)

आ कृष्णेन रजसा वर्तमानः (ibid 1, 35, 2)

पूर्वाभिर्ददमशिम शरद्भिः (ibid 1, 86, 6)

1. कर्मणि द्वितीया (पा. अ. 2. 3, 2)

2. कर्तृकरणयोस्तृतीया (ibid 2, 3, 18)

सहयुक्तोऽप्रधाने (ibid 2, 3, 19) हेतौ (ibid 2, 3, 23)

நான்காம்வேற்றமை ஸம்பிரதானம் அல்லது கொள்
வோனைக் குறிக்கும்¹.

உ-ம். यद्गु द्वाशुषे त्वमने मद्रं करिष्यसि (ibid 1, 1, 6)

அதனைக்குறித்து என்ற பொருளிலும் வரும்.

உ-ம். त्वत्तयः त्वस्तये (ibid 1, 1, 9)

ஐந்தாம்வேற்றமை அபாதானம் அல்லது செப்கை
கொடங்கும் இடத்தையும் ஹேதுவையும் குறிக்கும்²; பயத்திற்கு
ஹேதுவாய் பொருளாய்வு குறிக்கும். காட்டிலும் என்ற
பொருளிலும் வரும்.

உ-ம். त्वयत्य त्वराय युयोथा: (ibid 2, 33, 1)

मा न त्वत्तादेनलो देव रीरिष: (ibid 7, 89, 5)

मयन्ते विश्वा भुवता मदभ्य: (ibid 1, 85, 8)

यस्य शुष्माद्रोदसी अभ्यसेताम् (ibid 2, 12, 1)

न वा ओजायो रद्रु त्वदस्ति (ibid 2, 33, 10)

ஆறாம்வேற்றமை ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கும்³.

உ-ம். नः त्वस्तये (ऋ. वे. 1, 1, 9)

ते पन्था: (ibid 1, 35, 11)

वः शमं (ibid 1, 85, 12)

विष्णोर्नुकं वीर्याणि (1, 154, 1)

1. चतुर्थी सम्प्रदाने (ibid 2, 3, 13)

2. अपादाने पथनी (ibid 2, 3, 28)

3. षष्ठी शेषे (ibid 2, 3, 50)

நிபாதங்களும் வேற்றுமையுருபேற்ற சொற்களும்

ஏழாம்வேற்றுமை செயல் சிக்கும் இடம் காலம் முதலிய வற்றைக் குறிக்கும்¹.

உ-ம். वर्धमानं खे दमं (க். வே. 1, 1, 8)

वृत्वारिद्यां शरद्यन्वविन्दत् (*ibid* 2, 12, 11)

நிபாதங்களும் வேற்றுமையுருபேற்ற சொற்களும்: வைதிக மொழிநிலையில் சில நிபாதங்கள் சிற்சில வேற்றுமையுருபேற்ற சொற்களோடு வரும்². அவ்வழக்கம் பிற்காலத்திற்குள் நியது இரண்டாம்வேற்றுமைச்சொற்களே மிகுதியாய் அவற்றை ஏற்கும். அவை अनु, उप, अति, अभि, प्रति, तिरस्, अन्तरा, अभितः, उपरि, सनितुः .....

உ-ம். वर्मान्येषामनु रीयते घृतम् (க். வே. 1, 85, 3)

उप त्वाग्ने (*ibid* 1, 1, 7)

सरो न पूर्णमभितो वदन्तः (7, 103, 7)

स इद्राजा प्रतिनन्यानि विश्वा शुष्मेण तस्यावभि

वीयेण (*ibid* 4, 50, 7)

1. सप्तम्यधिकरणे च (*ibid* 2, 3, 36)

2. இச்சிபாதங்களாக் अनु, उप, अति போன்றவற்றிற்கு இலக்கண வாதியர் கர்மபவநியம் என்ற குறிப்பிட்டவர். அந்நகுப் பொருள் யே அப்யுத்யமானத்ய கியாமாது: தெ கர்மபவநியா: என்ற மஹாபாஷ்யகாரர் கூறிவர். இவை வேற்றுமையுருபாத் கூறப்பட்ட மைச்சுத்தகைத் தெளிவுப்படுத்திகின்றவ என் னவர் பச்சுருவரி.

क्रियाया धीतये नायं न सम्बन्धस्य वाचकः ।

नापि क्रियापदक्षेपी सम्बन्धस्य तु भेदकः ॥ (वाक्यपदीये)

மூன்று நான்கு இவ்வேற்றுமையுருபேற்ற சொற்களோடு கர்மப்ரவசனீயங்கள் பெரும்பாலும் வருதல் இல்லை. ஆனால் நமः, स्वस्ति இவைபோன்ற சொற்களோடு நான்காம்வேற்றுமையுருபேற்ற சொற்களே வழங்கப்படும். ஈண்டு நमः, स्वस्ति என்பன முதல்வேற்றுமைப்பெயராய்ப் பின்னர் अस्तु, भवतु போன்ற வினைகளைப் பயனிலையாய்க் கொண்டிருத்தல் தகும். பின்னர் வினை வழங்கப்படாமல் இருக்க, இவற்றை அவ்யயங்களாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இதற்குச் சான்று नमोऽभि, नमोभिः போன்ற சொற்களும், स्वस्तिम्, स्वस्त्ये, स्वस्तिभिः போன்ற சொற்களும் வேதங்களில் வழங்கப்பட்டமையே ஆகும்.

ऋते என்பது வேதத்தில் ஐந்தாம்வேற்றுமையுருபேற்ற சொல்லோடும், பின்னர் அதனோடும் இரண்டாம்வேற்றுமையுருபேற்ற சொல்லோடும் வழங்கப்பட்டது.

உ-ம். यस्यान्न ऋते विजयन्ते जनांसः (ஈ. வே. 2, 12, 9)

अयि போன்ற கர்மப்ரவசனீயம் ஏழாம்வேற்றுமையுருபேற்ற சொற்களோடு வரும்.

உ-ம். वयो न सीदन्नयि वर्हिषि प्रिये (ஈ. வே. 1, 85, 7)

ஸதீஸப்தமியும் அநாதரேஷஷ்டியும் : ஒரு வாக்கியத்தில் ஒரே காலத்தில் நிகழ்ந்த இரு செயல்களைக் குறிக்கவேண்டின், ஒன்றினை முற்றுவினையாலும், மற்றொன்றினை எச்சத்தாலும் குறித்தல் வடமொழியியற்கை¹. ஆங்கு எச்சத்தையும் அதன்

1. यस्य च भावेन भावलक्षणम् (पा. अ. 2, 3, 37)

पृष्ठी चानादरे (ibid 2, 3, 38)

पृष्ठी च, अनादरे என யோகவிபாகம் செய்தல் நன்று.

கருத்தாவைக் குறிக்கும் பெயரையும் ஏழாம்வேற்றமையின் வேதங்களிலும்: ஏழாம்வேற்றமைய ஆறாம்வேற்றமைய இவ்விாண்டிலும் இதிலுறையொழிநிலையிலும் வழங்குகின்றனர்.

உ-ம். यदा मेनाँ उशतो अभ्यर्षीक्षुष्यावतः प्रावृष्यागतायाम्
(ऋ. वे. 7, 103, 3)

इन्द्रं प्रातर्हवामह इन्द्रं प्रयत्यम्बरे (ibid 1, 16, 3)

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम्
प्रजा भागवतन्नेहस्यिरः पुत्रो भविष्यति ॥
(रामा. अयो. 9, 21)

इति प्रत्यर्च्य तान् राजा बाहणानिदमब्रवीत् ।
वसिष्ठं वामदेवं च तेषामेवोपशृण्वताम् ॥ (ibid 3, 3)
ददं त्वमिहितश्चाहमर्जुनेन पुनः पुनः ।
मन्ये सर्वस्य सैन्यस्य बालुदेवस्य शृण्वतः ॥
(म. भा. द्रो. 111, 10)

इति वादिन एवास्य होतुराहुतिसाधनम् ।
अतिन्या नन्दिनी नाम धेनुराघवृते वनात् ॥
(रघु. 1, 82)

இவ்வாறு ஸப்தமியம் ஒஷ்டமியம் வழங்கப்படலும் வழக்கில் அந்த ஸப்தமியை ஸத்தீஸப்தமீ என வழங்குகின்றனரோயன்றி ஒஷ்டமியை ஸதஷ்டஷ்டம் என வழங்குவதில்லை.

அவ்வாறே இரண்டு வகையாலும் அகாதாவைக் குறித்தல் உண்டு.

உ-ம். रुदति पुत्रे प्रवाजीत्
रुदतः पुत्रस्य प्रवाजीत्

அவ்வாறு இருப்பினும் அகாதரேஷஷ்டம் என்ற வழக்கு உலகத்தில் உள்ளதேயன்றி அகாதரோஸப்தமீ என்ற வழக்கு இல்லை.

பிற்காலத்தில் இருசெயல்களின் ஏககாலநிகழ்ச்சியைக் குறிக்க ஸதிஸப்தமீயையும், அநாதாவைக் குறிக்க ஷஷ்டீயையும் வழங்கலாயினர்.

வேற்றுமைமயக்கம்: எல்லாமொழிகளிலும் தொடக்கத்தில் ஒரு வேற்றுமையுருபு பல பொருள்களிலும், ஒரு பொருள் பல வேற்றுமையுருபுகளாலும் வழங்கப்பட்டன என்பது அம்மொழிகளிலுள்ள பழைய இலக்கியங்களால் நன்கு அறியப்படும். இலக்கணவாசிரியர்கள் இலக்கணம் எழுதத் தொடங்கிய போது வழக்கின் மிகுதியை நோக்கி, ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்கும் பொருளைக் கூறினர். ஆகலின் பின்னர் வந்த இலக்கணவிதிக்கு மாறாக முன்னர் இலக்கியங்களில் வழக்கு இருத்தல் இயற்கையே. இலக்கணங்கள் தோன்றிய பின்னரும் ஒரு கருத்தைப் பலர் பலவாறாக நினைக்கவும் கூறவும் இயலுமாகலான், பிற்காலத்தும் ஒரு வேற்றுமையுருபு அதன் பொருளிலிருந்தும் வேறுபட்டு வரலாம்.

இரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருளில் ஆறாம்வேற்றுமை வழங்கப்பட்டது.

உ-ம். ईमह ईन्द्रस्य रायः (ऋ. वे. 6, 22, 3)

मारुतस्य न आ भेषजस्य वहत (ibid 8, 20, 23)

इमे सोमा अरद्वृताः । तेषां पाहि (ibid 1, 2, 1)

2. இரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருளில் நான்காம்வேற்றுமை வழங்கப்பட்டது.

உ-ம். इन्द्र वृत्राय हन्तवे (ऋ. वे 3, 37, 6)

सुष्ठु जरित्वे (ibid 2, 33, 11)

மூன்றாம்வேற்றுமைப்பொருளில் ஆறாம் வேற்றுமை வழங்கப்பட்டது.

உ-ம். मादयध्वं मरुतो मध्वो अन्धसः (ऋ. वे. 1, 85, 6)

ஜோதுப்போருளில் ஏழாம்பேற்றுமை வழங்கப்பட்டது.

६-६. म॒र्तः सु॒दान॑वो म॒दे सोम॑स्य र॒ण्यानि च॑क्रिरे
(ibid 1, 85, 10)

நான்காம்தேவந்தரைப்பிராசுரத்தில் மூன்றாம்தேவந்தரை
வழிப்பெய்தது.

६-५. कण्वेभिर्धृष्णवायुपद्मार्जं दधिं सहचिणम्
(ibid 8, 33, 3)

இந்நிறுவனமொழிநினைவிலும் வேற்றுமைமயக்கம் காணப்
படுகின்றது.

ஏழாம்வேற்றைமப்பொருளில் காண் காம்வேற்றை ம
வந்துவது.

६-३८. नदां त्रिक्षेप सहसा धर्मपुत्राय मारिष
(म. भा. द्रो. १०६, ३६)

ஐந்தாமேவந்துமைப்பொருளில் ஏழாமேவந்துமை
வந்தது.

६-५८. रङ्गणे धर्मराजस्य ध्रुवो हि विजयो मम
(*ibid* 111, 16)

ஐந்தாமேவற்றுமைப்பொருளில் ஐந்தாமேவற்றுமை வந்துள்ளது.

६-६. तब लवं हि विभ्यति (रामा. २, २९, ४)
विभ्यतो रामबाणानाम् (ibid ५, १३, ७)

வேற்றுமைப்பக்கமே பிற்காலத்து சேரிதான வழக்கெனக் கொண்டப்பட்டது.

சி, ச்யா, ஐஸ் இவ்வினைகள் அடி என்ற உபஸர்க்கத்தோடு
 வரின் ஏழாம்வேற்றுமையிப்பாருளில் இரண்டாம்வேற்றுமைப்

பெயர் வரும்¹. அவ்வாறே ஆகும் நீ தாது அமி, நி என்ற
உபஸர்க்கங்களோடு வரின்². அவ்வாறே வஸ்தாது உப, அநு,
அபி, அ இவ்வுபஸர்க்கங்களுள் ஒன்றோடு வரின்³.

இரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருளில் ஆறாம்வேற்றுமை
வரும். உ-ம். மாதुः सरति⁴, सर्पिपो नाथते⁵

ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளில் ஆறாம்வேற்றுமை வரும்.
உ-ம். पञ्चकृत्वोऽहो भोजनम्⁶

வேற்றுமையுருபேற்ற சொற்கள் அவ்யயம் ஆதல்: சில
பெயர்கள் எல்லாவேற்றுமையிலும் வழங்கப்படாமல் சில வேற்
றுமைகளிலும் மாத்திரம் வழங்கப்பட, நாளடைவில் அவை
அவ்யயம் எனக் கருதப்பட்டன. அவை नमः, स्वस्ति, नमस्,
चिरेण, चिराय, चिरात्, चिरस्य, पुरस् முதலியன ஆகும்.
இவற்றைப்பற்றி விரிவாய் முன்னரே கூறப்பட்டது.

காலம்

நிகழ்காலவினை: நிகழ்ச்சிக்குறித்தியில் நிகழ்காலம் கூறு
வோன் பேசுங்காலத்தைக் குறிக்கும்.

உ-ம் अग्निमाँत्रे (க. வே. 1, 1, 1)

1. अधिशास्यासं कर्म (பா. அ. 1, 4, 46)
2. अभिनिविशथ (ibid 1, 4, 47)
3. उपान्वध्याव्वसः (ibid 1, 4, 48)
4. अधीगर्थदयेशं कर्मणि (ibid 2, 3, 52)
5. आशिपि नाथः (ibid 2, 3, 55)
6. कृत्वोऽर्धप्रयोगे कालेऽधिकरणे च (பா. அ. 2, 3, 64)

இரண்டு செயல் நிகழ்காலத்திலேயே நிகழ்ந்தால் அவற்றில் முன்னர்ச்செயலை இறந்தகாலத்தாற் குறிப்பதும் உண்டு.

e.-lā. पु॒त्रा वृ॒त्रो अ॑शयद् व्य॒स्तः । ..... अ॒मु॒या श॒यानं॑
मनो॒रु॒हाणा अ॑ति॒यन्त्यापः॑ (ibid 1, 32, 7)

இவ்வழக்கு பிராம்மணங்களில் இறந்தது என்பர். பூர
என்ற சொல்லோடு கூடிய நிகழ்காலவினை அச்செயல்முன்
தொடங்கி பேசங்காலம்வரை நிகழ்த்தது என்பதைக் குறிக்கும்.

२-IL. कं तानि नौ सख्या वभृवुः सचावहे यदवृकं पुराचिन्त.
(ibid 7, 88, 5)

புரா, சா இவற்றோடு கூடிய நிகழ்காலவினை இறந்தகாலத்
தைத் குறிக்கும்.

२-५०. संहोत्रं स॑ पुरा नारी॑ समनं वा अव॑गच्छति
(क्र. वे. 10, 86, 10)

பிரம்மணங்களில் பெரும்பாலும் பூரா இன்றி ஹ ச மாத்
திரம் காணப்படுகின்றது.

இதிலுள்ளமொழியில் ஸு மாத் திரம் வழங்கப்பட்டது¹.

६-३०. ते स भीताः पलायन्ते (म. भा. द्रो. १३, ३)
न स सूर्यस्तदा भाति (ibid १३, १४)

சிலவிடத்து எதிர்காலப்பொருளிலும் நிகழ்காலவினையும்.

९-५०. अहमपि हन्मि इति ह उवाच (शतपथ.)

1. रुद्र स्तोत्र (पा. अ. 3, 2, 118)

இறந்தகாலவினை : செய்திருக்கிறான் என்ற பொருளில் நிகழ்விதையும் (லிட்), சமீபத்தில் நடந்தது என்பதைக் குறிக்க லுங்வும், காலத்தில் கருத்தின்றி முன் நிகழ்ந்ததைக் குறிக்க லங்வும் வேதத்தில் வந்தன என்னலாம்.

லிட்டிற்கு நிகழ்காலத்தோடும் ஸம்பந்தம் இருந்தமையால் ஓரிடத்தே லிட்டும் நிகழ்காலவினையும் சேர்ந்து வழங்கப்படும்.

உ-ம். प्र ये शुस्मन्ते ..... मृतः चक्रिरे वृधे मदन्ति

(க். வெ. 1, 85, 1)

ஸமீபகாலத்தில் நிகழ்ந்ததைக் குறித்த லுங்நிற்கு ஓர் உதாரணம்:

உ-ம். हिरण्याक्षः सविता देव आगादधद्रता द्राशुषे चायाणि

(க். வெ. 1, 35, 8)

காலத்திற் கருத்தில்லா லங்நிற்கு ஓர் உதாரணம்.

உ-ம். तैवर्धन्त स्वततवसः (க். வெ. 1, 85, 7)

சிலவிடத்து இம்முன்றிற்கும் மயக்கமும் காணப்படும்.

எதிர்காலவினை : करिष्यति போன்ற வினை சிறுபான்மையே காணப்படுகின்றது. अवितास्यः போன்ற வினை ஸம்ஹிதையில் இல்லை; பிராம்மணங்களில் வந்தது.

ஆனால் இறந்தகாலத்தைக் காட்டும் வினைகள் இதிலுறாஸ மொழிநிலையில் பொருளில் மாறின என்பது பாணினியாசிரியர் ஸூத்ரங்களால் அறியப்படுகின்றது. இறந்தகாலஸாமான்யத் தைக் குறிக்க லுங்வும், கூறுவோனாற் பார்க்கப்பட்டதாயும் உலகத்தாரால் அறியப்பட்டதாயும் அனத்யதனமான இறந்த காலத்தில் நிகழ்ந்ததாயும் உள்ளதைக் குறிக்க லங்வும், அத்யந் தம் பரோக்ஷமான செயலைக் குறிக்க லிட்டும் வழங்கப்படும்

வேதஸம்ஹிதையில் இரண்டு இடத்தும் இதிலாஸமொழி யிலுங் காணப்படுகின்றன.

- உ-ம். पनाय्यमोजो अस्मे समिन्वतम् (ऋ. வே. 1, 160, 5)
तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि (*ibid* 3, 61, 9)
उपजीवनीयो भवति (अ. வே.)
न ब्राह्मणो हिंसितव्यः (अ. வே. 5, 18, 6)

த்வி, த்வாய, த்வா, த்ய, ய இவற்றை சுற்றிற் கொண்ட எச்ச வினைகளுள் முன்னர் இரண்டு வகையும் இதிலாஸமொழிநிலையில் இறந்தன. த்ய, ய இவை பிற்காலத்து உபஸர்க்கத்தைக் கொண்ட வினைகளின் பின்னர் வரினும், ராமாயணத்திலும் மஹாபாரதத்திலும் தனிவினைகளின் பின்னர் அவை சிறு பான்மை வந்தன.

- உ-ம். गृही तमो ज्योतिषा उपा अवोधि (ऋ. வே. 7, 80, 2)
स्त्रियं दृष्ट्वाय कितवं तताप (*ibid* 10, 34, 11)
युक्त्वा हरिभ्यामुप यासदूर्वाक् (*ibid* 5, 40, 4)
यो हन्ति शत्रुमभीत्य (*ibid* 9, 55, 4)
पिवा निपद्य (*ibid* 1, 177, 4)
तच्छ्रुत्वा भूमिपालस्य वसिष्ठो द्विजसत्तमः |
आदिदेश ..... (रामा. अयो. 3, 8)
प्रतिगृह्याव्रवीद्राजा तेभ्यः प्रियहितं वचः (*ibid* 3, 1)
अभिवाद्य तु राजानं ... (म. भा. द्रो. 84, 9)
वरं प्रियतमं गृह्य (रामा. 5, 10, 40)
वन्द्य पाण्डवं ..... (म. भा. द्रो. 83, 7)

தும் அர்த்தத்தில் வேதத்தில் வந்த ரூபங்களில் गन्तुम् போன்ற ரூபத்தைத் தவிர்த்து மற்றவை எல்லாம் இதிலாஸமொழிநிலையில் இறந்தன. அவ்வெச்சவினைகளெல்லாம் பல

வேந்தையுருபேற்ற பெயர்களைத் தழுவப்பட்டதைப் பின்ன
ருள்ள உதாரணங்களிற் காண்க.

உ-ம் தம₂நி₁ம₂ஸ்தே₁ வ₁ஸ்வோ₁ ந்யூ₁ஷ₁ஷ்வ₁ஸ்து₁பா₁தி₁வ₁ஸ்வ₁ஸ்து₁ க₁ரு₁த₁ஷ்வ₁ஸ்து₁
(க். வே. 7, 1, 2)

சி₁சி₁தா₁தி₁ ஸ்₁ஷ்₁ஷ்₁ ர₁ஷ்₁ஸ்தே₁ வி₁நி₁ஷ்₁ஸ்தே₁ (*ibid* 5, 2, 9)

அ₁ஸூ₁து₁ ப₁ா₁ர₁ம₁த₁வே₁ ப₁ந்யா₁ (*ibid* 1, 46, 11)

அ₁ நோ₁ நா₁வா₁ ம₁தீ₁நா₁ ய₁ாத்₁ ப₁ா₁ர₁ய₁ ஸ₁ஸ்த₁வே₁
(*ibid* 1, 46, 77)

இ₁ந்₁ரீ₁ சோ₁த₁ய₁ த₁ாத்₁வே₁ ம₁ய₁ம₁ (*ibid* 9, 75, 5)

ஸ₁த₁ய₁ஷ்வ₁ந்₁ம₁ஹி₁ த₁ாவ₁நே₁ (*ibid* 8, 46, 25)

ப₁ ய₁த்₁ ம₁ர₁ஷ்வே₁ ஸ₁வி₁த₁ாய₁ த₁ாவ₁நே₁ (*ibid* 5, 59, 4)

அ₁மி₁த₁ா₁ந்₁ பூ₁ஸ்து₁ து₁வ₁நே₁ (*ibid* 6, 46, 8)

இ₁ந்₁ரீ₁ய₁ அ₁க்₁ ஜ₁ஹா₁ ச₁ம₁ஷ்வே₁ வீ₁ர₁ த₁ானோ₁க்₁ஸ்தே₁ வ₁ந்₁ரீ₁ஷ்வே₁
(*ibid* 1, 61, 5)

வி₁ஷ்வ₁ஸ்தே₁ ச₁ஹ₁ஸ்தே₁ ச₁ஹ₁ஸ்தே₁ (*ibid* 6, 1, 1)

யு₁ஷ₁யே₁ த₁ஸ்ய₁ஸ்து₁ம₁ (*ibid* 5, 30, 9)

த₁ஷ₁யே₁ சூ₁யோ₁ய₁ (*ibid* 10, 14, 12)

ப₁ ச₁த₁ு₁ஷ்₁யா₁தி₁ஸ்தே₁ (*ibid* 1, 124, 1)

அ₁யோ₁தி₁ ஹோ₁தா₁ ய₁ஜ₁யோ₁ய₁ தே₁வா₁ந்₁ (*ibid* 5, 1, 2)

இ₁யே₁த₁ வ₁ஹி₁ர₁ஸ்த₁த₁ம₁ (*ibid* 4, 9, 1)

த₁க்₁ம₁ த்₁வா₁ ச₁மி₁த₁ம₁ (*ibid* 1, 94, 3)

த₁ா₁ஷ்வே₁ க₁ரு₁த₁ா₁தி₁வ₁ஸ்த₁வே₁ (*ibid* 2, 29, 6)

யு₁யோ₁த₁ நோ₁ அ₁ந₁ப₁த்யா₁நி₁ ஸ₁ஸ்த₁வோ₁ (*ibid* 3, 54, 18)

அ₁ஸ₁ம₁ய₁ வி₁ஷ்வா₁ அ₁த₁ா₁ஸ்த₁ரீ₁யோ₁நி₁ (*ibid* 4, 37, 7)

பொருட்பிரகரணம் *

பொருள் என்ன? : ஒருவன் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி மற்றொருவனுக்குக் கூறுகின்றான் என வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது யாவை நிகழ்கின்றன என்பதை முன்னர் அறிதல் வேண்டும். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஒருவன் அறிகிறான் ; தான் அறிந்ததைப் பிறனுக்குக் கூறச் சொற்களை ஒலிக்கின்றான் ; ஒலிக்கப்பட்ட சொற்கூட்டத்தின் ஒலியைக் கேட்டு பிறன் அவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஒருவாறு அறிகிறான். ஈண்டு விஷயம்¹, பேசுவோன்², சொற்றோடர்³, கேட்போன்⁴ ஆக நால்வர் இருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஒருவன் முழுதும் அறிதல் இயலாது. உதாரணமாகச் சூரியன், சந்திரன் இவற்றைப் பற்றி நாம் பேசுகிறோம். அவை எவ்வாறு இருக்கின்றன என்பது நமக்கு முற்றிலுந் தெரியாது. அவை கணப்பொருளாயிருக்க, நமக்கு வட்டம்போல் தோன்றுகின்றன. ஒன்றின் கிரணத்தில் சூடும் மற்றொன்றின் கிரணத்தில் குளிர்ச்சியும் இருப்பதே நாம் நேரில் அனுபவிப்பன. அவை உருண்டைப்பொருளென வானநூலாசிரியர்கள் கூறுவதைக் கொண்டு, நாம் நேரிற்கண்ட உருண்டைப்பொருளைப்போல் அவற்றையும் நினைக்கிறோம். ஆகலின் நாம் அவற்றைப்பற்றி மனதிற்கொண்டதும் அவையும் ஒன்றாகா என்பது உணரப்படும். இவ்விதத்தில் சூரியன், சந்திரன் போன்றன விஷயம் என்ற சொல்லாலும், அவற்றைப்பற்றி நாம் மனத்திற்கொண்டன பொருள்⁵ என்ற சொல்லாலும் வழங்கப்படும்.

* இவ்விதத்தில் G. Stern இயற்றிய Meaning and Change of Meaning என்ற நூலை உபயோகிக்கப்பட்டது.

1. Referent	4. Hearer
2. Speaker	5. Meaning
3. Sentence in a language	

அவற்றைப்பற்றி ஒருவன் பிறனுக்கு உணர்த்தவேண்டிச், சொற்களையே அவன் வழங்கவேண்டும்; சொற்கள், தன் மனத்திலிருப்பதை ஏதேசம் குறிக்குமேயன்றி முற்றிலும் குறிக்கா என்பது ஒவ்வொருவரும் தம் தம் அனுபவத்தால் அறிந்திருத்தல் கூடும். இச்சொற்களைக் கேட்டு மற்றொருவன் அவற்றைப்பற்றி ஒருவகையாக உணர்கின்றான். இங்குக் கூறுவோனும் கேட்போனும் தம் மனத்திற் கொண்டதே பொருள் ஆகும்.

அப்பொருள் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றியது என்பதும், அதனைச் சொற்களாலே பெரும்பாலும் ஒருவர் பிறர்க்கு உணர்த்துகின்றார் என்பதும் அறியக்கிடக்கின்றன.

சில பொருள்கள் சிறப்பாக அறிவுறுத்தல் தன்மையைக்¹ கொண்டு இருக்கும்; சில சிறப்பாக மனநிலையுறுத்தல் தன்மையைக்² கொண்டு இருக்கும். ஆசிரியன் மாணவர்க்குப் பாடங் கற்பிக்கும் நிலையில் அவர் உணர்த்தும் பொருளில் அறிவுறுத்தல்தன்மை சிறந்து இருத்தலையும், குழந்தைகளைக் கொஞ்சும்போதும், பிறரிடம் வசைச்சொற்களை வழங்கும் போதும் மனநிலையுறுத்தல்தன்மை சிறந்து இருத்தலையும் நாம் காண்கிறோம்.

பிறனுக்கு ஒருவன் கருத்தை உணர்த்தும்போது தன் மனத்துள் தான் அதனை அறிதலும், அதனைப் பிறனுக்கு எவ்வாறு உணர்த்துவது என நினைத்தலும் ஆகிய இரண்டுமே உள எனப் பலர் கூறினர். மிகப் பெரியோர் தங்கருத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தும்போது எவ்வாறு அதனை உணர்த்துவது எனச் சிறிதளவு நினைக்கின்றனரோ யன்றி முற்றிலும் நினைப்பதில்லை என பேட்ஸ்³, பார்க்காம்பு⁴ இவ்விருவரும் கூறினர்.

1. Cognitive element = बोधकता

2. Emotive element = हर्षादिव्यञ्जकता

3. Betts

4. Burkamp

மொழியின் பயன் :¹ மக்கள் ஒருவரையொருவர் பல வற்றில் அறிவதற்கும், அறிந்து ஒன்றுபடுவதற்கும், வேளியுலகத்தோடு இயைபுபடுவதற்கும் மொழி சிறந்த ஸாதனம் ஆகும். தம்முடைய மனப்பான்மையையோ தம்முடைய கருத்தையோ வெளிப்படுத்தல் மாத்திரத்திலன்றி, பிறர் தம்முடைய கருத்தை அறியச்செய்தலிலும், அவர் அறிந்து அதற்கேற்ப நடத்தலிலும் மொழி பயன்படுகின்றது. மொழி எவ்வளக்கெவ்வளவு கூறுவோனுடைய கருத்தை நன்கு குறிக்கின்றதோ, அவ்வளக்கவ்வளவு அது பயன்படும்.

ஆகலின் ஒரு விஷயத்தை அறிபவன் தான் அறிந்ததைத் தனக்குள் சொற்களாற் சொல்ல ஆற்றலுடையவனாய் இருக்க வேண்டும்; பின்னர்க் கேட்போன் தன் கருத்தை அறிதற்கேற்ற சொல்லாற் கூற ஆற்றலுடையவனாய் இருக்கவேண்டும்; கேட்போன் அச்சொற்களால் கூறுவோனுடைய கருத்தை அறிய ஆற்றலுடையவனாய் இருக்கவேண்டும். இம்மூன்றனுள் ஒன்று குறைவுபடினும் கேட்போன் கூறுவோனது கருத்தை அறிய இயலாது.

மொழியின் ஆற்றற்குறைவு : ஒருவன் தன் மனத்துள்ள பொருள் அனைத்தையும் சொல்லால் உணர்த்துவது முடியாத காரியம். கூடியமட்டும் முக்கியமான கருத்தே சொல்லால் உணர்த்தப்படும்; எஞ்சியவை எல்லாம் கேட்போன் ஸந்தர்ப்பத்தைக்கொண்டு அறியவேண்டியிருக்கும். அக்காரணம்பற்றியே கூறுவோன் சொல்லால் உணர்த்தும் பொருளுக்கும்² நிகண்டு கூறும் பொருளுக்கும்³ மாறுபாடு உண்டு.

பொருள்வகை : கூறுவோனது கருத்தைக் கருதியபொருள்¹ என்றும், கேட்போன் கொண்ட கருத்தை உணர்ந்தபொருள்² என்றுங் கூறுவர்.

1. Function of speech

2. Actual meaning = वस्तुप्रयुक्तशब्दाधिगतोऽर्थः

3. Lexical meaning = निष्प्रयुक्तिः

4. Intended meaning.

5. Comprehended meaning.

விஷயத்தின் ப்ரவீருத்திரமித்தத்தில்¹ பல ஆம்சங்கள் இருக்க, அவற்றுள் சிலவற்றைக் குறித்துக் கூறுவான் உணர்த்தின் அப்பொருள் விஷயவிசேஷப்பொருள்² எனப்படும்; அவ்வாறின்றி விஷயத்தைப் பொதுவாய்க் குறிக்க உணர்த்தின், அப்பொருள் விஷயஸாமான்யப்பொருள்³ எனப்படும். உதாரணமாகப் பார்வதிபைக் காளிதாஸ மஹாகவி குமாரசம்பவத்தில் மூன்றிடத்தில் வர்ணிக்கிறார். முதல் ஸர்க்கத்தில் பிறந்ததுமுதல் யௌவனம் அடைந்தது வரையில் அவள் எவ்வாறு இருந்தாள் என்பது வர்ணிக்கப் பட்டது⁴. ஈண்டு பார்வதி ஹிமவானுக்குப் பெண்ணாயிருக்குந் தன்மை ஒன்றையே கவி கருத்திற் கொண்டனர். மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் சிவபிரானுக்கு எதிரில் அவள் யுவதியாய் நிற்க, அவளை மன்மதன் தனக்கு உபகாணம் ஆக்கிய தன்மை ஒன்றையே கவி கருத்திற் கொண்டனர்⁵. ஏழாம் ஸர்க்கத்தில் கல்யாணமண்டபத்தில் மணப்பெண்ணாக இருந்ததிலே ஒன்றையே

1. प्रवृत्तिनिमित्तम् — सात्रालङ्कृतुरवियाशादिमत्त्वम् गोः प्रवृत्तिनिमित्तम्

2. Specialised meaning.

3. Referential meaning.

4. दिने दिने सा परिवर्धमाना लब्धोदया चान्द्रमवसीव लेखा ।

पुष्यौ लवण्यमयान् विशेषाञ्च्योत्त्रान्तराणीव कलान्तराणि ॥ (1, 23)

... ..

सर्वोपमाद्रव्यसमुच्चयेन यथाप्रदेशं विनिवेशितेन ।

सा निर्मिता विध्वञ्जा प्रयत्नादेकस्यसौन्दर्यदिदृक्ष्येव ॥ (1, 49)

5. अशोकनिर्मलितपद्मरागमाकृष्टहेमशुतिकर्णिकारम् ।

सुक्ताकलापीकृतसिन्धुवारं वसन्तपुष्पाभरणं वहन्ती ॥ (3, 53)

... ..

तां वीक्ष्य सर्वावयवानवयां रतेरपि ह्रीपदमादधानाम् ।

जितेन्द्रिये शूलिनि पुष्पचापः स्वकार्यासिद्धिं पुनराशंसते ॥ (3, 57)

கவி கருத்திற் கொண்டனர்¹. ரகுவம்சத்தில் முதல் ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட பார்வதி அர்த்தநாரிச்வரமூர்த்தத்தில் உள்ளவளே குறிக்கப்படுகிறாள். 'பார்வதி என்னைக் காக்கட்டும்'² என்றவிடத்து பார்வதிஸாமான்யமே குறிக்கப்படுகிறாள்.

ஸந்தர்ப்பமின்றிச் சொன்மாதிரத்தால் அறியப்படும் பொருளைக் கட்டுப்படுபொருள்³ என்றும், கூறுவோன் சந்தர்ப்பம் இவற்றையுங் கொண்டு அறியப்படும் பொருளைச் சார்பறிபொருள்⁴ என்றுங் கூறுவர். சாஸ்திரங்களிலுள்ள வாக்கியங்களால் உணர்த்தப்படும் பொருள் முன்வகைக்கும், உலகத்திலும் காவ்யங்களிலும் உள்ள வாக்கியத்தால் உணர்த்தப்படும் பொருள் பின்வகைக்கும் உதாரணம் ஆகும்.

சொற்களின் பகுதியால் உணர்த்தப்படும் பொருளைப் பகுதிப்பொருள்⁵ என்றும், விகுதியால் உணர்த்தப்படும் பொருளை விகுதிப்பொருள்⁶ என்றுங் கூறுவர்.

மொழிக்கும் மனக்கருத்திற்கும் உள்ள இயைபு: மனத்தால் உணரப்படுவது அனைத்தும் சொல்லால் உணர்த்தப்படவில்லை. ஒரு விஷயத்தை முற்றிலும் அறிவிக்கச் சொல்லிற்கு ஆற்றல்

1. तां प्राञ्छुषीं तत्र निवेद्य तन्वीं क्षणं व्यलम्बन्त पुरोनिपण्णाः ।
भूतार्थशोभाहियमाणनेत्राः प्रसाधने संनिहितेऽपि नायः ॥ (7, 13)

... ..
क्षीरोदवेलेव सफेनपुञ्जा पर्याप्तचन्द्रेव शरत्त्रियामा ।

नवं नवक्षौमनिवासिनी सा भूयो यमौ दर्पणमादधाना ॥ (7, 20)

2. माम्वा पुरवासिनी भगवती हेरम्यमातावतु ।

ஈண்டு ஹேரம்பனுக்குத் தாய் என்பது விசேஷமாகக் கவியாற்
கருதப்படவில்லை.

3. Tied meaning = प्रवृत्तिनिमित्तमात्रह्योऽर्थः
4. Contingent meaning = वक्नुप्रकरणादिविशिष्टनिष्प्रवृधिगतोऽर्थः
5. Basic meaning = प्रकृत्यर्थः
6. Relational meaning = विकृत्यर्थः

இல்லை. உதாரணமாகப் பசுவின் இலக்கணம் யாது என ஒருவன் வினவின், வால், குளம்பு, கொம்பு முதலியவற்றை உடையது என விடை கூறுகின்றனர். அவ்விடை முதலியவற்றை என்ற சொல்லின்று இராது. அன்றியும் உலகத்திலுள்ள விஷயங்களை யெல்லாம் குறிக்கச் சொற்கள் உளவோ எனின், இல்லை. ஏனெனில் மக்களுக்கு எவ்விஷயங்கள் பயன்படுகின்றனவோ, எவ்விஷயங்களோடு அவர் நெருங்கிப்பழகுகின்றனவோ அவற்றையே அவர் அறிதல் கூடும்; அப்போது அவற்றைக் குறிக்கச் சொல்லை வழங்குகின்றனர். அக்காரணம்பற்றியே எல்லாமொழிகளிலும் சொற்கள் ஒரே வகையாக இரா. சில மொழிகளில் சில விஷயங்களின் இனவகைகளைக் குறிக்கச் சொற்கள் இருக்கும்; சில மொழிகளில் அவற்றைக் குறிக்கப் பொதுச்சொல்லையே வழங்குவர்.

ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறத் தொடங்கியவன் முதன் முதலில் அவ்விஷயத்தின் எந்த அம்சங்கள் அவ்விடத்திற்கு பொருத்தமானவை என ஆராய்ந்து, அவற்றைக் கேட்போனுக்கு நன்கு உணர்த்த எச்சொற்கள் பயன்படும் எனப் பொறுக்க வேண்டும். கேட்போன் அச்சொற்களைக்கேட்டு ஸந்தர்ப்பத் தோடு அவற்றின் கருத்தைப் பொருத்திக் கூறுவோனது பொருளை அறிய முயலவேண்டும்.

சொற்கள்முகமாய்க் கருத்தைக் கூறக்கூறக் கருத்து தெளிந்து செவ்விதாகின்றது; அப்போது மனத்தில் நன்கு பதிகின்றது; பின்னர் அதனை வழங்க, அது மிகவும் பயன்படுகின்றது. ஆயினும் கருத்தை முற்றிலும் சொற்களால் உணர்த்த முடியாது. அன்றியும் தன் கருத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்த வழங்குஞ் சொற்களால் தான் கருதாததுகூட உணர்த்த நேரும். கேட்போனும் அச்சொற்களால் கூறுவோன் கருதியதற்கு மாறான கருத்தினைக் கொள்ளலாம் தகும். இது கூறுவோன் முன்னர் யோசிக்காது திடீரென்று வழங்குஞ் சொற்களால் எளிதில் நேரும். சில மையங்களில் ஸந்தர்ப்பத்திற்கு மாறான பொருளைக் கேட்போன் கொள்ளவுங் கூடும்.

படிப்போனும், கேட்போனும் கருத்தைக் கொள்ளும் விதம்: ஒரு நூலைப் படிக்கும்போது நாம் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் பார்த்துப் படிப்பதில்லை. ஒரு சொல்லின் தொடக்கத்தைப் பார்த்தே ஸந்தர்ப்பத்தைக்கொண்டு கருத்தைக் கொண்டுவிடுகிறோம். அவ்வாறே ஒருவர் பேசும் போது நாம் அவர் கூறும் சொற்களை எழுத்தெழுத்தாய்க் கவனிப்பது இல்லை. அவர் கூறும் விஷயமும் அவரது நோக்கமும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நமக்கு முன்னர்த் தெரியுமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவர் கூறுஞ் சில சொற்களைக் கவனித்தே அவருடைய கருத்தை ஊழித்துவிடுகிறோம். அவருடைய சில சொற்களைக் கேட்டவுடன் அவர் பின்னர் யாது கூறப்போகிறார் எனவும் ஊழித்துவிடுகிறோம். படிக்கும்போதும் கேட்கும் போதும் ஒவ்வொரு விசுவசத்தையும் கவனிப்பது இல்லை. ஸாதாரணமாக இருவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது தொடக்கத்தில் ஒருவர் கூறுஞ் சொற்களை மற்றொருவர் கவனிப்பதில்லை; இடையிற் சிறிது கவனிப்பது உண்டு; இறுதியிற் கூறுஞ் சொற்களையே நன்கு கவனித்து அதிவிருந்து முழுக்கருத்தையும் அறிவது வழக்கம். நூல்களிலும் உலகவனுபவத்திலும் பயிற்சி மிகுதிப்பட, இவ்விஷயம் மிகுசின்றது. இதற்கெல்லாம் ஸந்தர்ப்பமே பெருந்துணையாய் இருக்கின்றது.

ஸந்தர்ப்பம் சொற்களாலும், பார்வையாலும், மனத்தாலும் அமைக்கப்படும்¹. ஒரு வாக்கியத்தில் பெயர்வினைகளுக்கு அடைமொழிகள் வரின் அப்போது குறிக்கப்படும் விஷயத்திற்கு ஸங்கோசம் வரும். அடைமொழிகள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு பெயர்வினைகளாற் குறிக்கப்படும் விஷயம் குறுகும். வாக்கியத்திலுள்ள சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் மற்ற சொற்களாற் குறிக்கப்பட்ட விஷயத்திற் கேற்றவாறே தம் விஷயங்களைக் குறிக்கும். விசுவசத்தை வழங்காத மொழிகளில் சொற்களாற் குறிக்கப்பட்ட விஷயம் சொற்களின் முறைவேறுபாட்டால் வேறுபடுதல் உண்டு.

1. Context is of three kinds : verbal, perceptual, and mental.

குழந்தைகள் நமக்கு தங்கருத்தை உணர்த்தும்போது அவரை நாம் பார்த்துக் கேட்காவிடின், அவரது கருத்தை நன்கு அறிய இயலாது. சொற்களைக் கூறும்போது அவர் யாது செய்கின்றனர் என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

கேட்போன், கேட்கும் விஷயத்தையும் கூறுவோனின் ஸ்வபாவத்தையும் தான் முன்பு அறிந்திருப்பின், கூறுவோன் அவ்விஷயத்தைப் புதிதாய் அறிந்தவனு வேறிடத்திற் கூறப்பட்டதைக் கூறுகின்றானு முதலியவற்றை அறிதல் கடும். ஆகலின் கூறுவோன் கூறத் தொடங்கும்போதே தான் அவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறப்போகிறேன் எனக் கூறல் வேண்டுவது அவசியம்.

கூறுவோன் உணர்த்தும் கருத்தைக் கேட்போன் கொள்வது கிளியின் பேச்சுபோல் அன்று என்பது இதனால் விளங்கும். கூறுவோன் தன் கருத்தை உணர்த்தச் சொற்களைப் பொறுக்குவதும், பின்னர் அவற்றைக் கூறுவதும், கேட்போன் அவற்றைக் கேட்டு அவற்றை ஸந்தர்ப்பத்தோடு ஒட்டி, அவை கூறுவோனின் எக்கருத்தை விளக்கவந்தன என ஆய்ந்து கூறுவோன் கருத்தை அறிதலும், ஒருவன் கூற மற்றொருவன் கேட்கும்போது நிகழும் நிகழ்ச்சிகள். கூறுவோனுக்கும் கேட்போனுக்கும் நூலறிவு, உலகவனுபவம். முதலியன எவ்வளக்கெவ்வளவு ஒத்திருக்கின்றனவோ, அவ்வளக்கவ்வளவு ஒருவரது கருத்தினை மற்றொருவர் எளிதில் அறிதல் கடும். கூறுவோன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, கேட்போன் அவற்றால் உணர்த்தப்படும் கருத்தை அதற்கு இயைபுபட்டதும் தான் முன்னர் அறிந்ததும் ஆன கருத்தோடு பொருத்தி, கூறுவோனது கருத்தை உணர்கின்றான். ஆகலின் சொற்களின் பொருளை ஒருவன் தனிவிலையில் அறியினும், ஸந்தர்ப்பத்தை அறியாது அவற்றால் ஆக்கப்பட்ட வாக்கியத்தின் கருத்தை அறிய இயலாது.

பொருள் மாறுகை : ஒரு பாஷையில் வழங்குஞ் சொற்கள் நாளைடையில் எவ்வாறு சூழ்த்தில் மாறுபட்டினை அடைகின்றனவோ, அவ்வாறே பொருளிலும் மாறுபடுகின்றன. ஒரு சொல்லின் பொருள் மாறுபடுகின்ற இடமெல்லாவற்றும்

விஷயமும் மாறுபடவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. ஆனால் விஷயம் மாறுபட்டவிடத்தும் சொல் பொருளின்கண் மாறுபாட்டை அடையலாம்.

ஆங்கிலமொழியை லக்ஷியமாகக் கொண்டு ஸ்டர்ன் பொருள்மாறுபாட்டினை எழுவகையாகப் பிரித்தனர். அவை : ஸப்ஸ்டிடியூஷன், அநாலஜி, ஷார்ட்டனிங், நாமினேஷன், ட்ரான்ஸ்பர், பர்மியூடேஷன், அடிக்வேஷன் என்பன ஆகும்¹.

ஸப்ஸ்டிடியூஷன் : இப்பொருள்மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் விஷயத்தின் இயற்கைமாறுபடுதலும், விஷயத்தை வேறுபட்டு அறிதலும், விஷயத்தைக் குறித்த நோக்கம் வேறுபடுகையுமே ஆம்.

(1) பண்டையநாளில் கப்பல் பாய்மரத்தோடு காற்றால் தள்ளப்பட்டு இருந்தது. அதனைக் குறிக்க ஆங்கிலமொழியில் *ship* என்ற சொல்லை வழங்கினர். பின்னர் பாய்மரத்தை நீக்கி, நீராவியாற் கப்பல் செல்லுமாறு கப்பலின் அமைப்பு மாற்றப்பட்டது. அப்போது அதனை வேறு சொல்லாற் குறிக்காது

1. ஸப்ஸ்டிடியூஷன் = Substitution =

भिन्नविषयकः = மாறுபடுவிஷயம்.

अनालोजी = Analogy = अर्थातिदेशः = அதிதேசம்.

ஷார்ட்டனிங் = Shortening =

एकदेशबोधकः = எசதேசபோதகம்.

நாமினேஷன் = Nomination = नामकरणम् = நாமகரணம்

ட்ரான்ஸ்பர் = Transfer =

सदशविषयबोधकः = ஒத்தவிஷயபோதகம்.

பர்மியூடேஷன் = Permutation =

असमूलकगुणान्तरकल्पनम् = ப்ரமத்தால் குணவேறுபடுக்கை.

அடிக்வேஷன் = Adequation =

विशेषणविशेष्यव्यत्ययः = விசேஷணவிசேஷ்யவ்யத்யயம்.

ship என்ற சொல்லாலே குறித்தனர். ஆகலின் விஷயத்தின்
மாறுபாட்டால் சொற்பொருள் மாறுபட்டதற்கு ship என்ற
சொல் உதாரணம் ஆகும்.

பண்டையநாட்டில் ஶாகு: என்ற சொல் ஒருவகை அமைப்
புள்ள வண்டியைக் குறித்திருக்க, வேறு அமைப்புள்ள வண்டி
யைக் குறிக்கத் தற்போது யூமஷாகு: என்ற சொல்லை வழங்கு
கின்றனர். विणुरय: என்பதும் அவ்வாறே அதற்கு உதாரணம்
ஆகும்.

அவைபோன்று பின்வருஞ் சொற்களும் உதாரணம் ஆகும்.

वेणु: = மூங்கில்.

= இசைவாதத்தியமாக வழங்கப்பட்ட மூங்கில்.

दण्ड: = கோல்.

= அரசின் குறியாகக் கருதப்படுங் கோல்.

अनुलोमा = மயிர் செல்கின்ற வழி.

= இயற்கைவழி.

= மேல்ஜாதிக் கணவனைக் கொண்ட கீழ்ஜாதி
மனைவி.

= அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த மகன்.

प्रतिलोमा¹ = மயிர் போகும்வழிக் கெதிர்வழி

= இயற்கைக்கு மாறுபட்ட வழி

= கீழ்ஜாதிக் கணவனைக் கொண்ட மேல்ஜாதிப்
பெண்

= அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த பெண்.

1. ஆங்கிலத்திலும் பல எடுத்துக்காட்டுகள் காணப்படுகின்றன :

Horn = விலங்கின் கொம்பு

= இசைக்கருவியாக வழங்கும் விலங்கின் கொம்பு.

Booking Office = தபால்வண்டியிற் செல்ல பெயரைப்
பதிவு செய்யும் இடம்.

= பிரயாணச்செலவுப்பணம் செலுத்
தும் இடம்.

= டிக்கெட்டுகள் விற்கும் இடம்.

Cook = சமையல் செய்யும் ஆண்

= சமையல் செய்யும் ஆண் அல்லது பெண்.

सम्रहचारी = உடன் வேதம் படித்தவன் ¹
= தோழன் ².

(2) விஷயம் வேறுபடாமலிருக்க அதைப் பற்றிய நமது அறிவுமாதலால் சொற்களின் பொருளும் மாறுகின்றது. Solar system முன்போலவே இப்பொழுதும் இருப்பினும், அவற்றைப்பற்றிய அறிவு நமக்கு முன்னர் இருந்ததுபோல் தற்போது இல்லை. ஆகலின் solar system என்பதன் பொருள் தற்போது மாறியது என்னலாம். இதுபோன்று electricity, stone age என்பனவும் ஆம்.

(3) ஒரு விஷயத்தை முன்னர்ச் சிறந்ததாகவும் தற்போது இழிந்ததாகவும் நாம் கருதின் அதனைக் குறிக்குஞ் சொல்லும் பொருளில் மாறுபடுகிறது. உதாரணமாக छान्दसः என்ற சொல் வேதாத்தியயனஞ் செய்தவனைக் குறித்தது. பின்னர் அவனுக்கு லோகாநுபவம் குன்ற, லோகாநுபவமில்லாது வேதாத்தியயனஞ் செய்தவனைக் குறிக்க, தற்போது சோம்பேறியாய் இருக்கும் மூடனைக் குறிக்கலாயிற்று.

Artillery = போர்ப்படை
= அம்பெய்தும் பொறி
= மருந்து ஊட்டப்பட்ட துப்பாக்கி.

அவ்வாறே தமிழிலும் பல எடுத்துக்காட்டுகள் காணப்படுகின்றன:

இலை = இலை
= தென்னையின் இலை
காதணியாய் உபயோகிக்கப்பட்ட தென்னோலை
அல்லது பனையோலை.

கொம்பு = கிளை
இசைக்கருவியாகிய கிளை.

கொழுநன் = கணவன்
கணவனின் உடன்பிறந்தான்.

1. समाने ब्रह्मणि व्रतं चरतीति सम्रहचारी (महाभाष्ये. 6-3-86)
2. व्यसनसम्रहचारिन् (सुद्राराक्षसे)

அநாலஜி : இது மூன்று வகைப்படும். அவை காம்ப்னேடிவ் அநாலஜி¹, கார்ரிலேடிவ் அநாலஜி², பொனேடிக் இண்டர்பியரன்ஸ்³ என்பர்.

காம்ப்னேடிவ் அநாலஜி : ஒரு பொருளோடு இயைபு பட்டது பின்னர் அப்பொருளாகவே கருதப்படுவது காம்ப்னேடிவ் அநாலஜி ஆகும். பழைய ஆங்கிலத்தில் மிக விரைவாய்,⁴ மிக கீக்கிரமாய்⁵ என்ற பொருளில் *rather* என்ற சொல் வழங்கப் பட்டது. மற்றொரு விஷயத்தைக்காட்டிலும் விரைவில் நடக்கும் விஷயம் முன்னர் நிகழுமாகையால் வேகுமுன்னர் என்ற பொருளில் தற்போது வழங்கப்பட, முன்னர் என்ற பொருளை *rather* என்ற சொல் கொண்டது. இதற்கு ஒத்ததாக வட மொழியில் *व्यसनम्* என்ற சொல்லைக் கூறலாம். அதிக ஊக்கம் என்ற பொருளில் அது முதலில் வழங்கப்பட⁶, அதனோடு அதிகப்பற்று, துன்பம் இவை கூடநிற்க, இவையே தற்போது அச்சொற்பொருள் ஆயின.

கார்ரிலேடிவ் அநாலஜி : ஒரு விஷயம் ஒரு சொல்லால் குறிக்கப்பட, அதற்கு இனமான மற்றொரு விஷயமும் அச் சொல்லைப்போன்ற மற்றொரு சொல்லால் வழங்கப்படுகின்றது. அப்போது அச்சொல் பொருளில் மாறுபடுகின்றது. மேல் நாட்டில் காலெண்டரில் ஸெயிண்டுகளின் தினங்கள் சிவப்

1. Combinative analogy = सम्बन्धार्थातिदेशः = இயைந்த பொருள் எதிதேசம்.
2. Correlative analogy = एकजातीयातिदेशः = ஒரினப்படுத்து மதிதேசம்.
3. Phonetic interference = सङ्शब्धनिमूलकप्रमातिदेशः = ஒன்றுபட்டு ஒலிமூலகப்ரமாதிதேசம்.
4. More quickly.
5. Sooner.
6. विद्यायां व्यसनी (नीतिशतके 62)

பெழுத்தால் குறிக்கப்பட்டன. அக்காரணம்பற்றி அத்தினங்கள் *red letter days* என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டன. அதி
 விருந்து அவை நல்ல தினங்கள் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றன
 எனக் கருதப்பட்டு, கெட்டதினங்கள் *black letter days* என
 வழங்கப்பட்டன. வடமொழியில் மேகங்கள் நிறைந்திருக்கும்
 நாள் *துர்दिनम्* என வழங்கப்பட்டது. பின்னர் கெட்டநாள்
 என்ற பொருளைக் குறிப்பதாகக் கருதப்பட நல்லநாள் *சுदिनम्*
 என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டதோ எனத் தோன்றுகின்றது.

பொனெடிக் இண்டர்பியரன்ஸ்: ஒரு விஷயத்தைக் குறிக்கும்
 தொகைமொழியில் ஒருபகுதியின் உண்மைப்பொருளை அறியாது
 அதற்குப் பிரதியாக அதனையொத்த ஒவியைக் கொண்ட வேறு
 சொல்லை வழங்க, அச்சொல்லின் பொருளோடு இயைபுபடத்
 தொகைச்சொல்லின் பொருளை மாற்றிக்கொள்ளுதல் பொனெடிக்
 இண்டர்பியரன்ஸ் ஆகும். ஈண்டு விஷயத்தில் ஒரு மாறுபாடும்
 இல்லை. பழையஆங்கிலத்தில் *same-blind* என்ற சொல் அரைக்
 குருடாயிருக்கின்ற விஷயத்தைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டது;
 பின்னர் *same* என்ற சொல்லின் பொருளை அறியாது, அத
 னிடத்தில் *same-blind* என்ற சொல் வழங்கப்பட்டது. அதி
 விருந்து கண்ணில் சிறு துளிகள் பறப்பதுபோல் தோன்றுவ
 தாகப் பொருள் கொண்டனர். உண்மையில் அரைக்குருடனின்
 கண்களில் அவ்வாறு ஒன்றுப் இல்லையாம். அவ்வாறே *welcome*
 என்ற பழைய சொல், இஷ்டம் என்ற பொருளைக்கொண்ட *well*
 என்றசொல்லாலும், விருந்தினன் என்ற பொருளைக் கொண்ட
welcome என்ற சொல்லாலும் ஆன தொகைச்சொல்; முற்பகுதி
 நன்மையைக் குறிப்பது என்றும், பிற்பகுதி வருதல் என்பதைக்.
 குறிப்பது என்றும் மயங்கி அச்சொல்லிற்குப் பிரதியாக
welcome என்ற சொல் வழங்கப்பட, அதற்கு நல்வரவு என்ற
 பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ஈண்டும் விஷயத்தில் மாறுபாடு
 இல்லை.

சிலவிடத்து விஷயமும் மாறுபட்டுப் பொருளும் மாறு
 படும். நாணமுள்ள என்ற பொருளில் *shamefast* என்ற சொல்
 வழங்கப்பட்டது; *fast* என்பதன் பொருளை அறியாது அவ்

விடத்து faced என்ற சொல்லை வழங்கினர். தற்போது காணக்கொண்டிருக்கின்றது என்ற பொருளில் அது வழங்கப்படுகின்றது. காணக்கொண்டிருக்கையுடையானே அச்சொல்லார் குறிக்கப்படுகின்றமையால் விஷயமும் மாறியது. அவ்வாறே இனிமையான என்ற பொருளில் sweetard என்ற சொல் வழங்கப்பட்டது; ard என்ற விருதி sluggard என்ற சொல்லிலுள்ளதே என அறிபாது, sweetard என்பதற்குப் பிரதியாக sweet-heart என்ற சொல் வழங்கப்பட்டது. இப்போது அதற்கு இவ்வய மனமுடையான் என்ற பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. விஷயமும் இனியமனத்தைக் கொண்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. அவ்வாறே கெரெட்டம் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்ட by-law என்ற சொல்லில் உள்ள by என்பது உபஸர்க்கமாகக் கருதப்படுகின்றது.

ஷார்ட்டனிங் : சில சொற்களை மக்கள் முழுவதும் கூறுது ஏகதேசத்தைக் கூறுகின்றனர். கொஞ்சநான்வரை அவ்வேகதேசம் முழுச்சொல்லிற்குப் பிரதியாக வழங்கப்பட்டது என மக்கள் நினைக்கின்றனர் பின்னர் அவ்வேகதேசமே அவ்விஷயத்தைக் குறிக்குஞ்சொல் என மயங்கி, அதனையே வழங்குகின்றனர். அச்சிவந்தேவதைகளைக் குறிக்கத் தற்போது வழங்கப்படும் दक्ष, नासत्या என்பன இங்கு நல்ல உதாரணம் ஆகும். வேதத்தில் இருவரையும் குறிக்க दक्षानासत्या என்று சிலவிடத்திலும், दक्ष எனச் சிலவிடத்திலும், नासत्या எனச் சிலவிடத்திலும் கூறப்பட்டன¹. அவ்விருவருடைய பெயர் दक्ष, नासत्या என்பதை மறந்து பிரகாலத்து அவ்வழக்கு வந்தது.

1. दक्षो युवाकः सुता नासत्या वृजवाहिपः । आयतिं स्ववर्तनी

(ऋ. वे. 1, 3, 3)

दक्ष हि विश्वानुपकमन्मिः परिदीयथः (ibid 8, 26, 6)

नासत्या दुर्हिविन्तौ (ibid 1, 184, 1)

नासत्यश्च दक्षश्च यौ तु तावन्निनाविति (बृहदेवतानुकम्पौ)

புரூதமிந்ரம்¹ என்ற ருக்வேதத்தொடரில் புரூதம் என்பது பலரூர் கூப்பிடப்பட்ட அல்லது பலதடவை கூப்பிடப்பட்ட என்ற பொருளைக்கொண்ட விசேஷணமாயிருப்பினும், இந்திரன் என்ற பொருளில் பிற்காலத்து வழங்கப்பட்டது. ஆகவின் இந்திரனைச் குறிக்குஞ் சொற்களில் ஒன்றாக புரூத: என்பது அமரஸிம்ஹனால் வழங்கப்பட்டது. அவ்வாறே சதுர்ஜ: என்பது தற்போது விஷ்ணுவைக் குறிக்கின்றது. அஃரோ: என்பது அஃர: என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட², பின்னர் அஃர: என்பதே கீழுதடு எனப் பொருள் பெற்றது³.

நாமிநேஷன்: புதிதாய்த் தோன்றிய விஷயத்திற்கோ, முன்னமே அறியப்பட்ட விஷயத்திற்கோ மனமறிந்து புதிதாய்ப் பெயரிடுதல் நாமிநேஷன் எனப்படும். புதிதாய் வரும் சொல்லின்கண் பொருள்மாறுபாடு தோன்றுவதற்கு இல்லையாயினும், முன்னர் ஒரு விஷயத்தைக் குறிக்க வழங்கிய பெயரைப் பின்னர் மற்றொரு விஷயத்திற்கு இடும்போது பொருள்மாறுபாடு இருக்குமன்றே. ஆங்குச் சிலவிடத்து அறிவுறுத்தல்தன்மை சிறந்த காரணம் ஆகும். சிலவிடத்து மனநிலையுறுத்தல்தன்மை சிறந்த காரணம் ஆகும். மொழிகளில் அலங்காரங்கள்¹ வந்தமைக்கு பின்னர்க் கூறப்பட்டதே காரணம் ஆகும்.

நாமிநேஷன் நிகழ்தற்குப் பல காரணங்கள் உள: மக்களின் மனம் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பதில் பழைய வழியை விட்டு

1. अञ्जं विवक्षि पुरूथमिन्द्रम् (ऋ. वे. 4, 20, 5)
2. पिवसि रतिसर्वस्वमधरम् (शाकु.)
3. இவ்வாறு ஆங்கிலத்திலும் உதாரணங்கள் உள்ளன:—
Private soldier — Private.
Bugle horn — Bugle
Saloon car — Saloon.
Weekly Journal — Weekly.
Express train — Express.
4. अलङ्काराः = Figures of speech,

புதிய வழியைக் கண்டுபிடிப்பதில் ஆவதூடன் இருக்கிறது. அவ் வாறு வழியைக் கண்டு தான் மகிழ்கிறது; அவ்வழியில் சில சொற்கள் பொருளில் உயர்த்தப்படுகின்றன; சில இகழ்ச்சியை அடைகின்றன. சொற்களைக் கூறும் விதம் கேட்போனது மனத்தைக் சவாவேண்டும் எனவும் நினைக்கிறது.

விஷயங்களின் ஒற்றுமையாலும், ஒன்றுக்கொன்று இயைபு பட்டமையாலும் பொருள் மாறுபடும். கனமான பொருள்களைப் பூம்பிலிருந்து தூக்கி உயர்ந்த இடத்திற்குக் கொண்டுவர உபயோகப்படும் பந்திரத்தை ஆங்கிலத்தில் *chain* என்பர்; அவ் வாறு கூறுதற்குக் காரணம் அது ரூபத்தில் நானாயை ஒத்திருப்பது என்பதே. உடலில் இரத்தத்தைக்கொண்டு சிறு குழிகளைச் சுற்றியிருக்கும் தோலை *wall* என்ற சொல்லாற் குறிப்பர் ¹.

ஒரு தூலை அதனை இயற்றிய ஆசிரியரின் பெயரால் வழங்குவதும், ஒரு ஆடையை அது செய்யப்பட்ட இடத்தால் வழங்குவதும், துவியற்றப்பட்ட தன்மையைக்கொண்டு தூலை வழங்குவதும் இவைபோன்றனவும் ஒன்றுக்கொன்று இயைபு பட்டமை காரணத்தால் வந்தன.

உ-ம். சிசுபாலவதத்தை ² மாடம் ³ என்பதும், பங்கரூர் சேலையைப் பங்கரூர் என்பதும், வாசுபதியத்தை ⁴ ஹரிகாரிகா ⁵ என்பதும் ⁶.

1. Walls of the cell.

2. विष्णुलवधः

4. वासुपतीयम्

3. मादः

5. हरिकारिका

6. இவ்வாறு ஒவ்வொரு மொழியிலுந் காணலாம். நாமாயணத் தைக் கம்பன் என்றனும், வேங்கடேயர் இயற்றிய தூல்களை வேங்கடேயர் என்றனும் ஆவை போன்றனும் காணப்படும்.

பொருள்மாறுபாடு உடைய அலங்காரங்கள் ரூபகம்¹, உத்ப்ரோகை², வைபரீத்யமூலகலக்ஷணை³, மங்கலப்படுத்திக் கூறல்⁴ முதலியன ஆகும்.

உ-ம். सिंहो माणवकः,

वलितयं ..... कामस्य सोपानमिव प्रयुक्तम्

(குமா. 1, 39)

किमिवोपकृतं न तेन मम (விரோதியைக் குறித்துக் கூறும்போது)

पञ्चत्वं गतः⁵

ட்ரான்ஸ்பர் : தன் மனம் அறியாது இரண்டு விஷயங்களின் ஒற்றுமை காரணமாக ஒன்றனைக் குறிக்க வழங்குஞ் சொல்லை மற்றொன்றைக் குறிக்க வழங்குதல் ட்ரான்ஸ்பர் ஆகும்.

நாக்கிற்கு இன்பமாயிருப்பதைக் குறிக்க வழங்கப்பட்ட மधुरः என்ற சொல் காதிற்கு இனிப்பாயிருப்பதைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டது : मधुरः खनः; கண்ணிற்கு இனிப்பாயிருப்பதையும் குறிக்க வழங்கப்பட்டது : अहो आसां मधुरं दर्शनम्

பார்க்கச் சக்தியிழந்த கண்ணைக் குறித்த अः; என்ற சொல் பார்க்கப்படயன்ற கண்ணாடியைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டது :

உ-ம். निश्वासाश्च इवादर्शः

இவ்வாறு சிறமொழிகளிலும் காணலாம்⁶.

1. Metonymy.

3. Irony.

2. Hyperbole.

4. Euphemism.

5. He joined the majority.

6. மக்கண் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம் (திருக்குறள் 6, 5)

யாழினிது என்ப. (ibid 6, 6)

Leaves of a book; sharp nose; light heart.

பார்மயுடேஷன் : ஒரு விஷயத்தில் இருதன்மைகள் இருக்க, ஒரு தன்மையைக் குறிக்க வழங்கப்பட்ட சொல் மற்றொரு தன்மையைக் குறிக்க வழங்கப்படின், அப்போது அச்சொற்குப் பொருள் மாறுபடுகின்றது. இம்மாறுபாட்டினைப் பார்மயுடேஷன் என்பர்.

ஒரு தன்மையைக் குறித்து ஒருவன் வழங்கிய சொல்லை மற்றொருவன் மற்றொரு தன்மையைக் குறித்ததாகத் தவறாக நினைத்து, தான் அச்சொல்லை அத்தன்மையைக் குறிக்க வழங்குகின்றான். அவ்விருதன்மையைக் கொண்ட பொருள் ஒன்றாயிருத் தலின் அவனைக் கேட்போருள் சிலர் பழைய பொருளிலேயே அச்சொல்லை வழங்குகின்றான் என நினைத்தல் கூடும்; சிலர் புதுப் பொருளைக் கொள்ளல் கூடும். புதுப்பொருளைக் கொண்ட மக்கள் அதிகரிக்க, காலக்ரமத்தில் புதுப்பொருளே கொள்ளப் படுகின்றது. புதி: என்ற சொல் பாதுகாப்பவன் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட¹, பிறகு கணவன் என்ற பொருளைக் கொண்டது.

दम्पती என்ற சொல் வீட்டின் தலைவன்தலையியரைக்² குறிக்க வழங்கப்பட, பிறகு கணவன் மனைவி இருவரையும் குறிக்க வந்தது.

1. सुमान ईन्द्र गोपतिः (ऋ. वे. 4, 30, 22) गोपतिः = गवां पालकः
गुयः पतिश्च स्यात् (ibid 4, 41, 10)
2. कस्य नूनं परीणसो विधौ निवसि दम्पते (ibid 8, 731, 7)

கண்டு ஆக்ஷி தம்பதி (வீட்டிற்குத் தலைவன்) எனக் கூறப் படுகின்றது. ஆகலின் दम्पती என்ற சொல்லிற்கு வீட்டிலும் பதிஷ் பதி च पती, दम्पत्य पती दम्पती எனக் கூறவேண்டும். வீட்டின் தலைவனும் தலைவியும் கணவனும் மனைவியுமாய் இருந்ததால் காலக்ரமத்தில் அச்சொல் கணவனும் மனைவியும் என்ற பொருளை அடைந்தது.

भार्गो என்பது காப்பாற்றத் தகுந்தவன் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட, பின்னர் மணை என்ற பொருளில் வழங்கப் பட்டது¹.

अमात्यः என்பது ருக்வேதத்தில் பக்கத்திலிருப்பவனைக்² குறிக்க இப்போது மந்திரியைக் குறிக்கின்றது. आशिस् என்பது ருக்வேதத்தில் ஸ்தோத்திரத்தைக் குறிக்க³, தற்போது பெரியோர் சிறியோர்க்குச் செய்யும் ஆசீர்வாதத்தைக் குறிக்கின்றது⁴.

ஒரு மொழியில் ஒரு பொருளைக் குறிக்குஞ் சொல் மற்றொரு மொழியிற் கடன் வாங்கப்பட்டால் ஆங்குச் சிலவிடத்து

1. இவ்வாறே பழைய ஆங்கிலத்தில் *my* என்பது பெண்ணைக் குறிக்க, இப்போது மனைவியைக் குறிக்கின்றது; தமிழில் பண்டைக்காலத்தில் பெண்காட்டி என்பது பெண்ணைக் குறிக்கத் தற்போது மனைவியைக் குறிக்கின்றது.

2. स नो वेदो अमात्यमग्नी रक्षतु (ऋ. वे, 7, 15, 3)

3. सला भवन्वाशिषो नो अय (ibid 7, 17, 5)

तस्याशिषोऽथ विधिवद् ब्राह्मणैस्समुदीरिताः (रामा. बाल. 15, 54)

4. वासत्यायव मान्येन कनिष्ठस्याभिधीयते ।

इष्टावधारकं वाक्यमाशीः सा परिकीर्तिता ॥

ஸ்தோத்திரத்தில் தனக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என இருத்தலின், நன்மையைச் செய்தல்தன்மை சிறக்க, சொல்லின் பொருள் மாறிற்று. இவ்வாறே உள்ளது வாழ்த்து என்ற தமிழ்ச்சொல்லும்; இவ்வாறே *boon* என்ற ஆங்கிலச் சொல்லும்; இவற்றைப்போன்றே கடவுளாஸ்தாதி என்ற பொருளைக்கொண்ட *bead* என்பது இப்போது ஜபமாலையின் மணியைக் குறிக்கின்றது.

அடிக்கவேஷன்

மாறுபட்ட பொருளைக் கொள்ளுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் அவை பர்மியுடேஷன்பாற் கொள்ளவேண்டும்.

வடமொழி

தமிழ்

உ-ம். निजम्	(தனது)	நிஜம் (உண்மை)
लामः	(அடையப் பட்டது)	இலாபம் (செலவிற்குமேல் உள்ள வரவு)
नयः	(அழிந்தது)	நஷ்டம் (வரவிற்குமேல் உள்ள செலவு)
अपराधः	(குற்றம்)	அபராதம் (பணதண்டனை)
उद्योगः	(முயற்சி)	உத்தியோகம் (பணம் சம்பாதிக்குந் தொழில்)
अवसरः	(தகுந்த ஸமயம்)	அவசரம் (விரைவு)
पराक्	(பின்புறத் திரும்பாமை)	பராக்கு (கவனமின்மை)

அடிக்கவேஷன் : விஷயத்தின் பரவ்ருத்திரிமித்தத்தில் முன்னர் ஒன்று சிறப்பாக விளங்க, பின்னர் மற்றொன்று சிறப்பாக விளங்கும். இது கூறுவோன் மனமறியாது வந்த மாறுபாடு. சிறப்பிலம்சம் சிறப்புடைத்தாகவும் சிறப்புடையம்சம் சிறப்பில தாகவும் ஆகின்றமையால் பொருளில் மாறுபாடு வருகின்றது. இதற்கு அடிக்கவேஷன் எனப் பெயர்.

நாமிகேஷன் கூறுவோன் மனமறிந்து வரும் மாறுபாடாகையாலும் இது மனமறியாது வரும் மாறுபாடாகையாலும் இது அதிவிரூந்த மாறுபட்டது. இரண்டு விஷயங்களின் ஒற்றுமை காரணமாக ட்ரான்ஸ்பர் வருகின்றமையாலும், இது ஒற்றுமை காரணமாக வாராமையாலும் இது அதிவிரூந்த மாறுபட்டது. பர்மியுடேஷனோடு இது ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பினும் இதற்கும் அதற்கும் இரண்டு வேற்றுமைகள் உள்ளன :—பர்மியுடேஷனில் விஷயம் சொற்றோடர். ஈண்டு விஷயம் துணிட்சோல். ஈண்டு பின்னர்ச் சிறப்பித்துவரும் தன்மை தொடக்கம் முதல்

சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டவற்றுள் ஒன்றாகும்; பரம்ப்யுடேஷனில் பின்னர் வந்தது முன்னர்ச்சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டவற்றுள் ஒன்றன்று.

அடிக்கேஷன் முன்னர்க் கூறப்பட்ட வேறுபாடுகள் வந்த பின்னரும் வரலாம்; அவை வாராதபோதும் வரலாம்.

அவை வாராதபோது வரும் அடிக்கேஷன் இருவகைப் படலாம்:—விஷயத்தில் சிறப்பிலதாகத் தோன்றிய அம்சம் பின்னர்ச் சிறப்புடைத்தாகத் தோன்றுமது ஒன்று; விஷயம் பலவாக இருக்க, அவற்றின் சிலவே சிறப்புடையனவாகத் தோன்றுவது மற்றொன்று. முன்னதைப் பொருட்குணச்சிறப்பு¹ என்றும், பின்னருள்ளதைப் பொருள்வ்யக்திச்சிறப்பு² என்றுங் கூறலாம்.

பொருட்குணச்சிறப்பு: ஸாமான்யீகரணம்³, ப்ரசம்ஸீ-கரணம்⁴, அப்ரசம்ஸீகரணம்⁵ என மூவகைப்படும்.

ஸாமான்யீகரணம்:

உ-ம். தீலம்⁶ = எள்ளிலிருந்து எடுத்த எண்ணெய்.

= எந்த விதையிலிருந்தும் எடுக்கப்பட்ட
கைப்புப் பொருள் (Cf. சர்ப்பதீலம்)

1. பொருட்குணச்சிறப்பு = Specialisation of meaning
= அர்த்தகுணசிறீகரணம்
2. பொருள்வ்யக்திச்சிறப்பு = Particularisation of meaning
= அர்த்தவ்யக்திசிறீகரணம்
3. சாமான்யீகரணம் = Generalisation.
4. ப்ரசம்ஸீகரணம் = Appreciative specialisation.
5. அப்ரசம்ஸீகரணம் = Depreciative specialisation.
6. தமிழில் எண்ணெய் என்ற சொல்லும் அவ்வாறே முதலில் எண்ணிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஸ்நேஹப்பொருளைக் குறிக்க. தற்போது எல்லாஸ்நேஹப்பொருளையும் குறிக்கின்றது. பழந்தமிழில் உள்ள எண் என்ற சொல் தற்போது என் என வழங்குகின்றது. Cf. கடுகெண்ணெய் பண்டைய எண்ணெய் என்பதற்குப் பிரதியாக தற்போது நன்னெய் என்ற சொல் வழங்கப்படுகின்றது.

பொருட்டுணர்ச்சிறப்பு

- गोष्ठः = மாடுகட்டுமிடம்.
 = விலக்கு கட்டுமிடம் (Cf. अश्वगोष्ठः)
 कुशलः = தர்ப்பை அறுக்கும் ஆற்றலுள்ளவன்.
 = ஆற்றலுள்ளவன் (Cf. नीतिकुशलः)¹
 भक्ष् = கெட்டுப்பொருளைத் தின்னுதல்.
 = தின்னுதல்.²
 प्रवीणः = விண்ண வாசிப்பதற் கிறந்தோன்
 = வித்தையிற் கிறந்தோன்
 मधुरः³ = நாகிற்கு இனிது.
 = இந்திரியத்திற்கு இனிது⁴.
 पादः = மனிதன், விலக்கு இவற்றின் கால்.
 = மகி, மரம் இவைபோன்றவற்றின் அடி.
 = செய்யுளின் கால்பாதம்.
 निष्णातः = நன்கு ள்நான்கு செய்தவன்.
 = வித்தை முதலியவற்றில் ஆழ்ந்த பயிற்சியுடை
 யோன்⁵.

1. यथा प्रवीणः, कुशलः, प्रतिलोभः, अनुलोभ इत्यवयवायांभावः
 (कैयटे. under 1, 1, 9)
2. मद्यं भोज्ये (पा. अ.)
 मद्यमभ्यवहार्यम् (वार्तिकम्)
 लम्भक्षः, वायुमक्षः (महामाष्ये)
3. मधुरनासां दर्शनम्
 मधुरः स्वनः
 मधुरो गन्धः
4. தமிழில் இனிது என்ப சொல்லும் அவ்வாதே. ஆங்கிலத்தில்
 sweet என்ப சொல்லும் அவ்வாதே.
 Cf. மக்கள் மெய்ச்சிண்டல் உடந்தின்பம் (திருக்குறள்)
 யாழ்வினா என்ப. (ibid.)
5. निष्णातोऽपि हि वेदान्ते साधुत्वं नैति दुर्जनः (भानिनोविवासे)
 லக்ஷீன் — Salarium = சிவகவியாய்ச் சொடுக்கும் உப்பு.
 = வேதனம்.
 லக்ஷீன் — Pecunia = ஆகியாடு - ஜம்ன் vieh - விலக்கு.
 = பணம்.

ப்ரசம்ஸீகரணம் :

உ-ம். रविकिरणानुगृहीतानि कमलानि कमलानि என்ற
விடத்து இரண்டாவது कमलानि என்பதன்
பொருள் சிறந்த தாமரைகள் என்பது.

वाल्मीकिव्यासकालिदासाः खलु कवयः என்றவிடத்து
कवयः என்பதன் பொருள் சிறந்த கவிகள் என்பது¹.

அப்ரசம்ஸீகரணம் : குணம் மிகுந்து இருப்பவரிடத்தும்
குற்றம் காண்பது மனிதரின் இயற்கையாகலின் சில சொற்கள்
பொருளின்கண் இகழ்ச்சியை அடைகின்றது. இதனை அப்ரா
சம்ஸீகரணம் என்னலாம்.

உ-ம். ग्राम्यः = கிராமத்தைச் சேர்ந்தது².
= கிராமத்தில் வசிப்பவன்³.
= கிராமத்தில் வளர்க்கப்பட்டது⁴.
= நாகரீகமற்றது⁵.
= ஆபாஸமானது⁶⁻⁷.

1. இவ்வாறே ஆங்கிலத்திலும் உதாரணங்கள் உள்ளன :—

Lord — (hlāf-weard) = ரொட்டிதட்டுபவன்
= பிரபு.

Fond — முட்டாளான
— அன்புள்ள.

2. मनुस्मृती (6, 3 ; 7, 120)

3. ग्राम्यजनोऽल्पव्ययेन मिष्टमश्नाति

4. ग्राम्यकुक्कुटः (महाभाष्ये 1, 1, 1)

5. ग्राम्यभाषा (ग्राम्यस्य भाषा)

6. ग्राम्यभाषा (ग्राम्या च सा भाषा च)

7. ஆங்கிலத்தில் vulgar என்ற சொல்லும் இவ்வாறே.

சுதூஹ:	= சுட்டிலில் ஏறியவன் = வேதாப்பவனஞ் செய்து கிருஹன் தன் ஆனவன் ¹ = கிருஹந்தன் = விபச்சரிப்பவன் = போக்கிலி
புण्यजन:	= புண்பஞ்செய்கிறவன் = ராசுலன்
साधु:	= மேலான குணமுள்ளவன் ² = கைபாலாகாதவன் (பேச்செழுதியில்) ³
सुम्भन्ते	= அலங்கரித்துக்கொள்கிறார்கள் ⁴
सुम्भ:	= முட்டன் (பேச்செழுதியில்)
देवानां प्रियः	= தேவர்களுக்குத் தூய்மன் ⁵ = முட்டன்

1. अर्थात् काला गुरुमिरुजातेन सुद्धा आरोह्यया । य इदानीमतोऽन्यथ करोति च उच्यते, सुद्धाहोऽयं जालः — नातिमतवाद् (नहमाये)
2. च साधुः श्रियजनवां प्रत्ययिष्यति (रु. 13, 56)
3. இவ்வாறே ஆங்கிலத்தின் உதாரணங்கள் உள்வன :-

<i>Silly</i> — (A. saxon-saelig)	= Happy, inoffensive.
Mod. Eng.	= Foolish, imprudent.
<i>Churl</i> — Old Eng.	= Peasant.
Mod. Eng.	= Ill-bred or niggardly fellow.
<i>Knave</i> — A. sax. cnafa	= Youth.
Mod. Eng.	= Rogue.
<i>Cunning</i> — Old Eng.	= Skill.
Mod. Eng.	= Skill in deceit.

தமிழிலும் இவ்வாறு உதாரணங்கள் உள் :-

பழக்கதல் = புத்ததல்   புத்தம் = சில வர்கள்
= ஊதல்   = தீயவர்கள்

4. प्र ये सुम्भन्ते जनयो न (शु. वे. 1, 85, 1)
5. இவ்வு தேவ சபத்திற்கே முட்டன் என்பது போலும் சனம் ஊயடர் கூறுகின்றார். தேவையு: நூல்கா, நூலிங் வ் பிரி நூலி எவ் மவந்தி (கீயு under 2-4-56)

பொருட்பிரகாரணம்

பொருள்வ்யக்திச்சிறப்பு :

உ-ம். வீர: = மனிதன் ¹

= மகன் ²

= ராஜகுமாரன் ³

= வீரன் ⁴

पङ्क्ति: = ஐந்து கொண்ட வரிசை ⁵

= வரிசை

= ஐந்து பாதம் கொண்ட சந்தனம்

= பத்து ⁶

निर्वाण: = காற்றில்லாத இடம் ⁷

= அணைதல்

= பிறப்பின்மை ⁸

भार्या = காப்பாற்றப்படும் பெண்

= மனைவி

पङ्कज: = மண்ணிற் பிறந்தது

= தாமரை

1. स घा वीरो न रिण्यति (ऋ. वे. 1, 18, 41)

Latin *vir* = man ; A saxon *wer-wulf*.

2. यतो वीरः कर्मण्यः .....जायते (ऋ. वे. 3, 4, 9)

3. एषो हि वीरो बहुभुक् सदैव (म. भा. 1, 186, 7)

4. कश्च वीर्यवान् (रामा. वा. 1, 2) Cf. Eng. *virility*.

5. अथर्ववेदे

6. Cf. पङ्क्तिरथः, पङ्क्तिग्रीवः

7. निर्वाणोऽवाते (पा. अ. 8, 2, 50)

8. बौद्धमते

மிது: = ஸர்ஸியாஸி

= பெளத்தஸர்ஸியாஸி¹

வேறுவகைப்பொருள்வேறுபாட்டின் பின்னர் அடிக்கே
ஒன் வந்ததற்கு உதாரணம்:

உ-ம். வேறு: = மூங்கில்

= இசைக்கருவியாக வழங்கும் மூங்கில்
(ஸப்ஸ்டிடியூஷன்)

= மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட ஒருவகை
இசைக்கருவி.

= ஒருவகை இசைக்கருவி (ஸப்ஸ்டிடியூஷன்)

1. தீவ்வாது பிறமொழிகளிலும் உதாரணங்கள் உள்.

Latin — *Felis* = பென்விலங்கு

= பென்பூனை

Greek — *Alogon* = பேச்சற்றது

= குதிமை

German — *Muth* = ஆன்மா, புத்தி

(Mod.) = ஹைனியம்

English — *Deer* = வேட்டைக்குரிய விலங்கு

= மான்

— *Fowl* = பறவை. Cf. German

vogel = bird

= முட்டையையும் பறவை

— *Hound* = நாய்

= வேட்டைநாய்

பொருட்பிரகரணம்

दण्डः = கோல்

= அரசுக்குறியாய் வழங்குந் கோல்.
(ஸப்ஸ்டிட்யூஷன்)

= கோலால் வழங்கப்படும் தண்டனை
(அழிக்குவதன்)

= தண்டனை (ஸப்ஸ்டிட்யூஷன்)¹

பொருளை மறைத்துக் கூறுதற்கு வழங்கப்படும் பிரயோகங்கள் ஒவ்வொரு மொழியிலும் உண்டு.

உதாரணமாக ந்யாயசாஸ்திரம் எனக் கூறுது சிவாநந்த லஹரியில்,— षटो वा सृष्टिपण्डोऽप्यनुरपि च धूमोऽग्निरचलः । षटो वा तन्तुर्वा என வழங்கப்பட்டது.

தமிழ்: நெய் = விதையிலிருந்து எடுக்கப்படும் நைப்புப் பொருள்.

= உருக்கிய வெண்ணெய்

பொள் = உலோகம்

= தங்கம்.

படிக்தல் = ஓரிடமிருந்து வேற்றிடஞ் செல்லுதல்.

(மக்கள், விலங்கு, செடி இவற்றிற்குப் போது)

சேட்புலம் படரின்... (புறநா. 15)

இவ்வழக்கு தற்போது செடிக்கே வழங்கப்படுகிறது.

1. *Fast* என்ற சொல் *faste* என்ற சொல்லிலிருந்து அநாலஜியால் வேதமூலம் என்ற பொருளைக் கொண்டது.

Fast trot (analogy)

Fast fight; fast thinking (adequation)

Swedish word—*apelsinta lare* (orange-speaker)—a word coined by the journalists in the Swedish Diet to denote unimportant speakers who need not be reported and whose speeches gave the reporters an opportunity to put down their pencils and refresh themselves with an orange (nomination). Then it was used to denote *unimportant speaker* (without humorous intention).

வ்யாகரணசாஸ்திரம் எனக் கூறுது பஜகோகிந்தத்தில் துக்ரு
करणे எனக் கூறப்பட்டது.

பத்தாவது நாள் என்பதை அவதாரதினம் எனக் கூறுவது
உண்டு¹.

உலகவழக்கில் பிரமசாரிஎனக் கூறுதற்கு அமாயந்து: எனக்
கூறுவது உண்டு².

அர்த்தநாரிசுவரர் என்பதைக் காளிதாஸமஹாகவி நீல-
लोहित: என்ற சொல்லாற் குறித்ததைப் பின்னருள்ள செய்யுளிற்
காண்க :

ममापि च क्षपयतु नीललोहितः
पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभुः (शाकुन्तले.)

வடநீலமீழ்வரலாறு முற்றும்.

ஆங்கிலத்திலும், 'அடங்காத மனைவியைத் தடியால் அடிக்கா
விடின் துன்பம் அடையவேண்டும்' என்ற பொருளில்

He that fetches a wife from Shrewsbury (marries
shrew) must carry her to Straffordshire (use the
stick) or else live in Cumberland (in sorrow).

1. விஷ்ணு பத்தி அவதாரம் எடுத்ததால் பத்தி என்ற பொரு
ளில் அவதார என்பது வழங்கப்படுகின்றது. இது ஒருவர்
இறந்த பத்தாவது நாளைக் குறிக்கவே வழங்கப்படும்.
2. விதற்குக் காணம் கைத்தியோபகிஷத்திற் அமாயந்து நய-
चारिणः साहा என்ற வாக்கியத்தில் அமாயந்து என்பதன்
பின்னர் நयचारिणः என வந்ததே ஆகும்.

வடமொழி, ப்ராகிருதமொழி, வடமாகாணமொழி
இவற்றிலுள்ள சிறப்புச்சொல்லகராதி

[என் பக்கத்தைக் குறிக்கும்]

அ

அக்ஷோஹிணி 194

அக்ருவத் 274

அக்ஷ: 47

அக்ஷரப்ரகரணம் 20

அக்ஷி 147, 172

அக்ஷிப்யாம் 147

அக்: 91

அக்ருமார: 121

அக்ருணோத் 254

அக்ருத் 280

அக்ருயா: 280

அக்ருமஹி 280

அக்ருபி 280

அக்ருசிஅ' 191

அக்ரு 168

அக்ருநா 164

அக்ரு 159

அக்ரு 168, 169

அக்ரு: 119

அக்ரு 233

அக்ரு: 119

அக்ருத் 254, 263

அக்ரு: 59

அக்ருத் 59, 76

அக்ருத் 59

அக்ரு 59

அக்ருபவத் 43

அக்ருதந்த: 86

அக்ருத் 281

அக்ருகிரந் 240, 255

அக்ரு 192

அக்ருபக்தி: 87

அக்ரு: 47

அக்ருபரிணாம: 60

அக்ரு: 269

அக்ருபமம் 255

அக்ருபமீத் 255, 281

அக்ருநத் 253

அக்ருநித் 254

அக்ருபி 47

அக்ருயத் 254

அக்ருநத் 246

அக்ரு: 279

அக்ருபம் 278

அக்ருபம் 280

அக்ருபா: 279, 280

அக்ருபீத் 279, 280

அக்ருபிபம் 280

அக்ரு 260

அக்ருபாமி 293

अणुगेहन्तु 293
 अत्त 127
 अत्र 233
 अतः 167, 233
 अति 309
 अतिदेशः 92
 अतिनात्रम् 118
 अतीतरत् 269
 अय 302
 अङ्गिः 66
 अद्राक्षम् 278
 अद्राक्षीत् 21
 अदः 213
 अदशत् 253
 अदान 288
 अदिदीक्षत् 246
 अदीर्घः 121
 अदुह 240
 अदुहत् 264
 अदूषत् 244
 अहक्षत् 278
 अहहन्त 281
 अदैक्षम् 55
 अवरः 232
 अवरहन्तुः 113
 अघरोष्ठः 334
 अधाम 278, 288
 अधि 233, 310
 अधिगच्छति 114
 अधीमहि 289
 अन्त्यस्त्रलोपः 89
 अन्त्याज्भक्तिः 87
 अन्तकः 130
 अन्तर् 169
 अन्तर्यान् 90

अन्तरम् 233
 अन्तरा 309
 अन्ति 48
 अन्तिक 126
 अन्वः 312
 अन्वसः 312
 अन्नम् 68
 अन्वाष्टि 90
 अनन्तः 117
 अननुनासिकः 38
 अन्त्या 211, 213
 अनिति 48
 अनिनिषति 246
 अनिनि 52
 अनिलः 48, 52
 अनु 233, 309
 अनुलोमा 329
 अनुद्रः 58
 अनुदात्तः 22, 38
 अनेन 211, 213
 अप्य 127
 अप्रशंसीकरणम् 342, 343
 अप्रैषीत् 243
 अप्स्तव्यः 117
 अप्सुयोगः 117
 अप 48
 अपः 50
 अपचः 121
 अपचितिः 119
 अपघा 167, 198
 अपत्रंशाः 29
 अपराधः 339
 अपस्यानः 239
 अपात् 254
 अपिकर्णम् 118

अपिधानम् 90
 अपिप्रत 269
 अपिस्पृशन् 246
 अपिहितः 118, 119
 अर्षाड्यत् 243
 अर्षापतत् 246
 अभ्यासः 243
 अम्ब 64
 अभरम् 49, 105
 अभविष्यन् 276
 अभान् 253
 अभार्ष्टम् 278
 अभार्यम् 280
 अभार्याः 280
 अभार्यात् 280
 अभारिपम् 280
 अभारिष्ट 280
 अभि 309
 अभितः 309
 अभिवन् 9, 291
 अभिवाद्य 291
 अभिष्णक् 243
 अभूत् 253
 अभूवम् 289
 अभैः 279
 अभैर्त्सात् 64
 अम्ब 159
 अम्बरः 90
 अम्बा 159
 अम्ह 227
 अम्हाणं 227
 अम्हासुंत्तौ 227
 अम्हादिनो 227
 अम्हे 227
 अम्हेसु 227

अम्हेहि 227
 अमात् 214
 अमालः 214
 अमित्राः 146, 147
 अमी 215
 अमीतिः 270
 अमीम्यः 216
 अमीभिः 216
 अमीषु 216
 असुम् 213
 असुया 213
 असुग्धम् 280
 असुष्मात् 214
 असुष्याः 214
 असुष्यै 214
 अम् 215
 अम् 213
 अनूषाम् 216
 अनृक्षत् 278
 अमृतः 57, 117
 अयम् 212, 213
 अयाः 280
 अयासम् 280
 अयासिपम् 279
 अयासीः 280
 अयासीत् 280
 अर्चिनः 189
 अर्चिनम् 189
 अर्चिना 189
 अर्ची 189
 अर्च्छति 273
 अर्थप्रकरणम् 29
 अर्थमेदकपदकमकः 16
 अर्थमेदकविकृत्यादिकः 16
 अर्थानिदेशः 328, 331

अयाय 233
 अये 233
 अर्धः 70
 अर्धः 175
 अर्धेति 272
 अर्द्धयेति 114
 अरन्धम् 90
 अरन्धात् 264, 268
 अरन्त 268
 अरिद् 175
 अरिषिद् 244
 अरे 234
 अरैद् 279
 अर्यः 125, 232
 अर्यतन 125
 अर्यतर 125
 अर्यप्रागः 43
 अलङ्कारिण्युः 135
 अलर्ति 245
 अल्लामवद् 115
 अव्ययीभावः 108, 112
 अवगल्भते 259
 अवतारदिनम् 347
 अवर्धन्त 316
 अववृन्त 240
 अवसरः 389
 अवसे 134, 291
 अवाहम् 278
 अविः 157
 अविस्ति 279
 अविता 256
 अवितास्य 256, 287
 अवितास्यः 256, 286, 287
 अवितासः 256
 अवितासि 256, 286, 287

अवितासि 286, 287
 अवितासः 256
 अविच् 48
 अवृक् 288
 अवोचद् 269
 अरुतेति 263
 अरुनोः 173
 अरुयान् 263
 अत्रः 47
 अश्रु 75
 अश्वः 143
 अश्वमेवः 120
 अश्व 54, 143, 147
 अश्वानवः 119
 अश्विना 172
 अश्वौ 147
 अशीतिः 199, 201
 अशीय 263
 अष्टमः 204
 अष्टमाः 205
 अष्टसु 199
 अष्टा 50, 68, 75, 199
 अष्टादशवर्षदेशीयः 105
 अष्टादशाः 205
 अष्टासु 199
 अष्टौ 50, 56, 199
 अस्तमेधद् 114
 अस्तारिषम् 280
 अस्तारिः 280
 अस्तारिद् 280
 अस्ति 48, 49, 62
 अस्यात् 253, 254
 अस्याम 288
 अस्पर्धन्त 305
 अस्तुतसमासः 106

अंशत् 167, 179, 207, 220
 अस्मभ्य 220
 अस्मभ्यम् 179, 220
 अस्मा 219
 अस्माकम् 179, 217, 221
 अस्माकासः 221
 अस्माकेन 221
 अस्माकैभिः 221
 अस्मान् 20, 210, 216, 217,
 219
 अस्माभिः 217, 219
 अस्मासु 217, 221
 अस्मे 221
 अस्मै 211
 अस्वप्नः 117
 असम्भ्रमत् 243
 असहिष्ट 280
 असिद्धन् 305

असुरारिः 81
 अहः 314
 अहम् 78, 150, 216, 218,
 227
 अहम् 227
 अहनत् 238
 अहनम् 238
 अहम्मि 227
 अहमुत्तरा 115
 अहरहः 115
 अहह 234
 अहा 148, 177
 अहानि 177
 अहिनकुलम् 111
 अहो 234
 अहोरात्राणि 111
 अंहः 47, 76

आ

आ 234
 आकाङ्क्षा 299
 आखनिकः 129
 आठ 208
 आव्यचरः 104
 अणालखंभो 85
 आणिः 70
 आत्मन् 127, 169
 आत्मना 90
 आत्मनाम् 181
 आद्यज्भाक्तिः 87
 आद 55
 आदम् 238
 आदित्यः 124
 आदिस्वरलोपः 89

आदौ 233
 आनद् 243
 आनंश 76, 245, 283
 आनर्च 283
 आनृचे 283
 आनैत् 280
 आभ्यः 211
 आभ्यन्तरप्रयत्नः 39
 आमः 56
 आमच्यांत 230
 आमचा 230
 आमची 230
 आमचे 230
 आमन्त्रितस्य 23
 आममत् 245, 269

अमायन्तुः 347

आमुते 230

अयुर्वेदः 136

आयुतक 243

आयुर्ध्व 243

आराव 233

आरिण्ड 243

आलनस्तम्भः 85

(आलनस्तम्भः is a mis-
print)

आवन् 218

आवयोः 221

आवान्याम् 219, 220

आवां 219

आविरभूत् 114

आवृणक् 243

आवात 263

आदिशिपति 246

आशु 56, 90, 233

आस 288

आसन् 238

आद्वांत 230

आद्वांलान्ते 230

आद्वांत 230

आद्वांशी 230

आद्वांहून 230

आद्वा 230

आद्वा 230

इ

इज्यते 282

इयां 88

इतः 167, 233

इदम् 48, 211, 213

इन्द्रायुः 12

इन्द्रायू 110, 171

इन्द्रादी 171

इन्द्रा...वदना 109

इन्दिरा 88

इन्वन्तीहोन्ति 148

इमः 48

इमथा 8

इमम् 213

इमम् 213

इमे 288

इमौ 211

इयम् 212, 213

इयाज 282

इयेति 246

इरज्यति 88

इरथ्यै 86

इलयः 88

इष्टः 77, 282

इष्टापूर्तेम् 111

इष्टा 130

इत्ती 97

इष्यति 276

इर्ता 98

इह 233

इहि 48

ईक्षते 273

ईक्षते: 131

ईद् 106

ईप्सति 246, 273

ईर्त्सति 246, 273

ईळे 314

ईपत् 97

उ

उ 233

उक्तः 282

उक्षन् 127, 151

उक्षान् 119

उखच्छिद् 119

उखाच्छिद् 119

उच्चैः 233

उच्यते 282

उज्जितिः 69

उठकर 296

उठकरके 296

उद्योगः 339

उदक्तात् 8

उदकम् 90

उदम् 105

उदपतत् 242

उदात्तः 22, 38

उदात्तादिस्वरः 22

उदीच्यम् 132

उदू 98

उपकृतम् 336

उप 309

उपगम्य 291

उपवद् 64

उपरः 232

उपरिमर्त्यः 120

उपरि 309

उपस्था 148

उपेल्य 291

उभयाः 146, 147

उभा 148

उभे 148

उभौ 148

उर्वशी 90

उरः 30

उरुव्यचसा 172

उरुवशी 90

उष्टः 78

उषर् 154

उषसम् 161

उषा 184

उषाः 157

उषाम् 161

उषासम् 161

उषोभ्यः 180

उषोभिः 179

ऊ

ऊडः 68, 75

ऊनविंशतिः 201

ऊर्णा 53

ऊर्ध्वः 58

ऊर्मिः 53

ऊरुदघ्नः 107

ऊष्मा 42

ककता 185
ककभिः 185
ककानः 185
कक्षः 57
कच्छति 273
कक्षति 267, 272
कक्षन् 97, 132
कर्गाङ्गनयदानि 12

कङ्गोनि 267
कृतावृषौ 172
कृतुः 98
कृते 233, 310
कृद्वः 98
कृषमः 57
कृषिः 98

ए

एक 208
एकः 196
एकएकस 208
एकजातीयातिदेशः 331
एकयट 208
एकवार 208
एकमेकम् 200
एकवारम् 206
एकशः 207
एकएक 208
एकच् 18, 48
एकदश 200
एकदशः 205
एकदशाः 205
एकदेशबोधकः 328
एकशविंशतिः 201
एकशविंशाः 205
एकशविंशतिः 201

एकैकः 206
एतद् 213
एवम् 213
एतया 213
एतवे 319
एताम् 213
एति 50
एतेन 213
एवस् 48
एन 196
एनम् 213
एनया 213
एनाम् 213
एनेन 213
एनि 62, 268
एवम् 302
एय 211, 213
एया 211, 213

ऐ, ओ, औ

ऐधत 82
ऐजस् 48
ऐजीयः 125
औष्कम् 33

औष्क्यलुनासिकः 43
औष्कौ 30
औनद् 243
औहद् 243

क

कृप्तः 57
कृप्तम् 98
कृत्वा 163, 164
कतुना 164
क्रियते 274
क्रीवते 257

क 212
कण् 260
क्षणम् 100
क्षणेन 233
क्षययति 277
क्षामः 132

क

कः 212, 213
कउरओ 98
कटः 71
कडोरम् 100
कडोरम् 100
कण् 260
कण्व्यः 37
कण्व्यानुनासिकः 43
कण्ठः 30
कण्ठतालव्याः 38
कण्ठोष्ट्रजौ 38
कणेरु 85
कथा 8
कन्या 135, 189
कना 135, 136
कनिष्ठ 126
कनिष्ठः 232
कनीन 135
कनीनकः 136
कनीना 136
कनीयस् 126
कनीयान् 232
कफः 66
कम् 213
क्या 213

कर्कः 76
कर्णः 70
कर्णगृह्य 114, 122
कर्णाभ्याम् 147
कर्तनम् 71
कर्तवे 50, 291
कर्तामि 70
कर्तुम् 291
कर्तुणि 178
कर्मधारयः 113
कर्शफः 86
करणीयः 291
करति 291
करवेदि 293
करांसि 174
करिष्यन् 290
करिष्यमाणः 290
करिष्याः 277
करिष्यति 276
करिष्यसि 255
करेणुः 85
करोदि 293
करोहि 293
कलत्रम् 140, 141
कलयति 64

कवचम् 277
कवच 212
कविद् 212
कव्य 76, 212
कव्यम् 234

कवचम् 99
कवचम् 233
कवचम् 99
कवचम् 293
कवचम् 293

का

का 215
कादम्बरम् 105
कादम्बरम् 294
कादम्बरम् 135

का 215
का 235
का 64
कादम्बरम् 191

कि

कि 234
कि 21
कि 6
कि 6

कि 212, 213, 233, 302
कि 100
कि 85
कि 98

कु

कु 70
कु 233
कु 212
कु 105
कु 104
कु 193
कु 233

कु 90
कु 194
कु 116
कु 294
कु 341
कु 233

कृ

कृ 262
कृ 262
कृ 254, 262
कृ 262

कृ 262
कृ 262
कृ 262
कृ 260

कृत् 122
 कृत्यः 291
 कृत्वा 291
 कृतः 130, 290
 कृतम् 262
 कृतवत् 290

कृतिः 131
 कृधि 262
 कृन्तति 271
 कृपणते 271
 कृष्णा 178

के, कै, को, कौ

केन 213
 केशपाशः 104
 केशवः 133
 केशहस्तः 104
 केसा 193

कैयटे 138
 कोमुदीए 98
 कौमुदी 98
 कौरवः 98

ख, खा, ग्

खट्वारूढः 343
 खण 100
 खातः 290
 ग्रथ 260
 ग्रन्धीयशाखा 12
 ग्रस् 260

ग्रह 260
 ग्रहीतुकाम 133
 ग्रहीतुमना 133
 ग्रामणोः 145
 ग्राम्यः 342
 ग्रीवा 54

ग

गओ 99
 गङ्गशोणम् 111
 गङ्ङो 100
 गङ्गौघः 82
 गजः 99
 गच्छति 157, 254, 263, 273
 गच्छन्ति 263
 गच्छम्ह 292
 गणपतिः 121
 गत 262
 गतः 57, 64, 130

गतम् 262
 गतिः 57
 गदाए 192
 गन्तम् 263
 गन्तवे 8, 319
 गन्तवै 291
 गन्तारा 256
 गन्तारास्थ 286
 गन्तु 67
 गन्तुम् 8
 गन्तोः 8, 291

गना 142, 143
 गनीगन्ति 244
 गम्यात् 58
 गमत् 256
 गमध्वै 8, 134, 291
 गमन्तु 263
 गमयाञ्चकार 287
 गमयाम्वभूव 287

गमयामास 287
 गमामि 58, 64
 गमेम 263
 गर्तः 100
 गरमः 88
 गवः 176
 गहि 262

गा

गा 176
 गाथा 99
 गाम् 161, 176
 गावः 141, 176

गावी 29
 गावौ 147
 गाहा 99

गि, गी, गु

गिरामि 53, 268
 गिरिः 53
 गिरिणदी 81
 गिरिष्ठाः 118
 गिरिष्ठाम् 161
 गीर् 53
 गुणः 61

गुणिना 164
 गुणिभिः 187
 गुणीनाम् 187, 189
 गुरुः 53, 62
 गुरुन् 175
 गृह्णी 318

गृ, गो, गौ

गृभायति 276
 गृह्य 318
 गृहीयाः 270
 गोणी 29
 गोता 29
 गोपः 144
 गोपतिः 337
 गोपाः 144

गोषाम् 144
 गोपोतलिका 29
 गोमान् 136
 गोष्टः 341
 गौः 29, 56, 141
 गौरि 159
 गौरी 142, 156
 गौर्यौ 189

घ, घा, घु, घृ, घो

घगा 98

घन 51

घातः 59

घुप्यति 276

घृणा 98

घृतवान्ति 178

घृतवान्ति 178

घोषः 31

घोषति 276

घोषवत् 43

च

च 50, 233

चञ्चलम् 207

चञ्चलम् 207

चक्रिरे 255

चक्षमांथाः 257

चकार 255

चक्रान 247

चचारि 207

चचारो 207

चन्द्रः 50, 76, 197

चन्द्राणि 178, 197

चन्द्रगिहान् 201

चनस्यः 197

चनः 206

चनुर्यः 203

चनुर्याः 205

चतुर्थी 97, 149

चतुर्दशाः 205

चतुर्भुजः 334

चतुर्मात्रः 39

चतुष्टयः 206

चन्द्रः 100

चन्द्रिः 88

चन्द्रो 100

चन 213

चम 260

चयनीयः 134

चर्कमि 269

चर्चयते 84

चण्डितमूलको विभागः 1

चरन् 50

चा, चि

चापठ 208

चाचक्रिः 90

चार 208

चारदा 208

चि 48

चिकेत 283

चितः 130

चिदानः 273

चिद् 48

चिन्वति 271

चिरम् 233

चिरस्य 233, 314

चिरान् 314

चिराय 233, 314

चिरंग 233, 314

चिरादा 100

चे, चौ, चौ, छ, छे

चेतते 273
चेतयः 158, 304
चेयः 124
चेयम् 132
चेर्यी 97

चोर 20
चौर्या 208
छः 208
छम् 260
छेद्य 288

ज्

ज्यायस् 125, 126
ज्यायान् 232
ज्येष्ठ 125, 126, 232

ज्येष्ठतमः 128
ज्येष्ठम् 125

ज

जं 225, 226
जइसा 226
जमिव 64, 282
जगन्वान् 67
जगृध्रिरे 209
जघन्य 255
जघान 87
जङ्घन्ति 269
जङ्घ्यते 244
जङ्गिरे 270
जजागार 288
जजान 52, 284
जणो 190
जनु 226
जत्तो 226
जत्थ 226
जहु 226
जदो 226
जन्मनी 172
जन्युः 167
जनः 49, 75
जनकः 143

जनिता 52
जभार 247
जम् 260
जम्भः 67
जम्भि 226
जम्भि 226
जरते 76
जरस् 129
जरा 184
जराः 129
जरित्रे 312
जरे 129
जलधिः 129
जस्स 226
जस्सा 226
जस्सि 226
जस्सि 226
जसो 99
जह 97
जहा 97
हुँ 226

जा

जा 226
जाइ 226
जाइं 226
जाउ 226
जाए 226
जाओ 226
जागर्ति 21, 283
जागार 281, 283
जाण 226
जाणं 226
जाणह 292
जातः 59
जादु 226
जादो 226

जानकी 143
जानामि 59
जातु 52, 75
जाम्बिलम् 90
जास 226
जासां 226
जासिं 226
जासु 226
जासुं 226
जासुंतो 226
जासे 226
जाहिं 226
जाहितो 226
जाहे 226

जि

जिग्यु 185
जिगाति 270
जिज्यौ 283
जिणा 226

जिस्सा 226
जिहामूलम् 30
जिहीते 253

जी

जीअ 226
जीआ 226
जीआइ 192
जीइ 226
जीउ 226
जीए 226
जीओ 226
जीण 226
जीणं 226
जीदो 226

जीवः 54
जीवनीयः 318
जीसं 226
जीसिं 226
जीसु 226
जीसुंतो 226
जीसे 226
जीहिं 226
जीहितो 226

जु, जे

जुहोत 256, 288
जुहोतन 256
जे 225
जेज 226

जेसि 226
जेसु 226
जेसु 226
जेहि 226

जो, झ, झा, ड

जो 225
जोव्वणं 98
जोष्टर् 78
जोहुवन् 269

झम् 260
ज्ञानः 75
ज्ञानानि 146
डुष्टम् करणे 347

ण, ण, णा, णि, णे, णो

प्यन्तप्रक्रिया 258
णक्षणं 99
णडलं 99
णडलेण 191
णडे 99
णाह 192
णाहं 191

णिञ्जे 192
णिवेदेनि 292
णिसा 99
णेडरं 97
णै 97
णो 227

व

वमना 90
वः 211
व्या 211
व्याग 79
वयः 77, 197, 200
वयोदय 200
वयोदयाः 205
वस्यति 276
वसति 276
वायने 276

त्रिः 206
द्विवाक्नुनि 177
त्रिपद् 197
त्रिचुन्ति 178
त्रिचन् 201
त्रिचत्ता 202
त्रा 177, 197
त्राणि 197
वन् 167, 224
वम् 153, 216, 218, 222

त्वंत्वं 115
त्वया 165, 217, 223
त्वयि 224
त्वा 24, 164, 165, 210,
222, 223

तद् 228
तद्वतो 228
तए 228
तं 228
तद्वणी 127
तणं 98
ततो 228
तत्त्वयोधिनी 138
तत्पुरुषः 108, 112, 113
तत्र 137, 233
तत्रप्य 85
ततः 57, 137, 167, 233
तद् 213
तद्वरति 82
तद्वितः 122
तद्वातः 28
तदा 137
तदानाम् 137
तन्वम् 161
तन्वा 163, 164
तन्वा 58
तन्वे 166
तन्वै 166
तनयाय 165

ता 172
तात् 233
तानि 215
ताभ्याम् 211

त्वाम् 210, 222, 230
त्वादत्तेभिः 118, 164
त्वामिः 162
त्वे 224
त्वोतः 118

त
तनवे 166
तनुः 58
तनुम् 161
तने 166
तनोमि 67, 272
तम् 213
तया 165, 213
तर्दति 274
तर्वाणः 28
तर्हि 137
तरल 260
तरेम 264
तद्वयः 83
तव 224
तस्तम्म 283
तस्तम्भुः 284
तस्थिम 245
तस्थिवान् 290
तस्थौ 283
तस्मात् 211, 214
तस्मिन् 211
तस्य 214, 215
तस्याः 214, 215
तस्यै 214

ता
ताम् 213
तावधृत्तः 113
तालव्याः 38
तालव्यानुनायिकः 43

ति

तिङ् 207
तिङि 207
तिपट् 208
तिमिरः 52
तिस् 309
तिरुक्कल 117

तिरामि 53
तिष्ठति 246, 267, 269
तिष्ठामि 65, 78
तिस्तीर्यते 273
तिवः 197
तिवरा 208

ती

तीन 208
तीनवार 208
तीसरा 208

तीसु 207
तीहि 207

तु

तु 233
तुइ 228
तुज्ज 228
तुज्जागं 228
तुज्जे 228
तुज्जेसु 228
तुज्जेहि 228
तुज 230
तुज्जल 230
तुज्जली 230
तुज्जल 230
तुजा 230
तुजी 230
तुजेते 305
तुजें 230
तुज्यांत 230
तुज्याहून 230
तुज्जको 229
तुज्जने 229
तुज्जने 229

तुझा 230
तुझी 230
तुम्हन् 97
तुम्ह 153, 162, 223
तुम्हन् 153, 162, 179, 223
तुम्ह 228
तुम्हेहि 228
तुम्ह 228
तुम्हानं 228
तुम्हारा 229
तुम्हारी 229
तुम्हारे 229
तुम्हारेलिये 229
तुम्हासुंतो 228
तुम्हाहितो 228
तुम्हे 228
तुम्हेसु 228
तुम्हेहि 228
तुम्हें 229
तुम 229

तुमं 228
 तुमए 228
 तुमको 229
 तुमच्यांत 230
 तुमचा 230
 तुमची 230
 तुमचें 230
 तुमने 229
 तुमम्मि 228
 तुममे 229
 तुमा 228
 तुमाइ 228
 तुमादु 228
 तुमादो 228
 तुमाहि 228
 तुमांला 230
 तुमे 228
 तुये 228
 तुर्यः 203
 तुर्वणे 319

तुरीयः 203
 तुरीयम् 203
 तुल्या 78, 230
 तुवम् 153, 222
 तुवा 223
 तुवां 230
 तुविजातः 115
 तुशीं 230
 तुं 228
 तुह्यांत 230
 तुह्यांते 230
 तुह्यांला 230
 तुह्यांशीं 230
 तुह्यांहूत 230
 तुह्यांस 230
 तुह्मी 230
 तुह्मीं 230
 तुझे 229
 तुह 228
 तुहून 230

तू 229
 तूं 230
 तूत 230
 तूतें 230
 तूने 229

तू, तू

तूस 230
 तृणम् 98
 तृतीयः 203
 तृतीयाः 205
 तृतीया विभक्तिः 149

ते, तै, तो

ते 24, 217, 223, 224, 228
 तेन 164, 213
 तेना 164
 तेने 284
 तेभ्यः 180
 तेरा 229

तेरी 229
 तेरे 229
 तेरे लिये 229
 तेषाम् 312
 तैलम् 340
 तोण्डं 97

वाचः 112, 148
 वाचा 112, 148
 वाचापृथिवी 112, 148, 172
 वाचा...पृथिवी 109
 वृत्तानः 273
 वीतते 273
 वीः 55
 वक्ष्यति 21
 वक्ष्यामि 85
 वक्षुम् 85
 वीति 270
 वीतिवादिभाषा 14
 वृमः 132
 वृन्दः 108, 112
 वृ 148, 197, 200
 वृदच 118, 121, 195, 200
 वृदचः 205
 वृदचाः 205
 वृदचमः 205
 द्विः 205

द्विगुः 113
 द्विद् 75
 द्विपात् 117
 द्वितीयः 203
 द्वितीया विभाजिः 149
 द्वितीयाः 205
 द्विषाहृतम् 97
 द्विपद् 113, 197
 द्विरन्वारणम् 19
 द्विचः 207
 द्विचतम् 202
 द्विष्मः 19, 266
 द्विष्याम् 266
 द्विष्मः 19, 266
 द्विषीम् 226
 द्वे 148
 द्वेष्टि 272
 द्वेष्मि 266
 द्वेषति 266
 द्वे 56, 148

दङ्चो 98
 दकम् 90
 दग्धः 68
 दण्डः 329, 346
 दत्तः 65, 120
 दत्तकः 120
 दत्तिकः 120
 दत्तियः 120
 दत्तिलः 120
 दधि 288
 दधते 275

दद्वहे 303
 दक्षति 269
 दद्वर्ग 51, 78
 दद्वति 56
 दद्वतु 304
 दद्वामि 65
 दद्वमः 65
 दद्वतन 289
 दद्वमः 289
 दद्वामि 65, 87
 दद्वति 257

दन् 67
 दन्त्यानुनासिकः 43
 दन्त 94
 दन्तः 127
 दन्तमूलीयः 45
 दन्ताः 30, 127
 दन्तौ 184
 दन्दद्यते 244
 दम्पती 337
 दमः 51
 दमे 169
 द्रयालुः 135
 दर्शन् 279
 दर्दपि 244
 दर्शनम् 21

दाक्षिः 129
 दाडिमम् 99
 दाक्षि 319
 दावति 245
 दाधार 245
 दानम् 56
 दापयति 277

दिअद्दो 99
 दिग्भ्यः 180
 दिट्ठी 190
 दिट्ठि 281
 दिप्सति 273
 दिप्तुः 291

दग्धिगति 21
 दद्य 57, 68, 198, 199
 दद्यति 268
 दद्यमः 204
 दद्यमाः 205
 दद्यानाम् 198, 199
 दंष्ट्रभ्यः 167
 दस 208
 दत्ता 112, 148, 333
 दत्तौ 333
 दद्यति 275
 दद्यते 275
 दहा 208
 दहि 192

दा

दायादपदानि 12
 दायादभाषाः 12
 दाराः 140, 141
 दालिमं 99
 दावने 319
 दाशुषे 166
 दास्याः पुत्रः 118

दि

दिवसः 99
 दिवि 48
 दिविजातः 118
 दिवेदिवे 115, 158
 दिवोदासः 120
 दिष्टया 233, 234

दौ, दुँ

दैनयति 277

दीर्घ 76

दीर्घः 53

दुःखं 97

दुःखलम् 97

दुःखः 290

दुःखोद्भवम् 194

दुःखिरे 239

दुःखे 240

दुःखही 190

दुःखः 208

दुःखिनम् 332

दुर्जनः 117

दुर्जनाः 157

दुःख 197

दुःखिः 205

दुःखे 148, 197, 207

दुःखौ 197

दुःखुत्तौ 163

दुःखरा 208

दुःखतम् 240

दुःखान् 240

दुःखिता 49, 128

दू, दृ

दूरा 208

दूरान् 233

दूरे 233

दूरेल्लूचारमस्तरः 22

दृश्यति 275

दृश्ये 319

दृष्ट्वा 318

दृष्टः 21

दे

दे 228

देवनः 65

देवदनः 120

देवदत्तः 120

देवदानं 194

देवद्वयः 161

देवा 8, 164

देवाः 81, 141

देवात् 93

देवान् 175

देवानान् 93

देवानां प्रियः 243

देवासः 8

देवीए 192

देवीः 176

देवीन् 160

देवेन 93, 164, 213

देवेभ्यः 180

देवेभिः 8, 178

देवैः 178

देहि 68

दै, दो

दैत्यः 98
दैवदः 130
दो 207, 208
दोण्हं 207
दोषावस्तः 158
दोहाइअं 97

दोणि 207
दोन 208
दोवार 208
दोषाम् 184
दोहि 207

ध, ध,

ध्यायति 270
ध्वण् 260
धनवन् 160
धना 145
धनायति 259

धनुष्कः 130
धर्म 137
धर्मन् 137
धर्मपुत्राय 313

धा, धि, धी

धामा 177
धिक् 234
धियम् 161
धिया 163

धिषणे 171
धीः 156, 157, 159
धीयते 145
धीरं 98

धु, धू, धृ, धे, धै

धुरन्धरः 116
धुरा 88
धूः 159
धूमः 55, 69

धूमशकटः 329
धृष्णोमि 78
धेनूः 144, 175
धैर्यम् 98

न, न

न्यायातिदेशः 93
नः 24, 210, 219-221
नऊ 208
नक्तम् 314

नपुंसकलिङ्गम् 140
नमः 49
ननम्यते 276
नम्यन्ते 264

नक्तिः 118, 212

नकुलः 99

नञ् 121

नटः 71, 99

नन्दनः 134

ननान्दा 144

ननामिरे 284

नप्ता 144

नप्तीः 156

नपान् 94

नरः 183

नरा 172, 183

नराः 183

नराञ् 183

नरोत्तमम् 183

नव्या 20

नव 58, 199

नवः 20

नमः 233, 310, 314

नम्रः 132

नमन्ते 264

नमस्कृत्य 114, 291

नमस्कृत्वा 291

नमसा 163

नमांसि 310

नमोभिः 310

नयनम् 99

नर्तकः 71

नवतिः 131, 201

नवमः 204

नवमाः 205

नवेदस् 86

नयति 274

नशान् 257

नष्टः 339

नष्टाद्भवदन्धरधन्यायः 185

ना

नामकरणम् 328

नामधाः 119

नामन् 69

नामा 177

नानानि 178

नारीः 174

नाविकः 135

नासत्या 112, 148

नासत्यौ 333

नासिका 30

नासिकाभ्याम् 147

नि, नी, नृ, नृ, ने, नै

निघण्ट्वधिगतोऽर्थः 322

निजम् 339

नित्यम् 233

निन्दकः 129

नीडः 68, 97, 106

निनियोज 284

निशा 99

निर्वाणः 344

निष्णातः 341

नीर 14

नीललोहितः 347

नृ 55

नृत्यम् 136

नूतनम् 136

नृपुरम् 97

नृमनः 117

ने 229

नेदिष्ट 125

नेदीयम् 106, 125

नेम 14

नौ 24, 208, 217, 219-221

नौः 54, 157

पल्लवदि 292

प्रकृत्यतिदेशः 93

प्रकृत्यर्थः 324

प्रकृतिः 17, 122, 139

प्रकौष्ठः 98

प्रणीय 291

प्रन्ना 8

प्रत्यक्षम् 118, 233

प्रत्यञ्च 105

प्रत्ययः 139

प्रत्ययातिदेशः 93

प्रत्यायवति 277

प्रत्येक 208

प्रति 51, 309

प्रतिजन्धानि 115

प्रतिलोमा 329

प्रथमः 203

प्रथमाः 205

प

प्रथमा विभक्तिः 149

प्रदिशि 169

प्रप्र 115

प्रश्नशयां...चकार 287

प्रयाजाः 54

प्रवीणः 341

प्रवृत्तिनिमित्तम् 123

प्रवृत्तिनिमित्तमात्ररूपोऽर्थः 324

प्रशंसकिकरणम् 342

प्रशस्य 126

प्राञ्च 105

प्रातिपदिकम् 123

प्रियभार्या 119

प्रेमन् 127

प्रेयन् 125, 232

प्रेहि 20

प्लुतः 39

प

पडरः 98

पञ्चोद्वे 98

पङ्कः 133

पाङ्क्तिः 344

पङ्कजः 344

पद्मन् 279

पच्छः 68

पञ्चतिक्लप्यम् 105

पञ्चन् 160

पटः 70

पटुः 70

पणः 70

पद् 49, 96, 198
 पद्भुतः 206
 पद्भुं 207
 पद्भु 76
 पद्भुं गतः 336
 पद्भुः 204
 पद्भुः 205
 पद्भु 206
 पद्भुः 204
 पद्भुः 205
 पद्भु विमलितः 149
 पद्भु 207
 पद्भि 207
 पद्भा 207
 पद्भा 201
 पद्भापद्भिः 202
 पद्भिगुत्तमाणा 294
 पद्भिहृत्स्नो 293
 पद्भि 50, 128
 पद्भा 169
 पद्भुः 167
 पद्भु 169
 पद्भु 169
 पद्भिः 50, 121
 पद्भि 169
 पद्भा 186
 पद्भाः 186
 पद्भुः 186, 187
 पद्भा 186, 187
 पद्भि 187
 पद्भिभ्यः 187
 पद्भिभ्यः 187
 पद्भिभिः 186, 187
 पद्भिभु 187

पद्भिनाम् 186, 187
 पद्भि 187
 पद्भिः 187
 पद्भिः 64
 पद्भुकरणम् 29
 पद्भुनाम् 81
 पद्भिनिजः 193
 पद्भुः 186
 पद्भुनाम् 186, 187
 पद्भुनाम् 186, 187
 पद्भुनाम् 187
 पद्भुनाम् 186
 पद्भुनाम् 173, 186
 पद्भुनाम् 318
 पद्भु 247, 283
 पद्भि 283
 पद्भुनाम् 84
 पद्भिः 143
 पद्भिः 233
 पद्भा 339
 पद्भिनिजः 294
 पद्भिनाम् 293
 पद्भिभु 292
 पद्भु 106
 पद्भिः 7, 92
 पद्भि 98
 पद्भिनाम् 292
 पद्भा 91
 पद्भा 91, 233
 पद्भुनाम् 8
 पद्भुनाम् 239
 पद्भुनाम् 253
 पद्भुनाम् 247
 208

पथम् 186

पथा 186, 187

पहिल्या 208

पसंसाए 191

पा

पांच 208

पांचपट्ट 208

पांचवार 208

पांचवां 208

पाणिः 70

पाणिअं 97

पाणिपादम् 110

पान् 183

प.दः 341

पादगृह्य 114

पादम् 52, 160

पादान् 183

पादौ 147, 183

पानीयम् 97

पार्थ 20

पार्वती 143

पाशः 126

पाप्यः 70

पाषाणः 70

पाहि 8

पि

पिअसही 190

पिक 14

पिण्डम् 97

पित्सति 273

पितरः 176

पितरा 112, 148

पितरा मातरा 109

पितरि 170

पिता 52, 66, 67, 140, 144

पितामहः 116

पितामही 116

पितुः 91, 167

पितृ 128

पितृतः 167

पितृव्यधाती 130

पिधानम् 90

पिषान 247

पिषठिषति 21

पिपीडे 284

पिपीलिआहिं 193

पिव 20, 256

पिवति 269

पिवपिव 115

पिंपति 271

पी, पु

पीङ् 106

पीताम्बरः 122

पीताम्बरम् 122

पीपयन् 305

पीवा 54

पुच्छिदा 294

पुत्रीयति 259, 277

पुनाति 254

पुरस् 314

पुरिसाणं 194

पुरिसो 97

पुर 53

पुरदंसः 117

पुरयः 97

पुरयत्त्वता 128

पुरद्वतम् 334

पुरणान् 180

पुलिङ्गम् 140

पुप्यजनः 343

पुहवी 97

पू

पूतयन्त्र 147

पूयति 55

पूर्णाः 53

पूर्णा 177

पूर्वः 53, 203

पूर्वथा 8

पूर्वपूर्वः 206

पूर्वस्पूर्वः 206

पूष्णः 184

पूषणः 184

पूषणम् 184

पृ

पृच्छे 238

पृथिवा 97

पृथुः 57

पृष्ठः 106

पृषोदरम् 90

पे, पौ

पेक्षानो 293

पेक्षिज 294

पेक्षिहुं 294

पेतुः 284

पेण्डं 97

पेतुः 283, 284

पेन्न 127

पेरु 185

पौरः 98

फ, फु, व्, व

फट् 234

फुल्लः 132

वर्वाति 67, 270

वृनि 288

वद्धः 68

वद्धे 224

वधान 271

ववन्धुः 284

वभास्ति 269
 वभूव 21, 87, 245, 281
 वभूवुः 82
 वमृतुः 64
 वहिषि 169

वल् 234
 वल्ललाकरोमि 66
 वहुव्रीहिः 108, 112
 वहुशः 136

वा, वि

वाढ 126
 वाहुः 54
 वाहू 147
 वाह्यम् 233
 विभ्याति 269, 313
 विभ्यन्ति 268

विभ्यात् 282
 विभर्ति 21, 246, 247
 विभिक्षे 283
 विभेति 282
 विभेदुः 284
 विभेमि 269

वु, वृ, वो

वुधः 124, 129
 वुवोध 51
 वृहलः 174
 वृहल 166
 वृहलाः 167
 वृहलाम् 169
 वृहलै 165 166

वृहतीः 174
 वोधकता 321
 वोधति 87
 वोधयति 277
 वोधामि 50
 वोभूयाघके 21

भू, भ

भ्रण् 260
 भ्रममूलकगुणान्तरकल्पनम् 328
 भ्राता 54, 144
 भ्रातृ 128
 भ्रूः 157
 भअवदो 149
 भक्ष् 341
 भङ्गः 76
 भटः 71

भण् 260
 भद्रपापम् 111
 भद्रपापाः 110
 भयन्ते 145, 238, 264, 266
 भर्ता 144
 भरण्यति 276
 भरति 64, 268
 भरन्ति 51
 भरसि 265

भराय 266
भरान 266
भरानः 265
भरानहि 266
भरानि 49, 56, 67, 78,
238, 265
भरिहन् 52
भरेयन् 238
भरेः 266

भाडि 178
भाणुनदि 192
भाणुनदीए 191
भाहुंसदस्त 192
भाभा 120
भाया 141, 344

भिहुः 135, 345
भिह 64
भिहन्तूयासेकः 183
भिहविषयकः 328
भिनादि 271

भी, भु, भू, भृ, भे, भै, भो

भीमलः 86
भुवः 64
भुवना 145, 176
भुवनानि 176, 177
भूत् 257
भूतन् 288
भूतिः 64
भूतः 64, 71
भ्रमन्तूलक्युगान्तरकल्पनम् 328
भे 228

भरेस्त 240
भवति 64, 305
भवासि 256
भविञ्च 294
भविष्यत्कालः 236
भविष्यध्वन् 277
भविस्सदि 293
भवे 293
भवेयन् 82

भा

भारः 64
भावयति 64
भाषने 70
भाषा 1, 27
भाषाशास्त्राः 11

मि

मिषत्तन्म 79, 125, 180
मिषत्ति 79
मिषत्प्राचाः 104
मिषत् 106

भेति 64
भेदति 264
भेषजस्य 312
भेषजा 177
भूनिष्ट 192
भूयान 288
भूरिगो 160
भैषीः 279
भैर् 234

म्यां 230
 म्रियते 274
 म्लायति 270
 मं 227
 मइ 227
 मइत्तो 227
 मउलम् 97
 मए 227
 मओ 99
 मकथूः 97
 मघवा 137
 मज्झ 227
 मज 230
 मजला 230
 मजशीं 230
 मजहून 230
 मइयांत 230
 मण् 260
 मणिः 51
 मत् 220
 मत्तो 227
 मत्या 166
 मत्याः 167
 मत्याम् 169
 मत्यै 166, 189
 मतः 57, 64, 67
 मतीः 175
 मतौ 169
 मदः 99
 मदामि 48
 मदे 313
 मध्यमस्वरलोपः 89
 मध्याजभक्तिः 87
 मध्वत्र 82

मं, मं
 मधुना 164
 मधुरः 132 341
 मधूनि 178
 मन्दयत्सखम् 115, 122
 मन्मथः 86
 मन्यते 58, 64
 मनःसु 182
 मनांसि 178
 मनोभ्यः 180
 मनोभ्याम् 173
 मनोभिः 179
 मनोरथः 88
 मम 221, 227
 ममं 227
 ममस्मि 227
 ममाइ 227
 ममादु 227
 ममादो 227
 ममाहि 227
 मया 165, 217, 219
 मयि 221
 मयोभु 177
 मर्दामि 70
 मरते 264
 मरुचलति 83
 मरुत् 160
 मरुताम् 180
 मरुद्भिः 83
 मल्मलाभवन् 115
 मला 230
 मशीं 230
 मस 230
 महा 137, 187
 मह्य 220

मह्यम् 179, 220

मह 227

महः 187

महत् 127, 187

महत्सु 188

महन्त 127

महा 187

महान्तः 188

महान्तम् 188

महान्तौ 188

महानाम् 187

महानि 187

महाप्राण 43

महाभाष्यम् 33, 37, 85, 101, 138,
139

महित्वना 163

महिना 163

मही 187

महुअं 97

महे 187

मा

मा 24, 142, 165, 210, 219

माकिः 120, 212

माघः 335

माज्ञा 230

माज्ञी 230

माज्ञे 230

माते 230

मातरा 112, 148

मातरा पितरा 112

मातरि 170

माता 54, 55, 140, 144, 157

मातामहः 116

मातामही 116

मातुः 314

मातृ 128

मातृतः 167

मातृध्वसा 113

मातृः 175

मादा 128

मानम् 64

माभ्यः 180

माभिः 179

माम् 153, 210, 216

मां 219

मासृजुः 245

मायया 163

मास 94

मासौ 184

मि

मित्रम् 146

मित्रावरुणा 109, 171

मित्रावरुणौ 171

मित्रयोर्वरुणयोः 109, 110

मित्रावरुणाभ्यम् 110

मितिः 52

मी

मी 230
मीं 230
मीढम् 69

मीन 14
मीळ्हुये 7

मु

मुळल् 90
मुकुलम् 97
मुखम् 99
मुखतः 167
मुखः 82
मुझको 229
मुझपर 229
मुझपै 229
मुझमें 229

मुझसे 229
मुझे 229
मुसुक्तम् 281
मुसुग्धि 256, 281
मुमोचत् 281
मुमोचत 281
मुमोचतम् 281
मुहं 99

मृ, मृ, मे, मै

मृः 55
मृधन् 154
मृधन्यानुनासिकः 43
मृध्नि 170
मृध्नि 170
मृधन् 53
मृलभापाकभापाविभागः 14
मृणति 267
मृणाति 267, 271
मृणामि 270
मृणीमः 270, 289

मे 24, 217, 220, 221, 227
मेघः 99
म्लेच्छभापाः 13
मेरा 229
मेरी 229
मेरे 229
मेरेलिये 229
मेहो 99
मै 229
मैं 229

य

यः 20, 212, 213
यङ् 77
यङ्गन्तक्रिया 258
यङ्गन्तक्रिया 258
यङ्गतेः 131
यङ्गति 271
यथा 97
यथायथा 115
यद् 302
यद् 213
यद्वासः 28

यम् 213
यर्माकरणम् 92
यय 305
यया 213
ययाम 282
ययौगः 28
ययः 77
ययम् 99
ययन्ति 137
ययः 77

या

या 177, 212, 213
याग 79
यातु 250

याद्राध्यम् 115
याम् 213
याम् 169, 198

यु

युज-ययः 118
युज्यम् 105
युगम् 49, 77
युवये 319
युविष्ठिर 20
युवोधि 288
ययौगिनि 284
युवन्यः 174
युवन्याम् 223, 224
युवम् 222
युवयोः 224
युवान्याम् 223, 224

युवां 222
युवोः 224
युष्मत् 179, 217, 224
युष्मन् 223
युष्मन् 179, 223
युष्मा 222, 223
युष्माक् 179, 217, 224
युष्मात् 210, 216, 217, 222
युष्माभिः 217, 223
युष्माद् 217, 224
युष्मे 224

यू, ये, यो, यौ

यूयम् 216, 218, 222
येत 245
येन 213
येमिम 282
येमिवः 282
येसुः 284
ये यजामहे 115, 122

योग्यता 299
योश्चति 274
योना 168
योगणा 184
योपत् 256
योपा 184
यौवनम् 98

र

रक्षणे 313
रक्षतात् 256
रक्षसि 272
रक्षसे 319
रखुवंशः 105
रज्यति 88, 274
रजस् 49
रजसा 163, 164
रजांसि 178
रण् 260
रणम् 90
रथः 51

रथिकाश्चरोहम् 110
रथेन 164
रसा 142, 144, 156
रसायाः 167
रसायाम् 169
रसायै 165
रमेयः 82
रसध 283
रसवान् 136
रहः 233
रहसि 233

रा

राध 127
राजन् 127, 160, 289
राजन्यकः 129
राज्ञा 90
राट् 55
राधा 100
रामः 143

रामवाणानाम् 313
रामा 143
रायः 312
रासमः 100
रासहो 100
राहा 100

रि

रिचलार्ड 194
रिच 97

रिचो 98
रिच 51, 78

र, र, रे, रो

रक्ष 166
रक्षः 173
रक्षिः 49
रक्षि 281

रूपतिदेशः 93
रे 234
रेदसी 172
रेमन्यः 86

ल

लक्ष्मीः 142, 144, 156
लक्ष्मिः 126
लक्ष्मिन् 126
लक्ष्मिः 62
लक्ष्मिः 136

लक्ष्मिः 136
लक्ष्मिः 68, 86
लक्ष्मि 66
लक्ष्मिः 88
लक्ष्मि 70

ला, लि, ले, लो, लौ

लक्ष्मिः 129
लक्ष्मिः 339
लक्ष्मिन् 139
लक्ष्मिने 273
लक्ष्मिने 271
लक्ष्मिः 19
लक्ष्मि 19

ले 8, 249
ले 75
ले 78
ले 249
लैकिकलिङ्गम् 140
लैकिकानाम् 27

व, व

व्यवन् 33
व्यवन् 34
व्यवन् 104
व्यवन् 339

व्यवन् 116
व्यवन् 270
व्यवन् 153, 216, 218
व्यवन् 158

व्योमन् 169

व्रण 260

वः 24, 210, 222-224

वअणं 99, 192

वअं 227

वइरं 98

वक्कलं 100

वक्तृप्रकरणादिविशिष्टनिघण्टूधिगतोऽर्थः
324

वक्तृप्रयुक्तशब्दाधिगतोऽर्थः 322

वक्षति 256

वक्षि 75, 78

वक्षे 134

वच्मि 76

वचः 77

वचनम् 99, 139, 146

वचस् 76

वटः 70

वण् 260

वत्स्यति 84

वत्सलः 132

वदेम 257

वधूः 144, 157, 159, 176

वन्य 9, 291, 318

वन्यते 276

वन्द्यै 319

वर्णव्यत्ययः 85

वर्तमानकालः 236

वर्त्मन् 137

वर्त्मनी 172

वर्त्मानि 177

वर्धमानः 289

वर्षा 70

वत्स्यम् 45

वरवर्तति 243

वराकः 134

वरान् 19

वरीयः 125

वरेण्यम् 318

वल्कलम् 100

ववाम 282

ववासे 282

ववाहतुः 284

ववृत्ताः 257

वशागन्धे 192

वस्ते 272

वस्तोः 233

वस्यसा 20

वसुन्धरा 116

वहामि 50, 75

वहूप 191

वा

वा 233

वाक् 157

वाक्यप्रकरणम् 29

वाक्क 137

वाक्कन् 137

वाचे 188

वाचौ 156

वाजिना 147

वाञ्छति 273

वातः 59

वाग्भ्याम् 156

वाचः 188

वाचस्पतिः 188

वाचा 93, 156, 188

वानरः 86

वाम् 24, 217, 222-224

वासयिष्यसे 255

वि

विअगा 98

विआणं 99

विउलं 99

विहृत्यर्थः 324

विहृतिः 17, 122

विहृजो 97

विद् 75

विद्भिः 75

वितानम् 99

विद्वन् 160

विद्य 285

विद्वन्तः 188

विद्वद्भ्याम् 188

विद्वद्भिः 188

विद्वत्सु 182, 188

विद्वत् 135, 160, 281

विद्वान् 290

विद्वान्सः 174, 188

विद्वान्सम् 188

विद्वान्सा 188

विद्वान्सि 178

विद्वान्सौ 188

विदति 267

विदांचकार 287

विदुषः 174, 188

विदुषा 188

विदुषाम् 188

विदुषि 188

विदुषे 188

विदुषोः 188

विधवा 133

विन्दति 271

विना 233

विपुलम् 99

विभक्तिप्रत्ययः 123

विभक्त्येकत्वम् 150, 151

विवेदुः 284

विश्वया 8

विश्वया 144

विश्वपाः 158

विश्वशम्भुवा 163, 172

विश्ववारम् 206

विश्वस्मै 225

विश्वा 145

विश्वाय 225

विंशतिः 106, 172, 201

विशेषिशे 19

विशेषणविशेष्यव्यत्ययः 328

विष्णवि 168

विष्णुरयः 329

विसन्वीकरणम् 92

विसर्पित्वा 291

विहृयेते 146, 147, 304

वीरः 54, 344
वरिमणुस्सा 193
वीरवत्तमम् 125
वृक्षेवृक्षे 19
वृकः 50, 51, 57, 157
वृकम् 160
वृकाद् 56
वृकीः 156
वृक्केषु 153
वृकैः 56
वृथा 86
वृद्धः 232
वृद्धिः 61
वृश्चिकः 97

वृषभः 136
वेअणा 98
वेणुः 329, 345
वेत्ति 267
वेद 51, 285
वेदना 98
वेदविद् 113
वेशः 77
वैदिकानाम् 27
वैयाकरणलिङ्गम् 140
वैरम् 98
वो 228
वोद्वम् 288
वोद्वम् 75

श, श

श्रीमन् 160
श्रुतः 49
श्रुधि 69, 263
श्रुवन्तु 263
श्रेयस् 125
श्रेष्ठ 125
श्रेयस्ति 276
श्रोतु 263
श्रापि 263
श्रिप्यति 276
श्वशुरः 106
श्वम् 169
श्वा 75, 157
शकटः 329
शकचापायते 277
शत्रुतः 167

शतपदम् 119
शतम् 57, 74, 242
शतशाः 161
शते 202
शतेन 202
शनैः 233
शफः 66
शंभर 208
शय्या 97
शर्वा 163
शरदि 169
शरदो 88
शशंस 285
शशंसुः 285
शष्पिन्नरः 86

शा, शि, शी, शु

शङ्खलम् 105, 347
 शिरः 30
 शिवताति 136
 शीतोष्णम् 111
 शीर्षम् 53, 78
 शु 90
 शुक्ल 177

शुक्लानि 146, 177, 178
 शुनः 49
 शुभ्रान्याम् 173
 शुन्नः 343
 शुन्मन्ते 316
 शुष्कः 130
 शुभ्रयः 86

शू, श्र, शै, शो, शौ

शूरः 55, 74
 शूयवान् 263
 शूय 84
 शूयते 263
 शूयन्ति 180, 263
 शैलम् 98

शैलः 98
 शैवः 124, 129
 शौननम् 20
 शौण्डः 98
 शौनक्रप्रतिशाख्यम् 33

ष, पे, पो

षम् 198
 षट्तिः 201
 षट् 204
 षट् 205

षर्षा विभक्तिः 149
 पेष्ट 125
 पोड्य 200, 201, 205
 पोद्दः 206

स

त्रियम् 161
 स्र 88, 142
 स्रम् 160
 स्रलिङ्गम् 140
 स्रम् 132
 स्रते 131, 274
 स्रति 268
 स्र पलायन्ते 315

स्र भाति 315
 स्रापयति 277
 स्राययति 277
 स्राम 257, 288
 स्रिरी 161
 स्रयते 131
 स्राने 233
 स्रितः 52, 65, 130

स्फट् 66
 स्पर्शः 41
 स्फुरामि 53
 स्यावः 239
 स्यास्यामि 85
 स्वधया 165
 स्वरः 32
 स्वरितः 22, 38
 स्वस्तये 310
 स्वस्ति 233, 234, 310, 314
 स्वस्तिम् 310

स्वस्तिभिः 310
 स्वसर् 107
 स्वसा (स्वासा is misprint) 56,
 144
 स्वसृ 128
 स्वादृति 274
 स्वादीयस् 232
 स्वादु 49
 खिन्दते 271
 स्वे 169

८

स

स 211, 213
 सः 211, 213
 सङ् 97
 सक्तु 85
 सङ्कत् 57, 196, 206
 सङ्ख्यावाचकः 195
 सचन्त 257
 सज्यम् 19
 संचारिस्सध 293
 सृणिहिदेसु 194
 सत्यभामा 120
 सत्या 120
 सदः 68
 सदा 97
 सदृशध्वनिमूलकभ्रमातिदेशः 381
 सदृशविषयबोधकः 328
 संतप्तप्पसि 292
 सन्ति 58, 178
 सन्ध्यक्षरम् 34
 सन्ध्यक्षरीकरणम् 91
 सन्धिः 79

सञ्जन्तक्रिया 258
 सञ्निधिः 299
 सनितुः 309
 सनेमि 162
 सप्त 78, 198
 सप्ततिः 201
 सप्तधः 204
 सप्तदशाः 205
 सप्तमः 204
 सप्तमाः 205
 सप्तमी विभक्तिः 149
 सप्तानाम् 198
 सप्तर्षयः 113
 सप्तसु 199
 सपदि 233
 सप्तह्यचारी 330
 सम्यद्धार्यातिदेशः 331
 सभ्यः 132
 सभा 132
 सम्यो धनप्रथमा विभक्तिः 149
 सम 196, 21

समः 58
 समानाक्षरम् 33
 समानीकरणम् 92
 समासविभागः 108
 समाहारवर्णः 34
 सर्पिषः 314
 सर्वनामस्थानम् 155
 सरस् 91
 सरिआ 91
 सरित् 91
 सरो 91, 92
 सल्लाई 194
 सवरिअं 191
 सवनेष्वा 182

सस्मिन् 211
 ससूत्र 281
 सह 132
 सहध्वै 319
 सहस्रम् 196, 202
 सहा 208
 सहृती 163
 संयुज्याव 303
 संवुदं 98
 संवृतम् 98
 संसृद्धिः 66
 संहिता 79
 सहसा 233

सा

सा 211, 213
 साअरो 99
 सागरः 99
 साक्षात् 233
 साढः 68
 सात्यमुग्रिराणायनीयाः 36
 सात्त 208
 सात्तः 59
 साधिप्र 125
 सार्धीयस् 125
 साधु 20, 233, 234
 साधुः 343

सान्ति 178
 साम्प्रतम् 233
 सांयुगीनः 135
 सामगः 144
 सामगाः 144
 सामगास् 144
 सामन् 169
 सामान्यीकरणम् 340
 सामि 119
 साहः 285
 साहा 208

सि

सिक्ता 85
 सिञ्चति 271
 सिद्धी 98
 सिन्दूरम् 97

सिन्धवं 98
 सिविणअन्तो 294
 सिसिचे 247
 सिंहः 85, 97

सी, सु

सीहो 97	सुन्दर 20
सीदित 283	सुंदरं 98
सीदतुः 283	सुनोमि 272
सुकृतः 117	सुपः 123
सुखम् 233	सुवर्थव्यत्ययः 150, 151
सुंडो 98	सुमतीनाम् 180
सुर्णादि 293	सुरापाणाः 81
सुदाभिः 179	सुवक्षणा 190
सुदिनम् 332	सुष्टु 234

सू

सूनवि 168	सूनोः 51
सूनुः 157	सूर्याचन्द्रमसां 110
सूना 56, 168	सूरियेणा 164
सूनो 159	

ख, खे, खै, खो, खौ

खष्टिः 98	खेनानीः 145
खेचं 98	खेलो 98
खेचे 284	खेहुः 284
खेज्जा 97	खैन्धवम् 98
खेजुः 284	खोणिअविट्टहिं 193
खेदिम 245	खौ 208
खेहुः 283, 284	खौन्दर्यम् 98

ह

हतो राजा 20	हन्त्वासः 133, 174
हन्त 302	हनुः 78
हन्तवे 9, 312	हम 229
हन्मि 76, 314	हमको 229
हन्त्यते 274	हमने 229

हेमपर 229
 हम्पै 229
 हम्मै 229
 हमसे 229
 हं 227
 हमारा 229
 हमारा 229
 हमारे 229
 हमारेलिये 229
 हमें 229
 हर्षादिव्यङ्गना 321
 हरएक 208
 हरसि 268
 हरिकारिका 335

हरिणो 192
 हरिभ्यः 180
 हरिभ्यां 173
 हरिम् 213
 हरिः 88
 हरिणाम् 189
 हरौ 93
 हल्भक्तिः 87
 हविः 182
 हविर्भ्यः 180
 हविर्भिः 179
 हस्तः 126
 हस्तौ 147
 हंसः 48, 75

हा, हि, हु, ह, हे, है, हो

हा 234
 हाहा 234
 हि 233
 हिङ्कृष्वति 114
 हितः 65
 हिन्वति 272
 हिन 213
 हिनन्ति 273
 हिनोति 268
 हिंसन्ति 273

हिंसितव्यः 318
 हुविस्तस्ति 293
 हृणीषे 268
 हृन्दि 178
 हे 234
 हेतोः 233
 हेमन् 50
 है 234
 होध 293
 होन्ति 292

தமிழ்மொழிச் சிறப்புச்சொல்லகராதி

அ

அகப்புணர்ச்சி 80
அகோஷமெய் 43
அங்கு 105
அச்சம் 20
அசக்தி 121
அடிக்கடி செய்தல் 20
அடிக்கடி நிகழ்ந்தன்மை 258
அடிக்கடி ஸம்பவித்தல் 115
அடிக்கேவெஷன் 328, 339, 340,
345
அண்ணாதுணிமெய் 40
அதாதிகள் 261
அதிதேசம் 66, 69, 70, 77, 92,
125, 146, 164-167, 173,
176, 178-181, 189, 197,
204, 213, 214, 275, 279,
328
அதிமேடிக்கவினை 266
அந்த்யாகமம் 89
அந்தஸ்தம் 42
அநாதரேஷஷ்டி 310, 311

அநாதரேஸப்தம் 311
அநாலஜி 328
அநுநாவிகமெய் 43
அநுஸ்வாரம் 46
அபகோபி 89
அபராதம் 339
அபாதானவேற்றுமை 149
அபூர்ணவிசுதி 236
அபேஷிஸ் 89
அல்பப்ராணன் 43
அல்பப்ராணீகரணம் 86
அவ்யய்பாவம் 108
அவ்யுத்பன்னப்ராதிபதிகம் 138
அவசரம் 339
அறிவுறுத்தல்தன்மை 321
அன்மொழித்தொகை 108
அஜ்பக்தி 87
அஜ்விபரிஜாமம் 60, 155
அஸ்புடஸமாஸம் 106
அ-ஸீர்ஸ் 63
அஸூயை 20

ஆ

ஆக்ரோசம் 121
ஆக்ஸன் 127
ஆகமம் 241
ஆகாங்கை 299
ஆச்சர்யம் 20
ஆசாரம் 277
ஆத்மனேபதவிசுதி 237
ஆத்யாகமம் 89
ஆதி-அஜ்பக்தி 87

ஆதிஸ்வரலோபம் 89
ஆதிஹல்பக்தி 87
ஆந்தை 85
ஆர்கானிக் 16
ஆர்டினல்எண் 196, 203, 204
ஆரியன் 17
ஆறாம் வேற்றுமை 149
ஆறு 208
ஆ-ஸீர்ஸ் 63

அ

அகாத்ரேஸ்பதம் 311

அகாலஜி 328

அகாலாலிகமயம் 43

அகஸ்வாரம் 46

அபகோடி 89

அபராதம் 339

அபாதானாவெற்றிமை 149

அபிர்ணலித்தி 236

அபேவலிம் 89

அல்டபாரணன் 43

அலப்பாரணக் கரணம் 86

அலயாய்பாவம் 108

அலயுத்தபண்பாராதிபதிதம் 138

அலகரம் 339

அற்றவுத்தத்தன்மை 321

அனமொழித்தொகை 108

அஜபக்தி 87

அஜிலிபிணம் 60, 155

அஸ்புடஸமாஸம் 106

அ-ஸீஸ் 63

அஸ்வமயம் 20

அகபுணர்ச்சி 80

அகோமயம் 43

அனு 105

அச்சம் 20

அசக்தி 121

அழக்கமுடையதல் 20

அழக்கமுடிகொத்தன்மை 258

அழக்கமுடையதல் 115

அழக்கவாழ்வு 328, 339, 340,

345

அண்ணாணிமயம் 40

அதாதிதம் 261

அதிதேசம் 66, 69, 77, 92,

125, 146, 164-167, 173,

176, 178-181, 189, 197,

204, 213, 214, 275, 279,

328

அதிமுகூலினை 266

அத்தயாகம் 89

அத்தனத்தம் 42

அகாத்ரேஸ்பதம் 310, 311

அக்ரோசம் 121

அக்ஷன் 127

அகமம் 241

அகாங்கு 299

அச்சாயம் 20

அசாரம் 277

அக்தமென்பதலித்தி 237

அக்யாகம் 89

அதி-அஜிபக்தி 87

அதிஸ்வரோபம் 89
அதிஸ்வரோபக்தி 87
அக்தை 85
அகாகாணி 16
அகந்நலினை 196, 203, 204
அகியம் 17
அகிமென்பதன்மை 149
அகி 208
அ-ஸீஸ் 63

இங்கு 105
 இடவேற்றுமை 149
 இடை-அஜ்பக்தி 87
 இடைமெய் 42
 இடையண்ணமெய் 40, 44, 45
 இடைஸ்வரலோபம் 89
 இடைஹல்பக்தி 87
 இண்டோஜர்மானிக் 17
 இதழ் குவியாவுள்ளாமெய் 41
 இதழ்மெய் 44, 45
 இயற்கைகலிங்கம் 140

உச்சியண்ணமெய் 40, 45
 உடைமைப்பெயர் 210, 225
 உத்தரமீமாம்ஸாஸுத்தரம் 131
 உத்தியோகம் 339
 உபத்மானியம் 46
 உம்மைத்தொகை 108
 உயிநளவு மாறுதல் 60

எக்ஸ்ப்ளோவீவ் 41
 எங்கு 105
 எஞ்சாமல்தழுவுதல் 20
 எட்டாம் வேற்றுமை 149
 எட்டு 208
 எண் 146
 எண்ணுப்பெயர் 195

ஏகாச்சாகமம் 242
 ஏவல்கண்ணவியங்கோன்ரீதி
 248, 266
 ஏவல்கண்ணியவியங்கோன்ரீதி
 248
 ஏவல்குறிரீதி 248
 ஏழாம்வேற்றுமை 149

இரட்டித்ததாதுப்பகுதி 265
 இரட்டித்தல் 9, 19
 இரண்டாம் வேற்றுமை 149
 இரண்டாவது 208
 இரண்டு 208
 இருமுறை 208
 இலக்கணலிங்கம் 140
 இலாபம் 339
 இனச்சொற்கள் 12
 இனார்கானிக் 16

உ, ஊ

உயிரெழுத்து 32
 உராய்மெய் 42
 உலகரணம் 261
 உள்காமெய் 40, 44
 உள்ஸந்தி 80
 ஊஷ்மா 42, 72

எ

எண்ணெய் 340
 எதிர்காவத்தொடரொருசொல்
 286
 எதிர்காலம் 236
 எபெந்தெவிஸ் 89
 எழுவாய் வேற்றுமை 149
 எ-ஸீரீஸ் 63

ஏ, ஐ

ஏழு 208
 ஏ-ஸீரீஸ் 63
 ஐந்தாம் வேற்றுமை 149
 ஐந்தாவது 208
 ஐந்து 208
 ஐம்முறை 208

சுழ்விக்காணம் 261
 சுவாவிக்காணம் 261
 சுழ்விக்காணம் 261
 சுழ்விக்காணம் 261
 சுழ்விக்காணம் 261
 சுழ்விக்காணம் 13

சுழை 85
 சுழைநாணம் 20
 சுழ்விக்காணம் 261
 சுழ்ப்புத்திவிருத்தம் 20
 சுழிநாணம் 108
 சுவிக்காணம் 261

சா, சி, சு, சூ, செ, சொ

சாகடாயனம் 102
 சாப்பற்போருள் 324
 சக்கிரமாய் 331
 சட்டெதிர்பெயர் 210
 சாத்திரம் 261
 குடிமெய் 42
 செந்தவன் 290

செந்தான் 290
 செந்தானம் 290
 செம்பினை 237
 செயப்பாட்டுவினை 237
 செயல் 258
 சொல்லுறை 300
 சொற்றொடர் 320

ட, டு, டு, டொ

டாண்டப்பர் 328
 டாண்டப்பிதி 69
 டாண்டப்ப-கொண்டை 5

டிண்டிப்பூண்டி எண் 196, 206
 டொண்டிப்பன் 73

த, து, தா, தி, தி, து, தெ, தொ

தவத்தவனாயம் 9
 தவத்தவன் 108
 தவகு 113
 தவசு 85
 தத்திதன் 122, 124, 138
 தத்புருஷன் 108, 113
 தத்தியாசுராவிகம் 43
 ததாசுரிகன் 261
 தலைமெய் 40
 தன்மையப்பெயர் 210
 தன்மையத்தாண்டிப்பெயர் 210,
 225
 தனிச்சொல் 104
 தனிமொழிவினை 4, 9, 15

தனிப்பயிர் 33
 தாவல்பயிதி 74
 தாவல்பாசுராவிகம் 43
 திவாசுரிகன் 261
 திமேதிக் உயிர் 265, 267, 278
 திமேதிக் வினை 265
 துதாசுரிகன் 261
 தெனிக்ருதிப்பிழப்பெயர் 210
 தெனிலத்திதாவைச்சொற்கள்
 106
 தொடை 103
 தொடொருசொல் 285
 தொட்காப்பியம் 13, 31, 37, 72
 தொட்காப்பியஞர் 147

புள்வங்கம் 140	பூர்வசுத்ருசிகாணம் 83
புரப்புகர்ச்சி 80	பெருசெச்சிவினை 289-291
புரளி 85	பெருசென் 320
பு-பு-கொக்கை 5	பென் 346
புர்ணவிஞ்சி 236	பெர்ணியாணம் 116
பூர்வமீயம்மாரணத்தாம் 131	பென்-கென்-கொக்கை 4

ம், ம், மி, மு, மூ, மெ, மொ

ம்முட் 41	மும்முறை 208
ம்மயாகமம் 89	முயற்சிக்கணம் 190
ம்மடிப்பினிகேடிவ் கண் 196, 205	முயற்சிகெனினம் 94
ம்மகிழையுத்தத்தன்மை 321	முருவிஞ்சி 236
ம்மேலேவகம் 115	முன்மெய்ம்மாயகை 83
ம்மொய்மணன் 43	முன்விஞ்சி 104
ம்மொய்மண்காரர் 131	முன்னிழைப்பெயர் 210
ம்மொய்மணம் 13	முந்தத்தம்மாயகை 43
ம்மட்டெனவ் 249, 257	முன்றும் வேற்றுமை 149
ம்மகிழையகம் 331	முன்முறை 208
ம்முடி 20	முன்று 208
ம்மடிவ் மென் 155	மெய்மணம் 183
முதல்வேற்றுமை 149	மெய்மயர் 34
	மெய்மெழுத்து 33
	மொழிதவ்விதி 95, 96

ய, யா, யோ

யம்கரணம் 92	யோ-யோ-யோ
யம்கர் 102	கொக்கை 6

ரி, ரு, ரு, ரோ

ரிதியம்கம் 249	ரூபாதிகேசம் 93
ருக்வேதமும்பிறிதை 262	ரோடாவினம் 91
ருதாதிகை 261	

பத்திரிகைப் பத்திரிகை 85
 பத்திரிகைப் பத்திரிகை 140
 பத்திரிகை 41
 பத்திரிகை 22, 32
 பத்திரிகை 92
 பத்திரிகை 261
 பத்திரிகைப் பத்திரிகை 261
 பத்திரிகை 82
 பத்திரிகை 310
 பத்திரிகை 91
 பத்திரிகை 79
 பத்திரிகை 34
 பத்திரிகை 328
 பத்திரிகை 149
 பத்திரிகை 149

ஸம்ஸ்கிருதம் 26
 ஸம்ப்ரதாஸசொஸ்தொஹ 108
 ஸமாசீகரணம் 92
 ஸமாஹைகாஜ்யதாலோபம் 85
 ஸர்வநாம 209
 ஸர்வநாமஸந்தந்தன் 208, 236
 ஸிங்கீடிஸம் 18
 ஸிங்கோபி 89
 ஸிஃப்ரத்யயந்தகந்தநாதம்
 பருதி 265
 ஸிபிஸெண்ட் 42
 சென்ட்ரெஸவல் 42
 ஸுஸ்பந்தி 87
 ஸாப்ஸவஜி 85

A

Ablative case 149
 Ablaut 60
 Accent 60
 Active ending 237
 Actual meaning 322
 Adequation 328
 Adjective 231
 Adverb 232
 Against 88
 Ales 85
 Amend 90
 Anaptyxis 87

B

Bartholomae 71
 Basic meaning 324
 Bead 338
 Bechtel 71
 Bird 85
 Bishopric 105
 Black letter days 332
 Bloomfield 10
 Booking office 329
 Boon 338
 Bopp 60
 Breal 3, 208
 Bre 127
 Breach 127
 Breches 127
 Brid 85
 Bridal 106
 Bridgroom 88
 Broc 127
 Brugmann 30, 46, 58, 59, 86, 87
 Burkamp 321
 Bugle 334
 Bus 120
 By-law 333

C

Causative verb 258
 Centum languages 73
 Cerebral 40

Cherry 127
 Churl 343
 Ciris 127
 Combinative analogy 331
 Comparative degree 231
 Compound 103
 Comprehended meaning 322
 Condillac 3
 Conjunction 232
 Connotation 123

Dative case 149
 Delbrück 287
 Deer 345
 Demonstrative pronoun 210
 Dental 40
 Derivative verb 258

Earnest 88
 Eastern group 73
 Economy of effort 94, 190
 Electricity 330
Epenthesis 89
 Epithetised compound 108
 E—series 63

Fast 346
 Feminine gender 140
Final anaptyxis 87
 First personal pronoun 210
 Flexional suffixes 123
 Fond 342
 Fool 345
Formal analogy 93

Graff 14, 15, 23, 73, 93
 Grammatical gender 140
 Grassman 86

Consonant 33
 Constant succession 115
 Contamination 150
 Contingent meaning 324
 Cook 329
 Coordinating
     compound 108
 Correlative analogy 331
 Cunning 343
 Crane 335

D

De-saussure 63
 Desiderative verb 258
 Diphthongisation 91
 Dissimilation 66, 84
 Distributive number 196

E

Ê—series 63
 Esquire 90
 Euphemism 336
 Express 334
 Explosive 41
 External sandhi 80

F

Formative suffixes 122
 Fortunatov 69
 Frequency 115
 Frequentative verb 258
 Fricative 42
 Friendship 105
 Future tense 236

G

Grassman's Law 86
 Grimm 3, 60, 94
 Guttural 40

Hübshmann 63
Humboldt 60
Hussy 105
Hyperbole 336
Hound 345

I

I 216
Imperative mood 248
Indefinite pronoun 210
Indicative mood 248
Injunctive mood 248
In spite of 285
Instrumental case 149
Intended meaning 322
Intensive verb 258
Interjection 232
Internal sandhi 80
Interrogative pronoun 210
Irony 336
Iterative verb 258

J, K

Jacobi 143
Jespersen 2, 6, 7, 15, 60, 72,
101, 151, 152
Karlgren 15
Kilo 120
Knave 343

L

Labialised velar consonant 41
Labio-dental 40
Labham 26
Law of Palatale 74
Leaves of a book 336
Lengthened grade 64
Lewis 83
Lexical meaning 322
Light heart 330
Lingual 40
Lip 90
Lippa 90
Locative case 149
Lord 342
Logical analogy 93

M

Mac Donell 80
Marble 84
Marble 84
Masculine gender 140
Material analogy 93
Maximüller 5
Me 216
Medini *anapixis* 87
Mend 30
Mental context 326

Metaleptic 83
Metaplasm 183
Metathesis 85
Metonymy 336
Middle ending 237
Middle guttural 41
Middle stem 155
Mine 152

Natural gender 140
Neuter gender 140
Neutral vowel 35
Newt 92
Nickname 88
Nightingale 107
Nimble 88
Noire 6

Obscured compound 106
Omlyd 60
Optative mood 248
Orange 92
Ordinal number 196

Palatal 40
Paragoge 89
Pea 127
Peas 127
Perceptual context 326
Perfect stem 265
Perfect tense 236
Periphrastic formation 285
Permutation 328
Phonetic interference 331
Plosive 41
Positive degree 231
Possessive pronoun 210
Preposition 232

Monk 90
More quickly 331
Morphology 101
Mouse 55
Multiplicative number 196
Munec 90
Mūs 91
Mute 41

N

Nomination 328
Nonce 92
Non-epithetised compound 108
Normal grade 61
Notwithstanding 285
Now 55
Number 146
Numeral 195

O

O-series 63
Ō-series 63
Ox 127
Oxen 127, 152

P

Present stem 265
Present tense 236
Primary ending 236
Primary verb 258
Private 334
Progressive assimilation 82
Proleptic 83
Prefix 104
Primary suffix 122
Pronoun 209
Prosthesis 89
Prothetic anaptyxis 87
Pseudo-compound 116
Pure velar consonant 41